

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TESSONJA ODETTE

A
DREAM
SO
WICKED

A SLEEPING BEAUTY RETELLING
ENTANGLED WITH FAE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KÖTÜ BİR RÜYA

TESSONJA ODETTE

Telif hakkı © 2023 Tessonja Odette

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı Tessonja Odette

İÇİNDE

I. Bir Rüya

Bölüm

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

II. Cok Kötü

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

12. Bölüm

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

III. Bir Aşk

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[IV. Lanetli](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49 Epilog](#)

[Ücretsiz Fae Ön Hikayesi](#)

[Tessonja Odette'nin Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

BÖLÜM I

Bir Rüya

Bu yalnız dansım son dansım olacak. Her adım, beslediğim tüm umutlara veda etmemi sağlayacak. Bir zamanlar, balo salonunda dönüp sallanacağımı, dans kartımın benimle dans etmek isteyen hevesli taliplerin isimleriyle dolu olacağını hayal ederdim. Ama hayalini kurduğum sosyete balolarına en çok yaklaştığım yer bu kuru oldu. Çünkü bu koruda, aptalca hayallerimi yaşayabiliyorum. Gizli umutlarım gerçeğe dönüşebilir.

En azından son bir kez.

Deri terliklerimi çıkarırken ve çıplak ayaklarımla saygıyla serin çimlere basarken kalbim göğsümde ağırlaşıyor. Sabah ılık, esinti sade gri elbisemin uzun kollarına hafifçe serinliyor. Yükselen güneş, açıklığı çevreleyen yüksek ağaçların üzerinden sızarak, puslu sabah ışığında çimlere serpilmiş narin beyaz yıldız çiçeklerinin yapraklarına öpücükler konduruyor.

Derin bir nefes alıp, çiğ kokulu havayı ciğerlerime çekiyorum. Kır havası. Bir daha asla tadını çıkaramayacağım hava. En azından bu şekilde değil. Neredeyse yirmi yıl önce terk edildiğim manastırdan sadece bir kez ayrılmış olsam da, başka hiçbir yerin bu kokuyu taşıyacağına inanamıyorum — çiğ, yıldız çiçekleri, yakınlarda yetişen Starcane şeker tarlaları.

Hayatımın çoğunda hapishane gibi hissettiğim bir yerin şimdi bu kadar acı tatlı bir nostalji uyandırması garip.

Elbisenin cebinden, yıllardır sakladığım, yıpranmış ve solmuş katlanmış bir kağıt yelpaze çıkarıyorum. Bir tarafında mavi çiçeklerin suluboya resmi var. Diğer tarafında ise kadril dansının adımları çizilmiş.

, manastırın dışındaki yolda atılmış olarak bulduğumda ezberlemiştim, ama dans etmeden önce her zaman çıkarırım. Bu bir gelenek.

Kendime bir, iki kez yelpazeleniyorum, utangaç bir balo kızı gibi kirpiklerimi kırıyorum. Sonra altın sarısı saçlarımı sivri kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum — bu şekil beni tam bir peri olarak tanımlıyor — ve saçlarımın insan toplumunda popüler olan şık bir topuz şeklinde yapıldığını hayal ediyorum. Sonra, boş elimle yün eteğimin bir köşesini tutup, alıştırma yaptığım reverans hareketini yapıyorum. Kalkarken gözlerimi kapatıyorum.

Ve hayal kurarım.

Kapalı göz kapaklarımın arkasında görüntüler belirir, daha sonra kullanmak üzere yakalayıp sakladığım gizli anılarım. Hiç gerçek bir balo salonuna girmediğim için, dans etmek için en sevdiğim rüya manzaralarından birini seçerim: geçen yılki meteor yağmurunun olduğu gece, yıldızlar Celesta Kız Manastırı Okulu'nun üzerine yağmıştı. Yıldızlar Sarayı'nda bulunan ve yıldız ışığını tapmaya adanmış bir manastır için meteor yağmuru nadir bir olay değildir. Ama o geceki yağmur özeldi. Işıltılı ışık parçacıkları, daha önce hiç görmediğim parlak gökkuşağı renkleriyle gökyüzünü aydınlattı. Yağmur, manastırın yetiştirmesiyle ünlü Starcane şekerinin kalitesini o kadar artırdı ki, üç öğretmenim seçilmiş öğrencilerle Lumenas şehrine kutlamaya gitti.

Manastırı ilk kez o zaman terk ettim.

İkinci kez ise yarın olacak.

Yavaşça nefes vererek gözlerimi açtığımda, meteor yağmurunun manzarası etrafımda donmuş gibi duruyordu. Sabah gökyüzü artık karanlık bir örtüyle kaplıydı ve çok renkli yıldız ışıkları havada asılı kalmıştı. Ayak parmaklarım hala yumuşak çimleri hissediyordu, ancak zemin artık bir orman açıklığına benzemiyordu, manastırın çatı balkonuydu. Önümde, ormanın yüksek ağaçlarıyla çevrili, hektarlarca Starcane şeker tarlaları uzanıyordu.

Hayatımdaki çoğu şeyin aksine, bu manzara parlaklığını kaybetmemişti. Hala hayranlık, umut ve büyülenme uyandırıyor. Bugün dans etmeyi bırakmış olsam da, bu anı her zaman kalbimde yaşatacağım.

Çenemi belirgin bir şekilde eğerek başımı salladım ve sabit görüntü canlandı, meteorlar artık donmuş değildi, gökyüzünde süzülüyorlardı. Bir kez daha başımı salladım ve gölgeli figürler etrafımda yerlerini aldılar, ikişer ikişer eşleşerek kadril dansı yapmaya başladılar. Anımdan farklı olarak, bu figürlerin belirgin özellikleri yoktu. Onlar sadece benim zihnimin ürünüydü, benimle ve hayalimdeki dansla etkileşime girmek için yaratılmışlardı.

Hayal dünyamda etkileşime girmek için yaratılmış kurgusal figürler. Sahnelerin, manzaraların ve insan gruplarının anılarını düzenli olarak yakalarken, tek bir canlı insanı asla yakalamam. En azından artık yakalamıyorum. Sadece bir kez, ellerimin arasında tek bir figürü çerçeveledim — başparmaklarım ve işaret parmaklarım o kişinin etrafında bir dikdörtgen oluşturuyordu — ve bunu bir daha asla yapmamaya karar verdim. Çünkü bu hareket, zihnimde kalıcı bir anı yaratıyor. Belirli bir kişiyi yakalayıp, onun benzerini yaratarak rüyalarım ile etkileşime sokmak... yanlış geliyor.

Bu, o kişiyi tekrar tekrar hayal etmemi engellemedi. Tabii ki istemeden.

Çoğunlukla.

Bir kez daha başımı salladım ve bulanık bir müzik başladı. Hayallerimde anıları yeniden canlandırmakta ustayım, ama müziği aynı şekilde yeniden canlandıramadım hiç. Her zaman kapalı bir kapıdan süzölmüş gibi geliyor, melodisi kavrayamayacak kadar soyut. Ama dans etmek için yeterince uygun, özellikle de yarattığım gürültüyü duyacak kimse yokken. Hayal dünyamı sadece ben deneyimleyebiliyorum. Beni tesadüfen görenler, kuşların şarkılarını, çayırdaki çimlerin hışırtısını duyar. Yeşil bir açıklık ve mavi bir gökyüzü görürler, benim yarattığım gece meteor yağmurunu değil. Dans etmeye başladığımda, görünmez partnerlerimle etrafta zıplayarak dans eden biri olarak izleyenlere kesinlikle tuhaf görünürüm, ama bu çayırı bu kadar harika yapan da budur; buraya gelen tek kişi benim.

Yelpazemi kapatıp boncuklu kayışını bileğime geçiriyorum. Sonra yanımdaki şekilsiz partnerime reverans yapıyorum. O da aynı hareketi taklit ederek eğiliyor. Karşımdaki figürle aynı hareketi tekrarlıyorum. Sonra yelpazenin adımlarını takip ederek birbirimizi geçip daire çiziyor, sonra tekrar geçiyoruz. Küçük sıçramalarla yana atlıyoruz, sonra karşıdaki partnerimizle daire çiziyoruz. Dans, karmaşık ama neşeli bir hareket örgüsü, yüzüme her zaman bir gülümseme konduran bir dans. Kısa sürede nefesim kesiliyor ve cildimi okşayan serin esintiye rağmen vücudum ısınıyor. Hayali arkadaşlarımla el ele tutuşup ileriye atlıyoruz, vücutlarımızın oluşturduğu daireyi daraltıyoruz. Birkaç geri sıçrayışla daireyi genişletiyoruz.

Partnerlerimin ellerini tuttuğum yerde bir baskı hissetmiyorum, bu da rüyamda telafi edilemeyen bir şey. Bu ve dansçı arkadaşlarımla boş şekilleri, dansa tamamen kendimi kaptırmamı engelliyor, başka bir deyişle kendimi yalnız hissediyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp bir sonraki adımı takip ediyorum.

sadece hafızamdan hareket ediyorum. Adım atıyorum, dönüyor, partnerimin içi boş eline uzanıyorum. Zıplıyorum, sallanıyorum ve hayali eli bırakıyorum. Sonra diğer dansçılar arasında ileri, sonra geri dolanıyorum. Bir başka ağırlıksız ele uzanıyorum...

Ama benim parmaklarımı kavrayan parmaklar gerçek.

Ayaklarımın üzerine basıp tökezliyorum. Gözlerimi açtığımda yanımda dans eden bir erkek figürü görüyorum. O, gölgeli partnerlerimden biri değil, etten kemikten bir adam. O kadar şaşıyorum ki, rüyam sarsılıyor ve beni ormana geri götürüyor, ama kalbimin bir sonraki atışında, onu tanıyorum. Adamın keskin kahverengi gözlerini, omuzlarının üzerine dalgalar halinde düşen koyu saçlarını fark ediyorum. Şık bir lacivert takım elbise giymiş, yelege kahverengi, kravatı gömleğiyle uyumlu beyaz. Elleri siyah deri eldivenlerle kaplı, sadece yüzünün derisi açıkta. Gözlerim, başının yanlarından kıvrılan boynuzları ve sırtında katlanmış koyu renk kanatları görünce büyüdü. Bu alışılmadık bir şey. Tamamen insan olduğu düşünülürse, böyle peri özellikleri olmaması gerekir. Sanırım bu, rüyaların doğasıdır. Gerçek kişilerle ilgili rüyalar bile.

Çarpıntılı kalbim daha normal bir ritme döner ve glade, meteor yağmuru rüyamın karanlık perdesinin arkasına geri çekilir.

Sakinliğimi yeniden kazanıyorum ve adımlarımı kadrilin ritmine uyumlu hale getirirken, adam eski gölgeli partnerimin yerini alıyor. Bana kolayca ayak uyduruyor, ki bu şaşırtıcı değil. Sonuçta o sadece zihnimin bir ürünü ve bunu şimdiye kadar birçok kez yaptık.

Ona küçümseyen bir bakış atarım. "Burada olmana şaşırmamalıyım."

Ayrılıyoruz, sonra tekrar birleşiyoruz. Ayrılıyoruz, sonra tekrar birleşiyoruz. Kafasını hafifçe eğiyor, dudaklarının köşesi eğlenceli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Neden?"

"Çünkü seni her zaman rüyalarımın sokmayı başarıyorum." "Yani kim olduğumu biliyorsun," diyor.

"Tabii ki biliyorum." O Thorne Blackwood, gerçek hayatta hiç tanışmadığım, sadece uzaktan gördüğüm bir adam.

"Ve... beni sık sık rüyada görüyorsun?"

"Öyle demek istemedim... Biliyor musun? Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Sen gerçek değilsin."

Sırtışı genişledi. "Çünkü bu sadece bir rüya mı?"

"Aynen öyle." Gerçek Thorne Blackwood'un, onu böyle hayal ettiğimi bilmediğine şükrediyorum. Bunu ilk başta yapmam tamamen kazaydı.

Blackwood Fırını, manastırın en sadık müşterilerinden biridir. Ben manastır okulunda yaşadığım sürece, Starcane şekerini bizim tarlalarımızdan temin ediyorlar. Fırın normalde şekerleri almak ve arabaya yüklemek için alıcılarını gönderir, ama bir gün Bay Blackwood bu işi kendisi yapmaya geldi. Ben de tesadüfen birkaç arkadaşımın tarlada öğle yemeği yiyordum ki, uzaktan yakışıklı adamı gördük.

Bu olay, manastırdan ayrılıp Lumenas şehrinde bir haftalık tatile çıkmadan yaklaşık iki yıl önceydi. O zamanlar, yakışıklı yabancılarla olan deneyimlerim, ara sıra teslimatçı çocuklarla yaşadığım birkaç gizli randevudan ibaretti. Bay Blackwood kadar çarpıcı güzellikte bir erkek görmemiştim. O zamanlar gözlük takıyordu, alnından sarkan uzun saçları, kel bir tepeyi ortaya çıkarıyordu. Bu, açık yeleği ve kıvrılmış gömlek kollarıyla tezat oluşturan sert bir görünüm veriyordu. Onu uzaktan hayranlıkla seyredip öylece bırakabilirdim, ama o tam o anda eğilip ağır şeker çuvallarından birini sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. O anda aklıma en lezzetli düşünce geldi: Beni de omzuna bu kadar kolay kaldırabilir miydi?

Onun erkeksi güzelliği - ön kollarındaki damarların gerginliği, alnını kaplayan terin parlaklığı - beni o kadar büyülemişti ki, aklım başımdan gitmişti. Yükünü arabaya bıraktı ve döndü, tüm ihtişamıyla bana mükemmel bir görüntü sundu. O anda ellerimi kaldırdım ve onu *çerçeveledim*. O da bana doğru baktı, alnında bir karışıklık izi belirdi. Ellerimi indirdim, onun etrafında oluşturduğum dikdörtgen şekli bozdum, ama çok geçti. Onun görüntüsünü daha sonra hayal etmek için yakalamıştım. Çerçevelediğim ilk yalnız konu. Ve sonuncusu.

"Rüya sihrine sahip olduğumu yeni yeni fark etmeye başlamıştım," diyorum, daha önce kendimi açıklamama gerek olmadığını ısrarla belirtmeme rağmen. Bunları ona daha önce anlatmamış değilim. "Ne yaptığımı bilmiyordum. Hala yeteneklerimi tam olarak anlamış değilim. Tek bildiğim, birden fazla kişinin olduğu sahneleri veya görüntüleri yakaladığımda, anılarım tam olarak hatırladığım gibi tekrar oynuyor. Bu anıları arka plan gibi izleyebiliyorum, ama onları değiştiremiyorum veya figürlerle konuşamıyorum. Tersine, odak noktam olarak tek bir kişinin etrafına bir çerçeve oluşturursam, o kişiyle tamamen kişisel bir şekilde rüyamda görüp etkileşime girebiliyorum."

Bazen çok kişisel oluyor, diye ekliyorum.

Yüksek sesle, "En azından senin başına gelen bu, o yüzden başkalarının da aynı şeyi yaşayacağını varsayabilirim.

ilk kez rüyamda görmeye başladığında o kadar korkmuştum ki, bir daha asla tek bir kişiyi çerçevelemeye cesaret edemedim."

Onun karşımda ilk kez görüldüğü anı hatırlıyorum. Aynı ormanda, benzer bir gündüz rüyası sırasında. Gölge partnerlerimden biriyle galop dansı yapıyordum ki, aniden Thorne Blackwood onların yerini aldı. Sendeledi ve düştü, dehşetle bana bakarak gözlerini kırıştırdı. O kadar şaşırdım ki, rüyam bir anda kayboldu, gündüz rüyam ve Bay Blackwood'un tüm izleri yok oldu. İkincisi bir hafta sonra, hemen hemen aynı şekilde gerçekleşti. Hayal dansına hazırlanmak için reverans yaptım, ama ayağa kalktığımda o oradaydı.

"Yine mi?" diye mırıldandı ve o anda birbirimizle konuşabildiğimizi keşfettim. Bir kez daha, utanç duygusu o kadar güçlüydü ki, hayalim yok oldu. Ancak dördüncü seferde, ikimiz de onun ortaya çıkmasına şaşırmadık ve o bile benimle dans ederek beni eğlendirdi. O andan itibaren, o benim dans partnerim oldu. Gerçek olmadığını saymazsak, neredeyse bir arkadaşım.

"Seni rüyamda görmeye niyetim yoktu," diyorum, "ama merak etme, bundan sonra sık sık görmeyeceğim."

Aniden beni kendine doğru çevirir ve boş elini belime koyar. Gölge dansçıları kaybolur ve o beni kadriliden çıkarıp valse alır. Hayali müziğim yeni dansımıza uyum sağlamak için değişir. "Eğer ben sadece hayal gücünün bir ürünüysem," der, "neden senin beni rüyamda görüp görmediğini umursayayım ki?"

Hayalimin aldığı beklenmedik yön beni tedirgin ediyor. Hayallerimin seçtiğim yoldan sapması ilk kez olmuyor, ama nadiren bu kadar gerçekçi hissediyorum. Avuçlarının sıcaklığı, giydiği kalın deri eldivenlerin içinden bile elime sızıyor. Belimde duran el, elbisenin yünlü kumaşını hışırdatıyor. Rüyanın değişmesi için birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, ama Thorne Blackwood olduğu gibi duruyor, her zamanki gözlükleri yok, ama o garip boynuzları ve kanatları var. Onu peri özellikleriyle rüyamda görmüş olmaktan yine şaşkına dönüyorum. Gözlerim yuvarlak kulaklarına takıldı. Acaba yarı peri olabilir mi? Tam periler sivri kulaklara sahipken, insan ve peri kanı karışımı olanların kulakları yuvarlaktır. Ama hayır, bu olamaz. Thorne Blackwood, Blackwood Bakery ile ünlü bir kamu figürü. Herkes onun iki insanın oğlu olduğunu bilir: Edwyn ve Alina Blackwood, sırasıyla bir fırıncı ve zengin bir mirasçı.

Ama yine de... Ne halt ediyorum ben? Bu bir *rüya*. Karşımda duran adam gerçek Thorne Blackwood değil, kanatları ve boynuzları olsa ne fark eder? Onu bir keresinde çıplak olarak da görmüştüm, bu o kadar da garip bir şey değil.

Düşüncelerimi kafamdan silip, aramızda kalan soruyu hatırladım. "Sen benim büyümün bir ürünü olabilirsin, ama yine de gerçek bir insanı rüyamda görmek yanlış geliyor. Sana benimle bu şeyleri yaptırmak..." Aramızdaki birkaç santimlik boşluğa, göğüslerimizin birbirine değdiği yere doğru başımı salladım.

O başını eğdi. "Bana başka ne yaptırttın?" Alaycı bir şekilde güldüm ama yanaklarımdaki ani kızarıklık sırrımı ele verdi.

"Normalde bu kadar kaba değilsin," diye aceleyle söylüyorum. "Ayrıca, çoğu zaman sadece dans ediyoruz. Nedense, dans ettiğimi gördüğüm rüyalarda en çok sen çıkıyorsun."

"Neden?"

O beni döndürürken omuzlarımı silkiyorum. "Sanırım bir partner arzuluyorum. Dans ederken gözlerine bakabileceğim biri." Şimdi öyle yapıyorum, bakışlarını yakalıyorum. Koyu irislerinde hiç olmadığı kadar derinlik var. Sorularla, merakla dolu görünüyorlar. Ve rüyamı doğru yorumluyorsam, biraz da acımasız bir eğlence. Bakışlarımı onun omzunun üzerinden başka yere çeviriyorum. "Ama dediğim gibi, artık seni o kadar sık rüyamda görmeyeceğim çünkü bu benim son dansım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu biraz melodramatik."

Çenemi kaldırdım. "Ama doğru. Yarın manastır okulundan ayrılıyorum."

"Çünkü... ailen seninle iletişime geçti mi?" Soruyu sanki soru gibi söylüyor, ama sesinde tam olarak anlayamadığım bir ihtiyatlılık var.

Belki de o sadece benim duygularımı yansıtıyor, ailemin beni asla almaya gelmeyeceğini kabul ettikten sonra içime attığım acıyı. Şimdi o acı, asla sahip olamayacağım ailem için bir kılıç gibi kalbimi deliyor. Acımı yapmacık bir gülümsemenin arkasına saklıyorum. "Öyle değil. Bugün yirmi yaşına giriyorum, bu da manastırın beni kovması gerektiği anlamına geliyor. Kalıp rahibe yemini etmezsem, gitmek zorundayım. Bu yüzden mantıklı yolu seçtim.

yolu seçtim. Dadı olacağım."

Kalbim parçalandı. Mürebbiye olmak, tüm hayallerimin sonunu getirecekti. Ailemin beni almaya gelebileceği hayalleri. Beni kollarını açarak karşılayabilecekleri hayalleri. Benden çok daha genç kadınların yaşadığı gibi, en azından bir sezon sosyalleşme fırsatı bulabileceğim hayalleri.

Ama hayır. Ne ailem ne de bir koruyucum yok, sosyeteye giremem. Manastırda terk edilmiş bir kadının yapabileceği en iyi şey, mürebbiye olarak ayrılmaktır. Okulun bu meslekle ilgili birçok bağlantısı var.

"Bir rahibenin hayatı sana göre değil mi?" diye sorar.

"Hayır, yıldızlar. Sadece belli bir yere kadar itaatkar gibi davranabilirim. Kız kardeşler, kalbimin din için fazla kötü olduğunu biliyorlar. Hayran olduğum bir din bile olsa."

"Sen mi? Kötü mü?" Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılır. Tehlikeli. "Şimdi buna inanıyorum."

Beni bir kez daha döndürüyor. Beni kollarına geri alırken ona kaşlarımı çatıyorum. Thorne normalde rüyalarımda bu kadar çok soru sormaz. Dans ederken de beni bu kadar sıkı tutmaz. Vals yapmaya başladığımızda aramızda bıraktığımız birkaç santimlik mesafe eriyip gitmiş, vücutlarımız birbirine yapışmış durumda. Eldivenli eli omurgamın dibine doğru kayıyor. Nabzım hızlanıyor. Onu itip önceki mesafemizi korumam gerektiğini biliyorum. Kaç kez dans etmiş olursak olalım, kaç kez daha *açık saçık* rüyalarım girmiş olursa olsun, ona dokunmamaya ve rüyalarımda bana uygunsuz bir şekilde dokunmasını hayal etmemeye dikkat ettim. Bu, onunla aramda korumaya kararlı olduğum tek sınır. Hayalimdeki tezahürümle aşmayacağım tek çizgi. Rüya ya da değil, Faerwyvae adasının bir yerinde, Thorne Blackwood gerçek bir insan. O benim saygımı hak ediyor, nesneleştirilmemi değil. Onu daha önce nesneleştirmedimden değil. Çoğunlukla geceleri, rüyalarımın içeriği üzerinde çok daha az kontrolüm olduğunda.

Doğru olanı yapıp bir adım geri çekilmek üzereyim ki, o beni daha da kendine çekip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Derin sesi göğsünde yankılanıp benimkine çarptığında titriyorum.

"Kadere inanır mısın, Briony Rose?" Soru şakacı bir ton taşıyor, ama bakışlarımı ona çeken bu değil. Daha önce hiç adımlı kullanmamıştı. Rüyalarımda bile, arkadaş gibi samimi konuştuğumuz rüyalarda bile adımlı vermemiştim. Cevap vermediğimde tekrar konuşur. "Evet, sonunda rüyalarımı rahatsız eden hayaletle bir isim verdim. İki yıl önce sadece bir kez gördüğüm bir kızın görüntüleriyle uyanmama neden olan kişiye. Ve onun adının Briony Rose olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Hayatımın düşmanı Prenses Rosaline Briar'a çok benzeyen bir isim. Sen de onunla aynı yaştasın."

Ses tonundaki değişiklik beni ürpertir. Merakı hala devam ediyor, ama daha önce hissettiğim acımasız eğlence daha da derinleşmiştir.

"Kadere hiç inanmadım," diyor, "ama lanetlere inanırım. Lanetlerin kadere çok benzediğini düşünmeye başladım. Lanetler, kader gibi, gerçekleşmeye mahkumdur. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Ayaklarımı yere sabitleyerek valsini durduruyorum. Neyden bahsediyor bu adam? Neden rüyamda böyle şeyler söylediğini gördüm ki?

Thorne beni bırakır, ama uzaklaşmaz. Rüyam gece gündüze döner ve bizi açıklığın ortasında bırakır. Gözlerimi birkaç kez kırparak onun kaybolmasını, rüyamın sona ermesini isterim, ama o inatla yerinde kalır.

"Annem her zaman bana intikam için bu ismi verdiğini söylerdi," diyor. "Bunun anlamını ancak son zamanlarda anladım. Şimdi, bir şey denememe izin verir misin?"

"Burada ne oluyor? Neden kaybolmuyorsun?"

Acımasız gülümsemesi genişler. Sonra eldivenlerinin parmaklarını çekerek ellerini açar. Bir anda, yarattığım boşluğu kapatır, parmak uçlarıyla çenemi nazikçe kavrar.

"Briony, sevgilim," diyor, sesi tehlikeli bir fısıltı, "bu dansı unut."

Ormanlık alan boş. Az önce burada bir şey yoktu, değil mi? Yükselen güneşin ışığıyla tamamen aydınlanan çimenli açıklığa bakıyorum. Yıldız çiçeklerinin başları rüzgarda sallanıyor. Bu rüzgar bana fısıldanan sözleri hatırlatıyor.

Sözler...

Neydi onlar?

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum, ama zihnim sisle kaplı. Son kadril dansımı yapmak için bu açıklığa gelmişim. Gençliğin hayallerinden vazgeçip, bir mürebbiye olarak pratik hayata hazırlanmak için. Günün ilk ışıklarıyla gelmişim, ama şimdi açıklık tamamen aydınlanmış. Yelpazem bileğimdeki kayıştan sarkıyor. Ayaklarım çıplak ve terliklerim birkaç metre ötedeki çimlerde duruyor. Ayakkabılarımı çıkardığımı, yelpazemi aldığımı hatırlıyorum ve... sonra ne oldu?

Elimi alnıma koydum. Cildim sıcak ve kalbim sanki bir korkudan yeni kurtulmuş gibi hızla atıyor.

"Briony!"

Adımın sesiyle irkildim, sesim ormanın ötesinden geliyordu. Sakin bir nefes alıp, telaşlı halim için kendimi azarladım. Ses, manastır okulundan daha küçük bir kız olan Lina'ya aitti. Muhtemelen doğum günü kutlaması için beni almaya gelmişti.

Bilmemem gerekse de, Rahibe Agatha haftalardır partimi planlıyordu. Üç öğretmenimizden Agatha kutlamaları en çok seveniydi. Geçen yılki meteor yağmurundan sonra Lumenas'a gezimizi düzenleyen de oydu. Ayrıca, Saint Lazaro Kilisesi'nde düzenlenen tuhaf bir gelinlik yarışmasına katılmam için şehirde bir hafta daha kalmama izin veren öğretmen de oydu. Tabii ki kaybettim, çünkü kalbim

Dorian kardeşle evlenmeye hiç niyetim yoktu ve onun kalbi Maisie adında bir selkie prensesine aitti. Benim için bu yarışma bir koca bulmaktan çok, bir amaca ulaşmak için bir araçtı. Uzun ziyaretimin asıl amacı, gece karanlığında gizlice dışarı çıkıp mümkün olduğunca çok dans izlemektir. Yarışma sona erdiğinde, dört bale gösterisi ve bir burlesk gösterisi izlemeyi başardım. Çok güzel zaman geçirdim.

Dans konusu, zihnimi önceki kafa karışıklığına geri götürüyor. Dans etmek için buraya gelmişim, ama sonra...

"Briony Rose!" Lina tekrar seslendi, sesi şimdi daha yakındaydı. Ondan kaçmanın bir anlamı yoktu. Öğrenciler, ne kadar eski moda olursa olsun, Agatha'nın partilerini çok severlerdi. Hemen gitmezsem, tüm arkadaşlarım beni geri getirmek için manastırın etrafındaki tarlaları ve ormanı didik didik arayacaklardı, sırf bir dilim kek yiyecek için.

Omuzlarım çöküyor. Sanırım böylesi daha iyi. Mantıklı bir karar vermişken, son dansın duygusallığıyla neden uğraşayım ki? Ormanda vals yapma günlerim sona erdi.

Lina'yı Starcane tarlalarının kenarında buluyorum, yüzü hayal kırıklığından kızarmış, elleri belinde. Benimle aynı kıyafeti giymiş, uzun kollu, yüksek yakalı, dantelli veya daha şık kıyafetleri süsleyecek diğer süslemelerden yoksun gri yünlü bir elbise. Kahverengi saçları sıkı bir topuz yapılmış, yuvarlak kulakları ortaya çıkmış. Safkan insanlar ve insan-peri melezleri yuvarlak kulaklara sahip olsa da, Lina tamamen insan. Benden farklı olarak, o anne babasının kim olduğunu biliyor.

"Briony Rose," dedi, gözlerini kısarak, "izinsiz olarak gün doğmadan yataktan kalkmaya cesaretin var."

Gülmemeye çalışıyorum. Benden yaklaşık dört yaş küçük ve bir baş daha kısa olmasına rağmen, azarlamasını büyük bir coşkuyla yapıyor. Son zamanlarda itaatkar bir örnek olmak için gösterdiği çabalar oldukça abartılı. Nedenini anlıyorum. Bu çabaları sayesinde ailesinin onayını ve eve dönme iznini almayı başardı.

Bütün öğrenciler benim gibi bebekken manastıra bırakılmıyor. Birçoğu ıslah, görgü kuralları veya son skandalın ardından dinlenmek için okula gönderiliyor.

Lina, kötü davranışları nedeniyle ailesi tarafından topluma uygun olmadığı gerekçesiyle ıslah için gönderilmiş. Rahibelerin eğitim, öğretim ve ıslah yöntemleri oldukça nazik ve okul dersleri ile görgü kuralları üzerine saatlerce süren derslerle, ardından ev işleri ve Starcane tarlalarında çalışmakla geçiyor, ancak Lina'nın durumunda itaati gerçekten tetikleyen şey sıkıntı. Şimdi, gelecek hafta manastırdan ayrılmaya hazırlanıyor ve ardından topluma ilk kez çıkacak.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Utangaç bir gülümsemeye, başının üstüne hafifçe vuruyorum — çünkü bundan nefret ettiğini biliyorum ve bu, bu küçük ateş parçasına eziyet etmek için son şansım olabilir. "Beni affedeceksin, değil mi?"

Alaycı bir şekilde başını elimden çekip saçlarını düzeltir. "Öğrencilerinize iyi örnek olamıyorsanız, berbat bir mürebbiye olursunuz. Benim mürebbiyem asla mülkümüzde çıplak ayakla dolaşırken yakalanmazdı. Ayakkabılarınız nerede?"

Müdahili Lina'nın kötü davranışları yüzünden kovulduğunu hatırlatmaya tenezzül etmiyorum, ama kaybolan ayakkabılarımı gösteriyorum. Elimi kaldırıp parmak uçlarımda sallanan deri terliklerimi gösteriyorum.

"Sen barbarsın."

Ona yan bakarak gülümserim. "Senin yerinde olsam biraz daha nazik olurum.

Yoksa pastamı paylaşmam."

"Pastadan haberin olmaması gerekiyordu," diyor öfkeyle fısıldayarak.

"Bugün benim doğum günüm. Tabii ki pasta var. Her zaman pasta vardır."

Çenesi bir yandan diğer yana kayar. Sert ifadesinden biraz sertlik kaybolur ve sesi yalvarır bir ton alır. "Bana pastandan biraz vereceksin, değil mi? Bu... bu benim son pastam olabilir. Haftaya gidiyorum ve bu sefer pastayı Spruce yaptı. Onun pastalarının en iyisi olduğunu biliyorsun."

Haklıydı. Rahibe Spruce'un pastaları en çirkin pastalar olabilir ama Marsh gibi şekerden cimri davranmamayı ve Agatha gibi tuhaf tatları bir araya getirmemeyi çok iyi biliyordu.

Onun isteğini düşünüyormuş gibi yaparken terliklerimi yere atıp çim lekeli ayaklarımla içeri giriyorum. "Hmm. Sanırım verebilirim. Beni tuvalette bulmuş gibi yap, en büyük parçayı sana veririm."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirir, ama hemen daha mütevazı bir gülümsemeye bastırır. "Sanırım yapabilirim."

Starcane tarlalarının arasından geçen patikada yürüyoruz. Yükselen altın saplar, sabah esintisinde uçuşan ince altın parçacıkları yayıyor

buğunun üzerinde süzülen altın zerrelere dönüşüyordu. Bu, sapların yıldız ışığını en üst düzeyde emdiklerini ve hasat zamanının geldiğini gösteriyordu. Lina kısa sürede ciddi tavrını bırakıp, eve dönmesi için annesinin aldığı balo elbiseleri hakkında konuşmaya başladı. Kalbimde bir parça kıskançlık uyandı. Bir zamanlar kendimi Lina'nın yerinde hayal etmişim. Ailemin beni çağırmasını. Ya da en azından kim oldukları ya da beni neden terk ettikleri hakkında bir ipucu bulurdum. Agatha, Spruce ve Marsh rahibelere sorduğumda, sadece sessizlik ve acıma dolu bakışlar alıyordum. Aslında, acıma dolu bakışları Agatha ve Spruce'dan alıyordum. Marsh ise sadece ince dudaklarını büzüyordu. Sanırım bu, ailemin öldüğü anlamına geliyor. Ya da geri dönmek niyetinde olmadan beni terk ettikleri anlamına.

Lina'yı kıskanıyor olsam da, onun ayrıcalıklı bir geleceği olmasını kıskanmıyorum. O bir insan aristokratının kızı, yani benim hep hayalini kurduğum her şeyi yaşayacak: sosyete baloları, opera geceleri, göz kamaştırıcı talipler. Belki ikimizin yerine de hayatın tadını çıkarabilir.

Starcane tarlaları, bakımlı bir çim alana ve arkasındaki manastıra uzanıyor. Celesta Manastırı, hayatlarını yıldız ışığını tapmaya ve Starcane yetiştirmeye adanmış periler tarafından yönetiliyor olsa da, bina kendisi perilerle özdeşleşen ihtişamdandır yoksun. Parlak mermer heykeller, imkansız yükseklikteki kuleler, kristal duvarlar yok. Bunun yerine, mütevazı gri taştan yapılmış dikdörtgen bir bina, tek süslemesi ise büyük ama pratik bir korkulukla çevrili çatı balkonu.

Manastırın arka kapılarından birine yaklaşırken adımlarımızı yavaşlatırız ve etrafta kimse olup olmadığını kontrol etmek için sağa sola bakınırız. Neyse ki, rahibelerin çoğu ya içeride ya da mülkün diğer tarafındaki şeker fabrikasında dua ediyorlar, bu sayede fark edilmeden geçmeyi başarırız. İzin almadan dışarıda yakalansak da çok fazla zarar görmezdik. Öğrencilerin alabileceği en ağır cezalar ya ekstra dua seansları ya da yeni şeker partilerinin tadına bakmaktır. İkincisi pek ceza gibi gelmeyebilir, ama birinin midesine birkaç düzine çay kaşığı Starcane şekerini girdikten sonra, gün boyu şeker komasına girmek kaçınılmazdır. Uyumayı sevmeyenler için harika bir şey. Ben uyumayı çok severim. Hem de çok.

Sessiz bir koridora girip mutfığa doğru ilerliyoruz. Karamelize şeker, yulaf lapası ve patates pırasa çorbası kokuları mutfak kapısını görmeden çok önce burnuma geliyor. Kapıyı gördüğümde, kabarık beyaz saçları, tavşan kulakları ve geniş mavi gözleri koridora bakmakta olan küçük bir peri kızı görüyorum. Gözleri benimkilere takılınca, hızla içeri giriyor. Ardından fısıltılar duyuluyor.

Lina ile anlamlı bir bakışlaşırız, o da "Şaşırmış gibi davran" diye fısıldar. Herkesin yerini alması için kapının önünde dururuz.

Sonra eşikten geçip iki düzine "Mutlu yıllar!" nidasıyla karşılanıyoruz.

Birden durup, şok olmuş gibi ağzımı açık bırakıyorum. Etrafımdaki manzara hiç de beklenmedik değil, çünkü hem parti sahibi hem de katılımcı olarak bunu yüzlerce kez gördüm. Kirişlerden kağıt süslemeler ve aşçı tarafından bırakılan kurutulmuş ot demetleri sarkıyor. Yarı erimiş mumlar, öğrencilerimizin çoğu zaman gayri resmi yemeklerini yedikleri kaba kesilmiş mutfak masasının üzerine yerleştirilmiş. Spruce'un meşhur çirkin pastası, her şeyin ortasında duruyor, üç katlı, çarpıcı parlak mavi krema ile kaplı. Ve tabii ki öğrenciler de var. Manastır fae'ler tarafından yönetildiği için, çoğu arkadaşım da fae, ama Lina gibi bazı insan kızlar da var. Öğrencilerin yaşları beş ile on dokuz arasında değişiyor. Beş yaşında olanlar anaokulundan ayrılıp sınıfa başlayabilen en küçük öğrenciler, on sekiz yaşında olanlar ise mezun olabilecek en büyük öğrenciler. On sekiz yaşını geçenler, benim son iki yıldır yaptığım gibi öğrenci öğretmen rolü üstleniyor. Artık odadaki en yaşlı öğrenci benim ve birdenbire herkesin ne kadar küçük görüldüğü dikkatimi çekiyor. Bu partinin ne kadar son olduğu.

Kendi doğum günüm için yirmi parti verdim ve diğer öğrenciler için sayısız partiye katıldım. Ama bu, tam olarak böyle olan son parti olacak. Bu öğrencilerle. Bu duvarlar içinde. Eğri mutfak masamız ve Rahibe Spruce'un daha da eğri pastasıyla.

Alt dudagım titriyor, özenle hazırladığım ifademi bozuyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Hepinize teşekkür ederim," boğazımdaki düğümün yardımıyla söylüyorum. Ani ruh hali değişikliğim, etrafımdaki herkesin gözlerinde de yansıyor, hepimiz aynı şeyi fark ediyoruz. Bu sıradan bir doğum günü partisi değil. Bu bir veda.

"Bayan Rose," diyor titrek, tiz bir ses. Dönüp yanımda uçan akuamarin renkli bir peri görüyorum. Rahibe Spruce. Mavi bir parıltıyla, kanatlı yaratığın yerini insansı bir kadın alıyor.

Çoğu peri iki fiziksel görünüşe sahiptir: seelie formu ve unseelie formu. Üç öğretmenimiz de bu kuralın istisnası değildir. Unseelie formlarında narin kanatlı periler olarak görünürler, ancak seelie formlarında daha insansı bir görünüm alırlar. Spruce'un seelie formu, soluk mavi saçları dağınık bir topuzda toplanmış, devasa aqua gözleri ve şaşırtıcı derecede güçlü sarımlar için yaratılmış ince uzuvları olan minyon bir vücuda sahiptir. Şu anda bu uzuvlarını sonuna kadar kullanarak, beni o kadar sıkı sarar ki nefes almakta zorlanırım.

Nefes alamıyorum. Hıçkırarak, küçükken yaptığı gibi saçımın arkasını okşuyor.

Kahretsin, yine yaptı. Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor.

"Seni çok özleyeceğim," diyor Spruce fısıldayarak.

"Ben de seni özleyeceğim," diyorum, sözlerim gözyaşlarına karışıyor.

Birkaç kol Spruce'un kollarına katılır, beni ve öğretmenimi bir grup kucaklaşmasıyla sarar. Lina bile katılır, yanakları ıslak, başını omzuma yaslar. "Sen çok sinir bozucusun," diye boğuk bir ses çıkar. "Bugün ağlamayı planlamamıştım."

Bir boğaz temizlenir, hıçkırıklar ve duygusal vedalaşmalar kesilir. Kızlar tek tek geri çekilir ve yosun yeşili saçları ve zümrüt tenli, sert bakışlı bir peri ortaya çıkar. Marsh Rahibe, ellerini beline koymuş masanın yanında durmaktadır. Spruce gibi o da seelie formundadır. İkisi de benim gibi yaşlı kızların giydiği uzun kollu, yüksek yakalı elbiseler giymişler, ama başlarının arkası gri başörtülerle örtülüydü — bu, manastıra ömür boyu hizmet etmeye yemin ettiklerinin işaretiydi.

"Gün henüz bitmedi," diyor Marsh azarlayıcı bir tonla. "Bayan Rose sabaha kadar burada olacak. Şimdiden telaşlanmanın bir yararı yok."

"Haklı," diyor Spruce, beni sıkı kucaklamasından kurtarıırken yanaklarını siliyor. "Ayrıca, çok üzülürsek kek yeme isteğimiz kaçır."

Bu sözler, bazı öğrencilerin, özellikle de küçük olanların yüzlerine yeniden gülümseme getirir. Mutfak masasının etrafında toplanırken, dudaklarımı zorla gülümsemeye çalışırım, ama bu kalbimi hafifletmez. Neredeyse yirmi yıldır burada kapana kısılmış hissederek, ailemle birlikte buradan ayrılacağım günü hayal ederek yaşamış olmama rağmen, şimdi ilk kez burada kalmak istiyorum. Rahibe yemini ederek değil. Sadece... burada. Bildiğim tek evim olan bu yerde.

Marsh pastayı kesmeye başlar, bu da ortamı daha da neşelendirir.

Herkes kahvaltıda tatlı yiyeceği düşüncesiyle meşgulken, kalabalığın biraz uzağına çekiliyorum. Oradan ellerimi kaldırıp başparmaklarımı ve işaret parmaklarımı birleştirerek bir çerçeve oluşturuyorum. Çerçeveyi, ayaklarının ucunda zıplayan öğrenci grubunun ortasına yerleştiriyorum. Sert bakışlı Marsh, sabırsız bekleyenlere pastayı dağıtırken gülümsemesini zorlukla saklıyor. Neşeli Spruce, sırasını bekleyen en küçükleri eğlendirmek için ellerini çırpıyor ve şarkı söylüyor. Sabah güneşinin aydınlattığı şirin mutfak, güneş ışınları toz zerrecikleriyle dans ediyor. Sıradan. Basit. Güzel.

Gözlerimi kırpıyorum.

Ve an kurtarıldı.

Bu manastırdaki son günüm olabilir, ama en azından rüyalarımda istediğim zaman geri dönebilirim.

Kek kadar hüzünlü bir kalbi yatıştıran başka bir şey **yoktur**. Diğer tüm öğrenciler tabaklarını alana kadar beklemek için ısrar ediyorum ve sonra Rahibe Marsh'tan payımı alıyorum. Sonra mutfak masasının etrafında toplanıyoruz ve ilk lokmamı alıyorum. Şekerli kremanın tatlılığı dilimde erirken, limonlu şifon kek ve böğürtlenli krema dudaklarımı gülümsetiyor. Spruce'un kekleri gerçekten en iyisi.

Şekerle dolu bir manastırda yirmi yıl geçirdikten sonra tatlılardan bıkmış olmam gerekirdi. Ama bunun yerine, beni şımarttığını düşünüyorum. Her dizimin sıyrılması, her özür dilemem, her ödülüm için bana tatlı bir şey verilir, sevgiyle ve sadece dinin verebileceği bir saygıyla yapılmış bir şey. Manastırın dışındaki kekler hiç bu kadar lezzetli olabilir mi?

"Beğendin mi?" diye soruyor Rahibe Spruce, sesinde çekingenlik var. Üç öğretmenimiz arasında en iyi pastacı olmasına rağmen, yeteneklerine en az güvenen de o.

"Harika," diyorum.

Yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor. "Çok sevindim. Blackwood Pastanesi'nde yapılmadığını biliyorum..."

Blackwood Pastanesi'nden bahsettiğinde bir sonraki lokmayı neredeyse boğazıma kaçırıyorum. Neden bunu gündeme getirdi ki? Thorne Blackwood'a olan gizli aşkımı bilemez. Bunu kimseye itiraf edemem. Nasıl edebilirim ki? Onunla etkileşimde bulunduğum tek versiyonu, hayal gücümün ürünü. Bu da demek oluyor ki, *ona* gerçekten aşık değilim, kendi arzularımla yarattığım bir adama aşığım. Böylesine utanç verici bir şeyi asla itiraf edemem.

Birkaç kez öksürdüm, bu yüzden Spruce'un söylediklerinin sadece son kısmını duyabildim.

"—ama Blackwood'la kim rekabet edebilir ki? Blackwood Bakery, adadaki en popüler fırın zinciridir. Gerçi *rekabet* etmek yanlış bir kelime. Benim bir fırınım yok ki. Belki manastırda rahibe olmasaydım, ben de..."

"Harika, Spruce," diye aceleyle söylüyorum. Artık onun sadece endişeli, uzun uzadıya düşüncelerini sıraladığını anladığım için kekimi boğazımda kalmadan yutabiliyorum. "Senin keklerinden birini seçerdim... bin kez bile." Aslında Blackwood'unkilere tercih edeceğimi söyleyecektim, ama sözler boğazımda takıldı. Tamamen peri olmak, yalan söyleyememek anlamına geliyor. Bazen çok rahatsız edici bir durum.

Spruce, düzeltme ihtiyacımı fark etmemiş gibi görünüyor ve daha da parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Oh, seni çok özleyeceğim, küçük şeker perisi." Küçükken yaptığı gibi, yanağımın etli kısmını sıkıp sevgiyle çekiyor.

Ve şimdi gözlerim yine doluyor. Lanet olsun ona.

Küçük bir el ön koluma dokunarak çok ihtiyacım olan bir dikkat dağınıklığı yaratıyor. Tavşan kulaklı küçük peri Tilly, sevimli mavi gözleriyle bana bakıyor, bıyıkları titriyor. Tüm öğrenciler iç mekanlarda seelie formunu koruyor ve seelie olmayan formlarına dönüşmeyi teneffüs saatlerine saklıyorlar, ancak Tilly gibi bazıları her iki formda da birçok benzer özelliği koruyor. Seelie olmayan formunda sıradan bir beyaz tavşan gibi görünse de, seelie bedeninde de aynı uzun kulaklar, bıyıklar ve pembe burun var. Saçları bile normal saçlardan çok kürk gibi.

"Kucağına oturmak istiyorum," diyor Tilly, sevimli dişlerinin arkasından hafifçe peltek bir sesle.

"Buyur," derim ve onu kucağıma alırım. Beş yaşında bir çocuk için bile o kadar küçüktür ki, neredeyse hiç ağırlığı yoktur. Mutlu bir kıkırdama ile bana sokulur ve pastasından nazikçe ısırıklar almaya başlar. Yüzümü yumuşak saçlarına gömerim ve başının üstüne bir öpücük kondururum. Öğrencilere ayrımcılık yapmamam gerektiğini biliyorum, ama yapıyorum. Tilly açık ara en sevdiğim öğrenci.

"Sanırım en kötü mürebbiye olmayacaksın," diyor Lina, yanımdaki boş yere oturarak. Söz verdiğim gibi, Rahibe Marsh'tan Lina'ya en büyük dilimi ayırmasını istemiştım, o da neredeyse bitirmiş. Kucağımdaki Tilly'ye bakıyor ve somurtkan ifadesi yumuşuyor. "Sonuçta çocukları seviyorsun galiba."

"Geçen bir yıl boyunca sana tahammül ettim, değil mi?" diyorum, utangaç bir ses tonuyla.

O alaycı bir şekilde güldü. "Bana çocuk mu diyorsun? Ben yetişkin bir kadını, Bayan Rose. İlk sosyete sezonumun sonunda evlenip ailemi gururlandırmak niyetindeyim, bunu bilmeni isterim."

"Oh, eminim öyledir." Sözlerimde sadece hafif bir hüznün var, kalbimdeki büyük özlemin yanında devede kulak. Elbette bir koca için değil, sosyete sezonu için. Ailemin sevgisi ve onayı için. Lina'nın yakında sahip olacağı her şey için.

Başka bir kız diğer tarafıma sıkışarak nazik bir gülümsemeyle selam verdi. Dorothy benim tam tersim, utangaç, sessiz ve aşırı dürüst. Saçları simsiyah, benimki ise bal sarısı. O kısa ve incecik, ben ise uzun ve yumuşak hatlıyım. Farklılıklarımız olmasına rağmen, bir ortak noktamız var: ikimiz de tam bir periiz, ancak sivri kulaklarımız dışında çoğunlukla insan gibi görünüyoruz.

İkimiz de Tilly gibi hayvan özelliklerine sahip değiliz ve başka bir şekle dönüşmüyoruz. Bunun nedeni, ikimizin de ebeveynlerimizi bilmememiz olabilir. Ne tür bir peri soyundan geldiğimizi bilmeden, dönüşmemizi sağlayan sihre ulaşmak zor. Rüyalarındaki sihir bir ipucu verebilir diye düşünmüştüm, ama geçen yıl öğretmenlerime yeni gelişen yeteneklerimden bahsettiğimde — elbette Thorne Blackwood'la ilgili rüyalarımın hiç bahsetmeden — sadece nazikçe gülümsediler. Hiçbiri ne tür bir peri olduğum veya şekil değiştirebilme potansiyelim olup olmadığı konusunda bir şey söylemedi.

Belki de hiç dönüşmem. Tüm faeler dönüşmez. Dönüşmek bu açıdan gariptir, öngörülemmez ve sürekli gelişen bir sihir. Kökeni bile tuhaftır. Uzun zaman önce, Faerwyvae adası sadece faeler tarafından iskan edilmişti. O zamanlar, benim türüm hayvanlar, ruhlar veya diğer canavarlardı. İnsanlar adayı keşfedip yiyeceklerini, giysilerini ve dillerini paylaşmaya başladıklarında, faeler değişmeye başladı. En önemli değişiklik, yeni iki ayaklı dostlarına daha çok benzeyen bir şekle dönüşme yeteneğiydi. Ne yazık ki, ilk insanlar faelerle uzun süre dost kalamadı. Ada iki savaşa sahne oldu. İlk savaş iki halkı birbirinden ayırırken, son savaş bizi faelerin yönetimi altında birleştirdi ve insan-fae ilişkilerini düzeltti.

Dorothy umut dolu bir bakışla bana bakıyor. "Hâlâ mürebbiye olmakta kararlı mısın?" Sesi o kadar yumuşak ki, etrafımızdaki konuşmaların arasında onu duymak için kulaklarımı dikmek zorunda kalıyorum.

Hafifçe güldüm. "Yarın gidiyorum, Dor. Başka seçeneğim ne olabilir ki?"

Yanakları kızardı. "Kalabilirsin," diye fısıldadı.

Kalbim o anda çöküyor. İkimiz de kalmamın benim için ne anlama geleceğini biliyoruz. Manastır okuluna giren beş yaşın üzerindeki her çocuk, rahibe yemini etmedikçe yirminci yaş gününe kadar kalacaklarına dair bağlayıcı bir anlaşma imzalar. Rahibeler hayatlarını manastıra adar, Starcane tarlalarında çalışır, meteor yağmurları için dua eder, ideal ekim ve hasat günlerini tahmin etmek için yıldızları haritalandırır, Her Şeye Kadir'e saygı gösterir ve okulda öğretmenlik yapar. Küçük Tilly kucağımda ve odada kahkahalar doluyken, merak etmeden duramıyorum... Kalmak gerçekten o kadar kötü mü?

Cevap kolayca geliyor. Herkes gibi yıldızlı gökyüzünü hayranlıkla seyretmeyi ve Starcane şekerinin tadını çıkarmayı seviyor olabilirim, ama rahibelerin hissettiği saygıyı hissetmiyorum. Vücudumda bir gram bile dini coşku yok. Dorothy gibi değilim. O her zaman yemin etmeye kararlıydı. Ayrılma düşüncesi kalbimi acıtıyor, ama sürekli beni rahatsız eden o kaşıntıyı unutamıyorum. Bu duvarların dışındaki dünyayı görme ihtiyacı. Lumenas şehrinde geçirdiğim kısa süre boyunca hissettiğim hayranlık. Balo salonlarına, tiyatrolara ve güzel kıyafetlere olan özlemim. Dadı olarak en azından bunları dolaylı olarak yaşayabilirim. Öğrencilerime dans öğretip, belki onların refakatçisi olarak baleye bile gidebilirim. Ve çocukları çok seviyorum. Kucağımdaki küçük tavşan perisi de beni sevdiğini açıkça gösteriyor. Öğrencilerim, Lina'nın mürebbiyesine yaptığı gibi korkunç veletler olmadığı sürece, nereye gönderilirim gönderilelim mutlu olacağım. Bu basit özgürlük bana yeter.

Bu duvarlar içinde mutluyum.

Ama memnuniyet özgürlükle aynı şey değil.

Düşüncelerimi kafamdan silip Dorothy'ye özür diler bir bakış attım. "Kalamam."

"Hayır, kalamaz," diyor Lina, omzunu omzuma çarparak, "çünkü evlenip çocuklarım olduğunda, Briony'yi evimizin dadısı olarak işe alacağım."

Kıkırdayarak güldüm. "Göreceğiz. Agatha benim için ilk işimi ayarladı bile. En azından öyle olması gerekiyor. Hala nereye gideceğimi söylemedi..."

Kaşlarımı çatarak sözümü kesiyorum. Üçüncü öğretmenimizin yokluğunun önemini ancak şimdi fark ediyorum. Agatha partileri çok sever ve her birinin planlamasını ve yürütülmesini denetler. Peki neden burada değil?

Gözlerim Rahibe Marsh'a takılana kadar odayı taradım. Beni duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Rahibe Agatha nerede?"

Marsh dudaklarını inceltirken, Spruce diğer öğretmene geniş gözlerle bakıyor. İkisi de soruma cevap vermiyor.

Göğsümü korku kaplıyor. Bir şey saklıyorlar, ama ne olduğunu ve nedenini anlayamıyorum. Çatalımı tabağıma bırakıyorum. "Rahibe Marsh... bir sorun mu var?"

Spruce, peri formuna dönüşür ve Marsh'ın yanına uçar. Sesini alçak tutsa da, çılgınca fısıldadığını duyabiliyorum. "Ona söyleyemez miyiz?"

Marsh başını sallar. "Anlaşmamıza bağlı olduğumuzu biliyorsun. Sözleri söylemeye çalış; ağzından çıkmayacaklar. Elimizden geleni yaptık. Yarın itibariyle o bizim kontrolümüz dışında."

"Ama yine de gelebilirler... Geçen hafta gelmeleri gerekiyordu."

"Eğer onu almaya gelirlerse, nerede olduğunu söyleriz. Yapabileceğimizin hepsi bu."

Korkum daha da derinleşiyor, ama içinde bir umut ışığı da var. Yıllardır hissetmediğim bir umut. Onlar... benim düşündüğüm şeyi kastetmiyorlar, değil mi? Titreyen bacaklarımla Tilly'yi kucağımdan yavaşça indirip bankta ayağa kalkıyorum. "Neler oluyor?"

Diğer öğrenciler de odadaki ani gerginliği fark etmişlerdi. Sessizlik çöktü, sadece ara sıra çatalın tabağa sürtünme sesi ve Spruce'un kanatlarının vızıltısı duyuluyordu.

Sorumu tekrarlamak üzereyken, ikinci bir çift kanat sesi kulaklarıma ulaşır. Minik pembe bir figür başımın etrafında hızla döner ve sonra perinin şekli değişir. Bir anda, kanatlı yaratığın yerini kısa boylu, tombul, pembe pamuk şeker saçlı bir kadın aldı. Bu Rahibe Agatha. Diğer iki öğretmenimle aynı gri cüppe giymiş, ama başörtüsü o kadar eğri ki neredeyse başından düşecek. Geniş yanakları gülümsemesi ile daha da yuvarlaklaşıyor. Ellerimi ellerine alıp sıkıca tutuyor. "O burada, Bayan Rose," diyor, biraz nefes nefese. Ya da belki de heyecandan sesi titriyor. "Sen mürebbiye olmayacaksın. Eve gidiyorsun."

"Eve," diye tekrarlıyorum, kelime hızla atan kalbimde garip bir şekilde yankılanıyor.

Etrafımda nefes nefese ve heyecanlı fısıltılar yükselirken, Marsh uzun ve ağır bir nefes verir. "Sanırım sonunda konuşabiliriz," der.

Spruce küçük bir ılık attıktan sonra seelie formuna geri dönüp yanıma koştı. "Oh, Her Şeye Şükür. Sana gerçeği söylemeden seni bırakamayacağımı düşündüm."

Birkaç kez gözlerimi kırıyorum. Bu bir rüya değil, değil mi? "Ne gerçeği? Ben... Hala anlamıyorum."

"Ailen sonunda seni çağırtdı," diyor Agatha. "Yıllardır seni arıyorlardı."

Başım dönüyor. Neredeyse yirmi yıldır bu sözleri duymayı bekledikten sonra, umudumu kesmişim. Yetim olduğumu kabullenmişim. Terk edildiğimi. Ne kadar acı verse de hayallerimden vazgeçmişim.

Bu gerçek olabilir mi? Bunca zaman sonra?

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden kollarıma kadar dalgalar yayılıyor. Mantık. Mantığa ihtiyacım var. Aklımı kaybetmemem için mantıklı davranmalıyım. "Burada *olduğunu* söyledin," diyorum zorlukla. "Kim? Babam mı?"

Agatha'nın yüzü zgn bir ifadeye büründü. "Hayır, canım, anne baban gelemeydi. Senin yerine seni onlara götürmesi için başka birini gönderdiler."

"Kim?"

O cevap veremeden, şimdiye kadar fark etmediğim bir silüete bakıyorum. Kapının eşiğinde duran, karanlık bir gölgeden ibaret olan adam, tereddütle eşiği geçiyor. Thorne Blackwood'un gözlerine bakınca kalbim ağzıma geliyor.

Düşünmeden, adı dudaklarımdan dökülür. "Thorne..." Hatalımı hemen fark ederim ve yanaklarım alev alır. Ona *Thorne* diyemem. Hayallerimde yaşayan versiyonuyla ilk isimle hitap etmemem gerekir. Etmeyorum da. Onun adını asla kullanmam ve o benim adıma bile bilmiyor. Ama itiraf etmeliyim ki, kafamın içinde bir sınırı aşmış olabilirim. Çünkü orada o, *Thorne* olarak var.

Öğrenciler arasında fısıltılar yükselir ve Rahibe Agatha'nın şaşkın bakışlarının yüzümün yan tarafında yakıcı bir şekilde hissediyorum. Lina'nın bana attığı bakışlar daha da ateşli olabilir. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum. Sosyal görgü kurallarını ihlal ettiğim için sessizce azarlarken gözlerinden bıçaklar fırlatacağından eminim.

Utançımı gizleyemediğimden emin olduğum sahte bir sakinlikle hatamı düzeltiyorum. "Bay Blackwood."

"Bayan Rose, sanırım," diyor, çenesini hafifçe kaldırarak. "*Sanırım*" demesi beni daha da utandırıyor, onun kimliğini bilerek selam vermemin bile fazla samimi olduğunu kanıtlıyor.

İki yıl önce ilk gördüğümde olduğu gibi, güçlü burnunun üzerinde gümüş çerçeveli gözlükleri, alnından geriye taranmış koyu saçları, dul tepeyi ve keskin yüz hatlarını ortaya çıkaran saçları ile aynı görünüyor. Ancak, ilk gördüğümde çıplak ön kollarını gördüğümde farklı olarak, tamamen düğmeli yelek üzerine lacivert bir ceket giymiş ve kravatı boğazına düzgünce bağlanmış. Sabah ışığı gözlük camlarına yansiyarak koyu renk irislerini bir anlığına gizledi. Gözleri tekrar netleştğinde, içinde bir endişe sezdim. Bir temkinlilik. Ya da söylenmemiş bir soru.

Zihnimin derinliklerinde bir şey kıpırdanıyor ve bir an için onu kanatları ve boynuzlarıyla hayal ediyorum...

Dur... neden böyle bir şey düşündüm? Neden Thorne Blackwood gibi bir insanı kanatlı ve boynuzlu olarak hayal ettim?

Gözlerimi kırıyorum ve görüntü sanki hiç orada olmamış gibi zihnimden kayboluyor.

"Agatha!" Marsh'ın sesi çığınca bir tonla havayı yırtıyor. "Bir *erkeği* manastırın bu kadar içine alırken ne düşünüyordun? Salonun ötesine geçmemeliydi."

Spruce, Marsh'a ağır bir bakış atar, Agatha da öyle.

Marsh ikisine de aldırış etmezken, Spruce abartılı bir gülümsemeyle onun önüne geçer. "O sıradan bir adam değil," der, yavaşça ve anlamlı bir şekilde. "O, Blackwood Fırını'ndan Thorne Blackwood. En sadık müşterimiz."

"Oh!" Marsh'ın zümrüt yeşili yanakları orman yeşiline döner. Sert mizaçlı Marsh'ın telaşlı görüldüğü nadir anlardan biridir. Bu durum bu kadar tuhaf olmasaydı, şu anda eğleniyor olurum. Ama eğlenmiyorum, kafam karışık.

Yıldızların adına, Bay Blackwood burada ne arıyor? Daha da iyisi, onun bununla ne ilgisi var?

Yukarıdaki yıldızlar.

Rüyamdaki adamı görünce şaşkınlığımdan, önceki şokumun kaynağını neredeyse unutuyordum.

Ailem.

Beni çağırdılar.

Thorne'un şaşırtıcı gelişinden önce, Agatha ailemin beni almaya birini gönderdiğini söylemişti. Ve o kişi... Bay Blackwood mu?

"Özür dilerim, Bay Blackwood," diyor Rahibe Marsh, alışılmadık bir şekilde tatlı bir ses tonuyla. "Kaba davrandığım için beni affedin."

"Hayır, beni affedin," diyor, derin sesiyle neredeyse hiç tonlamadan. "Kutsal mekanınıza bu kadar girmeyecektim."

Birkaç yaşça büyük öğrenci, onun bariton sesinden etkilenmiş gibi kıkırdıyor. Yakışıklılığından ve ününden bahsetmeye gerek bile yok. Blackwood Fırını'nın başarısı onu herkesin tanıdığı bir isim haline getirmiş, iki yıl önce tarlada onu ilk kez görmeden önce bile adını duymuştum. Ona aşık olan tek öğrenci ben değilim, çünkü o adanın en tanınmış bekarlarından biri olarak kabul ediliyor. Perilerin hüküm sürdüğü bir ülkede, çoğu genç kız insanlarla değil, peri prensleriyle evlenmeyi hayal ederken, Bay Blackwood'un popüleritesi etkileyici. Açıkçası, odanın çığına dönüp bayılma krizlerine girmediğine şaşırıyorum.

Her gün Celesta Convent Kız Okulu'nun mutfağına yakışıklı bir adam girmez, hele ki zengin, ünlü ve statü sahibi bir adam.

"Suçlu varsa, o da benim," diyor Agatha, parlak ve neşeli tavırlarıyla ortamı yatıştırmaya çalışıyor. "Bayan Rose'a haberi vermek için o kadar heyecanlandım ki, onu önce salona davet etmeyi unuttum. O da benim onu takip etmesini istediğimi düşünmüş olmalı."

"Peki, şimdi bunu telafi edelim," diyor Marsh, mutfak kapısını işaret ederek. "Salonda konuşalım."

Marsh koridora doğru sürünürken Agatha, Spruce ve Bay Blackwood onu takip eder. Ben de aynısını yapmaya çalışırım ama ayaklarım yerinden kıpırdamaz. Hâlâ çok şaşkınım. Hâlâ rüya görmediğimden emin değilim.

"Hadi, aptal," diye fısıldadı Lina, beni pek de nazik olmayan bir şekilde iterek. Bu, beni sersemliğimden çıkarmaya yetti.

Derin bir nefes alarak, ayaklarımın taş döşeme üzerinde ilerlemesini sağlar ve öğretmenlerimin peşinden salona girerim. Eşiği geçer geçmez, mutfakta çılgın bir dedikodu patlaması başlar.

Çay fincanımın tabağında çıkardığı seslerden daha yüksek olan ^{tek şey,} kalbimin çarpıntısı. Öğretmenlerim, misafirimiz ve ben, duvarlarından mobilyalarına kadar çeşitli bej tonlarında kasvetli bir oda olan salonda oturuyoruz. Starcane tarlalarının manzarasını resmeden tablolar bile aynı sıkıcı renk tonlarını taşıyor. Odadaki en parlak renkler, gri cüppeleri ve başörtüleriyle pembe, mavi ve yeşil renkli özellikleri ile göze çarpan üç öğretmenime ait. Bay Blackwood'a bakmaya bile cesaret edemiyorum. Adı gibi keskin bir varlığı var, gözümün ucuyla sürekli farkındalığımı çekiyor. Kendinden emin tavırlarında, sinirlerimi bozan bir kendini beğenmişlik var. Odanın en ucunda, şöminenin yanındaki kanatlı koltukta oturmuş, sanki bir kadının hayatını alt üst etmemiş gibi, çayını yavaşça yudumluyor. Aralarında geçen birkaç bakışta, ifadesiz ama yakışıklı yüzünden başka bir şey göremedim, ama ne zaman bakışlarımı başka yere çevirsem, bana sırtıyor gibi geliyor. Ama neden? Ve neden burada?

Yine ona bakmak üzereyim ama kendimi durduruyorum.

Thorne Blackwood benim öncelikli endişem değil. O, bu salonda toplanmamızın ikinci nedeni.

Ailem.

Kimlikleri.

Agatha mutfağa girdiğinde söylediği imkansız sözler.

Eve gidiyorsun.

Kabuk gibi bir cilde ve başörtüsünün altından çıkan yapraklı saçlara sahip, iri yarı bir dryad olan Nessie, Marsh'ın fincanına çay dökmeyi bitirir. Herkese çay servisini yaptıktan sonra, acı verici derecede yavaş adımlarla kapıya doğru ilerler. Birçok fae, kaç yaşında olurlarsa olsunlar yaşlanmaz gibi görünürler, ancak bazıları yaşlarının ötesinde yaşlı görünürler. Nessie de öyle. Onun birkaç yüz yaşında olduğunu biliyorum - ada birleşmeden önce doğan bir peri için genç sayılır, çünkü o zamandan sonra periler çok daha hızlı olgunlaşmaya başladı - ama sanki ölümün eşiğindeymiş gibi yürüyor. Her sürünerek attığı adım, endişemin hızla tırmanması nedeniyle bir saat sürmüş gibi geliyor.

Çay fincanım tabağında daha sertçe sallanıyor ve ben onu tutmayı tamamen bırakıyorum. Fincanı sandalyemin yanındaki çay masasına koyuyorum ve yan yana oturan üç öğretmenime dönüp bakıyorum.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme takarak, "Biri konuşmaya başlamazsa, aklımı kaçıracağım" diyorum. Sözlerim açıkça abartılı olsa da, "*kaçırma*" ifadesini kullanarak yalan söyleyememe durumumu atlatıyorum. Her şeyin olması için her zaman bir ihtimal vardır.

Rahibe Agatha'nın gözleri, Nessie'nin sonunda çıktığı kapıya kayar. Kapı arkasında sıkıca kapanınca Agatha bir nefes verir. "Bizi affedin, Bayan Rose. Kimliğiniz ve yemin ettiğimiz anlaşma nedeniyle durumunuz her zaman büyük bir gizlilik gerektirmiştir."

Kalbim daha hızlı atamaz diye düşünmüştüm, ama atıyor. "Peki... ben kimim?"

Marsh boğazını temizler ve çayını masaya koyar. "Adın Rosaline Briar ve bize bebekken getirildin. Senin ve ailenin gerçek kimliğini sır olarak saklamak için bağlayıcı bir yemin ettik."

Boğazımdaki ani kuruluk hissini yutuyorum. Bir sonraki sorum, hayatım boyunca cevabını merak ettiğim bir soru. "Ailem kim?"

Rahibe Spruce, yıllarca bana gösterdiği şefkatli bakımdan tanıdığım yatıştırıcı bir gülümseme takındı. Bu gülümseme sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi, çünkü bu gülümsemenin, sonraki sözlerinin beni üzeceğini biliyordum. "Ailen Horus ve

Divina Briar. Baban Lunar'ın Seelie Kralı, annen ise kraliçedir."

Sandalyenin ucuna doğru eğildim. "Seelie lanet olası..." Öğretmenlerimin dehşete kapılmış yüzlerini görünce sözlerimi yuttum. Nefesimi tutarak tekrar denedim. "Lunar'ın Seelie Kralı ve Kraliçesi. Dalga geçiyorsunuz, değil mi?"

"Bunun şok edici olduğunu biliyorum, canım," dedi Agatha. Gözleri Ellerim, sandalyenin kolçaklarını o kadar sıkı kavramış ki, parmak eklemlerim beyazlamış.

Elimi gevşetip avuç içlerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Bu demek oluyor ki... ben..." Sesli olarak söyleyemiyorum bile. Bu çok saçma.

"Evet, prenses," diyor Marsh, her zamanki açık sözlülüğüyle. Gülmeye çalışıyorum ama boğuk bir ses çıkıyor. Tanrım, ben... prensesim.

Gerçek bir prenses, lanet olası kraliyet ailesi olan bir prenses.

İçimdeki yorumların dilimden dökülüp zavallı öğretmenlerimi yine dehşete düşürmemesi için yanağımın içini ısıyorum. Marsh'a, doğruyu söylediğinden emin olmak için tekrar etmesini istemek üzereyim, ama elbette doğru söylüyor. Safkan periler yalan söyleyemez.

Yine de... bu nasıl mümkün olabilir? Manastıra giren her genç kız, özellikle de kendini yetim veya terk edilmiş sananlar, kraliyet ailesi tarafından sahiplenilmeyi, kayıp bir prenses olduğunu keşfetmeyi veya yakışıklı bir prens tarafından kurtarılmayı hayal eder. Ben de istisna değildim. Bu senaryoların her birini canlandırmak için kurduğum hayalleri sayamam. Ama gerçeklik görmezden gelinemeyecek kadar somut hale geldikten sonra, yıllar önce bu hayallerden vazgeçtim. Çünkü eğer kraliyet ailesi olsaydı, o zaman neden...

Derin bir nefes alıp, düşüncemi yüksek sesle tamamladım. "Neden ailem beni almak için bu kadar uzun bekledi?"

Spruce yine yatıştırıcı gülümsemesini takındı. "Kral ve kraliçe, kimse senin nerede saklandığını bilmesin diye her şeyi ayarladılar. Bunu, biri onlardan bilgi almaya çalışırsa, senin yerinin güvenliğini sağlamak için yaptılar. Seni tekrar bulmak için, aralarında kurdukları ajanlar aracılığıyla, kendilerinin belirlediği katmanlarca protokolü aşmak zorunda kaldılar."

İçimde karmaşık duygular kıvranıyor, parlak umutlar bulanık şokla karışıyor, her ikisi de beklenmedik bir duygunun yükselen dalgası altında boğuluyor: öfke. Öğretmenlerime gözlerimi kısıyorum. "Bana yetim olduğumu inandırdınız."

Marsh dudaklarını sıkıştırdı, ama Spruce ve Agatha cevap vermediğinde, "Seni yanımıza aldığımızda yaptığımız anlaşmada birçok şeye karar verdik, hepsi senin güvenliğin içindi. Uymamız gereken şartlardan biri de sana gerçeği söylememektir. Birkaç haftalık doğrulama protokolünden sonra, ailenin seni almaya geldiğini ve anlaşmamızın yerine getirildiğini teyit ettikten sonra bu konuyu konuşabilirdik. Bu yüzden şimdi bunu konuşuyoruz."

"Ama siz... geçen yıl Lumenas'taki gelin yarışmasına katılmama izin verdiniz. Kazansaydım, Kardeş Dorian ile evlenecektim. Bu, yaptığınız anlaşmaya nasıl uyuyor?"

Bu kez Agatha cevap veriyor. "Ailenin seni bizden almadan önce gelme ihtimalinin olduğunu biliyorduk, çünkü sana dönüşünün güvenli olacağına karar verirlerse *gelip* seni alacaklarını söylemişlerdi. Anlaşmamıza göre, sana koruma sağladığımız sürece, istediğin gibi yaşamana izin verecektik. Dorian Kardeş ile evlenseydin, Saint Lazaro Kilisesi'nin koruması altında güvende kalırdın. Seni mürebbiye olarak yerleştirmek de anlaşmamızın şartlarına uygun olurdu."

"Peki ya rahibe yemini etseydim?" diye soruyorum, sesimde acı bir ton var. "Burada mahsur kalırdım. Beni bir gün geç çağırırsalardı eve dönemazdım."

Öğretmenlerimin yüzlerinde incinmiş bir ifade belirir ve bu da öfkemi dindirir. Onlara öfkemi çıkarmak istemiyorum, ama hala çok kafam karışık. Hatta incinmişim. Ailem tarafından geri alınma hayallerim sevinç ve kahkahalarla doluydu. Anlamadığım sırlar, anlaşmalar ve tehlikelerle değil.

"Seni rahibe olmaya hiç teşvik etmedik, canım," diyor Agatha. "Manastırın sana uzun vadede sunabileceğinden daha fazlasını istediğini biliyoruz."

Yavaşça iç çekiyorum. Haklı. Hiçbir öğretmenim beni rahibe olmaya zorlamadı.

"Bu kadar ani olduğu için özür dilerim," diyor Marsh resmi bir tonla. "Haftalardır ailenle görüşüyorduk ve resmi bir şey yapmak zor oldu. Anlaşmamız ve ailenin hem kendini hem de seni korumak için koyduğu önlemler, süreci yavaşlattı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden bu kadar gizlilik gerekliydi? Ne tür bir tehlike altındaydım?"

Öğretmenlerim birbirlerine bakışıyor. Spruce yine uzlaştıracı bir gülümseme takınıyor. "Bunu anne babanıza bırakmalıyız."

"Gerek" kelimesini kullanması, sessizliklerinin muhtemelen anlaşmalarıyla ilgili olduğunu gösteriyor. Belki de tüm şartlar yerine getirilmemiştir.

Gümüşün porselenle çarpma sesi dikkatimi Bay Blackwood'a çeker. Çayını karıştırmayı bitirir, bir yudum alır, iki küp şeker ekler ve tekrar karıştırır. Öğretmenlerimin açıklamaları sırasında varlığı neredeyse aklımdan çıkmıştı.

"Kaba davranışımı bağışlayın, Bay Blackwood," diyorum, ona hitap ederken yanaklarımın kızardığını görmezden gelmeye çalışarak, "ama tam olarak neden buradasınız?"

Çayını uzun bir yudum aldıktan sonra fincanı tabağına koydu. Ateşin ışığı gözlüklerine yansıyarak bana baktı, yüzü her zamanki gibi sakin ve soğukkanlıydı. "Nişanlınız adına buradayım."

O kadar keskin bir nefes aldım ki, neredeyse boğuluyordum. "Nişanlım mı?"

"Evet."

"Nişanlı mıyım?"

"Evet."

"Kiminle?"

"Monty Phillips, Dünya Mahkemesi'nin İnsan Temsilcisi'nin oğlu."

Ona boş boş bakıyorum, çünkü bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor. Manastır, Yıldız Mahkemesi'nin siyasetiyle çok az ilgisi var, diğer mahkemelerin siyasetiyle ise daha da az. Dünya Mahkemesi'nin İnsan Temsilcisi ve oğlu, benim için hayal dünyamdaki gölgeli figürler gibi. Aynı şey ailem için de geçerli sanırım. Faerwyvae'nin tarihini çok iyi bilmeme ve tüm şimdiki ve geçmiş hükümdarların isimlerini bilmeme rağmen, ders kitaplarında yazanların dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Ama işte buradayım, Lunar'ın Seelie Kralı'nın kızı.

Bu sabah kendimi bir mürebbiye sanıyordum. Şimdi ise sadece bir prenses değil, aynı zamanda nişanlıyım. Hem de bir yabancıyla.

İçimde bir öfke dalgası daha yükseldi. Nasıl olur da *nişanlı* olabilirim?

Öfkemi Thorne'a yöneltip, her kelimeyi zehirle süsleyerek konuşuyorum. "Ne diyorsunuz, Bay Blackwood? Beni yeni kocama götürmek için mi buradasınız? Bu konuda hiçbir söz hakkım olmadan beni bir yabancının kollarına mı teslim edeceksiniz? Uzaktaki ailemle hiç görüşemeyeceğim mi?"

"Evet, evet ve evet," diyor, bariz öfkemi hiç dikkate almadan. "Ailenizin gizlilik ihtiyacı ve arkadaşımın... durumdan duyduğu endişe nedeniyle, aracılık görevini üstlendim. Söylediğiniz gibi sizi Bay Phillips'e götüreceğim, ama önce ailenizle tanışmanı sağlayacağım."

"Ne kadar harika," diyorum, alaycılığımı gizlemeye bile tenezzül etmeden. "Yirmi yıl boyunca beni terk eden insanlarla, daha önce hiç görmediğim bir adama satılmadan önce tanışacağım."

Dudaklarının bir köşesi, sanki bir gülümsemenin hayaleti gibi kıvrıldı. Şömine ateşinin yansıması artık gözlüklerini gizlemiyordu, keskin gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. Bir kez daha, sakın tavırlarının altında, bu duruma pek uymayan, kendini beğenmiş bir özgüven olduğunu hissettim. Sanki kendini uyandırmak istercesine başını salladı, bakışlarını kaçırdı ve takım elbisesinin ceketinin iç cebine uzandı. Bir mektup çıkardı ama gözlerim onun giydiği siyah deri eldivenlere takıldı. Kaybolmuş bir anıyı canlandırıyorlardı. Ya da bir rüyayı? O eldivenlerin parmak uçlarını çekip ellerini açtığını, sonra da...

"Annen bir mektup yazmış, her şeyi daha iyi açıklayacaktır." Sözleri, gözlerimi bir kez daha ona çevirir. Sandalyesinden kalkar ve mühürlü bir zarfı bana uzatır.

Mektubu inceliyorum, hilal şeklinde damgalı gece mavisi mühürünü inceliyorum. Sonra mektubu ters çeviriyorum ve *Rosaline* kelimesini oluşturan zarif bir yazı görüyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Rosaline.

Rosaline Briar.

Bu benim adım. *Gerçek* adım.

Annemin kendi eliyle yazdığını düşündüğüm her bir harfe bakarak, *bir şeyler* hissetmeye çalışıyorum. Biraz gurur. Bu isme ait olma hissi. Anneme hiç olmadığım kadar yakın olduğum için başımı döndüren bir sıcaklık.

Ama hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Hayır, bu doğru değil. Bir şey hissediyorum, ama hiçbirisi hoş değil. Kalbimi bulanıklaştıran çok fazla hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve öfke var, altında ne olabileceğine dikkatimi veremiyorum. Ama sıcaklık hissetmemem, onun olmadığı anlamına gelmez. Umut, gerçekten hayal kurmak için yaratılmış biri olarak, mantığımın önüne koyup bastırmayı öğrendiğim bir şey.

Hayal kurmaya meyilli olduğumda bastırmayı, mantığa feda etmeyi öğrendim. Yirmi yıllık hayal kırıklığından sonra, o umudu bir kez daha kucaklamaya cesaret edebilir miyim? Vazgeçtiğime emin olduktan sonra?

Mektup birden elimde ağırlaşıyor, sanki içinde cevap varmış gibi. Belki annemin açıklaması endişemi hafifletir, hayal kırıklığımı giderir.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Gözlerimi zarftan kaldırıp öğretmenlerime dönerek, "Biraz yalnız kalabilir miyim?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Agatha hemen, "biz çıkabiliriz..."

"Hayır, ben çıkacağım. Ben sadece..."

Spruce, açıklamama gerek olmadığını anlayan bir şekilde başını salladı. Duygularımı sindirmek için neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordu.

Ben de başımı sallayıp mektubu göğsüme sıkıştırarak salondan kaçtım.

Kek, ağır bir kalp için en iyi merhem olabilir, ama yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için güvенеbileceğim başka bir şey daha var. Müzik. Ama herhangi bir müzik değil. Hayatımın belirli bir olayından bir şarkı, benim için ormanlık alanım kadar değerli hale geldi. Manastırda böyle bir müzik bulmanın tek bir yolu var ve o da benim elimde.

Dorothy ile paylaştığım odanın kapısına ulaştım. Manastırdaki en yaşlı iki öğrenci öğretmen olarak, altı ay önce en yaşlı olan arkadaşımız aramızdan ayrıldığından beri aynı odada kalıyoruz. Odanın boş olduğunu görünce rahatlıyorum. Diğerleri muhtemelen mutfakta keklerinin tadını çıkarıyorlardır. Dikkatli Marsh, öğrencilerin ikinci porsiyon almamaları için onları engellemeyeceği için şimdi daha da keyiflidirler. Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp, mektubu göğsüme sıkıca bastırarak kapıya yaslanıyorum. Kalbim zarfın üzerine çarpıyor, notu okumadan önce sakinleşmem gerektiğini bildiğim çilgın bir melodi.

Annemin notu.

Kararımı verip kapıdan uzaklaşıyorum ve yatağıma doğru yürüyorum. Flanel çarşaf ve yün battaniyeyle örtülü dar bir ranza. Dorothy'nin yatağı, dar odada kol mesafesinden biraz daha uzakta. Bu da *gri* bir oda, eklemeliyim. Manastır neredeyse tamamen gri, kıyafetlerimizden yatak takımlarımıza, basit taş zeminlere kadar. Gri olmayan yerler ise salon gibi bej rengine. Rahibeler, yıldızların parlaklığını aramakta ısrar ediyorlar ve kendilerinin yıldızlardan daha parlak olmamalarını istiyorlar.

Yatağımanın altından küçük bir meşe sandığı çıkarıyorum. Sandığın önüne çapraz bacaklı oturup mektubu kucağıma alıyorum ve sandığın kapağını açıyorum. İçinde en değerli eşyam yatıyor: bir fonograf. Bu cihaz, Faerwyvae'nin en son teknolojik gelişmelerinden biri.

Faerwyvae'nin en son teknolojik gelişmelerinden biridir ve Star Court'un yıldız ışığını kullanan son teknoloji ürünü yenilikleri sayesinde üretilmiştir. Fonograf, iğne ile izlendiğinde sesi çoğaltan ve pirinç bir korna ile amplifiye eden minik desenlerle oyulmuş kristal silindirler kullanır. Bu nadir bir eşyadır ve eski bir öğrencim ailesinin yanına dönerken burada bırakmasaydı benim olamazdı. Bir yıl boyunca, önceki sahibi yanında müzik silindirleri bırakmadığı için yatağımın altında dokunulmadan kaldı. Lumenas'a yaptığımız seyahatte, izlediğimiz bale gösterisinin kaydını satın alabildim. Hala sahip olduğum tek kayıt bu.

Silindirimin yeterli şarjı olduğunu Tüm Her Şeye dua ediyorum. Silindirler yıldız ışığıyla çalışıyor ve sadece bir düzine kadar çalınabildikten sonra gece gökyüzünün altında birkaç saat dinlenmeleri gerekiyor. Şu anki telaşlı halimde, onu en son ne zaman pencere kenarında bırakıp gece boyunca orada bıraktığımı hatırlayamıyorum. Nefesimi tutarak iğnenin kolunu kaldırıp kristal silindire nazıkçe yerleştiriyorum. Rahatladım, kristal tüp dönmeye başladı ve iğnenin değdiği yerden yumuşak altın bir ışık yayıldı. Sonra tanıdık bir melodi duyuldu. Sevdiğim bir melodi. İlk izlediğim baleden bir şarkı. Şehre geldiğimde gizlice kaçıp birkaç gösteri daha izlemiş olsam da, ilk gösterinin benim için özel bir yeri var.

Bu yüzden, bu şarkı her zaman beni rahatlatır.

Sinirlerim yatışmaya başlayınca, zarfı elimde tutarak yerden kalkıp yatağıma uzanıyorum. Ön tarafına karalanmış ismi bir kez daha okurken kalbim hızla atıyor. Sonra derin bir nefes alıp zarfı ters çeviriyorum, koyu mavi mührü açıp içindeki mektubu çıkarıyorum.

Sevgili Rosaline,

Öncelikle, bunun senin için ne kadar şok edici olduğunu ve sana acı verdiyse ne kadar üzgün olduğumu bilmeni isterim. Nereden geldiğini ve seni terk edenlerin seni sevip sevmediğini bilmemek korkunç bir şey olmalı. Sana söz veriyorum Rosaline, sen sevidin. Doğduğundan beri her gün, her dakika, baban ve ben seni sevdik. Senin için, senden çok daha önce

ve doğumun hayatımın en büyük mutluluğuydu. Bunun hiç bitmesini istemedim. Asla. Ancak, tahmin edebileceğin gibi, hayatın büyük tehlike altındaydı. Seni burada koruyabileceğimizi düşündük, ama kısa sürede bu güvenimizin boşuna olduğunu anladık. Seni güvende tutmak için tek umudümüz tehlikeyi ortadan kaldırmak için seni buradan kaçırmak oldu. Tehlike henüz tamamen ortadan kalkmadı, ama seni eve getirmek için daha fazla bekleyemedim. Seni bulmak için yıllarımızı harcadık, sevgili Rosaline. Yıllar. Sonunda seni bulduğumuz için çok rahatladım.

Şimdi daha mutlu şeyler yazayım. Eve geliyorsun! Eve, aşkım. Şu anda senin için bir yabancı olduğumu biliyorum, ama sana olan aşkım hiç azalmadı. Eğer izin verirsen, sana gerçek bir anne olmak için sabırsızlanıyorum.

Sanırım şimdiye kadar sana söylenmiş olabilecek başka bir konuyu da ele almam gerekiyor: Monty Phillips ile nişanın. Sevgilim, sana böyle bir sürpriz yaptığım için beni affedebilmeni umuyorum. Gerçek şu ki, nişanın uzun zamandır planlanıyordu, kraliyet ailelerinde gelenek olduğu gibi. Sen bir prensesin, Rosaline!

Bakıcıların sana bunu söyledi mi? Her neyse, açıkça söylemek gerekirse, Bay Phillips ile evliliğin ailemizi kurtaracak. Kulağa biraz kötü geldiğini biliyorum, ama Bay Blackwood seni eve götürdükten sonra daha ayrıntılı olarak açıklayacağım. Şunu bil ki, sen her bakımdan benim tek umudumsun. Sen Briar ailesinin kahramanısın. Baban omzumdan okurken, sana çok fazla baskı yaptığımı söyledi. Umarım böyle hissetmiyorsundur! Sen zaten mükemmelsin.

Ah, canım, yine saçmalıyorum, senin bana benim sana hissettiğim kadar yakın hissetmediğini unutuyorum, beni

Beni daha yeni duydun. Bu yüzden, beni sinir bozucu bulmadan mektubumu bitireceğim. Baban bazen benim biraz "aşırı" olduğumu söylüyor, ama bunu içten söylemiyor. Sonuçta, tahtını bana borçlu.

Yine saçmalıyorum. Seni görmek ve kollarıma almak için sabırsızlanıyorum. Evet, artık yetişkin bir kadın olduğumu biliyorum, uzun zaman önce periler gibi yaşlanmasalardı hala bir bebek olurdun, ama umarım uzun zamandır hayalini kurduğum gibi sana sarılmama izin verirsin.

Umudum, kahramanım, sevgili
çocuğum. Seni seviyorum.
Eve dönüşünü sabırsızlıkla bekleyen
annen

P.S. Bana anne demek istemiyorsan sorun değil. Benim adım Divina Briar. Bakıcıların sana söyledi mi? Beni tanımaman çok garip, ama bunu telafi etmek için zamanımız var! Sen nişanlınla buluşmak için ayrıldıktan sonra bile, Dünya Sarayı'na bir gezi yapıp ... Tamam, baban yine saçmaladığımı söylüyor ve kalemimi almayla tehdit ediyor

Mektup, mürekkep lekesiyle sona eriyor, bu da babamın gerçekten kalemi ondan aldığını gösteriyor. Yanaklarımdan gözyaşları akarken kendimi gülümserken buluyorum. Öfkem eriyip gidiyor. Tamamen değil elbette, ama terk ettiğim umudumu yeniden hissetmeye yetecek kadar. O sıcaklığa gömülüyorum, hem tatlı hem de korkutucu bir duygu. Küçük bir köz, santim santim büyüyerek göğsümde yanan bir ateşe dönüşüyor. Korku da ona eşlik ediyor, şok edici nişanımdan duyduğum öfke gibi. Ama bu duygular umudumun yoldaşları. Sevincimin. Annemin daima saçmalayan mektuplarına duyduğum eğlencenin.

Bir konuda yanılmıştı: Onu zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum, en azından biraz. Coşkulu sevinci sayfadan adeta fışkırıyordu. Hayal gücüm mü, yoksa peri büyüsü mü bilmiyorum, ama onun sesini duyabiliyormuşum gibi hissettim,

fonografta çalmaya devam eden orkestra müziği kadar rahatlatıcı bir ses.

Seni görmek ve kollarımda tutmak için sabırsızlanıyorum.

Hayatım boyunca bu sözleri duymayı özledim. Ait hissetmek. Beni isteyen, ihtiyaç duyan ve beni buraya bırakan ailemin layık gördüğü biri olduğumu bilmek. Neden terk edildiğime ve neden bu kadar uzun süre burada kaldığıma dair nihayet bir cevap bulmak. Uzun zamandır, gizemli ebeveynlerimin beklentilerini karşılayamadığımdan, beni terk etme nedenlerinin Lina'nın ebeveynlerinin nedenleri gibi olduğundan korkuyordum. Başlangıçta, derslerimde mükemmelliğe ulaşmak için çabaladım, itaatkar olmaya çalıştım, ama sıkıntı beni yordu. Bıkkınlık. Hayal kırıklığı.

Sık sık kendimi başarısız bulurdum. Daha çok çabalasaydım, daha çok önemseseydim, Dorothy gibi tatlı olmaya zorlasaydım, Lina gibi itaatkar davranmış olsaydım, ailem çoktan geri dönmüş olur muydu diye düşünürdüm.

Şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum.

Sen zaten olduğun gibi mükemmelsin.

Ailemin beni saklamasına neden olan tehlikenin ayrıntılarını bilmiyorum olabilirim, ama en azından istenildiğimi biliyorum. Yıllardır beni aradıklarını biliyorum. Bunca zaman onlara layıkmışım! Tanrım, bunu bilmek ne büyük bir rahatlık. Ruhumun, kimliğimin, gerçeğimin bir parçası eksikmiş gibi hissediyordum, şimdi yerine oturdu.

Sen Briar ailesinin kahramanısın.

Ailemi kurtarmak için ayarlanmış evliliğin nasıl bir anlam ifade ettiğini hiç anlamıyorum ve bu konudaki öfkemi bastırmaya niyetim yok. Ama annemin söylediği kadar beni seviyorlarsa, belki nişanı ertelemeleri için onları ikna edebilirim. En azından, onunla nişanlanmaya karar vermeden önce o pislikle tanışmama izin verilmeli. Belki de ailemin, onları kurtarmak için evlilikten fedakarlık yapmam gerektiğine dair ikna edici bir nedeni vardır. En azından, onlara şüpheyile yaklaşmayabilirim. Öfkemi bir kenara bırakıp umudumla el ele tutuşabilirim.

Çünkü bir ailem var.

Her şeyden çok istediğim tek şey. Ve onlar benimle tanışmak için bekliyorlar.

Sevgiyle mektubu katlayıp zarfına geri koyuyorum. Yine göğsüme sıkıca sarıyorum ve bu sefer kalbim endişeyle değil, heyecanla atıyor. Fonografta çalan şarkı bittiğinde odamdan çıkıp salona dönüyorum.

Oda tam bıraktığım gibidir, üç öğretmenim kanepede sessizce çaylarını yudumlarken, Bay Blackwood da koltuğunda aynı şeyi yapmaktadır. Tek fark, onun şimdi okuduğu broşürlerdir.

Boğazımı temizliyorum ve üç öğretmenim ayağa fırlıyor. Marsh dudaklarını inceltirken, Spruce ve Agatha hafif bir gülümseme takınıyor. Thorne Blackwood'a dönerek, "Ailemle tanışmaya hazırım. Ne zaman gidiyoruz?" diyorum.

Manastırda geçirdiğim süre boyunca birçok veda ettim, bazıları neşeli, bazıları acı tatlıydı. Hepsi, bir arkadaşı daha iyi bir hayata uğurlamanın getirdiği tebrik duygusuyla doluydu. Bazen vedaları, kalbimi parçalayan acıyı atlatmak istedim ve çoğu zaman tüm bu tören ve şatafatı bırakmanın daha kolay olup olmayacağını düşündüm. Pastayı, kucaklaşmaları, gözyaşlarını atlatıp öylece gitmek. Belki de bu, ailemin bana bir not bile bırakmadan beni terk etmelerini mantıklı hale getirmek için uydurduğum bir teoriden ibaretti.

Artık vedaların, söylense de söylenmese de acı verdiğini biliyorum ve şu anda en çok canımı yakan veda, söyleyemediğim veda.

Otobüs sürekli ve sabit bir hareketle gürültü yapıyor, içi karanlık, sadece kapalı perdelerin arkasından gelen seyrek ışıkla aydınlanıyor. Yol arkadaşıma kınayan bir bakış attım, ama Thorne Blackwood bana aldırış etmedi. Manastırı bu kadar acele ve gizlice terk etmek zorunda kalmam onun suçu, bugün öğrendiklerimi ve hatta ayrıldığımı diğer öğrencilere söylememem için ısrar etti. Arkadaşlarım, ailem tarafından geri çağrıldığımı ve Agatha'nın benim için ayarladığı mürebbiye işini almayacağımı şimdiye kadar kesin olarak anlamışlardır, ama gerçek kimliğim ve nereye gittiğim hakkında hiçbir fikirleri yok.

Adama bakışlarımı sertleştiriyorum, ama işe yaramıyor. Yüzünü geniş sayfalara saklamış, bu onun okuduğu üçüncü gazete. Üstelik öfkemin yine yersiz olduğunu biliyorum. Arkadaşlarıma veda edemememin suçu tamamen onda değil. Ona göre, ailem onun bana eşlik etmesine izin vermeden önce karmaşık bir anlaşmaya varmış. Görünüşe göre, tanınmış bir kamu figürü olmak, ailemin güvenini tam olarak kazanmak için yeterli değilmiş.

. Kabul ettiği şartlardan biri, önceden belirlenen bir zamana kadar kimliğimi ve seyahat programımı dışarıdan herkesten gizli tutmaktı. Son kısmı belirsiz bıraktı, ama önce beni aileme, sonra nişanlıma götürmekle görevlendirildiğini düşünürsek, şartlarının Monty Phillips'in korumasına girene kadar geçerli olacağını varsayabilirim.

Bir yabancıya söz verilmiş olduğumu hatırlayınca titrememi bastırıyorum. Yeni bir öfke dalgasını engelleyen tek şey, etek cebime sıkıştırdığım annemin mektubunu hatırlamak.

Sen Briar ailesinin kahramanısın.

Sebebi ne olursa olsun, Monty Phillips ile evlenmem gerekiyor. Nedenini bulmaya ve umarım ailemi bu fikirden vazgeçirmeye kararlıyım, ama bu arada, hala hiç memnun değilim.

Bay Blackwood'a tekrar bakıyorum ama broşürlerinin üstünden sadece kafasının üstünü görebiliyorum. Arabada karşılıklı oturuyoruz, aramızdaki tek engel onun kağıtları. Onunla yalnız kaldığım için gergin olmam gerektiğini biliyorum ama onun sessizliği beni her şeyden daha çok rahatsız ediyor. Bütün bu süre boyunca bana tek kelime etmedi. Eminim ki sadece saygılı davranmaya çalışıyordur, çünkü durumumuz pek normal değil. Toplumda, evlenmemiş kadınlar evlenmemiş erkeklerle yalnız seyahat etmezler. Bu bilinen bir gerçektir. Ailemin, tam da bunu yapacağımızı açıklayan mektubu gösterdiğinde öğretmenlerim neredeyse bayılacaktı.

"Bir anlaşma gereği, yolculuğumuz boyunca ona zarar vermeyeceğim ve uygun olanın ötesinde dokunmayacağım," diye açıkladı, bu da Rahibe Marsh'ın yüzünü rahatsız edici bir adaçayı rengi almasına neden oldu. "Buradan Nocturnus Sarayı'na yolculuk sadece yedi saatlik bir otobüs yolculuğu. Öğleden sonra erken saatlerde yola çıkarsak, gece çökmeden varırız."

Kendi anlaşmaları nedeniyle ailemin isteklerine uymak zorunda oldukları için itiraz edemediler. Üstelik, insanlar yalan söyleyebildiğinden, onun söylediklerinin doğru olup olmadığını kimse doğrulayamıyordu. Öğretmenlerimin tek güvенеbileceđi şey, ailemden aldıkları mektuplardı. Neyse ki, bu mektuplar Thorne'un söyledikleriyle uyuşuyordu. Yine de, o toplumda bu kadar tanınmış bir kişi olmasaydı, öğretmenlerimin böyle saçma bir plana, pazarlık olsun olmasın, katılmayı reddedeceklerine neredeyse bahse girerdim.

Meğer endişelenecek bir şey yokmuş, Thorne arkadaşlık konusunda bir heykelden farksızdı. Bu kadar yakın mesafede mesafesini korumasını takdir etsem de

bu kadar yakın mesafede mesafesini korumasını takdir etsem de, tüm yolculuk boyunca kağıtlarının arkasında sessiz kalmayı düşünmüyor, değil mi?

Ben Açık vücudumu vücudumu yönel ona ve
otur biraz ileriye doğru "Bay

Blackwood."

Gazetelerinin arkasından homurdandı. "Nişanlım hakkında ne biliyorsunuz?"

"O bir arkadaşım."

"Evet, bunu söyledin, ama bu benim soruma tam olarak cevap vermiyor, değil mi

"

Hiçbir şey söylemedi.

Aramızdaki kağıt duvarına gözlerimi kısarak bakıyorum. Gerçek Bay Blackwood, rüyalarındaki adamdan çok farklı. Rüyalarındaki Thorne az konuşan bir adam olsa da, normalde en azından rüyalarındaki manzaralara sessizce merak duyar, danslarımızdan eğlenir ve hafif sohbetlere açık olur. En azından ikimiz de rüyalarımızda onun şaşırtıcı görünümüne alıştıktan sonra öyleydi. Rüyamdaki o, garip etkileşimlerimize o kadar alıştı ki, *o rüyaya* bile isteyerek katıldı. *O* rüyayı, orada kimlerin olduğu veya neler olduğu üzerinde çok az kontrolüm olduğu bir rüya olarak adlandırıyorum, ama Bay Blackwood'un huzurunda bunu unutmak daha iyi. Keşke onun çıplak olduğunu gördüğümü bilseydi. Bakışlarım onun broşürlerinin altına düşer. O rüyadaki gibi görünüyor mu diye merak etmeden edemiyorum. Derisinin üzerinde pullar gibi siyah mürekkep izleri olduğunu hatırlıyorum. Onun ve onun devasa...

Ahlaksız anıları zihnimden silip, rüyadaki Thorne ile gerçek Thorne'un iki farklı kişi olduğunu kendime hatırlatıyorum. Mümkün olduğunca samimi bir tonla, "Konuşabiliriz, biliyorsunuz. Bunun anlaşmanızın şartlarına aykırı olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Konuşmaya gerek yok."

Çenemi sıkıyorum. Rüyadaki Thorne gerçekten daha iyi. Madem zorluk çıkarıyor, ben de çıkarabilirim.

"Ya sessizliğin bana zarar verirse?" diye soruyorum.

Kağıtlarının bir köşesini kaldırıp gözlerime bakar.

Ona masum bir bakış attım. "Yolculuğumuz sırasında bana zarar vermeyeceğine söz vermiştin, değil mi? Anlaşmanı istemeden bozman çok yazık olur."

Yavaşça, broşürlerini katlayıp yanındaki bankın üzerine koyar, gözlerimi hiç ayırmadan. İkimiz de bir fae anlaşmasını bozmanın ne anlama geldiğini biliyoruz.

. İster insan ister peri olsun, böyle büyülü bir sözü tutmayan herkes bunun sonuçlarına katlanmak zorundadır. Geçici ihlaller aşırı acıya neden olur. Kalıcı ihlaller ise ölüme neden olur.

İfadesi değişir, gözleri kısıılır, dudaklarının köşesi hafifçe kıvrılır. Belki de sadece benim hayal gücümdür, ama şimdi onda saygıya benzer bir şey hissediyorum. Gözlüklerini ve ceketinin cebinden ipek bir mendil çıkarır. Gözlerini benden ayırmadan, gözlük camlarını siler. "Sen doğuştan mı bu kadar kötüydün, yoksa bunu manastırda mı öğrendin?"

Ses tonundaki değişiklik beni şaşırttı. Sesi artık soğuk ve keskin değil, daha yumuşak, keskin sözlerine rağmen neredeyse baştan çıkarıcı. Aramızdaki mesafe artık soğuk ve geniş değil, sıcak. Ve gerçekten de oldukça dar.

Çenemi kaldırıp ne kadar telaşlandığımı belli vermemeye çalışıyorum. "Sıkılmaya dayanamıyorum, Bay Blackwood. Manastırda öğrendiğim şey bu."

"Peki, Bayan Briar."

"Adım..." Adımı yanlış telaffuz ettiğini söylemek üzereydim ki, onun hiç de yanılmadığını fark ettim. Ben Briony Rose değil, Rosaline Briar'ım. Yine de bu isim bana hiç uymuyor. "Bana Briony diyebilirsiniz."

Gözlüklerini yerine taktı. "Henüz ilk isimlerle hitap edecek kadar tanışık değiliz. Ayrıca, adın Rosaline değil mi?" Bir anda, yine soğuk ve resmi bir tona geçti. Neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

"Henüz *Rosaline Briar* gibi hissetmiyorum. Hayatım boyunca Briony Rose oldum."

"O zaman sana Bayan Rose diyeceğim. Tabii, sana ilk adınla hitap etmem sana... *acı* veriyorsa başka." Son kelimeyi vurgulu bir şekilde söyledi.

Farkında değilmiş gibi davranıp kirpiklerimi kııptım. "Acıtmıyor, ama beni üzen şey, gelecekteki kocam hakkında hiçbir şey bilmemem. Üzüntü de acıya çok benzer, değil mi?"

O, üzgün bir nefes verdi. "Ne bilmek istersin?" "O nasıl biri?"

"Zengin, yakışıklı bir insan."

Alaycı bir şekilde güldüm. Gerçekten de benim istediğim cevabın bu olduğunu mu düşünüyor? Kendinden bahsediyor da ne fark eder. Ve adadaki binlerce diğer erkekten. Sanırım daha spesifik sorular soracağım. "Bay Phillips'in durumumuzdan çekindiğini ve bu yüzden onunla ailem arasında aracılık yaptığınızı söylediğinizi hatırlıyorum."

aracılık yaptığını hatırlıyorum. Onun temkinli davranmasının sebebi tam olarak nedir? Neden kendisi gelmedi?"

"Sanırım o da sizin kadar görücü usulü evliliğe sıcak bakmıyor." "O zaman neden kabul etti?"

"Babası ve senin ailen, bu evlilik her iki taraf için de uygun olduğu için ayarladı. O bu konuda pek söz sahibi değildi."

Beklenmedik bir öfke dalgası göğsümü kapladı. Rızam olmadan nişanlandığım için kızgın olsam da, gelecekteki kocamın beni istemediği düşüncesi, bu düzenlemeye olan öfkemi daha da artırdı.

Thorne çenesini bir yandan diğer yana oynatıyor. "Eğer tanışsaydı seni seveceğini düşünüyorum. Endişelenecek bir şey yok." Sesi hem uzlaştırıcı hem de isteksiz. Yalan söylüyor olabilir, ama çabasını takdir ediyorum.

"Bay Phillips ile evlenmemin ailemi nasıl kurtarabileceğini biliyor musun?"

"Biraz fikrim var."

Kaşlarımı kaldırıp açıklaması için bekledim.

Koltuğuna yaslanarak daha rahat bir pozisyon aldı. Bir kolunu koltuğun arkasına dayadı, diğer bacağını karşı dizinin üzerine attı. "Ailenin itibarı... düşüşte."

"Neden?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Ailenin geçmişi hakkında bir şey biliyor musun? Tabii ki ailen olarak değil, Lunar'ın seelie hükümdarları olarak."

"Onların isimlerini derslerden hatırlıyorum. Horus Briar'ın Lunar'ın seelie tahtına çıktığı yılı biliyorum." Adanın birleşmesinden iki yıl sonraydı. Faerwyvae, fae'lerin yönetimi altında birleşmeden önce, kuzeyde fae'ler, güneyde insanlar yaşamak üzere ikiye bölünmüştü. Savaştan sonra, fae'ler adanın tamamı üzerinde hakimiyet kurdu ve on bir fae sarayı için yeni sınırlar çizildi: İlkbahar, Yaz, Sonbahar, Kış, Rüzgâr, Deniz, Toprak, Ateş, Güneş, Ay ve Yıldız. Seelie ve unseelie fae'lerin istedikleri gibi yaşamaları ve insanlara bakmaları için eşit fırsatlar sağlanması amacıyla, her sarayda iki hükümdar atandı: seelie ve unseelie. Unseelie hükümdarı, vahşi fae'leri denetler ve Eski Geleneklere göre yaşam tarzlarının devamını savunurken, seelie hükümdarı günlük yaşam ve mali işleri yönetir.

tebaası ise modern toplumda yaşamayı seçen insanlar ve seelie perilerdi.

Tarih dersleri, okulda yüksek notlar almak dışında benim için pek bir anlam ifade etmiyordu, ama şimdi... ben o tarihin bir parçasıyım. Eğer ailem birleşmeden iki yıl sonra hükümdarlığı ele geçirdiyse, o zaman ben doğmadan bir yıl önceydi.

"Başka?" diye sordu Bay Blackwood.

Kafamı salladım. "Kişisel hayatlarını kastediyorsanız, kraliyet dedikodularından çok az şey duydum. Yıldız Sarayı'nda neler olup bittiğini bile pek bilmiyorum, Ay Sarayı'nı veya başka yerleri hiç bilmiyorum."

"Yani Horus Briar'ın tahta nasıl çıktığını bilmiyor musun? Ya da tahta nasıl tuttuğunu?"

Annemin mektubundaki bir satır aklıma geldi: *Tahtını bana borçlu.*

"Bilmiyorum."

"En azından anne babanın ne tür periler olduğunu biliyor musun?" Gözleri üzerimde dolaşüyor. "*Sen* ne tür bir perisin?"

Kalbim hızla atmaya başladı. Tanrım, bu cevabı o kadar uzun zamandır bekliyordum. "Bilmiyorum. Sözer misin?"

Beni birkaç saniye sessizce inceler, bakışları o kadar keskin ki koltuğumda kıpırdanmaya başlarım. Sonunda konuşur. "Onlar mahrts, rüya perileri."

"Mahrts," diye tekrarlıyorum, şaşkınlık ve derin bir aidiyet duygusu karışmış bir sesle. Rüya büyüm... Sonunda bir nedeni varmış! *Benim* özel büyüm hakkında daha fazla şey biliyor mu diye sormak istiyorum, ama sonunda cevapları alırken sözünü kesmeye cesaret edemiyorum.

"Baban bir alp, rüyaların enerjisiyle beslenen bir tür mahrt, ama annen özellikle güçlü bir rüya perisi. O bir succubus, başkalarının rüyalarına girebilir veya onları kendi rüyalarına çekebilir. Sihri etkideyken kurbanları güçsüz kalır, o serbest bırakana kadar felç olurlar."

"*Kurban*" kelimesinden rahatsız oluyorum. Annemin mektubunda tanıştığım tatlı ve uçarı kişiliğe göre çok karanlık bir terim. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, succubi hakkında sadece olumsuz şeyler duydum. Erkekleri erotik rüyalar görerek eşlerinden ayırdıkları, şehvetle beslendikleri ve doyduktan sonra hedeflerini terk ettikleri gibi. Tabii bunlar sadece söylentiler olabilir. Ayın Sarayı'ndaki izole bir manastırdaki öğrenciler

Ay Sarayı'nda, Ay Sarayı'ndan hiç çıkmayan bir tür perinin gerçekliğini nasıl bilebilirler? En azından ben o tür bir peri olmadığımı bilmekle teselli bulabilirim. Ben sadece daha sonra etkileşim kurmak için rüya manzaraları ve anılar yaratırım. Benim kurbanlarım yok.

Bay Blackwood devam ediyor. "Baban, yarışmanın yapıldığı gün annen rakibini felç ettiği için Ay Sarayı'nın seelie tahtını kazandı. Rakibi, yarışma için belirlenen süre bitene kadar kabusundan uyanamadı. O günden beri tahtını bu şekilde koruyor. Çalışmalarında tahtın ele geçirilme girişimlerinin nasıl karşılanacağını öğrendin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bir peri, tahtı ele geçirmek için mevcut hükümdara meydan okumak istediğinde, meydan okuyan kişi resmi bir kararname yayınlamalı ve yarışma tarihini önceden belirlemelidir. Yarışma genellikle güç mücadelesidir, ancak zeka, büyü ve ilahi seçimle yapılan mücadeleler de olmuştur.

"O halde Divina Briar'ın, babanın yirmi bir yıllık krallığı boyunca yenilmez kalmasına nasıl yardım ettiğini tahmin edebilirsin. Ve neden halkının saygısını kaybediyorlar."

Kaşlarımı çattım. Ses tonu, onun yöntemlerini haksız bulduğunu gösteriyordu, ama fae kuralları insan kurallarından çok farklıdır. Fae, acımasız kurnazlığı saygı duyar. Gerçi, insanlar ve seelie fae bu özelliklere çok daha az saygı duyuyorlar sanırım...

Anlıyorum. "Babam bir *seelie* hükümdarı. Onun hüküm sürdüğü halk, annemin... yöntemlerine saygı duymuyor."

"Bu," diyor Bay Blackwood, "ve Lunar'ın Unseelie Kralı Franco'nun, çekici bir insan kadınla evlenmesi sayesinde saçma sapan bir popülerlik kazanmış olması. Seelie halkı bile babanızdan çok Kral Franco'yu tercih ediyor."

Onun sözlerini, derslerde öğrendiklerimle karşılaştırarak kafamda birleştirmeye çalışıyorum. Lunar'ın Unseelie tahtı, kısa bir süre önce Kraliçe Nyxia'dan küçük kardeşi Prens Franco'ya geçti. Hayır, o artık *Kral* Franco. Kral olmadan önce, sınıf arkadaşlarım onun hakkında şu anda Thorne Blackwood hakkında konuştukları gibi konuşuyorlardı. Ancak, kalbini kazanan hizmetçi kız sayesinde artık uygun bir aday olarak görülmediği için, öğrenciler şanslı insan kraliçesini romantikleştirerek daha fazla zaman geçiriyorlar. Kral siyasi olarak Unseelie olsa bile, böyle bir evliliğin insanlardan ve Seelie perilerinden saygı görmesi mantıklı.

Bay Phillips ile evlenmemin nedenleri daha netleşiyor. "Bir dakika... Ailem, Kral Franco'nun durumunu... benimle Bay Phillips arasında mı tekrarlamak istiyor?"

Phillips'le mi? Bir insanla evlenmemle tebaalarının saygısını geri kazanacaklarını mı düşünüyorlar?"

"Evet, ve Monty Phillips sıradan bir insan değil," diyor Bay Blackwood. "O bir aristokrat, İnsan Temsilcisinin oğlu, bir insanın hükümette sahip olabileceği en yüksek mevki. Ve o Dünya Sarayından olduğu için, ailenin etkisi şu anki sınırlarının ötesine yayılacak. Daha fazla etki, tahtın daha az rakibi olacağı anlamına gelir, ama annenin yöntemleri sonunda başarısız olursa ve baban tahttan indirilirse, evliliğin ailenin toplumdaki saygın konumunu korumasını sağlayacak."

Koltuğuma yaslanıp bu yeni bilgileri dikkatle incelerim. Ailemin böyle bir evliliğe neden bu kadar değer verdiğini ve bunu kurtuluşları olarak gördüklerini anlamaya başlıyorum, ama *Briar ailesinin kahramanı* olmanın, *onların* kazdıkları çukurdan onları çıkarmak anlamına geleceğini hiç beklemiyordum.

İçimde öfke kıvranıyor, ama suçluluk duygusu onu hafifletiyor.

Evet, istenmeyen nişanlılığımdan dolayı hâlâ öfkeliyim ve Thorne'un açıklaması bu öfkeyi azaltmadı. Ancak Thorne'un tüm hikayeyi bildiğine inanmam için hiçbir neden yok. Annemin büyüsunü anlatışından anlaşıldığı kadarıyla, açıkça önyargılı. Ailemle tanışıp onların ağzından açıklamalarını dinleyene kadar, onlar hakkında yargıda bulunmaktan kaçınacağım.

Bir sonraki sorumu soruyorum. "Ailemin... *itibarı*, başıma gelen tehlikeyle bir ilgisi var mı? Ya da... hala başıma gelebilecek tehlikeyle?"

"Tam olarak değil," diyor Thorne yavaşça. "Bu çok daha karmaşık bir hikaye."

"Anlatacak mısın?"

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Reddedersen, *incinebilirsin*." Bu sefer, benim manipülasyonumdan bahsederken sesinde alaycı bir ton vardı.

Ona en tatlı gülümsememi gösteririm. "Olabilir."

Rüya dışında ilk kez duyduğum gürültülü bir kahkaha attı. Sonra ifadesi ciddileşti. "Hikayeleri sever misiniz, Bayan Rose?"

"Bazen."

"Sadece bazen mi? O zaman hikayelerden daha çok neyi seversin?" "Dans etmeyi."

"Yani... dans etmeyi mi seviyorsunuz yoksa bale izlemeyi mi?"

Gözlerinde sanki cevabı zaten biliyormuş gibi keskin bir ışıltı var.

"İkisini de."

"O zaman bu hikayeyi bir tür dans olarak düşünebilirsiniz. Düşman aileler ve lanetler arasındaki bir vals. Hoşunuza gider mi?"

Sesi yine o yavaş, yumuşak tona büründü ve bu pek de rahatlatıcı değildi. Aklımın bir köşesinde bir şey beni rahatsız ediyordu. Beni aniden tedirgin eden bir anı... Yine de, ailem hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordum. "Sanırım."

"Tek bir şart var. Hikayemi anlattıktan sonra unutacaksın ve ben izin verene kadar hatırlamayacaksın."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. "Ne..."

"Son cümleyi de unut."

Kalbim açıklanamayan bir nedenden dolayı hızlı hızlı atıyor. Birkaç kez gözlerimi kırıp zihnimi boşaltıyorum, Thorne Blackwood'a tekrar odaklanabilmek için. Bir anlığına, bana sırtıttığını görüyorum. Bir sonraki göz kırpmışında, sırtış kaybolmuş. Hiç var mıydı ki?

"Nerede kalmıştık?" diyor Thorne. "Ah, evet. Doğduğundan beri seni rahatsız eden tehdit hakkında sana her şeyi anlatacağım."

Ah, kalbimin bu kadar hızlı atmasına şaşmamalı. Bay Blackwood, üç öğretmenimin veremediği cevapları bana verecek. Başımı sallıyorum. "Lütfen anlatın."

Benden gözlerini ayırıyor, bakışları uzaklara dalıyor. Düşünceli. "Bunu açıklamak için önce biraz tarihle başlamam gerek. Son yüz yıldır, iki aile birbirine düşman: mahrts klanı ve banshee klanı."

Bana ailemin mahrts, yani rüya perileri olduğunu söylediğine göre, bahsettiği bansheeler onların düşmanları olmalı. Ya da... benim de düşmanlarım, sanırım.

"Düşmanlık, her iki klanın da kökeninin bulunduğu Ay Sarayı'nda başladı. O zamanlar, periler arasında böyle bir insan geleneği henüz yerleşmemişti, bu yüzden soyadları yoktu. İki aile, topraklardan eşlere, besin kaynaklarına kadar her şey için savaştı. Seelie kültürü popülerlik kazandıktan sonra, mahrtslar seelie formunu ana görünüşleri olarak benimsemeye ve Ay Sarayı'nın yüksek sosyetesine katılmaya karar verdi. Banshee'lerin de seelie yaşam tarzını arzuladığını bilmiyorlardı. Bir kez daha çatıştılar, ancak bu kez savaşları açık hava savaş alanlarından daha sessiz toplumsal savaşlara kaydı ve bir bebeğin doğum günü kutlaması sırasında doruğa ulaştı."

Kaşlarımı çattım. Savaş için garip bir ortam gibi geliyor.

"Bu olay, adanın birleşmesinden birkaç yıl önce gerçekleşti," diyor Bay Blackwood, "o zamanlar mahrtslar henüz kraliyet ailesi değildi, sadece fae elitlerinin üyeleri idi. O zamana kadar Briar soyadını alan mahrtsların matriarkası, ilk çocuğu olan erkek için bir kutlama düzenledi."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Eğer hikayesindeki Bayan Briar benim annemse, o zaman bahsettiği çocuk... kardeşim olabilir! Bu kişiler benim uzak akrabalarım olsa bile, dışarıda annem ve babamdan başka akrabalarımın da olduğu gerçeği beni çok etkiledi. Bir ailem var! Kardeşlerim olabilir. Kuzenlerim. Amcalarım.

Thorne, hızla dönen düşüncelerimden beni kopararak devam etti. "Bayan Briar, tek bir kişi hariç tüm önemli seelie perilerini davet etti: kendi soyadını alan banshee ailesinin reisi, Lemuria. Kendini küçük düşürülmüş hissedenden Bayan Lemuria yine de davete katıldı. Banshee matriarch, seelie soyluları arasında da aynı derecede popüler olduğu için, Bayan Briar onu geri çevirip ortalığı karıştıramazdı. Bu yüzden Bayan Briar, Bayan Lemuria'yı soğuk bir karşılama ile karşıladı. Her şey yolunda gitti. Ta ki doğum günü şarkısını söyleme zamanı gelene kadar."

"Doğum günü şarkısı mı?" diye tekrar ettim. Eğer bu bilinen bir gelenekse, manastırda hiç katılmadığımız bir şeydi.

O başını salladı. "İnsanlardan alınmış bir gelenek. Konuklar küçük çocuğun etrafında toplanıp şarkı söylemeye başladılar, ama ilk konuk banshee'nin yanaklarından akan gözyaşlarını fark edince şarkı dehşet çığlıklarına dönüştü."

Duraksadı ve tekrar gözlerime baktı.

Anlamamı beklediği şeyin önemini kavramam biraz zaman aldı. Banshee efsanelerini hatırladım. Lunar Court perileri oldukları için hiç tanışmadım, ama büyülerini biraz biliyorum. Büyülerini şarkılarla yapıyorlar. Banshee'ler çeşitli büyülü melodiler söylerler, ama en ünlüleri ölüm şarkılarıdır. Banshee şarkı söylerken ağlarsa, ölüm yakındır.

"Bayan Lemuria bebeğin ölümünü öngördü," diyorum, kalbim sıkışıyor.

"Evet. Parti aniden sona erdi ve tüm konuklar gönderildi. Bayan Briar'ın oğlu birkaç gün sonra öldü. Banshee'nin gözyaşlarının sadece bir kişinin ölümünü öngördüğü ve buna neden olmadığı bilinen bir gerçek olmasına rağmen, mahrtslar banshee'nin çocuğu lanetlediğini iddia etti. Briar ailesi, Lemuria'nın ilk çocuğu olan ve peri yaşıyla henüz çok küçük bir çocuk olan oğlunun ölümünü planlayarak intikam aldı."

Midem bulanıyor. Ailemin, anne babamın bir çocuğu öldürdüğüne inanmak istemiyorum. Thorne'un yalan söyleyebileceğini biliyorum, ama bu durumda neden yalan söylesin ki? Mantıklı cevap, onun yanıldığı, söylentileri ve dedikoduları tekrarladığıdır. Hikayesini kesmesini istemek üzereyim, ama hala bunların benimle ne ilgisi olduğunu açıklamadı.

Gururumu ve hiç tanımadığım ebeveynlerimi savunma isteğini bastırarak, kendimi tarafsız bir ses tonuyla konuşmaya zorluyorum. "Sonra ne oldu?"

"Şiddet o noktadan sonra tırmandı ve Kraliçe Nyxia müdahale etmek zorunda kaldı. Yine, bu olay senin ebeveynlerin seelie tahtına geçmeden önceydi, bu yüzden tek hükümdarları olarak ona itaat ettiler. Nyxia her iki klanı da bir lanetle cezalandırdı. Lanetin şartları, bir ailenin üyesi rakip ailenin bir üyesinin kanını dökerse, kendi klanının yüz yıl boyunca ölümcül bir uykuya dalacağıydı. Böylece, diğer aileye şiddet uygulayan kişi kendi ailesini cezalandırmış olacaktı. Tabii ki bu şiddet olaylarını durdurmadı. Aileler, kan dökmeden birbirlerini öldürmek için daha yaratıcı yollar buldular. Ama Nyxia'nın cezası bununla kalmadı. Her iki klanı da yatıştırmak ve algıladıkları haksızlıklara karşı intikam almalarına izin vermek için, her iki tarafa da birbirlerine son bir lanet koyma izni verdi. Mahrts, Lemurias'ın bir sonraki çocuğunun annesinin yüzünü asla görememesi için lanetler okurken, bansheeler Briars'ın bir sonraki çocuğunun onun tenine dokunursa demirle bağlanacağı için lanetler okudu.

Bana ağır bir bakış attı.

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Yani... ben Briars'ın bir sonraki çocuğu muyum?"

"Evet. Siz, Bayan Rose, lanetlendiniz."

Karnımda mide bulantısı hissediyorum, lanetin sözlerini kafamda tekrarlıyorum. Demir bedenime dokunursa... demirle bağlanacağım. Sonsuza kadar mı? Nasıl? Tabutta mı? Zincirlerle mi? Sanırım fark etmez. Demir, periler için ölümcüldür. Safkan periler için metale dokunmak bile dayanılmaz bir acıdır. Bu maddeyle fiziksel olarak bağlanmanın acısını hayal bile edemiyorum. Uzun süreli temas beni öldürmezse, acı sonunda öldürecektir. Ben... delireceğim. Ölmek isteyeceğim, yalvaracağım.

Nabzım hızlanıyor, gözlerim arabada dolaşüyor. Üzerime bir korku örtüsü çöküyor ve aniden her şey tehlikeli geliyor. Yastıklı koltuğun kenarları, arabanın kapı menteşeleri, elbisemdeki düğmeler...

"Bayan Rose."

Adımın sesi gözlerimi açtı. Ne zaman kapatmışım? Titrediğimi, kalbimin hızla attığını fark ettim. Bay Blackwood bana doğru eğildi, eldivenli eli aramızda uzanıyordu ama tam olarak dokunmuyordu. Endişe dolu bir ifade yüzüne yerleşiyor, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor ve onu şimdiye kadar gördüğüm tüm hallerinden tamamen farklı birine dönüştürüyor. Rüyalarımda gördüğüm gibi meraklı değil. Gerçek kişiliğiyle özdeşleştirdiğim stoik sakinliği yok olmuş, nadiren gördüğüm o baştan çıkarıcı alaycılığı da. Şu anda... açık görünüyor. Neredeyse savunmasız.

Bu, zihnimi boşaltmaya yetiyor.

Yavaşça nefes vererek koltuğuma geri yaslandım ve kendime, lanetli olsam da güvende olduğumu hatırlattım. Gölgelede beni sonsuz işkenceye mahkum etmeye hazır demir yoktu. Demir, birleşmeden sonra Faerwyvae adasından yasaklanmıştı. Bu yirmi üç yıl önceydi. Derslerimden, peri kraliyet ailesinin, insanların bir zamanlar yaşadığı güneyde kalan her parça demirin atılmasını sağlamak için ciddi önlemler aldığını biliyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey kalmamış olmalı. Bir kıymık bile.

Bay Blackwood elini çekiyor, ama koltuğunun kenarında oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış. Soğukkanlı maskesi geri dönmüş ve koyu kirpiklerinin altından gözlüklerinin üzerinden beni izliyor. Konuştuğunda sesi sessiz. Gergin. "İyi misin?" Neredeyse kızgın gibi geliyor. Endişesini dile getirmek için kendini zorluyor mu, yoksa bununla mücadele mi ediyor, anlayamıyorum.

"İyiyim," diye aceleyle söylüyorum. Anlık paniğimden kurtulduğum için utanıyorum. "Lütfen devam edin."

Dirseklerini dizlerinden yavaşça kaldırıp rahat pozisyonuna geri döndü. Dudaklarını sıkıca kapatıp beni rahatsız edici bir süre inceledi, sonra bakışlarını kapalı pencereye çevirdi. "İki aile birbirlerinin bir sonraki çocuklarını lanetledikten sonra, her iki taraf da mümkün olduğunca uzun süre başka çocuk sahibi olmamaya çalıştı, çünkü diğer ailenin ilk fırsatta laneti başlatmak için komplo kuracağını biliyorlardı. Ancak her iki aile de çocuk sahibi oldu. İlk olarak Bayan Lemuria bir oğul doğurdu. Ardından Briar ailesi bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Sen. Prenses Rosaline Briar. Ailen kraliyet ailesine yükseldi, artık Lunar'ın seelie hükümdarlarıydılar, bu da senin doğumunun herkes tarafından bilinen bir olay olduğu anlamına geliyordu."

"Yani, ailem Lemurias'ın lanetimi başlatmasını engellemek için beni manastıra mı gönderdi?" diye soruyorum. "Demirin ortadan kaldırılması yetmedi mi?"

"Yirmi yaşındasın, değil mi?" "Evet."

"Yirmi yıl önce," diyor, "ada hala birleşmeye alışmaya çalışıyordu. Ara sıra, özellikle güneyde demir yatakları bulunmaya devam ediyordu. Ailenin, senin için en güvenli yerin, insan elinin değmediği kuzeydeki bir saraydaki peri manastırı olacağını düşündüğünü varsayabilirim."

"Neden ailem beni şimdi gönderdi? Ada yıllardır demirden arındırılmış durumda."

"Onlar adına konuşamam," diyor, sesinde bir tedirginlik var, "ama şunu söyleyebilirim ki, demir nadir bir meta olmasına rağmen, başka yollarla intikam alınacağını düşünüyorlar. Banshee klanı artık bir tehdit oluşturmuyor, ama korkacakları biri kaldı."

"Banshee klanı artık bir tehdit değil de ne demek? Lemurialar... öldüler mi?" Yine, bunun ailem hakkında ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyorum. Kraliyet nüfuzlarını kullanarak bütün bir aileyi öldürmüş olabilirler mi? Ve eğer öyleyse... onları bunun için gerçekten suçlayabilir miyim?

Evet, kalbimin yarısı öyle diyor, ama diğer yarısı Lemurias'ların da ailem kadar şiddet suçlusu olduğunu ısrarla söylüyor. İkinci görüşe sarılıyorum, ailemi yargılamamaya ve Thorne'un hikâyesini doğru kabul etmemeye kararlılığımı hatırlıyorum. Ailemi görene kadar. Onların tarafını dinleyene kadar.

"Lemurialar artık bir tehdit oluşturmuyor," diyor, "çünkü Nyxia'nın her iki aileye de koyduğu lanetin etkisi altına girdiler. Bu lanet, bir klanın bir üyesi rakip klanın bir üyesinin kanını aldığı anda devreye giren bir uyku büyüğü."

Rahatladım. Demek ki annemle babam katil değil. Eğer bansheeler uyku büyüğüne maruz kaldıysa, bu büyüğü benim ailemden kan alarak *onlar* başlatmış demektir.

"Ama beklenmedik bir durum var," diyor. "Rakip aileden kan akıtarak laneti başlatan kişi uyku büyüğünden kurtulur, bu da Lemuria ailesinden uyanık kalan bir kişi olduğu anlamına gelir."

Bir endişe titremesi içimi sarar. "Kim?"

"Bayan Lemuria'nın kocası, bir ay ejderhası, son birkaç yıldır hayatta görüldü, bu yüzden onun soyunu uykuya daldırdığını varsayabiliriz. O klana doğmamış olabilir, ama klana gelin olarak girmişse ya da Bayan Lemuria onu eşi olarak görüyorsa, yine de ailenin bir üyesi sayılır."

. Ama seelie olmayan bir forma bürünüp seelie olmayan topraklardaki dağlara sığındığı için, artık Kral Franco'nun koruması altında. Ailen, kraliyet unvanlarına rağmen ona ulaşamaz. Ayrıca, daha acil meseleleri var."

"Yani... azalan itibarları mı?" Adam başını salladı.

"Ve sözde onu kurtaracak olan benim evliliğim." Bir kez daha başını salladı.

"Lemuria'nın kocasının bana zarar vereceğinden korktukları için bu kadar uzun beklediler," diye fısıldadım, daha çok kendime. "Ama tehlike hala devam etmesine rağmen beni çağırdılar, çünkü bana ihtiyaçları var." Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Eğer banshee'nin kocası hala bir tehdit oluşturuyorsa, o zaman ailem beni eve getirerek hayatımı tehlikeye atıyor demektir. Ama yine de... eğer şimdi bu riski alıyorsa, bunu çok daha önce de alabilirlerdi. Neden almadılar?

Annemin notunda, "*Seni bulmak için yıllarımızı harcadık*" yazıyordu ve bu, göğsümü sıkıştıran acıyı biraz hafifletiyor. Doğru. Beni uzun zamandır arıyorlardı. Daha önce gelmemelerinin tek nedeni, koruma protokollerini yerine getirmeleri gerektiği idi. Demirden uzak durursa, Bayan Lemuria'nın kocası lanetim sayesinde bana zarar veremez. Ailemin yanında güvende olacağım.

Kafamın içinde, Thorne'un hikayesinin karanlık kısımlarını hatırlatan rahatsız edici bir uyarı çınlıyor. Ailemin, kontrolü olmayan bir büyü için banshee'yi nasıl suçladığını. Onun çocuğunu öldürerek nasıl tepki verdiklerini.

Kafamı sallayarak Thorne'un yanlış bilgilendirilmiş olabileceğini kendime hatırlatıyorum. Bir insan fırıncı böyle kişisel bir peri efsanesinden ne bilebilir ki? Eğer bu kan davası biliniyor olsaydı, ders kitaplarına girerdi. Eğer ailem Lemurialardan daha kötü suçlar işlemiş olsaydı, çok daha ağır cezalar alırlardı. Hayır, Thorne ne dediğini bilmiyor.

Yine de ailemin geçmişini anlatış şekli...

Çenesindeki sert çizgilerin aksine, fazla rahat duruşunu gözlemlerken gözlerimi kısıyorum. Gözlerindeki soğukluk. Hikayesinin bazı kısımlarını anlatırken, dıştan bakıldığında tarafsız olan ses tonunu vurgulayan keskin kenarları. "Ailem hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz, Bay Blackwood?"

Bakışlarını kapalı pencereden kaydırıp gözlerimi yakaladı. Ağzının köşesi hüznü bir gülümsemeye dönüştü. "Hikaye bitti. Artık unutma zamanı, benim güzel düşmanım."

BÖLÜM II

O KADAR KÖTÜ

THORNE

Onun uykuya dalmasına izin vermemeliydim. Hikayemi bitirdikten sonra, düşüncelere dalıp sessizliğe bürünmek yerine, onun dikkatini çekmek için elimden geleni yapmalıyım. Çünkü şimdi beni lanet olası bir rüya dünyasına çekmiş durumda ve bu rüyaların gerçeği yansıttığını öğrenmesine izin vermeyeceğim. Henüz değil. Yapmam gerekeni yapana kadar değil.

Etrafımda, üzerinde eğri büğrü bir pasta duran eski bir masanın etrafında şirin bir mutfak oluşuyor. Çocuklar yavaş hareketlerle zıplıyor, yüzlerinde geniş gülümsemelerle pasta tabaklarına uzanıyorlar. Bu odayı tanıyorum. Bu sahneyi tanıyorum. Bu sabah tam da bu mutfağa girmiştım. Bu anı tam olarak görmemiş olsam da, manastıra varmadan kısa bir süre önce yaşandığını anlayacak kadar benzer. Hayır, bu yalan. O andan çok önce gelmişim. Bayan Rose bunu bilmiyor ve şimdilik böyle kalmasını istiyorum, yalan söyleme yeteneğimi kendi lehime kullanmak için. İnsan kökenim sayesinde, yalanlar dudaklarımdan kolayca dökülüyor. Ona söylediğim her şey yalan değil tabii. Söylediklerimin neredeyse hepsi doğru.

Neredeyse.

Geri kalanını yakında öğrenecek.

Gizli bir gerçek, manastırın mutfağına girişimle *halka* açık olarak ortaya çıktığımdır. Asıl varışım, Starcane tarlalarının hemen ötesindeki küçük bir açıklıkta oldu, son birkaç yıldır rüyalarımın giren bir yerdi. Yirmi dört saat içinde o açıklığı üçüncü kez ziyaret ediyordum, ama onu ilk kez gerçekte görüyordum.

Briony Rose.

Rosaline Briar.

Doğduğumdan beri düşmanım.

Rüya dünyasında tam önümde duruyor ve sahneyi duygusal bir gülümsemeyle izliyor. Kendi irademle rüyadan çıkmayı bilseydim, bunu yapardım, ama rüya bitene kadar burada mahsur kaldığımı, fiziksel bedenimin hareketsiz olduğunu uzun zaman önce öğrenmişim.

Rüya büyü. Uyku felci. Onun iğrenç annesiyle aynı güç. "Tanrıya şükür, sürücü ben değilim," diye mırıldanıyorum.

Briony şaşkın bir çığlık atmak üzereyken kendini tutar ve bana dönerek yüzünü bana çevirir. Mavi gözleri bir anda büyür, sonra daralır ve üst dudaklı tiksinti ile kıvrılır. "Oh. Sen."

"Bana selamın bu mu?"

"Seni buraya ben davet etmedim. Aslında, kasıtlı olarak hiç davet etmedim. Her neyse, şimdilik her halinle yeterince uğraştım, ama rüyadaki halini çok daha çok sevdiğimi söylemeliyim."

"Ne güzel bir iltifat."

"Dur, *'Şoför olmadığım için şükürler olsun'* derken ne demek istedin?" Son kısmı derin ve kekelemeyle, oldukça aşağılayıcı bir taklitle söylüyor.

"Yani, şu anda bir hendekte olacaktık."

"Hendekte mi?"

Homurdanarak iç çekiyorum. Açıklamanın bir anlamı yok. Ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil. Ve şimdilik öyle kalması daha iyi. "Artık beni rüyada görmeyeceksin demiştin."

Kaşlarını çatıyor. "Ne zaman söyledim?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Tabii ki hatırlamıyor. Bu sabahki konuşmamızı unutturdum. İşe yarayıp yaramayacağı bir kumardı, ama bahsim tuttu; isteğime uydu ve dansımızı tamamen unuttu. Ondan sonra geri dönüş yoktu. Planımı uygulamaya koymam gerekiyordu. "Boş ver," diyor başını sallayarak. "Sen benim hayal gücümün ürünü , elbette içimden geçenleri bilirsin. Ve bu doğru; artık seni bu kadar sık rüyamda görmeyeceğime emindim, çünkü dans etmeyi bırakmıştım. Artık bir olduğumu bildiğim için sözümü geri almak zorundayım..." Konuşmasını keser, çenesini bir yandan diğer yana hareket ettirir, sanki söyleyeceği kelimeleri tartıyormuş gibi. Sonunda, kelimeleri adeta tükürürcesine söyler. "Bir prenses. İşte, söyledim. İster inan ister inanma, ben bir prensesim. Kendime bile inanamıyorum. Bu kavramı tam olarak kavrayamadım ama sanırım bu, sonunda dans edebileceğim anlamına geliyor."

İfadesi değişmeye başlar. Varlığımın yarattığı rahatsızlık yerini hayranlığa bırakır. Heyecan. Dudaklarında bir gülümseme belirir ve bunun çok hoş bir gülümseme olduğunu inkar edemem. O benim düşmanım olabilir, ama bu onun güzelliğini azaltmaz. Bal sarısı saçlarının yarısı toplanmış, uzun uçları omuzlarına dökülmüştür. Mavi gözleri koyu sarı kirpiklerle çerçevelenmiştir, dudakları vücudu kadar dolgun ve kıvrımlıdır. Sert gri elbisesi bile

bütün o dolgun kıvrımlarını gizleyemiyor. Üstelik, onun bir rüyası sayesinde, onu çıplak görmüştüm.

"Yukarıdaki yıldızlar," diyor, sözleri nefes nefese. Bu ses beni düşüncelerimden uyandırıyor. Gözlerimin kalçalarına kaymış olduğunu fark edince bakışlarımı kaldırıyorum. Neyse ki, beni fark etmemişti, çünkü benden tamamen arkasını dönmüştü. Mutfağın rüya manzarası kenarlarından bulanıklaşmaya başladı, bu sahne değişiminin habercisi olduğunu biliyordum. Elleri göğsünde, yerinde dönüyordu, tekrar bana dönünce durdu. "Dans edeceğim," dedi, sesi heyecandan titriyordu. "Gerçekten dans edeceğim."

Manastırın dışındaki açıklık, mutfağın daha önce kapladığı alanı doldurur. Ağaçlar gece karanlığına bürünürken, ay ışığı açıklığa tek bir ışın gönderir. *Üzerimize.*

Omuzları düşüyor ve yeni çevremize sert bir bakış atıyor. "Şimdi değil," diyor rüyasına. Rüya yanıt olarak kararır ve bulanık bir görüntüye dönüşür. Gece gündüze dönüşüyor. Bakışlarını bana çeviriyor ve o hoşnutsuz ifade güzel dudaklarına geri dönüyor. "*Onunla* değil. Gerçek bir partnerle. Gerçek hayatta. Yakında."

"Sevgili nişanlınla mı?" Alaycı bir tonla söylemek istememiştim, ama öyle oldu. Monty Phillips beni en iyi arkadaşı olarak görüyor olabilir, ama ben onu en iyi ihtimalle tahammül edilebilir buluyorum. Yarıya kadar. Geri kalanında ise dayanılmaz bir pislik. Briony'nin şansına, onun gerçek yüzünü asla öğrenmeyecek, çünkü düğün gününe kadar hayatta kalamayacak.

Gözleri kısıldı. "Garip davranıyorsun. Gerçek seni gördüğüm için mi? Tanrım, *onu* hayal dünyama davet etmesem daha iyi. O adam çok karamsar biri. Bir an sessiz ve ilgisiz, bir an sonra hikaye kitaplarındaki haydutlar gibi sırtıyor. Ya beni görmezden geliyor ya da beni o kadar dikkatle inceliyor ki kendimi avı gibi hissediyorum. Hangisi gerçek sen, Bay Blackwood?"

Onun hakkındaki gözlemlerine duyduğum eğlenceyi saklamaya çalışıyorum. "Bir insanın iki yüzü olamaz mı? Sen tek yönlü bir insan mısın?"

"Böyle bir şeyi hiç düşünmedim. Ben sadece... benim."

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak – bu arada, bu rüyada pantolon giydiğim için ona teşekkür etmeliyim – ona bir adım yaklaşıyorum. "Sen dans etmeyi seven hayalperest ve mürebbiye olmak istediği hayattan vazgeçmeye hazır olan mantıklı kadınsın. Bana göre bunlar iki farklı yüzün gibi geliyor."

O, ağzını yana doğru çekerek gülerek, "Sen gerçekten benim hayal gücümün bir parçasısın. Gerçek Thorne böyle şeyleri fark etmez. Benimle konuşacak kadar ilgi bile göstermiyor. Onu konuşmaya ikna etmek için manipüle etmek zorunda kaldım, biliyor musun? Anlaşılan o da o kadar sıkıcıydı ki, sonunda uyuyakaldım." Bir kez daha erimeye başlayan rüya manzarasına bakıyor. Glade, karanlık bir oditoryuma dönüşüyor. Özellikleri belirsiz figürler seyirciyi oluştururken, beyaz elbiseler içindeki ince dansçılar sahnede zarifçe hareket ediyor.

Hareketler dikkatini çekiyor. Sahneye yaklaşırken, dudaklarından hüznü bir iç çekiş kaçıyor. "Sanırım haklısın," diyor, sesi o kadar sessiz ki neredeyse fısıltı gibi. "Benim iki yüzüm var. Hayal kuran bir kız ve hayal kurmaya korkmuş bir kız."

Yüzündeki hayranlığı incelerken kalbim sızlar. Balerinlerin dansını izlerken yüzünün aydınlanması. Beni rahatsız eden suçluluk mu?

"Sizin iki yüzünüz var mı, Bay Blackwood?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Dışarıdan değil, içten? Kalbinizde ne tür bir zıtlık var?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, gözlerindeki samimi merak da öyle. Bugün konuştuğum ihtiyatlı halinden çok farklı. Şu anda açık. Savunmasız. Gerçek. Sanırım bu rüyalar başladığında ben de öyleydim, tabii şokun etkisinden kurtulduktan sonra. Onlara alıştığım, bunların sadece ara sıra aklıma gelen, günün rastgele saatlerinde düşüncelerimi ele geçiren ya da uykumda gece yarısı hayallerimde dolaşan garip hayallerden ibaret olduğunu düşündüm.

Bu, onun gerçek kimliğini öğrenmeden önceydi. Bizi birbirimize bağlayan lanetin ağırlığını anlamadan önce. Doğduğumda yapmam gereken şeyi tam olarak fark etmeden önce.

Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ben hem fırıncı hem de kötü adamım." Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Sen mi? Kötü adam mı?"

"Senin için."

Gözlerini devirdi. "Thorne Blackwood'dan nefret etmiyorum. O sadece sinirimi bozan kolay bir hedef. Bu durum beni çok gergin yapıyor, kendime kaç kez bunu her zaman istediğimi, beni seven bir aileye ait olmak istediğimi hatırlatsam da. İhtiyaç duyulmak. Bir görücü usulü evliliğin tüm bunları beraberinde getireceğini hiç düşünmemiştim, ama Thorne'un nişanlımla arkadaş olması

nişanlımla arkadaş olması ya da beni bir yabancıyla tanıştırmakla görevlendirilmesi onun suçu değil. Onun suçu, tahammül edemediğim huysuz sessizlikleri, ama o kadar da kötü biri değil..."

"Ona yaklaşma." Sözler ağzımdan çıkmadan önce kendimi durduramıyorum. "Hayallerinde bizim aramızda ne olduğunu düşünürsen düşün, bunu gerçeğe karıştırma. Thorne Blackwood'u tanımıyorsun."

"Biliyorum," diye karşılık verdi, yanakları kızardı. Sonra kaşlarını çatarak bir adım geri attı. "Gerçekten farklı davranıyorsun."

Çenemi sıkıyorum. Haklı. Bu rüyaların gerçeğini öğrendiğimden beri, onun rüyalarında karşılaştığımızda soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, ama şu anda başaramıyorum. Bu oyunu sürdürmek her zamankinden daha önemli. Neden o uyarıyı yaptığımı bile bilmiyorum. Beni sevse daha iyi olmaz mıydı? Bana güvense? Planımı uygulamaya koyduğumda ona daha çok acı verir.

Ama sorun da bu.

Onu incitmek istemiyorum.

O benim düşmanım olarak doğmuş olabilir, ama bunu kendisi seçmedi.

Bugüne kadar kim olduğunu bile bilmiyordu.

Yine de onu

incitmeliyim. Onu

inciteceğim.

Aksi takdirde, ailemin uğruna savaştığı her şey boşa gidecek.

Gerçek duygularımı, gizli karanlığımı içimdeki gölgeli yerlere zorlayarak, bir zamanlar sahip olduğum açık merakı taklit ediyorum. Sahneyi işaret ederek soruyorum, "Bu hangi bale?"

Yüzü yumuşar. "Sana daha önce, başka bir rüyada anlatmıştım."

Evet, anlatmıştı.

"Ama yine söyleyeceğim. Bu baleyi çok seviyorum. Saatlerce anlatabilirim." Lumenas'a yaptığı seyahati, baleye ilk kez gitmesini ve dansın onda uyandırdığı hayranlığı anlatmaya başlar.

Onun canlı jestlerini, giderek büyüyen gülümsemesini izlerken, yakında o sevincin yüzünden sonsuza dek kaybolacağını biliyorum. Bu düşünce beni hiç de memnun etmiyor.

Bunu yapmak için doğdum, kendime

hatırlatıyorum. İntikam için bu isim

verildi bana.

Güzel düşmanım, benim kaybettiğim her şeyi kaybetmeli.

BRIONY

Göz kapaklarım titreyerek açılıyor, zihnim rüyalarla dolu. Uyanmakla birlikte rüyalarım giderek bulanıklaşıyor. Ancak Thorne'un da yer aldığı bir rüyayı net olarak hatırlıyorum. Onu birkaç tane daha hatırlamadığım rüya izledi, ama bunların hiçbirinde Bay Blackwood yoktu. Yine de, kolayca unutulmuş rüyalar bile zihnimi bulanıklaştırıyor ve bir an için nerede olduğumu hatırlayamıyorum. Çevreme gözlerimi kırıştırıyorum ve karanlık iç mekanın bir araba olduğunu fark ediyorum.

Ah, evet. Şimdi hatırladım.

Ne kadar süre uyuyakaldığımı bilmiyorum, ama açık perdeler ve arabanın pencerelerinden görünen karanlık gökyüzüne bakılırsa, gece çoktan çökmüş olmalı. Perdelerin açık olmasına şaşırdım, çünkü Bay Blackwood yolculuğa çıktığımızda gizlilik için perdeleri kapalı tutmamızda ısrar etmişti. Sanırım gecenin karanlığı, gündüz perdelerin yaptığı işlevi görüyor.

Başımı dayadığım iç duvara bir göz attım. Bu kadar rahatsız bir pozisyonda nasıl bu kadar uzun süre uyuyabildim? Sonra omzuma yapışan koyu renkli kumaşı fark ettim. Onu düzelterek inceledim. Ceketim değildi. Fazla giysilerimin hepsi valizin rafına yerleştirilmişti. Bakışlarım, geniş gazete sayfalarının arkasına saklanan yol arkadaşşıma kaydı. Onun artık ceketini giymediğini görmek için bu kadarı yeterliydi. Kollarını çıplak bırakmış, gömlek kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı.

Elimdeki giysiye kaşlarımı çatarak bakıyorum. Acaba... daha rahat uyuyabilmem için bunu yüzümün ve boynumun yanına mı koydu?

Beni kıpırdanırken duymuş olmalı ki, gözlerini gazetesinden kaldırdı.

Ona gülümsedim, otomatik bir tepkiydi, ama bu hareketi pişman oldum, çünkü o bunu kasten görmezden geldi ve okumaya devam etti.

Gözlerimi devirerek, onun rüyamda konuştuğum adam olmadığını kendime hatırlatıyorum. Rüyamdaki Thorne, benim çok sevdiğim bale hakkında saatlerce konuşmama izin vermiş, beni büyük bir dikkatle izlemişti. Gerçekten de zihnimin ürünüydü. Gerçi rüya başladığında çok daha Thorne'a benziyordu, eminim bunun sebebi onu gerçek hayatta tanımış olmamdır. Bir zamanlar güzel bir fantezi olan şeyi gerçekliğin gölgelemesi ne yazık.

Ama artık onu rüyamda görmemeliyim. Hiç görmemeliydim. Uykudayken zihnimde olanları kontrol edemem ama gündüz hayallerimi kontrol edebilirim. Rüyamdaki Thorne'dan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir adamdan esinlenerek hayal dünyamda onu hayal etmek bir şeydi. Ama gerçek kişi hayatıma girdiğinde bu oyunu sürdürmek başka bir şey. Ve eğer nişanlımla gerçekten bu kadar iyi arkadaşsa, hayatımda kalıcı bir yer edinebilir.

Tanrım, bu ne kadar can sıkıcı olacak. Umarım tavırları, arkadaşlarının nasıl insanlar olduğunu göstermiyordur. Nişanlım beni bu kadar görmezden gelirse, düğün gününden önce kaçmam gerekebilir. Thorne'un broşürlerine kaşlarımı çatarak bakıyorum ve aniden yere düştüklerinde irkiliyorum. Ben saklayamadan bakışlarımı yakalıyor ve bana keskin bir bakış atıyor.

"Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum," diyor dişlerinin arasından. "Sessizliğimden hoşlanmıyorsun."

Çenemi kaldırıp bakışlarımı pencereye çeviriyorum, yanaklarıma yayılan kızarıklığı görmemesi için karanlık olduğu için şükrediyorum. "Sıkılmayı sevmiyorum."

"Ben severim. Sıkılmayı, huzuru ve sessizliği severim." "Oldukça sakın bir hayatın olmalı," diye mırıldandım.

"Sakin bir hayat sana sıkıcı gelebilir, ama bazıları için bu bir lüks. Şimdi, ikimizi de senin üstü kapalı tehditlerinden kurtarayım ve bilmek istediğini söyleyeyim. Nocturnus Sarayı'na neredeyse vardık. Birkaç dakika içinde kapılara ulaşacağız."

Cevabı kalbimin atışını hızlandırdı. Dik oturdum ve tekrar ona döndüm. "Gerçekten mi?"

Kısa bir baş sallamayla cevap verdikten sonra gazetesine geri döndü.

Başımı eğdim, bir keresinde gözlüklerini takmadığını fark ettim. "Geceleri lenslerin olmadan nasıl okuyabiliyorsun?"

"Karanlıkta daha iyi görüyorum."

Beni kızarıırken görmemiş olabileceği teorim suya düştü. "Bu alışılmadık bir şey, değil mi? Özellikle bir insan için."

"Özellikle öyle."

"O zaman seni bu kadar özel yapan nedir?"

"Beni özel biri olarak görmemelisin. Nişanlı bir kadına yakışmaz." Sesinde alaycı bir ton var, yanaklarım yine kızarıyor. "Özel hayatımla ilgili başka sorusu var mı?"

Kendi utancıyla dikkatimi dağıtarak sorumu açıkça geçiştiriyor. Eh, işe yarıyor, zeki piç. Sorun değil.

Zaten onu tanımak istemiyorum.

Rüya-Thorne'un uyarısı zihnimde yankılanıyor. *Ona yaklaşma.*

Dikkatimi Thorne'dan zorla ayırarak koltuğumun kenarına kayıyorum ve pencerenin dışındaki manzarayı inceliyorum. Hilal şeklindeki ay, yolu çevreleyen ağaçları aydınlatıyor ve onları en koyu mavi ve mor tonlara büründürüyor. Parıldayan yıldızlar gece gökyüzünü süslüyor, ama Yıldız Sarayı'ndakilerden farklı görünüyorlar. Manastır, Ay ve Yıldız sınırından sadece birkaç saat uzaklıkta olmasına rağmen, farklar göze çarpıyor. Faerwyvae'deki on bir sarayın hepsi böyledir, her biri farklı bir iklime, araziye, mevsime veya elemente sahiptir. Yıldızlar Sarayı'nda, geceleri yıldızlar her zaman aydan daha belirgindir ve her renkte parıldayan sonsuz bir deniz gibi görünürler. Ama burada, ayın egemen olduğu ve yıldızların onun ışığında parladığı açıktır, tersi değil. Ağaçların tepeleri bile o parlak hilale uzanıyor, onun gümüş ışığını daha fazla hissetmek için can atıyor gibi.

Bu, farklı bir sarayda ilk kez bulunduğumun farkına varıyorum. Hayır, sanırım bu doğru değil. Ben Lunar'da doğdum. Sadece bunu bilmiyordum. Ama manastıra girdiğimden beri Yıldız Sarayı'ndan ilk kez ayrılıyorum. Lumenas şehri o kadar parlak ve gürültülüydü ki, orada geçirdiğim zaman kendimi başka bir ülkedeymiş gibi hissettim, ama bu gerçekten ilk seyahatimin. Ailemle tanıştıktan sonra, nişanlımın yanına, başka bir yeni yere, Toprak Sarayı'na gideceğim.

Bu düşünce sevinçlerimi söndürüyor. Aileme olan özlemim beni ileriye götürüyor ve heyecanımı besliyor, ama yine de bir yabancıyla evlenme fikrine alışamadım. Bu konudaki öfkem de azalmadı. Bu durum hakkında hala bilmediğim çok şey var. Ne zaman evlenmemiz bekleniyor? O nasıl bir adam? Bir tür flört dönemi olacak mı? Topluma giriş yapıp, deneyimlemek istediğim her şeyi yaşayabilecek miyim? İyi bir dansçı mı? Thorne beni Monty Phillips ile tanıştırmadan önce ailemi ne kadar süre ziyaret edebileceğim?

Tüm bu sorular kalbimi çarpıtıyor, ama gözlerim ağaçların arasından beliren devasa yapıya takıldığında kalbim duruyor. Arabamız ilerledikçe yapı daha net görünüyor. Ay ışığında mor renkte parıldayan zarif bir saray, yüksek kuleleri ve altın süslemeli siperliklerle kaplı duvarlarıyla gökyüzüne uzanıyor.

"Nocturnus Sarayı," diyor Thorne, dikkatimi kendisine çekerek. 'yi broadsheets'ine koymuş ve bakıyor dışarıya aynı pencereden.

Çenesinin çizgisinde gergin bir ifade var, ama belki de bu sadece huysuz piçin yüzüdür. "Eve geldin."

"Ev," diye tekrarlıyorum ve bakışlarımı saraya çeviriyorum. Arabamız duruyor. Kafamı çevirip baktığımda, gümüş filigranlı yüksek bir kapıya ulaştığımızı görüyorum. Uzun bir duraklamanın ardından kapı açılır ve araba ilerler. Manzara, karanlık orman yolundan, biyolüminesan mantarlarla, küçük parlayan ışık küreleriyle süslenmiş ince huş ağaçlarıyla, mermer heykeller ve çeşmelerle, mükemmel bir şekilde budanmış çitler ve budama ağaçlarıyla bezeli tertemiz bir saray bahçesine dönüşür.

Sonunda araba, devasa bir çeşmenin etrafını çevreleyen bir avluya girer ve çift kapıya açılan geniş bir merdivenin dibinde durur.

"Koç, gerekli tüm evrakları ailenize teslim ederken biz burada bekleyeceğiz. Sonra biri bizi arabadan eşlik edecek."

Kalbim daha hızlı atıyor. Araba sarsılır ve arabadan atlayıp merdivenlere çıkan bir silüet görürüm. Arabacı sarayın kapılarının arkasında kaybolur ve bana, görüş alanımın tamamını kaplayan sarayın duvarlarını incelemekten başka bir şey kalmaz. Yakından bakınca, duvarların ametistten yapıldığını görebiliyorum. Bu kadar zarafet karşısında kendimi tamamen uygunsuz giyinmiş hissederek koltuğumda tedirgin bir şekilde kıpırdanıyorum. Seçme şansım da yoktu. Sahip olduğum her şey sade ve gri.

Bu, uyandığımda bulduğum ve kucacağında unutmuş olduğum ceketini hatırlatıyor. Thorne'a doğru dönüp, her zamanki ilgisizliğiyle tezat oluşturan yoğun bakışlarıyla beni incelediğini fark ediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve ceketini ona uzatıyorum.

Ceketini benden alır ve gömleğinin kollarını sıvamaya başlar. Gözlerimi yüzünden ön kollarının üzerine indiririm. Bir kol manşeti tamamen açıldığında, dirsek kıvrımının yakınında, ön kolunun iç kısmında siyah mürekkep izleri görürüm.

Nefesim kesildi. *O rüyada*, vücudunda dövme gördüm. Dövmeler, ön kolunun üstünden pazılarına, oradan da sırtına kadar uzanıyor, sarmal bir yılanı andıran bir desen oluşturarak sert vücudunu süslüyordu. Çıplak ve çok... tahrik edici vücudu. Bu anı hatırlayınca içim burkuldu, çünkü onu öyle gördükten sonra ne yaptığımızı tam olarak hatırlamadan edemiyordum. Ateşlenen şehvet. Bacaklarımın arasında çarpan sıcaklık...

Anıyı kafamdan silmek için yanağımın içini ısıırıyorum. Anı kaybolurken, onun yerini bir soru alıyor, o anki ateşimi ılık suyla söndüren bir soru. Her zaman rüyamdaki Thorne'un o izleri benim için hayal ettiğimi düşünmüştüm

ama... gerçek miydi? Bakışlarım tekrar ona döner ve gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görürüm.

Gözlerini kırıyor ve şaşkınlığı yok oluyor, sanki hiç olmamış gibi. Belki de sadece kendi şaşkınlığımı yansıtıyordum. Kolunu içe doğru çevirip her iki manşeti bileğine indiriyor. "Ne?" diye soruyor küçümseyerek. "Yine çok sessiz miyim?"

"Hayır," diye aceleyle cevap veriyorum ve dikkatimi tekrar pencereye çeviriyorum. Çok telaşlıyım, bir cevap bulamıyorum. Ne diyebilirim ki? *"Dövmelerin mi var? Bir keresinde rüyamda seni çıplak gördüm ve dövmelerini gördüm. Ne ilginç bir tesadüf! Anlat bana!"*

Neyse ki sarayın kapılarının açılması beni kurtardı.

Sarayın içinden gelen altın ışığın arkasında bir kadın silueti belirir. Durur, omuzları titrer, sonra merdivenlerden aşağı koşar. İnce bir figür, belki bir hizmetçi, onun peşinden koşar ve merdivenlerden inmesine yardım etmeye çalışır. Kadın onu iterek uzaklaştırır, hareketleri sersemlemiştir ve hızını artırır. Merdivenlerin dibine yaklaştıkça yüz hatları netleşir. Ay ışığı, yukarıya toplanmış buklelerden oluşan sarı saçlarına, geniş gülümsemesine ve tombul yanaklarından akan gözyaşlarına yansır.

Tahmin etmeme gerek yok. Merak etmeme gerek yok. O benim annem.

Yüzündeki o sevinç, görmeyi umduğum her şey.

Tedirginliğim, endişem, öfkem, korkum bir anda yok oluyor.

Hareket etmeyi düşünmeden, kendimi arabadan atmış, ona doğru koşarken buluyorum. Kollarımı kadın perinin omuzlarına doluyorum, o da beni belimden sarıyor. Benden en az bir baş kadar kısa, bu yüzden yanağımı saçlarına dayayıp, gözyaşlarıyla ıslanan gözlerimle ona bakıyorum. Ne zaman ağlamaya başladığımı hatırlamıyorum, ama omuzlarım hıçkırıklarla sarsılıyor.

"Bebeğim," diyor, sesi omzuma çarparak boğuk çıkıyor. "Çocuğum.

Aşkım. Sensin. Gerçekten sensin!"

"Benim," diyorum, duygudan boğulmuş bir sesle. Sonra uzun zamandır söylemek istediğim şeyi söylüyorum. Asla söyleyemeyeceğimi düşündüğüm bir kelime. "Anne."

BRIONY

Annemle nihayet kucaklaşmamız sona erdiğinde gözlerimi silerim. Kendimi hiç duygusal ya da sevgi dolu biri olarak görmemiştim, ama bugün kucaklaşırken ikinci kez ağlıyorum. Annem bir adım geri çekilir ama beni tamamen bırakmaz. Ellerini omuzlarıma koyar ve gözleri nemli bir şekilde beni inceler. "Saçların bana çekmiş, canım. Ve mavi gözlerin. Ah, bir de vücudun. Şu güzel geniş kalçalarına bak."

Onun sözleri yüzümü kızarttı. Hiç kimse kalçalarımın genişliğini iyi bir şey olarak nitelendirerek bahsetmemişti. Belki bir kişi hariç. Geçen yıl gelinlik yarışmasında tanıştığım selkie prensesi, göğüslerime özlemle bakarak birkaç kez ne kadar sevimli olduğunu söylemişti. Annem benden daha yumuşak hatlara sahip, tombul kolları, kavisli bir karnı ve düşük kesimli korsesinden neredeyse taşan yastık gibi göğüsleri var. O... çok güzel.

Gülümsemesi onaylayıcı bir hal alıyor. "Ama boyunu babandan almışsın."

"Öyle mi?" Babamın adı geçince gözlerim annemin omzunun üzerinden onu aramak için kayıyor. Tek gördüğüm, annemi merdivenlerden aşağı kovalayan adamdı. O, büyük siyah gözleri, sivri kulakları ve solucan gibi kuyruğu olan ince bir peri. Burasının Ay Sarayı olduğunu düşünürsek, gececi kemirgen perilerin olması mantıklı. Eldivenli ellerini ovuşturması, omuzlarının açıkça endişeyle kamburlaşması, ilk izleniminin doğru olduğunu gösteriyor: O bir hizmetçi. Ay Kralı değil.

"Evet, partide onunla tanışana kadar bekle!" diyor annem.

"Parti mi?" Gözlerim anneme dönüyor. Partiden ilk kez bahsediliyor.

Arkamızda bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Annem omuzlarımı bıraktı ve arabaya döndük.

Thorne, ona geri verdiğim ceketini giyiyor. Aklım, kolunda gördüğüm mürekkep izine geri dönüyor. Şokum hala taze olsa da mantıklı olmalıyım. Eğer *o rüya* onun dövmelerini doğru bir şekilde yansıtıyorsa, bunun sebebi iki yıl önce onu ellerimle çerçevelediğimde büyüümün onları algılamış olmasıdır. O kadar uzaktaydım ki, derisindeki desenleri göremezdim, ama sihrim bunu yapabiliirdi. Ayrıca, rüyamda onları gerçek hayatta çıplak görmeden

gerçek hayatta onu çıplak görmeden bilmenin bir yolu yoktu. Ki bunu yapmaya niyetim de yoktu. Asla.

Thorne belinden eğildi. "Kraliçe Divina," diyor, sesi saygılı ama hiç hürmetkâr değil. Sanırım bunun nedeni annemin *onun* kraliçesi olmaması. Ünlü Thorne Blackwood hakkında bildiklerime göre, malikanesi Toprak Sarayı'nda. Malikanesinin aynı zamanda ana ikametgahı olduğunu varsayarsak, orası onun evi olan saray olmalı. Bu, Monty Phillips, Toprak Sarayı İnsan Temsilcisi'nin oğluyla neden bu kadar yakın arkadaş olduğunu da açıklıyor.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi.

"Oh!" Anneme doğru dönerek soruyorum. "Reverans yapmalı mıydım? Yoksa... yoksa sana nasıl hitap etmeliydim?"

"Saçmalama," der annem hoşgörölü bir gülümsemeyle. "Sen benim kızımsın ve bir prenses. Başkaları sana saygı gösterip eğilmesine alışmalısın. Bay Blackwood, gösterir misiniz?"

Çenesi gerilir, ama yüzü ifadesiz kalır. Birkaç saat boyunca aynı arabada seyahat ettikten sonra reverans yapmasına gerek olmadığını söylemek üzereyim, ama kendimi durduruyorum. Annem haklı; artık ben bir prensesim. Ne kadar sahte ve rahatsız edici olsa da, bu gerçek.

Gözlerini hafifçe kısararak bakışlarını bana çevirir. Sonra yavaşça eğilerek, "Prenses Rosaline," der.

Sesi, anneme hitap ederkenki kadar duygusuz, ama beni alay ediyor gibi garip bir hisse kapılıyorum.

Annem kibirli bir memnuniyetle ses çıkarır. "Gördün mü, kızım? Bundan sonra da böyle davranmasını beklemelisin. Şimdi, Bay Blackwood, kızımın seyahatiniz sırasında anlaşmamız gereği gizli kalmaya özen gösterdiniz, değil mi?"

"Aksi takdirde hayatta olmazdım. Anlaşmaların doğası budur, Majesteleri."

Annem bana doğru dönüp sesini alçaltıyor, ama Thorne'un duymayacağı kadar değil. "Yolculuğunuzda sana uygunsuz bir şekilde dokunmadı ya da zarar vermedi, değil mi?"

Daha neşeli bir ruh halinde olsaydım, onu biraz terletmek için sessizliğinin ne kadar soğuk ve acı verici olduğunu hatırlatırdım. Ama annemin sorusu önemsiz gelmiyor. Annem neşeli bir kadın olabilir, ama o bir kraliçe. Thorne'a göre, babamın tahtını korumak için büyük fedakarlıklar yapmış bir kraliçe.

babamın tahtını korumak için büyük çaba sarf etmiş bir kraliçe. Benim şakamı çok ciddiye alırsa Thorne'a ne yapar kim bilir?

"Hayır," diyorum, "uygun mesafeyi korudu."

"İyi. Normalde yalan söyleme yetenekleri nedeniyle insanlara güvenmem, ama Bay Blackwood bir kamu figürü, adanın en popüler fırınının yüzü. İtibarı, düzgün davranmasını gerektirir. Ayrıca, bizim ailede, faelerden daha çok korkmamız gereken var."

Normalde insanlara güvenmediğini söylerken sesindeki küçümseme beni şaşırttı. Bir seelie hükümdarının görevi, insanlara yardım etmek ve onları korumaktır. Ama sonra aklım son cümlede takıldı. *Bizim asıl korkmamız gerekenler faeler.* Ailemin azalan itibarı nedeniyle tahtın varislerini mi kastediyor? Yoksa... doğumumdan beri içinde bulunduğum gizemli tehlikeyi mi?

Kaşlarımı çatarak, bugün Thorne'dan bana bu konuyu anlatmasını istediğimi hatırladım.

Hikayeleri sever misiniz, Bayan Rose?

Ona cevap verdim ve o da o şehvetli, alaycı kişiliğine bürünerek aile kavgaları ve lanetlerle ilgili bir şey söyledi. Ve sonra... hiçbir şey. Neden beni meraklandığı hikayeyi anlatmadı? Ondan sonra sadece sessizliği hatırlıyorum, sonra uykuya daldım.

Annem tekrar konuşuyor. "Bir erkekle yalnız seyahat etmek zorunda bıraktığım için özür dilerim. Toplum kuralları genç bir kadının böyle tehlikeli bir duruma düşmesini yasaklıyor, ama seni geri getirmek için mümkün olduğunca az kişinin karışmasını istedim. Nişanlını bilgilendirirken gerçeği biraz çarpıtmak zorunda kaldım. O, senin manastırda gönüllü olarak çalıştığını sanıyor ve ben onun başka türlü düşünmesini istemedim. Neyse ki Bay Blackwood, Bay Phillips'e gizli bilgileri aktarmamayı kabul etti, çünkü nişanlının bu evliliğin sağlamlığından şüphe duyması ne kadar az olursa o kadar iyi. Her neyse, endişelenme. Bay Blackwood seni Earthen Court'a götürürken yanında bir refakatçi olacak."

Bir kerede bu kadar çok konuşması başımı döndürdü, birkaç kez gözlerimi kırptım. Hızını saymıyorum bile. Şaşkınlığım, onun uzun mektubunu hatırlayınca eğlenceye dönüştü. Kendisi de aynen öyle.

Annem tekrar Thorne'a dönüyor. "Kızımın pastasını yapacaksın, değil mi?"

"Memnuniyetle," diyor Thorne, ama sesinde hiç memnuniyet yok.

Annem parmaklarını şıklatır ve kemirgen peri hizmetçisi Bay Blackwood'a yaklaşıp.

Blackwood'a yaklaşıp.

Kaşlarını çatıp anneme soruyorum, "Bu pasta neyin nesi?"

"Hala doğum günün, canım! En azından birkaç saat daha. Akşam yemeğinde kutlama yapacağız."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu akşam mı?"

Omuzları düşer. "Ah, uzun yolculuk yaptığını unuttum. Manastırda gece hayatı yoktu, değil mi?"

"Bazı rahibeler gece hayatı yaşıyordu ama okulda öyle değildi..."

"Biz de gece hayatı yaşamıyoruz. En azından çoğunlukla. İnsanların dileklerini dinlememiz gerektiği için gündüzleri mahkemeyi açıyoruz. Bu yüzden partini en mahrem olacağı gece düzenlemeye karar verdik. Oh, merak etme, sadece yakın ailen ve çok az personel olacak. Herkes seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Şu anda yemek salonunda bekliyorlar! Ayrıca, bu gece evde olacağın tek gece."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Öyle mi?"

"Bay Blackwood yarın sizi Sandalwood Malikanesi'ne götürecektir. Nişanlınız orada yaşıyor. Oh, hayır! Mektubuma seyahat programını eklemeyi unutmuşum, değil mi? Bir şey unuttuğumu biliyordum, ama baban çok uzun yazdığını söyledi. Bu gece için seni çok yordu, değil mi? Eğer istersen partiyi iptal edebiliriz." Gözlerinin köşeleri aşağıya doğru eğildi, dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Hayır, sorun değil," diye aceleyle söylüyorum. Sözler dilimde pürüzlü, yalan gibi tadı var. Ama *sorun* değil *demek harika demek değil*. Sorun değil demek tolere edilebilir demek, ve annemi mutlu edecekse bir akşam yemeğini tolere edebilirim. Eğer bu, ayrılmadan önce ailemle tanışmak için tek şansım, bunu değerlendirmek istiyorum. Yine de bu mutlu istek içinde bir rahatsızlık hissediyorum. Bir gece. Yabancı nişanlıma teslim edilmeden önce bana verilen tek şey bu! Çenemi sıkarak öfkemi yutuyorum ve zorla gülümsüyorum. "En azından önce temizlenip üstümü değiştirebilirim, değil mi?"

Annem bana gülümsüyor, yüzü üzerimize parlayan ay kadar parlak. "Evet, canım, sana odanı göstereyim."

Daha ciddi bir ifadeyle hizmetçisine başını sallıyor. "Virgil, Bay Blackwood'a mutfağı hemen göster."

Virgil de Thorne gibi başını salladı. Bay Blackwood bana hızlıca, ifadesiz bir bakış attıktan sonra hizmetçinin peşinden merdivenleri çıkıp saraya girdi. Bir an için, onun ayrılışında paniğe kapıldım

etrafımdaki tek tanıdık manzara gözden kaybolurken paniğe kapıldım. Kendimi bu düşünce için azarladım. Gerçek Thorne huysuz bir yabancı. Onunla ilgili hayallerim aptalca. Yanlış. Teselli olacak hiçbir şey yok.

Annem kolunu koluma takar ve beni yavaşça merdivenlerden yukarı çıkarır. "Burada olduğuna çok sevindim. Oh, bu günü çok uzun zamandır bekliyordum."

"Ben de," diyorum, onun sıcak bakışlarına karşılık vererek. Ne kadar genç görüldüğüne şaşıyorum. Çok daha yaşlı bir peri gibi hissettirmesine rağmen, benden çok da büyük görünmüyor. Perilerin yaşlanması böyledir. Çoğu, olgunluğa ulaştıktan sonra yaşlanmayı durdurur, ancak bazıları daha yaşlı görünmek isterse isteyerek yaşlanabilir. Ve sonra, manastırdaki kabuklu derili dryad Sister Nessie gibi, görünüşü gençliğini gizleyen periler de vardır.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda, siyah papyon takmış iki küçük tilki - görünmez formdaki faeler - kapıda bizi karşılıyor ve dört ayak üstünde derin bir reverans yapıyor.

"Arabadan eşyalarını getirin," der annem ve tilkiler merdivenlerden aşağı koşarlar. İçeri girerken, çevremizdeki manzaraya hayran kalırım. Aytaşı duvarlar yüksek kemerli tavana kadar uzanır, kirişlerinde büyük ışık küreleri asılıdır. Ayaklarımızın altında ametist zemin mor renkte parıldar. Arada sırada gümüş zırh giymiş muhafızlar yolumuzda nöbet tutuyor, ama salonlar çoğunlukla boş. Bir saraydan beklediğimden çok daha boş. Ancak annem, bu gece burada sadece yakın aile üyeleri ve çok az sayıda personel olacağını söylemişti. Ailem her zaman bu kadar gizemli mi? Yoksa bu yine benim içinde bulunduğum tehlikeyle mi ilgili? Hala öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ediyorum.

"Anne," diyorum ve bu kelimeyi bir kez daha yüksek sesle duyunca kalbim çarpıyor, "Bay Blackwood bana ailemizin... durumu hakkında bazı şeyler anlattı, ama hiç açıklamadı..."

"Durum mu? Oh, bizim itibarımızı kastediyorsun herhalde. Bu konuyu henüz duymamış olmanı ummak boşunaydı. Bay Phillips bile biliyor, bu yüzden bu kadar aceleyle gitmen gerekiyor. Evliliğin ne kadar erken olursa o kadar iyi, ama yarın gitmen beni çok üzüyor. Anlamalısın canım, bu evlilik uzun zamandır planlanıyordu. Senin için büyük bir şok olduğunu biliyorum ve bu kadar şaşırtıcı bir haberi daha önce verebilseydim, verirdim."

"Evet, ama ben ne diyordum?"

"Doğru. İtibarımız. Bay Blackwood sana benim büyülerimden bahsetti, değil mi? Büyülerimi babanı tahtta tutmak için kullandığımı? Umarım beni suçlamazsın. Yemin ederim, gelecekte bu tür yöntemlere başvurmayacağım! Gördün mü? Yüksek sesle söyledim, bu da ciddi olduğum anlamına gelir. O zamanlar zamanların çok çalkantılı olduğunu anlamalısın. Birleşmeden sonra Faerwyvae kaos içindeydi. Lunar, seelie hükümdarının dengelemesi için bir seelie hükümdara ihtiyaç duyuyordu ve eğer kendi krallığımız için doğru olanı yapmak için haince yöntemlere başvurmak zorunda kalırsak... Anlıyorsun, değil mi? Seelie tahtını ele geçirmek isteyen tek klan mahrts değildi. Kitsune klanı, wisps, banshees, ay ejderhaları ile rekabet etmek zorundaydık..."

"Bansheeler ve ay ejderhaları." Annemin uzun konuşmasında bir duraklama olana kadar bunu yüksek sesle söylediğimin farkında değildim. Bu iki kelimenin neden bu kadar dikkatimi çektiğini bile bilmiyorum. Sadece... Son zamanlarda birisi bu iki tür fae'den bahsetmişti, ama ne zaman ve ne dediğini hatırlayamıyorum.

Annemin sesi sertleşir. "Evet, düşmanlarımız, Lemurialılar. Birleşme öncesinde, sadece Morgana — sefil bir banshee — ve onun gibi banshee'lerle uğraşmak zorundaydık. Ama taht için harekete geçtiğimizde, o bir ay ejderhasıyla evlendi ve babanın aleyhindeki mücadelesinde ona destek verdi. Tabii ki baban kazandı, benim sayemde."

Zihnim hala unutulmuş bir rüya gibi karışık olduğu için cevap vermiyorum. Anlattıklarında tanıdık gelen bir şey var...

Annem sessizliğimi onaylamadığım için algılamış olmalı ki, bana yaklaşıp kolumu daha sıkı sarıyor. "Canım, ben değişmeye çalışıyorum. Umarım buna inanırsın."

Kafamdaki düşünceleri silip, güven verici bir gülümseme takındım. "İnanıyorum!"

Bay Blackwood bana öyle söyledi.

Kadın şaşkınlıkla başını geriye çekti. "Öyle mi? Evet, doğru. Ama benim... yöntemlerime... güvenmekten vazgeçmek istiyorsak, önce itibarımızı düzeltmeliyiz. Kral Franco gibi halkımızın sevgisini ve saygısını kazanabilirsek, onun gibi dokunulmaz oluruz. Rakiplerimiz bizi tahttan indirmek için o kadar kararlı olmazlar ve bunu yapmaya çalışan az sayıda kişi de sadık tebaamızın küçümsemesiyle karşı karşıya kalır."

"Monty Phillips ile evlenmem buna yardımcı olacak mı?" Sesimde endişeyi gizlemeye çalışıyorum. Parlak küre ışıkların yerini duvarlara dizili daha küçük apliklere bıraktığı daha küçük bir salona giriyoruz.

Annemin yüzü aydınlanır. "Oh, elbette yardımcı olacak! İnsanlar için evlilik, saygı kazanmanın bir aracıdır. Aracı demişken, bu da başka bir fayda. Evliliğinle birlikte para da gelecek. Kızım, itibarın yerle bir olduğunda sadakat satın almanın pahalı olduğunu söylediğimde bana inan. Tanrım, o paraya acilen ihtiyacımız var." Son cümleyi fısıldayarak söyler, sonra hızlı konuşmasına devam eder. "Bunun yanı sıra, evliliğin bize Toprak Sarayı'ndan müttefikler kazandıracak. *İnsan* müttefikler. İnsanları gerçekten önemseyeceğimizi kanıtlayacak. Aksini iddia ettiklerine inanabiliyor musun? Toprak Sarayı'nda müttefiklerimiz olması, sınırların ötesine toplumsal etkimizi artıracak."

"Ama neden ben? Ailemizde benim yerime evlendirilebilecek başka kimse yok mu? Kardeşim yok mu?"

Yüzü düşer. "Canım, sen bizim tek çocuğumuzsun. Aslında, onlarca yıldır klanımızda doğan tek çocuksun. Safkan periler, insanlar kadar çabuk veya sık hamile kalmazlar."

"Oh." Kardeşlerim olmadığını duyunca kalbim biraz sıkıştı. "Peki ya büyük akrabalarım? Evlenebilir kuzenlerim?"

Kafasını sallar. "Bir prenses olarak, kuzenlerin ve diğer akrabalarının sunamayacağı, seni bir koca için değerli kılan bir unvanın var. Ve nişanlın da aynı derecede değerli! Onun statüsü, bir gün tahtı kaybetsek bile toplumda bize onurlu bir yer sağlayacak. Night, bu evliliği garantilemiş olduğumuz için çok şanslıyız. Bu bir mucize. Bay Phillips inanılmaz derecede popüler. Babası Lord Phillips, Earthen Court'un İnsan Temsilcisi ve ailesinin geri kalanı her sarayda ticaretle uğraşıyor. Toplumdaki etkilerine bakılırsa, soylular sayılabilirler."

Thorne bana anlattıkları bu kadar ve hala evleneceğim adam hakkında hiçbir fikir vermiyor. Yarın onunla tanışmak için yola çıkacağım için bunun pek önemi yok sanırım. Öfkenin bir kıvılcımı daha kanımı kaynatıyor.

Annem kapalı bir kapının önünde durur. "Geldik. Yatak odamız koridorun sonunda, bu gece babam ve ben senin yanında olacağız. Burada sadece bir gece kalacak olman çok yazık, yirmi yıldır bu odayı senin için ayırmıştım.

Kapıyı açtığında pembe aytaşı duvarları ve beyaz mermer zeminleri olan geniş bir oda ortaya çıktı. Gümüş yıldızlarla işlenmiş mavi kadife bir kanopi altında altın direkli devasa bir yatak duruyordu.

Ağzım açık kalır. Manastırdaki odamın on katı büyüklüğünde ve gördüğüm her şeyden daha zarif.

Ayak sesleri kulağıma ulaşır ve bir saniye sonra, papyonlu iki tilki odaya koşar, giysi çantam ikisinin sırtında dengede durmaktadır. Yüklerini yatağımın ayak ucuna bırakır, bana ve anneme reverans yapar ve geldikleri gibi hızla kaçarlar.

Annem kolunu hala koluma takmış halde beni odaya götürdü. "Umarım beğenirsin. Sen gittiğinden beri, yaşına uygun hale getirmek için neredeyse her yıl odanı yeniden dekore ettim. Her zaman eve dönebileceğini ummuştum ve sonunda geldin! Sıcak su ve banyo malzemeleri tuvalet masanın üzerinde, gardırobun da orada. Çoğunlukla peri tarzında elbiseler koydum, çünkü insan modasına göre daha rahatlar. Senin için daha modern elbiseler yaptırdım, ama bedenini bilmiyordum. Son yirmi yıldır kulede senin yerine geçen changeling, vücut yapını ancak tahmin edebildi."

"Bir changeling mi?"

"Evet, ama merak etme. O artık yok ve senin yüzünü takmıyor, bu yüzden endişelenmemize gerek yok."

Bunca yıldır bir kulede mahsur kalan biri olması beni daha çok endişelendiriyordu, ama annem bu konuyu soramadan tekrar konuşmaya başladı.

"Umarım bir şeyler olur. Nişanlınla *bu şekilde* karşılanamazsın. Oh! Ama bu gece, uzun bir günün ardından kendini çok giyinmek zorunda hissetme. Size tahsis ettiğim hizmetçi sabaha kadar gelmeyecek, bu yüzden giyinmemeniz daha iyi olur. Banyodan sonra en rahat hissettiğiniz şeyi giyin. Dediğim gibi, bu gece sadece aile arasında. Basit bir toplantı."

Giydiği fildişi renkli balo elbisesi aksini söylüyor, ama yalan söyleyememesi beni rahatlatıyor. Gardıroptaki hiçbir şey uymazsa, manastırdan getirdiğim sade gri elbiselerimden birini giymek zorunda kalacağım.

Annem sonunda kolunu benden ayırıp bana dönüyor. Yüzümü incelerken yavaşça iç çekiyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Çok güzelsin Rosaline. Yarın gitmeden önce seninle daha fazla zaman geçirebilmeyi isterdim. En azından bir anı bırakmama izin ver."

Ne demek istediğini soramadan, geri adım atar, ellerini kaldırır ve parmaklarıyla bir üçgen oluşturur.

Gözlerini kıptı.

Ellerini indirir.

"İşte. Artık istediğim zaman seni rüyamda görebilirim."

Şok ve hayranlığın karışımı bir titreme beni sarar.

Annemin yüzü düşer. "Ne oldu canım? Anı almamı istemedi mi? Oh!

Benim sihrimi bilmiyor olabilirsin! Benim sihrim böyle...

"Biliyorum," diyorum, "çünkü... çünkü ben de öyle yapıyorum." Ellerimi kaldırıp dikdörtgen bir çerçeve oluşturmaya çalışıyorum ama kollarımın titrediğini fark ediyorum. Bunca zamandır sihrim hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Öğrendiğim her şey ya içgüdüsel ya da tesadüfen oldu. Annemin de benimle aynı şeyi yaptığını bilmiyordum.

"Oh, Rosaline," diyor annem, sesi duygudan boğulmuş. "Bu, umabileceğim en güzel şey. Sen de benim gibi bir succubus'sun!"

BRIONY

Şok içinde uzun bir süre anneme sessizce bakıyorum. "Bir succubus mu?"

Annem ellerini kalbine koyar ve iç çekerek gözlerini kapatır. "Daha fazla gurur duyamazdım."

İçimde bir tiksinti dalgası yayılır ve hemen pişman olurum. Succubuslar hakkında pek iyi şeyler duymamış olsam da, onlardan biri olmaktan, annem gibi olmaktan utanmamalıyım. Eğer öyleyse tabii. Ki buna tam olarak inanmıyorum.

"Rüya büyüsü yeteneğim var," dedim, sesimde bir titreme vardı, "henüz tam olarak anlamış değilim, ama sanmıyorum ki ben... bir succubusum."

Annem gözlerini açar ve mutlu ifadesi kaybolur. Birkaç kez gözlerini kırpar ve nefretimi ne kadar açıkça gösterdiğimi fark ederim. Gülümsemesinin yokluğu kalbimde bir kıymık gibi, onu geri getirmek için çaresiz bir ihtiyaç uyandırır.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sadece rüya manzaraları yaratıyorum. Ben... bilirsin..."

Yüzü yumuşar ve kıkırdarak güler. "Ah, seni endişelendiren şeyi anlıyorum. Seni temin ederim, baştan çıkarma ve tahrikle ilgili tüm bu konuşmalar çok abartılı. Hayatlarımızı deneklerimizle paylaşmamız çok daha etkileyici, ama herkes sadece erotik cazibemizden bahsediyor. Elbette, succubuslar güzeldir ve deneklerim bir iki karıncalanma hissetse de bu kesinlikle zarar vermez. Ama hissedерlerse, bu kendi istekleridir. Öyle olsa bile, tahrik benim büyümü güçlendirir, deneklerimi daha uzun süre ve daha az çabayla uykuda tutmamı sağlar ve rüyaları daha inandırıcı hale getirir. Ben sadece bu yönüne güvenmiyorum."

Bu biraz rahatlatıcıydı, ama eğer haklıysa bunun sonuçlarını düşündüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Eğer ben bir succubus'um...

Annemin yapabildiklerini yapabilirsem...

"Kaç tane konu seçtin?" diye soruyor. "En sevdiğin var mı?"

Artan paniğimden kendimi topluyorum. "Birkaç tane favorim var. Bir meteor yağmuru ve bir bale..."

"Sahne değil, canım. Tek tek konular. İnsanlar."

Endişem artıyor. "Şimdiye kadar sadece bir kişiyi çerçeveledim ve onu hayal etmek yanlış geldi."

Yanlış.

Yanlış.

Bu kelime, nabzımla uyumlu bir şekilde zihnimde yankılanıyor.

"Yanlış değil; bu senin gücün. Çerçevelediğin her birey, daha sonra rüyanda paylaşacağın bir konu haline gelir. Bu sihirle harika şeyler yapabilirsin, sevgilim. Eşleri cezbedebilirsin. Bilgi toplayabilirsin. Ya da sadece biraz eğlenebilirsin. Konunu gizli tutmakta zorlandın mı?"

Midem bulanıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"En güçlü succubuslar, kurbanlarını rüyadan çıkmamaları için, onlar rüyayı kendi istekleriyle bitirene kadar kontrol altında tutabilirler. Ancak, bazı zayıf succubuslar kurbanlarını kontrol altında tutmakta zorlanırlar ve kurbanlarının kendiliğinden uyanıp rüyadan kaçtıklarını görürler." Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye çekildi. "Ben kendim uyanmaya hazır olana kadar hiçbir kurbanımın rüyadan çıkmasına izin vermedim. Tahtın varislerini uyutmak için bu yöntemi kullandım. Rakiplerimizin taht mücadelesine yetişmemeleri için günlerce uyumak zorunda kaldım. Ama dediğim gibi, büyümü bu şekilde kullanmamaya karar verdim..."

"Anne," diye sözünü kestim, sesim istemeden çok keskin çıkmıştı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, çılgın ritmi kulaklarımı dolduruyordu. Cevabı duymaktan yarı korkarak sorumu dudaklarımdan zorla çıkardım. "*Paylaşılan* rüyalarından bahsettin. Bir succubus, kurbanının rüyasını gördüğünde, o da aynı rüyayı mı görüyor?"

"Oh, elbette!"

"Peki... kurbanlar bu rüyaların farkında mı? Onları hatırlıyorlar mı?"

Yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Her succubus farklıdır. Zayıf succubuslar, kurbanlarıyla kısa, unutulabilir rüyalar paylaşma eğilimindedir. Daha güçlü succubuslar rüyanın içeriğini değiştirebilir ve bu, kurbanın sabah rüyayı hatırlayıp hatırlamayacağını etkileyebilir. Kabuslar, kurbanın kendi kendine uyanması için daha fazla kontrol sağlar ve unutulması daha zordur. Garip veya ilginç rüyalar daha uzun sürer ve unutulması daha kolaydır. Cinsel rüyalar... şey, bunların avantajı, kurbanı çok daha uzun süre kontrol altında tutmasıdır, ama kurbanlar bunları hatırlar."

Oh, bu kötü. Bu gerçekten çok kötü.

Yanaklarımdan sıcaklık yükselirken, kanım buz gibi soğur. Başım döner ve dizlerimin arkası yatağımın yumuşak yatağına değene kadar geri adım atarım. Yatağın kenarına çöküyorum, gözlerim odaklanamıyor.

"Ne oldu, canım?" Annem önümde çömelir, ama gözlerine bakamam. "Endişelenme, kızım. Deneklerin rüyayı hatırlaması ya da hatırlamaması önemli değil, çünkü onlar için bu sadece bir fantezi. Tabii, deneklerin senin bir succubus olduğunu bilmiyorsa, ki bu benim ve babanın birçok rakibinin başına gelen talihsiz durum."

Tanrım, bu her şeyi daha da kötüleştirir.

Hayatımda tek başına resmettiğim tek kişi Thorne Blackwood.

Gündüzleri kasıtlı olarak hayal ettiğim ve geceleri kontrol edemediğim sayısız rüyamda görünen bir adam.

Bunların gerçek Bay Blackwood ile bir ilgisi olabileceği hiç aklıma gelmemişti. O da benimle aynı rüyaları görüyor olabileceği. Bunların farkında olabileceği, hatırlayabileceği.

Ve o benim ailemin mahrts olduğunu biliyor. Rüya perileri. Annemin bir succubus olduğunu biliyor.

Bu da demek oluyor ki...

Panik halimi azaltabilirmiş gibi gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Nefesimi olabildiğince derin alıp, bana yardımcı olabilecek, büyüyen korkularımı yok edebilecek herhangi bir mantık parçası arıyorum.

İlk ipucu aklıma geliyor.

Eğer annem haklıysa ve ben gerçekten bir succubus'um, ve eğer gerçek Bay Blackwood annemin dediği benim *deneğimse*, ve eğer aramızdaki rüyalar başından beri iki taraflıysa, ve eğer Thorne bunları hatırlıyor ve bunun sebebi benim olduğumu biliyorsa...

O zaman bu sabah manastırın mutfağında karşılaştığımızda beni tanımış gibi bir işaret vermez miydi? Etrafımda garip davranmaz mıydı?

Gazetelerin arkasına saklanmış hali aklıma geliyor, ama bu düşüncenin kontrolden çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum. Bunun yerine, annemin her succubusun farklı olduğu hakkında söylediği diğer şeyleri düşünmeye çalışıyorum. Zayıf succubuslar unutulabilir rüyalar yaratırken, güçlü olanlar rüyaların içeriğini istedikleri gibi değiştirebilirlermiş. Gündüz rüyalarıyla oynayabiliyorum, ama geceleri zihnimde olanlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Bu beni unutulabilir rüyalar gören zayıf bir succubus mu yapar? Yoksa hiç succubus değil miyim?

Sonunda gözlerimi açıp annemin endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Sesimi olabildiğince sakinleştirerek, "Deneklerinin rüya görmesini sağlamak için bütün gün uyuman gerektiğini söylemiştin. Bu, succubusların gücünün sadece uyurken işe yaradığı anlamına mı geliyor?" diyorum.

"Evet, uykuya dalmak ilk adımdır. Tabii önce bir kurban seçmelisin. Uyku sırasında lucid rüya görmeyi öğrenmelisin, çünkü kurbanınla bağlantı kurup onun rüyasına girebilir ya da onu kendi rüyana çekebilirsin."

"Peki, diyelim ki... gündüz rüyası succubus diye bir şey yok mu? Ya da denemeden kurbanlarını rüyalarına çeken biri?"

Kaşlarını çattı. "Hayal sucubusu diye bir şey duymadım ve hayır, bir konunun kendi isteğiyle bir sucubusun rüyasına girdiğini de hiç duymadım."

Derin bir nefes veriyorum. Belki de ben succubus değilim. Peri çocukları her zaman ebeveynlerine benzemez. Bazıları çok farklı güçler ve fiziksel özelliklerle doğar. Benim rüya büyüm var, ama annemle aynı şekilde anıları yakalamamız bir tesadüf olabilir.

"Neden soruyorsun, canım? Sen de böyle misin? Sen de gündüz rüyası succubus musun?" Gözlerinde aç bir parıltı var, tüylerimi diken diken eden ürpertici bir bakış. "Uyanıkken birini felç edebilir misin?" diye ekleyince bu bakış daha da güçleniyor.

Kafamı sallayıp, garip ifadesinin tekrar normale dönmesini izledim. "Hala büyümü öğreniyorum, bu yüzden nasıl çalıştığını gerçekten bilmiyorum, ama sanırım sadece rüya manzaraları yaratabiliyorum. Böyle mahrts var mı? Ya da birini rüyasında görmeden, o rüyayı onunla paylaşan mahrts?"

"Evet, sanırım," diyor biraz dalgın bir şekilde, benim bir succubus olabileceğimi kabul etmememden açıkça hayal kırıklığına uğramış. "Bazı mahrtslar sadece kendileri için rüyalar yaratır."

İçimde daha fazla rahatlama hissediyorum. Bu, benim büyümle daha uyumlu geliyor. Kalbim hala korkuyla dolu olsa da, en azından artık şüphe duymanın rahatlığı var. Thorne'la ilgili gördüğüm rüyalar hiçbir şey olmayabilir. Gündüz gördüğüm rüyalar açıkça succubus büyüsünün ürünü değil ve gece gördüğüm rüyalar kontrolüm dışında. Thorne'un öylece ortaya çıkması da cabası. Ben onunla bir bağlantı kurmuyorum ya da onu çağırmiyorum.

Ama yine de...

“Anne, bir konuyu rüyalarına bile girmeyecek şekilde kafandan silmek mümkün mü?”

“Oh, ben asla bir anıyı silmem. Ne zaman ihtiyacın olacağı belli olmaz. Her konu senin için bir değer.”

Öne eğilip ellerini ellerimle kavradım. Yorgunluk ve yalvarma karışımı sesim titriyordu. "Lütfen nasıl olduğunu söyle."

Kaşları çatılır ve yüzümü inceler. Sonra, boyun eğmiş bir şekilde başını sallar, çömelmiş pozisyonundan kalkar ve yanıma, yatağa oturur. Sesi hüzünlü bir tona bürünür, daha önce hiç duymadığım bir tondur. "Sana bir anıyı silmeyi öğretmek yerine, kontrolünü güçlendirmeyi öğretmeyi tercih ederim, ama senin artık yetişkin bir kadın olduğunu unutmamam gerek. Bensiz bir hayat yaşadın, benim hiç bilmediğim deneyimler ve anılar biriktirdin. Uygun bir öğretmen olmadan, kendi başına büyüünü keşfetmek zorunda kaldın. Eğer silmek istediğin belirli bir anı varsa, silebilirsin."

Onu cesaretlendirici bir şekilde başımı salladım, talimatını beklerken gözlerimi kırpmaya cesaret edemedim.

Ellerini kaldırıp üçgen bir çerçeve oluşturuyor, ama çerçevenin içinden bakmıyor. "Konunu tekrar çerçevelemelisin, yeni bir anıyı yakalarken yaptığın gibi, ama bu sefer çerçeveyi konunun üzerine kapat." Ellerini göğsünün hizasında tutarak, parmaklarını birbirine kaydırarak üçgen şekli kaybolana kadar gösteriyor.

Omuzlarımdan demir bir ağırlık kalkmış gibi hissediyorum, paniğim, korkularım yok oluyor. "Teşekkür ederim anne."

Dudakları genişçe açılır ve neşeli yüzü geri gelir. "Oh, sana böyle seslenmeni çok seviyorum! Ve merak etme, canım, sana daha fazlasını öğretmek için bolca vaktimiz var. Nişanlının sana bağlılığını sağlaman gerekirse, işine yarayabilecek birkaç teknik var..."

O konuşmaya devam ediyor ama ben onu dinlemiyorum. Yoğun bir rahatlama dalgası hissetmekle meşgulüm. Bir succubus olup olmadığımı ya da Thorne'la ilgili rüyalarımın tek taraflı olup olmadığını bilmiyorum ama en azından artık kontrolün bende olduğunu hissediyorum. Bir planım var.

Bu gece Thorne Blackwood'u sonsuza dek silip atacağım.

BRIONY

Annem gittikten sonra, huzurlu bir sessizlik içinde güzel yeni odamın tadını çıkarmaya başladım. Annem gittiğinden beri aynı pozisyonda, yatağımın kenarında oturuyorum. Partim bir saat sonra başlayacak, yani bu molanın tadını çıkarabilmek için acele etmeliyim. Bu, sıkılmanın beni rahatsız etmediği nadir anlardan biri. Belki de sıkılmamın tek nedeni, sürekli konuşan annemi özlememdir. Annem çok çekici bir kadın, ama sessizliği de bana sevdiliyor. Thorne de benim için böyle mi hissediyor acaba?

Onunla ilgili düşünceleri kafamdan atıyorum, ama önce onun sessizliğinin keskin olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu sessizlik yumuşak. Çok daha hoş bir sessizlik.

Sessizlikten daha iyi olan tek şey gramofonum olurdu, ama küçük tilkiler sadece giysi çantamı getirmişler. Sanırım geri kalan eşyalarım arabada kalacak.

Yarın ayrılacağım için.

Nişanlımla buluşmak için.

Bu düşünce, yastıkları yumruklamak ve battaniyenin altına saklanarak bu geceki kutlamalardan kaçmak istememe neden oluyor. Kemiklerim yorgun, zihnim ve duygularım daha da yorgun. Bu günün getirdiği çalkantılı gelişmeler göz önüne alındığında, bu hiç de şaşırtıcı değil. Bu sabah uyandığımda, günümün ve hatta hayatımın nasıl geçeceği konusunda tamamen farklı bir fikrim vardı

Nasıl geçeceği konusunda tamamen farklı bir fikrim vardı.

Ama hayır, bencil olamam. Ya da belki de beni ayakta tutan ve yataktan kalkmaya zorlayan şey bencilliktir. Ne kadar yorgun olsam da ailemle görüşmek *istiyorum*. Babamı, kuzenlerimi, amcalarımı, teyzelerimi, tüm akrabalarımı görmek istiyorum. Onların sevgisine boğulmak istiyorum. Beni nasıl özlediklerini duymak istiyorum. Bu insanlar için her zaman önemli olduğumu doğrulamak istiyorum.

Gerçekten

bencilce. Ama

doğru.

Aytaşı makyaj masasına doğru ilerliyorum ve su dolu bir leğen buluyorum. Suyun yüzeyinden buhar yükseliyor ve yasemin kokusu duyularımı dolduruyor. Ellerimi leğene daldırıp kokulu suyu yüzüme sıçratıyorum. Sonuç hem yatıştırıcı hem de

canlandırıcıdır. Geçici banyomla kendimi tazeledikten sonra, gardırobun içindekileri incelerim. Annem, fae tarzında elbiselerle doldurmak konusunda haklıymış. İnsan modasında kat kat etekler, korseler ve dar göğüsler varken, fae kıyafetleri genellikle hafif, şeffaf ve rahat kesimlidir.

Manastırda büyüdüğüm için, modern giyim hakkındaki bilgim, bazı kızların gizlice getirdiği moda dergileriyle sınırlıydı. Lumenas'a seyahatimde ilk kez şık kıyafetleri gördüm. Şehir insanlara ve seelie fae'lere hizmet verdiği için insan modası daha yaygındı, ama birçok fae kıyafeti de gördüm.

O zamanlar ikincileri kıskanmıştım, ama şeffaf ipekler, kristal parçacıklı danteller ve dalgalı şifonlarla dolu bir gardırop görmek beni ürküttü. Hiçbir seksi elbise, birinin ailesiyle ilk kez tanışmak için uygun görünmüyordu.

İç çekerek kapıları kapatıp, yatak ayakucundaki giysi çantamı alıp tuvalet masasının üzerine koydum. Sıkıcı kıyafetlerimle bir gece daha geçirmek zarar vermez...

Çantamı açtığımda zihnim boşalır.

Gri renklerin hakim olduğu bir ortamda, birdenbire renkli bir görüntü gözlerimi doldurur. Başımı geri çekip altın ipliklerle işlenmiş pembe ipe bakıyorum. Sonra dikkatlice elimi içeri sokup eşyayı çıkarıyorum. Çantamı doldururken zaten doluydu, bu yüzden küçük bir şey olmasını bekliyorum, belki bir mendil gibi. Ama ne kadar çekersem, içinde o kadar çok şey var gibi görünüyor. İlk olarak, soluk pembe fırırlarla süslenmiş, dekolte bir büstiyer çıkıyor, ardından ipek güllerle süslenmiş, fırırlı bir etek. Bu bir balo elbisesi ve gördüğüm en güzel elbiselerden biri. Çantamdan tamamen çıkardığımda, bu elbisenin ancak bir sihirle çantamın içine konmuş olabileceğine ikna oldum, çünkü elbise çantamdan birkaç kat daha büyüktü ve içinden petticoatlar, beyaz ve altın brokar korse, ipek çoraplar ve jartiyer çıkmıştı.

Elbiseyi bir o yana bir bu yana çevirip yatağımın üzerine serdim. O zaman eteğe dikkatlice tutturulmuş mektubu buldum.

Sevgili Bayan Rose,

Aylardır bunun için çalışıyorum. Hala bizi terk edip gitme ihtimalin varken bile, bunu sana vermekte kararlıydım. Sana

senin kalbinde sakladığın gizli arzuyu biliyorum.

Sen, Briony Rose, dans
edeceksin. En iyi dileklerimle,
Kardeş Agatha

Gözlerim doldu. Agatha'nın bunu benim için yaptığını inanamıyorum. Aylarca bana vermek için planladığını. Tek pişmanlığım, elbisenin bu gece giymek için fazla süslü olması. Bir hizmetçi gerektiren türden bir elbise. Yine de, Rahibe Agatha'nın nazık sözleri ve bu jesti, göğsümde heyecan verici bir duygu uyandırdı.

Sen, Briony Rose, dans edeceksin.

Bana Rosaline Briar veya Prenses Rosaline olarak hitap etmediğini fark ettim, bunu çok takdir ediyorum. Öğretmenlerim için, Briony Rose olarak kalmak istiyorum. Onların öğrencisi. Sevdikleri çocuk. Yirmi yıl boyunca, onlar ve arkadaşlarım benim için ailemden daha yakındı.

Balo elbisesine bir kez daha özlemle baktım ve çantama döndüm. Elbette eli boş, çünkü o fırfırlı elbiseyi çantanın içine geri sokmamın imkanı yoktu. Çantaya ikinci kez uzandığımda, soluk mavi renkli başka bir parça daha keşfettim. Çantamın içine sihirli bir şekilde girmiş olan bir başka giysi parçasını çıkarırken eğlenerek başımı salladım. İlk parça kadar büyük ve süslü değil, ama yine de çok güzel: robin yumurtası mavisi muslin kumaştan bir gecelik. Dantelli göğüs ve etek ucu ile tamamen insan tarzında bir giysi, ama düşük yakası ve omuzlardan dökülen kolları ile şehvetli bir güzelliği var.

Bir şey yere düşüyor ve bakışlarımı yere çeviriyorum. Katlanmış bir parşömen parçası buluyorum. Geceliği yatağın üzerindeki balo elbisesinin yanına koyuyorum ve ikinci mektubu okuyorum.

Benim küçük şeker perim,
Nereye gidersen ve seni hangi maceralar bekliyor
olursa olsun, rahat bir geceliğin değerini unutma. Sırrı, ona
gecelik değil, gecelik devirmek, ama gecelik gibi giymek

. Böylece, günün ne kadar zor geçerse geçsin, tüm kıyafetlerinin altında gizlice pijama giydiğini bilerek her zaman rahatlayabilirsin.

Sevgilerimle, Kardeş
Spruce

Gözlerimden yaşlar süzülürken, kendimi yüksek sesle gülerken buluyorum. Tek üzüldüğüm, bu hediyenin de partiye giyemeyeceğim bir şey olması. En azından tek başına giyemeyeceğim. Çantama geri dönüyorum ve bu sefer gri olmayan üçüncü bir eşya bulduğuma hiç şaşırıyorum. Rengi ilk ikisi kadar parlak değil; leylak rengi. Çantamdan çıkarırken, keten bir yürüyüş eteği buluyorum. Pratik ama modern, bel kısmı dar, önü düz ve arkada pileli. Altında basit bir beyaz bluz, siyah bir yelek ve ipek bir fular var. Marsh'ın mektubu, giysilerin hemen altında düzgünce katlanmış.

Bayan Rose,

Diğer ikisinin çantanıza gösterişli ve kullanışsız şeyler koyacağından emin olduğum için, size duyarlılık armağanını vermek

duyarlılık armağanını sunmak istedim. İster prenses, ister mürebbiye, ister başka bir şey olun

olmayı seçerseniz seçin, her modern hanımefendi günlük giyim için şık bir takım elbiseye ihtiyaç duyar. Evet, ben de moda dergilerini okurum.

son trendleri biliyorum, giysilerimi giysem de giymesem de. Bu takım elbiseyi profesyonel ortamlarda, seyahatlerde veya şık ve rahat giyinmek istediğinizde giyebilirsiniz. Siyah fularınızı boynunuza fiyonk şeklinde bağlayın bu haftanın moda sayfasından çıkmış gibi görüneceksin.

Sonsuza kadar öğretmeniniz (ve bundan sonra umarım arkadaşınız da),

Kardeş Marsh

Marsh'ın mektubu, öncekilerden daha da fazla gözyaşlarımı akıtıyor. Sert tavırlarına rağmen, Marsh'ın yumuşak bir iç dünyası olduğunu hep biliyordum ve bu mektup bana onun hiç görmediğim bir yönünü gösteriyor.

, kalbimde bir özlem duygusu uyandırıyor. Agatha'nın tatlı coşkusu, Spruce'un rahatlatıcı kucaklamaları ve Marsh'ın sakin liderliğini özleyorum. Dahası, bugün onlara sır sakladıkları için suçlayarak konuştuğum için pişmanım.

Bunu içten söylemediğimi biliyorlar, değil mi?

Gözlerim kollarımda duran yeni kıyafete, sonra da yatağımın üzerine serili geceliğe ve balo elbisesine takılıyor. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Elbette biliyorlar. Kalbimde ne olduğunu biliyorlar.

Giysilerimi giyerken içimde bir özlem hissi kalıyor — elbette Marsh'ın hediyesi — ama bu duygu bana rahatlık veriyor. Üç öğretmenin sevgisi. Bu duyguyu içimde taşıyorum ve bırakmıyorum, yalnız kaldığım bir saat sona erip iki küçük tilki beni akşam yemeğine götürmek için geldiğinde bile. Bu özlemin çiçek açmasına ve büyümesine izin veriyorum, sarayın koridorlarında attığım her adımda cesaretimi güçlendirmesine izin veriyorum.

Yemek salonuna açılan süslü çift kapıya vardığımda, terden sıırılsıklam olmuşum. Birkaç saniye sonra, yabancı ama yabancı olmayan insanlarla dolu bir odaya gireceğimi düşünmek, midemi endişeyle kasıp kavuruyor. Nasıl tepki verecekler? Beni sevecekler mi? Ben onları sevecek miyim? Cevap sadece birkaç kalp atışı uzaklıkta iken böyle şeyler sorgulamanın aptalca olduğunu biliyorum, ama zihnimin dönmesini ve sinirlerimin gerilmesini engelleyemiyorum.

Tilki rehberlerim arka ayakları üzerinde oturup, pençeleri gümüş kapı kollarına ulaşana kadar üst vücutlarını kaldırıyorlar. Kapı kolları dönüyor, kapılar açılıyor ve karşımda müzik, kahkahalar ve baş döndürücü bir alkol kokusu var. Bu kokuyu sadece bir kez daha duymuştum, Lumenas'ta bir burlesk gösterisine gizlice girdiğimde. Fae şarabı servis edilen karanlık bir kulüpteydi ve ben kendimi bu şaraba kaptırmıştım. Zihnimi dolduran o hoş sarhoşluk hissini, karnımı kaplayan sıcaklığı hatırlıyorum. O günden beri kendimi şarabı çok seven biri olarak görüyorum ve tekrar içmeyi iple çekiyorum.

Bir hizmetçi, gelişime şaşıarak bana doğru dönüyor. Seelie formunda, beyaz kedi kulakları, yarı kehribar rengi gözleri ve yanaklarından çıkan uzun bıyıkları var. Siyah saçları, kulaklarının etrafında iki örgü halinde toplanmış ve her iki tarafı beyaz kurdelelerle tutturulmuş. Elbisesi siyah ve beyaz fırfırlarla süslenmiş. O, odanın manzarasını kapatıyor, bu yüzden

Onun beni fark eden tek kişi olup olmadığını anlayamıyorum, ancak devam eden sohbetler bunun böyle olabileceğini düşündürüyor. Bakışlarım, elinde tuttuğu tepsiye düşüyor. Tepsinin üzerinde soluk renkli, köpüklü bir sıvının bulunduğu flüt bardaklar var.

"Prenses Rosaline," diyor, bıyıkları seğirerek reverans yapıyor. "Bir bardak Moondrop ister misiniz?"

"Lütfen," diyorum ve tepsisinden bir bardak alıyorum. Dudaklarıma götürüp bolca yudumluyorum. Tatlı ve köpüklü içki, Lumenas'ta içtiğim şaraptan farklı ama çok lezzetli. Daha da iyisi, verdiği sakın ısı iki kat daha güçlü.

Bir reverans daha yaptıktan sonra, kedi perisi hızla uzaklaşır ve sonunda yemek odasını tam olarak görebilirim. Tek bir avizeyle loş bir şekilde aydınlatılmış zarif bir odadır. Avize, küçük, ışıklı kristallerle çevrili büyük bir küreden oluşur. Işığın tavana yansması, gece gökyüzünü andırır. Odanın bir tarafını kaplayan uzun pencereler koyu kadife perdelerle kapatılmış, karşı tarafta ise bu açıdan tam olarak göremediğim portrelerin etrafında yaldızlı çerçeveler var. Odanın içinde müziğin kaynağını ararken, karanlık bir köşede opal renginde bir arp keşfediyorum. Telleri titreşerek muhteşem bir melodi çalıyor. İlk başta, kendi kendine çaldığı için büyüldü olduğunu düşünüyorum, ama sonra karanlıkta gölgeler gibi bir hareket fark ediyorum. Gözlerim loş odaya alıştıkça, yarı saydam eller ve bir vücut silueti görüyorum. Bu ailemden biri mi?

Sonunda, bakışlarımı odanın ortasındaki uzun masaya ve etrafında oturan yaklaşık iki düzine misafire çeviriyorum. Beklenmedik bir hayal kırıklığı hissediyorum. Ya da belki şok. Annem ailemle tanışacağını söylediğinde, bu kadar az kişi olacağını beklemiyordum. Sonra, benim on yıllardır doğan tek çocuk olduğumu söylediğini hatırlıyorum. Bu durumda, geniş ailem oldukça dar olmalı. Ama belki de herkes burada değildir. Annem sadece *yakın* aile üyelerinin geleceğini söylemişti.

"Prenses Rosaline'i takdim edeyim," diyor, beni neredeyse yerimden zıplatacak kadar güçlü bir bariton ses. Sesin kaynağını arıyorum ve yanımda dört ayak üstünde eğilen tilkilerden birini görüyorum. Tilkilerden birinin konuşmasını ilk kez duyuyorum ve bu sevimli yaratıktan böylesine derin bir ses çıkmasını hiç beklemiyordum.

Katmanlı konuşma sesleri bir anda kesilir ve tüm gözler bana çevrilir. Masadan uzak bir köşeden, annem olduğunu hemen tanıdığım sarışın bir kafa belirir. Neşeyle çığlık atarak bana doğru koşar ve boş elimi eline alır.

"Ah, benim sevgili kızım," diyor. "Ailenle tanışmaya hazır mısın?"

Boğazım düğümleniyor. Hayatım boyunca bu sözleri duymak istemiştim. Kalbim göğsümde çarpıyor. Sinirlerim gergin olsa da, kalbimin derinliklerinden gelen bir gülümsemeyi zorla yüzüme yayıyorum. Annemin bakışlarına karşılık verip başımı sallıyorum. "Hazırım."

BRIONY

Annem beni yemek masasına doğru çekerken, içkimin kalanını tek yudumda içiyorum. Kedi hizmetçi koşarak gelip, ben yürürken bardağımı yeniden dolduruyor. Tek damla bile dökmemesine hayranım. Konuklar koltuklarından kalkıp bana hayranlıkla bakıyorlar. Ailemin gözlerine baktığımda, aynı hayranlığın benim de yüzümde olduğunu hayal ediyorum.

Tüm Briarların mahrts olduğunu biliyorum, ama rüya perilerini daha bugün öğrendiğim için, kimlerin hangi tür mahrts olduğunu ayırt edemiyorum. Çoğu succubi mü? Incubi mi? Thorne'un babamın bir alp olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama başka ne tür mahrtslar var? Yüzlere bakarken merakım artıyor. Çoğu seelie formunda görünüyor, sivri kulakları dışında insan benzeri yüzleri var. Sonra, harptan kalkıp masaya yaklaşan gölgeli bir figür var. Birkaç tanesinin cildi buruşuk, kulakları uzun ve oldukça korkutucu tırtıklı dişleri var. Hepsi koyu renk takım elbiseler ve abartılı gece elbiseleri gibi şık kıyafetler giymişler, bu da bana Agatha'nın balo elbisesini giymeliydim diye düşündürüyor. Ama hayır, o kıyafeti yardım almadan giyemezdim.

"Rosaline," diyor annem, elini masaya doğru sallayarak, "Briar ailesiyle tanış. Briar ailesi, bu Prenses Rosaline. O da benim gibi bir succubus!"

"Oh, ben..." Onun iddiasını çürütmeye çalışmanın bir anlamı yok, çünkü sözlerim onaylayan nefesler ve kadehlerin tıkırtısı arasında boğuluyor. Boynumun arkasında ter damlaları beliriyor. Aile klanım tarafından bu kadar sıcak karşılanmaktan çok mutlu olsam da, beklentilerini boşa çıkarırsam diye endişelenmeden edemiyorum. Ayaklarımın üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyorum, kalbimde bir endişe dalgası yükseliyor...

"Rosaline." Bu ses, diğer tüm sesleri susturdu. Dönüp annemin yanında duran bir erkek figürü gördüm. Boyu annemden çok daha uzundu, ama vücudu inceydi. Korkutucu görünümlü bir peri, gözleri küçüktü ve burnu şişkin. Cildi gri renkte, kafası kel ve çilli. Kulakları normal bir perenin kulaklarının üç katı uzunluğunda ve çok daha keskin açılı, sivri dişleri ağzını kapattığında bile biraz görünüyor. Mor brokar bir takım elbise giymiş, duruşu ağırbaşlı. Dudakları genişçe açılmış, kaşları çatık. Sonuç

tereddütlü bir gülümseme ortaya çıkıyor ve bu gülümseme beni bir şekilde rahatlatıyor. "Seninle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum. Ben... ben senin babanı. Horus Briar."

"Oh." Tek söyleyebildiğim bu. Annemle olan benzerliklerimizden annemle olan ilişkiyi açıkça görebiliyorum, ama babamın bu kadar farklı görünmesine şaşıyorum. Ama daha önce tahmin ettiğim gibi, fae'ler her zaman ebeveynlerine benzemezler. Çok kaba davrandığımı fark edince, reverans yapıyorum. "Sizinle tanışmak bir onurdur, Majesteleri."

"Hayır, gerek yok," der, neşeli bir ses tonuyla. "Bana baba demek için hazır değilsen, lütfen Horus de. Ama umarım bir gün bana baba dersin. Ya da... baba."

Gözlerinin köşeleri aşağıya doğru eğilir, tereddütleri biraz azalır. Sonra, utangaç bir gülümsemeyle ve yanaklarını daha koyu bir griye boyayan bir kızarıklıkla elini kaldırır ve başımın üstüne hafifçe vurur. Bu hareket o kadar garip ama aynı zamanda babacan ki, bir anda ona ısınmaya başlarım.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Peki, baba."

Siyah gözleri birden büyüdü, ani bir parıltıyla doldu. Elini kalbine koydu, kızarıklığı daha da derinleşti. "Oh, bunu gerçekten çok sevdim."

Annem kolumu tutar. "O zaman bana anne diyecek misin?"

"Bana teyze de!" diye bağılıyor masadaki kadın perilerden biri ve birkaç diğeri de ona katılıyor.

"Ben amca olmayı tercih ederim," diyor bir erkek.

"Ben kuzen Kronald," diyor babama benzeyen perilerden biri. "Bana Ralph de," diyor, saçları gölgeli, bıyıklı bir periden geldiğini sandığım huysuz bir ses.

bıyıklı ve saçları gölgeli bir periden geliyor.

Bir dizi kuş sesine gözlerim masanın ortasına kayar. Orada tüysüz bir horoz durmuş, bir kase tohumları galamaktadır.

Annem eğilip, hala kendi tercih ettikleri unvanları ekleyen seslerin üzerine fısıldadı. "Oh, o Bobbins Amca. O bir lidérc ve oldukça sert rüya baştan çıkarmalarıyla ünlüdür. Bir süre cinayet eğilimi gösterdi, bu da bizim itibarımız için hiç iyi olmadı, ama onu dizginledik. Bu haliyle zararsızdır."

Lidérc'in ne olduğunu hiç bilmiyorum, ama annemin sözüne güveniyorum. Ve Bobbins amcadan uzak duruyorum.

"Hadi ama," diyor annem sohbet eden masaya, "yemekler soğumadan yiyelim."

Babam yine utangaç bir gülümsemeye kolunu bana uzatıyor. Onun neyi bu kadar çekici bulduğumu bilmiyorum, korkutucu görünüşüyle nazik kişiliğinin birleşimi mi, yoksa başka bir şey mi, ama şimdiden bu adama karşı sevgi beslemeye başladım. Elimi dirseğine koyuyorum ve o beni masanın en ucuna kadar eşlik ediyor. Üç boş sandalyeye vardığımızda, babamın başa geçmesini bekliyorum. Ama o sandalyeyi çekip bana oturmam için başıyla işaret ediyor.

"Kral başta oturması gerekmez mi?" diye soruyorum. Düğün yarışmasındaki selkie arkadaşımı saymazsak, bu kraliyet ailesiyle ilk yemeğim olabilir, ama görgü kurallarını yeterince biliyorum.

"Hayır, kızım," der, gözlerinin köşeleri kırışır. "Bugün senin doğum günün. Bu gecenin onur konuğu sensin."

"Ayrıca," diyor annem, "böyle herkes senin güzel yüzünü daha iyi görebilir."

Yanaklarım kızardı ama sandalyeyi kabul ettim. Annem ve babam karşıma oturdular ve ben bir an durup bir kadeh şarap daha içtim. Sanki boşalan kadehimi çağırılmış gibi, kedi perisi gelip kadehimi tekrar doldurdu. Artık başım çok hoş bir şekilde dönüyordu, bu da bana hayranlıkla bakan tüm gözlerle rağmen soğukkanlılığımı korumama yardımcı oluyordu. Beklenti. Hayranlık.

Gözlerimi, peri meyvelerinden buharlı etlere ve kabarık ekmeklere kadar her şeyi içeren servis tepsilerine indiriyorum. Bu manzara ağzımı sulandırıyor ve ne kadar uzun süredir yemek yemediğimin acı farkına varıyorum.

Annemin yanında oturan ve ona çok benzeyen bir peri, masanın benim tarafına doğru eğilip konuşmak için ağzını açıyor. O sesini çıkaramadan annem elini kaldırıyor. "Cecily, o yemek yiyene kadar sakın ona tek bir soru bile sorma."

Cecily dudaklarını bükerek sandalyenin sırtına yaslanır.

"Bu hepiniz için geçerli." Annem masadaki herkese sert bir bakış attı. Akrabalarım gülerек karşılık verdi. Annem bakışlarını bana çevirdi ve bana gizlice göz kırptı.

Ben de gülümsedim, benim ne kadar aç olduğumu fark etmiş olması beni duygulandırdı.

Ne kadar annece bir davranış.

"Kraliçeyi duydun," diyor babam, sesinde hoşgörölü bir sıcaklık var. Şarap kadehinin sapına koyduğum elimi tutup sevgiyle okşuyor. "Hadi yiyelim."

YEMEKLER daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor. Her yemeğin manastırda hiç tatmadığım bir zenginliği var. Ekmek aşırı tereyağı ile kaplı, meyveler otlu şuruplarda haşlanmış ve etler tütsülenmiş ve çok yumuşak. Doymak bilmeden, farklı yemeklerin dörtte birini bile tadamıyorum.

"Kek için yer bırakmayı unutma," diyor annem, karnımı tuttuğumu fark edince fısıldıyor. Sandalyede yığılmamak için tüm gücümü kullanıyorum, ama kimse bakmıyorken eteğimin üst kısmındaki tokayı gevşetmeyi başardım. Annemin pastadan bahsetmesi omurgamı sertleştirir, ama bunun nedeni tatlıya olan isteğim değildir; Thorne'u hatırlatmasıdır. Yemek odasına girdiğimden beri onu hiç düşünmemiştim. Etrafımda bu kadar heyecan varken, öğrenmem gereken bu kadar yeni yüz ve isim varken neden düşünsem ki?

Onu hatırladığım anda, zihnim önceki paniğe geri döndü. Bir succubus olup olmadığım konusundaki tartışmam. Onunla ilgili rüyalarımın ikimiz arasında paylaşılıp paylaşılmadığı.

Titreyerek, şaraptan bolca yudumladım. Şimdiye kadar kaç kadeh içtim? Üç mü? Henüz herhangi bir olumsuz etki hissetmedim, sadece hoş etkiler, bu yüzden kedimsi peri bardağımı doldurmak için geri geldiğinde itiraz etmedim. Bu, şaraba ikinci kez kendimi kaptırdığım an olsa da, safkan perilerin alkollü içkilere, hatta tehlikeli peri meyvelerinden yapılanlara bile daha az duyarlı olduğu bilinen bir gerçektir. İnsanlar için en iyi ihtimalle halüsinasyon yapıcı olabilirler. En kötü ihtimalle ise ölümcül. Her şeye şükür ki ben bir fae'yim ve dilediğim kadar içip sadece coşku hissedebiliyorum.

Annem tekrar konuşuyor. "Herkes bitirince Bay Blackwood pastanızı getirecek. Ah, sana hep doğum günü pastası yapmak istemişimdir! Keşke o adam, kaçırdığım yirmi kutlamayı telafi edecek kadar büyük bir pasta yapmaya vakti olsaydı."

"Eminim olduğu haliyle bile fazlasıyla yeterli olacaktır," diyorum.

"Ah, canım," diyor annem, dudaklarını büzerek ve şefkatli bir ses tonuyla. "Sen çok tatlı bir kızsın. Öğretmenlerine teşekkür mektubu yazmalıyım."

Öğretmenlerimden bahsettiğinde yüzümün düştüğünü görmeden dönmesine sevindim. Onları bu kadar özleyeceğimi hiç tahmin etmemiştim. Ve sadece onlar değil. Masada sohbet eden akrabalarımın bakarken

ve ara sıra bana sorular soran akrabalarımın burada olmasını diliyorum. Dorothy. Lina. Küçük Tilly ve diğer küçük kızlar. Manastırda kalamazdım, biliyorum. Ailem beni geri çağırmasa bile, kalmayı asla seçmezdim. Rahibe hayatı bana göre değil. Yine de göğsümün derinliklerinde bir acı parçası, manastırdan çıkmak için bu kadar zaman harcamamış olmayı dilememe neden oluyor. Sahip olduklarımın değerini daha fazla bilebilirdim.

"Doğum gününde onu ilk kez gülümserken görüyorum." Babamın sesi beni düşüncelerimden koparır. Birden irkilir, ona dönerim. Masada anneme bakarken, küçük gözleri parıldamaktadır. Annem, onun kardeşi ve benim teyzem olduğunu öğrendiğim Cecily ile sohbet etmektedir.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Bana dönüyor ve kırışık, buruşuk yüzünde hüznün izleri beliriyor. "Her yıl doğum günün geldiğinde, kendini odasına kilitler ve sabaha kadar dışarı çıkmazdı. Ertesi gün her zamanki haline dönerdi, ama o gün, ne kadar güneşli olursa olsun, her zaman karanlık bir gün olarak kalırdı. Böyle karanlık bir bulutun çöktüğü tek doğum günü seninki değil. Bir tane daha var ve o gün, annen için yas günü olarak kalacak."

Kaşlarımı çatarak, onun neden bir başka doğum gününde üzüldüğünü bildiğimi hissediyorum. Ancak hafızamı ne kadar zorlasam da, o düşünce aklıma gelmiyor. "Sakıncası yoksa, kimin doğum günü..."

Babam başını sallar. "Bu konuyu açmamalıydım. Doğum günün kutlaması için çok hüznümlü bir hikaye. Yarına saklayalım."

"Yarın gitmiyor muyum?"

Pişmanlık dolu bir iç çekişle cevap veriyor. "Evet, gidiyorsun. Ama sabah birlikte bol bol vakit geçireceğiz."

Babamın acı dolu ifadesini inceleyerek, o iç çekişin yoğunluğunu ölçüyorum. Aceleci seyahatime karşı çekinceleri mi var? Annem kadar benim de Bay Phillips ile evlenmemi gerekli mi görüyor? Belki onda bir müttefik bulabilirim. Bu istenmeyen nişandan kurtulmanın bir yolunu.

"Baba," diyorum ve sesime biraz çocukça bir ton katmış olduğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Gözleri, ona ilk kez böyle seslendiğimde olduğu gibi parlıyor ve ifadesi sevgi dolu bir köpek yavrusuna benziyor. Çirkin bir köpek yavrusu, evet, ama o kadar çirkin ki sevimli olan türden. "Yarın nişanılımla tanışmak için gitmem gerçekten gerekli mi?"

Yine iç çekiyor, bu seferki bir öncekinden daha acı verici. "Keşke böyle olmasaydı, ama korkarım ki öyle. Nişanınız yıllardır planlanıyor. Bay Phillips'i sizinle yüz yüze görüşmesine izin vermeden memnun etmek zor oldu. Nerede olduğunuzu bilmediğimizi söyleyemezdik ve onun yerine sahte nişanlınızla görüşmesine izin veremezdik. Müstakbel kocana uyguladığımız aldatici taktiklerden gurur duymuyorum. Ona yalan söyleyemezdik, ama onu ve babasını, tüm bu süre boyunca evde tecrit altında tutulduğunuza inandırmayı başardık. Sizi bulana kadar, evlilik ve annelik hayatına hazırlanmak için bir manastırda gönüllü olarak çalıştığınıza inanmalarını sağladık. Sonunda, sizinle buluşmanız için bir tarih belirleyebildik. Bu tarihi kaçırmak üzereydik.

Hayal kırıklığı kalbimi ağırlaştırıyor. Ama bu kadar kolay vazgeçemem. "Bu son tarihi kaçırmamız gerçekten bu kadar önemli mi? Biraz daha erteleyemez miyiz?"

Babam koltuğunda kıpırdanıyor. "Maalesef bu, kaçırdığımız son son tarih değil. Phillips ailesi sabrını yitiriyor ve azalan itibarımız da işleri hiç kolaylaştırmıyor." Sesini alçaltıyor. "Dahası, krallık borç içinde. Phillips'lerin vaat ettiği mali ödülü almamız gerekiyor. Tahsildarların borcumuzu hem kamuoyuna hem de Alfa Konseyi'ne açıklamasına sadece birkaç hafta kaldı. Bu olursa, Briars ailesi her şeyini kaybedecek. Tahtı, statümüzü. *Her şeyi.*"

Annemin de para gerektiği konusunda benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum, ama onun söylediği şekilde çok daha ciddi geliyor. Alfa Konseyi, Faerwyvae'nin en yüksek yönetim organıdır ve adadaki tüm hükümdarlar bu konseye üyedir. Babam bu konseyin üyesi olsa bile, yine de konseyin kurallarına uymak zorundadır. Çalışmalarımdan biliyorum ki, konsey, bir hükümdarın tahtını çok uzun süre borç batağına sürüklemesi halinde onu tahttan indirmeye zorlayabilir. Tahsildar tarafından yayınlanan bir bildiri, *çok uzun süreyi* ifade ediyor olmalı.

Devam ediyor. "Bu evlilik, Phillips ailesi bizim mali durumumuzu öğrenmeden gerçekleşmelidir. Tahtımızı kaybetmeye bu kadar yakın olduğumuzu bilmemeliler, çünkü kraliyet unvanlarımız bu evliliği Phillips ailesi için cazip kılan şeydir. Bu ittifakta onların taleplerini karşılamak için daha önce pek çok son tarihi kaçırdık, bir sonuncuyu daha tolere etmeyeceklerdir. İki gün içinde Sandalwood Malikanesi'ne varmalısın."

Geç kalırsam ne olacağı konusunda ayrıntılara girmiyor ve ben soramadan tekrar konuşuyor.

"Bu ittifaka *ihtiyacımız var*," diyor, alnını ovuşturarak. Omuzları yorgunluktan çökmüş, gözleri odaklanamıyor. "Bu sadece borç meselesi değil. Onurumuz söz konusu. Her zamanki gibi yönetmeye devam edemeyiz. Seelie hükümdarları, unseelie'ler gibi korku ile hüküm süremezler ve biz Lunar'ın unseelie tahtına hiç ulaşamadık. Yine de, mahrtsların yönetici sınıfın bir üyesi olmayı hak ettiklerini kalbimin derinliklerinde hep biliyordum. Biz, sadece Lunar Sarayı'nda yaşayan birkaç fae türünden biriyiz. İlk başta karşı çıktığımız diğer tüm klanlar — wisps, moon dragons, kitsune — ait oldukları başka saraylar var. Dream fae'lerin yeri Lunar'da. Bu saray bizim gururumuz. Her şeyi kaybedebileceğimi düşünmek bana acı veriyor."

Annemin hükümdarlığı hakkında söylediklerinden çok farklı konuşmasına şaşırdım. Annem babamın tahtını korumak için şiddetli bir çaresizlik gösterirken, o alçakgönüllü ama tutkulu bir saygı gösteriyor.

Bakışları keskinleşir ve gözleri tekrar bana döner. "Ama daha iyi bir kral olacaksam, bunu kaybetmeyi göze alırım. Bu yüzden annen tahtın varislerine karşı sihrini kullanmayı bırakacak." Ona kısa bir bakış atar, bakışında sevgi ve uzun zamandır çektiği acının karışımı vardır. Dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür. "Annenin sihrini bu şekilde kullanmasını hiç istemedim, ama o inatçı bir yaratık. Lüks ve statü, biz eş olmadan önce bile her zaman peşinde olduğu şeylerdi. Kararlılığı korkutucu ve istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmez. Uzun zaman ben de öyleydim."

"Ama... artık öyle değilsin, değil mi?"

Kafasını sallar ve küçük gözlerinde suçluluk gibi bir ifade belirir. "İtiraf etmeliyim ki, ailemizin kökeni, günümüzde insanların organize suç olarak adlandırdığı faaliyetlere benzer faaliyetlere dayanıyor."

Bunu duyunca yüzümün solmaması için uğraşıyorum. Yine de, nazik babamı ve neşeli annemi suç patronları olarak hayal etmek zor.

"Birleşme öncesinde," diyor, "fae tarafından faaliyetlerimiz saygı görüyordu, ama şimdi durum farklı. O zamanlar saygı için kurnazlık, zulüm ve güç geçerliydi, bugün ise evlilik, statü ve ahlak. Eski oyunu oynayıp kazanmayı bekleyemeyiz. Saygın ittifaklar kurmalı, adil davranmalı ve etki alanımızı olabildiğince genişletmeliyiz. Sen, bunu başarmak için tek şansımızsın."

"Ben mi?" diyorum.

"Evet, sen. Kızımız. Prensesimiz."

"Piyonumuz," içimden alaycı bir ses söylüyor, ama bunu içimde saklıyorum. "Annen sana anlaşılmamızdan bahsetti mi?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum. "Ne anlaşması?"

"Senin Bay Phillips ile evlendikten sonra rakiplerime karşı sihrini kullanmayacağına söz verdi. Ondan sonra..." Çenesini kaldırıp yavaşça nefes alır. "Ondan sonra, kral olarak değerimi kanıtlamak için tamamen kendi gücümü kullanacağım. Artık hile yok. Artık saklanmak yok. Paranoyamın beni insanlara ve seelie fae'lere, özellikle de kuzeydekiler için kötü bir kral yapmasına izin verdim. Düşmanlarımdan korkmak beni evime çok yakın, güneğe çok bağlı tuttu. Sonuç olarak, halkımın çoğunun saygısını kaybettim. Eğer onu geri kazanamazsam... o zaman kral olmayı hak etmiyorum demektir. Artık bununla yüzleşme zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Yine, alçakgönüllülüğü beni etkiliyor. Dürüstlüğü. Önemsiyesi. Belki o ve annem, özellikle bir seelie hükümdarı için, onun hükümdarlığını en iyi şekilde korumamışlardır, ama onun daha iyi bir kral olma potansiyeli olduğuna inanıyorum.

"Ayrıca," der ve nazik gülümsemesi geri gelir, yüzündeki yorgunluğu silip süpürür, "evliliğin, hükümdarlığım sona erse bile toplumda yüksek konumumuzu korumamızı sağlar. Bunun senin için şok edici olduğunu biliyorum, hatta nişanımızdan dolayı bize kızgın olabilirsin, ama bu ailede rolünü ne kadar takdir ettiğimizi bilmeni isterim. Hayır, sadece bu değil. Seni, Rosaline. *Seni* takdir ediyoruz. Seni çok uzun zamandır seviyoruz."

Gerçek ismimi duyunca içim sızlar. Hâlâ... yanlış geliyor. Ama çok daha doğru gelen şey, takdir edildiğimi duyduğumda içimde yükselen memnuniyet. Sevildiğimi. Bu duygu, bir yabancıyla nişanlı olmanın verdiği rahatsızlığı ve öfkeyi gömer. Göğsümde, peri şarabının etkisinden çok daha sıcak bir şekilde çiçek açar.

Babam masanın üzerinden uzanıp elimi kendi eliyle kapattı. Gözlerime bakarak, "Sana güvenebilir miyiz, kızım? Ailen için bu fedakarlığı yapabilir misin? Briars'ları kurtarabilir misin?" dedi.

Ciğerlerim sıkışır ve bir parçam elimi çekip kaçmak ister. Ama bu sadece korku, değil mi? Bir yabancıyla evlenmek istemiyorum. Tanrım, bunu asla kabul edemem. Ve yeni tanıştığım ailemi terk etmek istemiyorum. Ama onlar benim ailem. Hayatım boyunca istediğim tek şey. Bana güveniyorlar. Bunun altında yatan başka bir şey var, kaçmak istememe neden olan korkudan farklı bir korku. Kalbimin etrafında dolanıyor, bu nişanı reddedersem neyi kaybedeceğimi fısıldıyor: *Onları* kaybedebilirim. Bu evliliğe karşı gelirsem

ailem Phillips ailesiyle olan ittifakını kaybeder. Böyle umut vaat eden bir evlilikle itibarlarını düzeltme şansını kaybederler. Daha da kötüsü, iflas edip tahtı kaybedebilirler. Hiçbir şeyleri kalmaz.

Hayır, *onlar*
değil. Biz.

Ben bu ailenin bir parçasıyım. Onlar düşerse, ben de düşerim. Prenses olmak umurunda değil ama balo salonları, güzel elbiseler ve toplumda bir yer gibi maddi arzularım hala aynı. Ailemi kaybedersem, hepsini de kaybederim. Tabii ki bu, ailemi kaybetmenin yanında önemsiz kalır. Onların düşüşüne neden olursam, onları kaybederim.

Bununla asla yaşayamam.

Ve şimdi, bir yabancıyla evlenmekten daha kötü bir şey olduğunu anlıyorum.

Boğazımdaki kuruluk o kadar keskin ki bıçak gibi hissediyorum. "Yapılması gerekeni yapacağım."

Yüzüne yayılan sıcak gülümseme anında bir ödül gibi, ciğerlerimdeki ve boğazımdaki sıkışmayı hafifletiyor. "Sen gerçekten bir Briar'sın."

Sözler kalbime çarptı. Ben bir Briar'ım. Bunu yaparsam, onlardan biri olacağım.

"Keşke yarın seninle birlikte gidebilsek," diyor. "Annen en azından sana eşlik etmesine izin vermem için yalvardı, ama dikkatleri üzerine çekmeyeceğinden emin değilim. O böyle biridir. Parlamadan duramaz. Ve bu da dikkatleri sana çeker. Nişanlının yanına güvenle ulaşana kadar yerinizi gizli tutmamız çok önemli. Düğün gününe kadar başarabilirsek daha da iyi olur."

"Düğün ne zaman?" diye soruyorum, şarap kadehini dudaklarıma götürerek.

Cevabı bilmediğime şaşırmış gibi kaşlarını çattı. "Bugünden iki hafta sonra."

Donup kalıyorum ve ağzımdaki şarabı boğazıma kaçırmadığım için şanslıyım. Ona birkaç kez göz kırpyorum, sonra büyük bir yudum alıp yutuyorum. "İki hafta mı? *İki hafta* sonra evleniyorum mu?"

Babam konuşmadan önce kekeleydi. "Ben... Tahsildarların borcumuzu açıklamasına sadece birkaç hafta kaldığını söylemiştim. Phillips ailesi, evliliğin kesinleşene kadar söz verdiği parayı vermeyecek."

"Horus!" Annemin sesi, azarlama tonuyla duyulur. "Ona henüz söylememeliydin."

Ben yavaşça anneme dönerken o küçülür. "Bunu benden saklayacak mıydın?"

Annemin yüzü özür diler bir ifadeyle çöküyor. Elimi avucuna alıyor. "Canım, yarına kadar bekleyecektim. Bu senin özel günün! Endişelerin düşüncelerini bulandırmasını istemedim."

Öfkem biraz yumuşar, ama ciğerlerim yine sıkışır. Kendimi durduramadan vücudum hareket eder, bacaklarım düzleşir ve koltuğumdan kalkarım. Dizlerimin arkası koltuğun minderine çarpar ve koltuğu gıcırdatarak geriye doğru iter. Akrabalarım bunu fark eder ve konuşmayı kesip bana bakar. Yüzlerindeki gülümsemeler donmuş kalır, ama ifadeleri merakla dolmuştur.

"Konuşma mı yapacaksın?" diye soruyor, yüzü buruşuk ve gözleri yarık bir peri. Joseph adında bir amca olduğunu öğrendim. "Sesini yükseltmelisin, işitme sorunum var."

Çift kapıyı işaret ediyorum. "Hava almaya gidiyorum."

"Henüz pasta yemedik," diyor annem, kirpiklerini kırıştırarak. "Hemen dönerim..."

"O zaman ben de geliyorum." Annem koltuğundan kalkar ve elimi tutar.

Bir adım geri çekilip sandalyemi yine gıcırdatıyorum. "Hayır, biraz yalnız kalmam lazım." Nefes almak için bir dakika. Hayatımın gidişatını kabullenmek için bir dakika. Yeni konumumun, yeni sorumluluklarımın ağırlığını değerlendirmek için.

Annem tekrar elime uzanır, ama babamın sesi onu olduğu yerde donduracak kadar sert çıkar. "Divina," der, sesi yumuşak ama sert. "Ona biraz zaman ver."

Annemin yüzü düşer ve kalbimin de onunla birlikte çöküşünü görmezden gelirim. Bunun yerine babama minnettar bir bakış atar ve odanın diğer ucuna doğru koşarım. Şarap kadehimin hala elimde olduğunu fark edince, hızla içip bitiririm. Yemek salonunun kapalı kapılarına ulaştığımda, tilkiler kapıyı açar. Tam o anda, kedimsi peri saat gibi tam zamanında gelip kadehimi doldurur. Bu sefer onun varlığı beni rahatsız eder. Sırtarak tepsiden şişeyi alır ve kadehime doğru eğirir. Bir damla bile dökmeden, şişeyi elinden kapar ve odadan çıkarım.

THORNE

Keşke düşmanım olarak gördüğüm birine daha uygun bir pasta yapabilseydim. Bu geceki amacım için kuru ve çirkin bir şey yeterli olur, çünkü kimse onu yeme şansı bulamayacak. Yine de, bir fırıncının oğlu olarak, bu zanaata ömür boyu sürecek bir tutku ve gurur miras aldım, bu yüzden tatlı yaparken kendimi tam olarak vermeden yapamam. Ayrıca, vanilyalı tereyağı kremasının kokusu kadar zihni sakinleştiren başka bir şey yok. Ve yapmam gerekeni yapmak için sakin olmalıyım, vicdanım şüpheyile dolmamalı.

Ellerimin dikkatli hareketlerini bozmamak için nefesimi sabit tutarak, pamuklu sıkma torbasına bastırıp mükemmel miktarda lavanta rengi tereyağı kreması sıkarak kemerli bir kabuk oluşturun. Baskıyı bırakıp tekrar başlıyorum. Tekrar. Kısa sürede pastanın üst katındaki dairesel kenarları tamamladım. Geri adım atıp ilerlememi değerlendiriyorum. Pastanın sadeliği gururumu okşadı, ama verilen sürede yapabileceğimin en iyisi buydu. İki kat, her biri vanilyalı pandispanya ve kayısı musundan oluşan üç katman, pembe, turkuaz ve lavanta renklerinde gösterişli bir şekilde sıkılmış. Renkleri ben seçmedim, bu çok açık. Sıkma işlemi düzgün ve karmaşık olsa da, normalde çok daha karmaşık işler yaparım. Blackwood Bakery'nin kutlama pastaları bununla ünlüdür. Tabii, bununla ve tadı ile.

Ama bu da idare eder. Daha fazla zaman harcarsam, cesaretim kırılabilir.

Gözlüğümün köprüsünü iterek yerine oturduğundan emin olduktan sonra, bu kez pembe krema ve yuvarlak uçlu sıkma torbasıyla sıkmaya devam ediyorum. Geriye sadece üst katın son detayları kaldı. Sonra buraya gelme amacımı gerçekleştireceğim.

Suçluluk duygusu göğsümü deliyor, ama vanilyanın sakinleştirici kokusuna odaklanarak nefes alıp veriyorum. Şeker. Elimde tuttuğum sıkma torbasının hissi. Yalnızlığa, Briars'ın kasıtlı olarak personel sayısını az tutmasına ve sadece gönülsüzce bir asistanın hizmetini sunmasına minnettarım. Hepimiz için şanslıyız ki, ben yalnız çalışırken en iyi performansımı sergiliyorum. Kendi mutfağımın rahatlığını tercih etsem de — ya da sorumlu olduğum birçok fırındaki mutfakların herhangi birini — Nocturnus Palace'ın konaklama imkanları fazlasıyla uygun. Çalışma masası, birkaç aşçı ve fırıncının aynı anda çalışabileceği kadar büyük, devasa bir siyah granit levha.

birkaç aşçı ve fırıncının aynı anda çalışmasına yetecek büyüklükte. Akşam yemeği şu anda devam ediyor ve tüm yemekler servis edildiği için, neredeyse bir saattir bu alanı kimseyle paylaşmak zorunda kalmadım.

Bu benim için huzur demek. Sessizlik. Tamamen sakin ve sessiz...

"Oh!" Kadın sesi beni neredeyse yerimden zıplatıyor. Tanrıya şükür, tüm reflekslerim işim sırasında meydana gelen kesintilere alışık ve krema döngüsünü tamamen mahvetmemek için kendimi zor tutuyorum.

Dışlerimi sıkarak, Briony Rose'un içeriye sendeleyerek girdiği mutfak kapısına bakıyorum. *Sendeleyerek* diyorum çünkü bir eliyle kapı çerçevesine tutunmuş, diğer elinde ise bir şişe Moondrop şarabı var. Mor etekli ve siyah ipek yelekli. Onu gri dışında bir kıyafetle ilk kez görüyorum. Çıplak olduğu zamanları saymazsak tabii.

Bu manzara kalbimi biraz hızlandırıyor. Kapı çerçevesine yaslanmış, saçları hafif dağınık, göz kapakları ağırlaşmış halini görmek, ikimizin paylaştığı çok özel bir rüyayı hatırlatıyor. O rüyada, o hiçbir yerden çıkıp, mutfağında geçen sıradan bir rüyamın içine giriyordu — evet, mutfağımı sık sık rüyamda görüyorum ve hayır, bunu garip bulmuyorum — üstünde tek bir parça giysi bile yoktu. Onu ilk ben fark ettim, kendini tatmin etmekle meşgul olduğunu görünce şaşırdım, sonra o da beni fark etti. Sonra ikimiz de benim de onun kadar çıplak olduğumu ve... oldukça belirgin bir bedensel tepki verdiğimi fark ettik...

Keskin bir nefes alıp zihnimi geri şimdiki zamana döndürdüm. Tamamen giyinik Bayan Rose'a ve kek süslemeyi bölen kıza karşı hiçbir arzu duymayan halime. O da dikleşti, ya aşırı içkiden, utançtan ya da... o da o rüyayı hatırladığı için kızardı.

Boğazımı temizleyerek, dikkatimi bir sonraki krema döngüsüne veriyorum. "Partide olmanız gerekmiyor mu, Majesteleri?"

Bana parmağını salladı. "Sana bir kez söyledim. Bana Briony ya da Bayan Rose diyebilirsin."

Sorumu yeniden ifade ediyorum. "Partide olmanız gerekmiyor mu, Bayan Rose?" "Hava almaya çıktım." Kapı çerçevesinden uzaklaşıyor ve duruşunu düzeltti. Açıktır ki, durmamak için çabalıyor ama yerinde sallanıyor.

"Moondrop'un oksijen içeriğinin bu kadar yüksek olduğunu bilmiyordum."

O alaycı bir şekilde gülümsedi, ama ben onun gülüşünde bir kahkaha olduğunu neredeyse eminim. "Çok şaşkınım, tamam mı? Benim yerimde olsan sen de öyle olurdun."

"Senin yerinde olsam, fırıncıyı işine bakmasına bıraktırdım."

"Sen çok huysuz bir adamsın. En azından rüyalarımnda olduğu kadar nazikmiş gibi davranabilir misin?" Gözleri fal taşı gibi açılır ve boş elini ağzına götürür.

Şaşırmış gibi davranmam gerektiğini biliyorum. O, rüyalarımızın gerçeğini henüz *bilmiyor*.

Cevap veremeden, aniden dönüp kapıya doğru yürümeye başlar. Ama kapıdan çıkmak yerine kapı çerçevesine çarpar. Şaşkın bir homurtu çıkar ve ivmesi onu geriye doğru savurur, ayakları üzerinde sendeler...

Vücuduma hareket etmesini söylediğimi hatırlamıyorum, ama bir an kekin üzerine krema sıkıyordum, bir sonraki an aletlerimi bırakmıştım ve kendimi onun arkasında buldum, sırtım göğsüme çarptığında ellerim omuzlarını kavradı. Bana karşı sertleşti, uzun bir süre donakaldı. Ve garip bir an, çünkü neden burada olduğumu, bunu neden yaptığımı, sarhoş küçük aptalın düşmesine izin verebilecekken neden düşmesini engellediğimi düşünmeye zorluyor beni.

Sanki kendine gelmiş gibi, ileri atılır ve titrek bacakları üzerinde bana bakar. Yanakları ateş gibi kızarır, dudakları öfkeyle büzülür. "Hayır."

Başımı geri çekiyorum ama şaşkınlığımı soğuk bir kayıtsızlık maskesi ile gizliyorum. "Aradığın kelime *teşekkür et*."

"Hayır. Hayır. Ben sakar değilim." "Sakarsın demedim ki."

"Ben düşen ya da güçlü bir adamın kurtarmasına ihtiyaç duyan türden bir kız değilim." Son cümleyi söylerken gözlerini devirir.

Soğuk bir kahkaha attım. "Oh, sen *öyle bir kız* değilsin, öyle mi diyorsun? O zaman düşmene izin mi verecektim? Kuyruğunda morluklar olsa daha mı mutlu olurdun?"

"Kuyruk kemiğim seni ilgilendirmez."

"O zaman işyerime tökezleyerek girip benim işime karıştırma." Şarap şişesini alıp onun koordinasyonsuz elinden zorla aldım. "Partinin tadını çıkar, prenses."

Masaya geri dönüp, neredeyse boşalmış Moondrop şişesini gereğinden fazla sert bir şekilde masaya koyuyorum.

"Seni soğuk kalpli harpiye oğlu." Briony peşimden koşar, ama dengesizliği yüzünden çalışma masasının kenarına doğru savrulur. Bu sefer ona yardım etmek için uğraşmam ve o da kendini tezgahın kenarına tutunmak zorunda kalır.

. Pipet torbamı alıp, sanki o orada değilmış gibi davranmaya çalışıyorum ve onun tökezlemesinden masayı sorumlu tutar gibi masaya bakıyorum. "O şarapta ne var öyle?"

"Moondrop," diyorum. Görünüşe göre, onu görmezden gelme kararlılığım üç saniyeden fazla sürmüyor. Pipetle halkalar yapmaya devam ediyorum. "Bu şarabın etkisi budur. Önce motor fonksiyonlarını, sonra duygularını etkileyen özel bir peri şarabıdır."

"Ama... ama zihnim berrak."

"Senin zihninin de yakında onun etkisine kapılacak."

"Ama ben bir peri. Periler o kadar hassas değildir sanıyordum..." Sessizliğe gömülür. Sonunda beni rahat bırakacak kadar akıllanmış olduğu için Her Şeye Şükür'e teşekkür etmek üzereyken, sessiz bir hıçkırık duyarım. Sonra bir tane daha.

Dişlerimi sıkarak ona bir bakış attım. Bana sırtını dönmüş, omuzları titriyordu. Moondrop'un duygusal etkileri başlıyordu. Bu şarabın etkilerini çok iyi biliyorum çünkü sevgili nişanlısı Monty Phillips, bu içkiye aşırı düşkün ve bu onun sonunu getiriyor. İşime devam etmeye çalışıyorum ama ellerim titremeye başlıyor. Çalışırken ellerim *hiç* titremez.

Pişirme torbasını yere bırakıp kollarımı kavuşturarak başının arkasına sesleniyorum. "Ne oldu?"

Sesi gergin çıkıyor. Yumuşak. "Sarhoş oldum, değil mi? Ben... kendimi rezil ediyorum. Tamamen peri olduğum için istediğim kadar içebileceğimi sanmıştım, ama... bu aptalca bir varsayımdı. Kahretsin, ben... ciğerlerim patlayacak gibi hissediyorum. Sanki kalbim göğsümden çıkacak gibi." Yavaşça bana doğru dönüyor, hareketleri dikkatli ve sadece hafif bir dengesizlik gösteriyor. Yanakları nemle kaplı, mavi irislerinin etrafındaki beyaz kısımlar kırmızıya dönmüş. "Bunlar da Moondrop'un etkileri mi?"

Anlattıkları daha çok endişeye benziyor, ama bunu kendime saklıyorum. Bunun yerine, homurdanan bir iç çekişle mutfağa doğru yöneliyorum. Mutfagın düzenini ve elimdeki malzemeleri geldiğimde öğrenmişim, bu yüzden ihtiyacım olan her şeyi bulmam uzun sürmüyor. Bir bardak. İki çay kaşığı Starcane şekeri. Bir çorba kaşığı ezilmiş acı cam yaprağı. İki fesleğen yaprağı. Bir dal biberiye. Limon kabuğu. Su.

Kuru malzemeleri havanda ezip, kalan büyük ot parçalarını ayırıp, elde ettiğim aromalı şekeri

Briony ağlamayı kesmiş, kaşlarını çatarak bir kaşıkla içeceği karıştırmamı izliyor. Tatlı ve keskin bir koku odayı dolduruyor, kekin vanilya kokusunu bastırıyor.

"Bu... ne?" diye soruyor, sözleri yavaş ve biraz peltek. Bu, Moondrop'un zihinsel etkilerinin onu etkilemeye başladığının kesin bir işareti.

Kaşığı bardaktan çıkarır ve tezgahın üzerinden ona doğru iterim. "Bunu iç, Moondrop'un etkisini giderir. On dakika içinde normale dönersin, ama önce kendini daha kötü hissedeceksin."

Bardağa bakarak kaşlarını çatıyor, sonra bardağı eline alıp bir yudum içiyor. Öksürerek bardağı masaya geri koyuyor. "İğrenç! Bu ne?"

"Acı cam yaprağı. Ne kadar çabuk içersen o kadar çabuk etki eder. Tadına bakma. Sadece iç."

"Beni öldürmeye çalışmadığını nereden bileceğim?" diye mırıldanır, ama cevap beklemez. Bunun yerine, bardağı alır ve içindekileri bir dikişte içer. Bardağı boşaltınca, inler ve kollarını masanın üzerine katlayarak yüzünü onlara gömer. "Sanırım kusacağım," diye boğuk bir sesle söyler.

"Sana söylemiştim. İyileşmeden önce daha kötü hissedeceksin."

Birkaç dakika öyle kalır ve ben pipimi içmeye devam ederim. Yarı ayakta durmasaydı, belki uykuya daldı sanırdım. Bir süre sonra başını kaldırır. Beklediği gibi, öncekinden daha da sarhoş görünmektedir. Bana gözlerini kırpar, hareketleri yavaş ve dağınıktır. Sözleri daha da öyledir. "Neden... bana... iyi davranıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü nazik davranmıyorum. Moondrop'un etkisinin doğal seyrini izlemesi, ikimiz için de merhamet olurdu, tıpkı ona gecenin sonunda olacakları unutmamasını zorlamak gibi, ama biz merhameti hak etmiyoruz. Biz düşmanız ve bu bir intikam meselesi. İntikam her iki taraf için de acımasızdır, bu da onu adil kılar. Bayan Rose'un gelişigüzel bir şekilde dolaşmasına izin vererek intikamı kolaylaştırmak, adaleti ucuzlatmaktan başka bir şey olmaz.

Dirseklerine yaslanarak, son kenar için yıldız uçlu mor kremaya geri döndüğümü izlerken omuzları çökmüş bir şekilde duruyor. Bir süre öyle kalıyoruz. Son kemerli kabuğu bitirmek üzereyken tekrar konuşuyor.

"Bazen senin gerçek arkadaşım olmadığını unutmak zor." Sesi daha az peltek, bu da bitterglass içeceğinin Moondrop'un etkisini tersine çevirmeye başladığı anlamına geliyor. Ama şimdi yine duygusal çığlığın alanına geri döndük. Ya yine ağlamaya başlayacak... ya da çok dürüstçe konuşacak. Sanırım hangi yöne doğru gittiğini biliyorum.

"Rüyalar neden böyledir?" diyor hüzünlü bir iç çekişle. "Neden görüntüleri ve anıları yaratırken aynı kolaylıkla duyguları da uydururlar? Bu biraz acımasızca."

"Öyle," diyorum.

Dirsekleri hala tezgahın üzerinde, ellerini yanaklarına dayadı. Sonuç, hem komik hem de sevimli bir şekilde yanaklarının ezilmesi oldu...

Hayır.

Bu düşünceyi kafamdan silip gözlerimi tekrar pastaya çeviriyorum. Pastayı yavaşça çevirerek, son düzeltmeleri yapmam gereken yerleri arıyorum.

"Sizi sileceğim Bay Blackwood," diyor, hala sıkışık yanakları yüzünden dudakları büzülmüş, sesi gergin. "Ondan sonra sizi bir daha rüyamda görmeyeceğim ve bu beni üzdüğü için kendimden nefret ediyorum. Dans partnerim olduğunuz için teşekkür ederim. Artık gerçek erkeklerle dans edebileceğime göre, hala tanıştığım en yakışıklı erkek siz mi olacaksınız acaba?"

Sözleri göğsümü sıkıştırıyor. Filtrelenmemiş dürüstlüğü.

"Olmayacaksın," diyorum, çünkü ben de dürüst olabilirim. "Gecenin sonunda, beni oldukça çirkin bulacaksın."

Yüzünü ellerinden kaldırıyor ve dudakları, gördüğüm en parlak gülümsemelerinden birine dönüşüyor. "İmkansız."

O gülümsemenin sıcaklığı beni sararken kalbim hızla atmaya başlar. Tanrım, sarhoşken çok tatlı. Ve bu sefer bunu inkar bile edemiyorum.

Bakışlarını yakalayıp, Briony Rose'u, rüyalarımın kızını son bir kez daha izliyorum. Bundan sonra, üstümüzü değiştireceğiz ve geri dönüş olmayacak. Bundan sonra, yemek odasına gireceğiz ve o, incitmek için yetiştirildiğim kız, Prenses Rosaline Briar olacak. Ve Edwyn Blackwood'un oğlu, Blackwood Malikanesi ve Fırını'nın varisi ve Faerwyvae'nin en saygın beyefendilerinden biri olan Thorne Blackwood olmanın getirdiği sessiz güvenliği bir kenara bırakacağım.

Ve gizli ismimi, doğduğumdan beri sahip olduğum kimliğimi alacağım.

Vintarys Lemuria, Morgana'nın oğlu, banshee klanının son üyesi ve Briarların düşmanı.

Yavaşça nefes vererek kalbimi sertleştiriyorum ve kim olduğumu hatırlıyorum. Adımın anlamını. Yapmak için doğduğum görevi.

"Gel," derim Briony'ye stoik bir sakinlikle, yüzümde hiçbir duygu yok.
"Ailene geri dönelim. Pastanın zamanı geldi."

BRIONY

Yemek odasına her adımım, acı verici bir yeni ayıklık getiriyor. Neredeyse aynı derecede acı verici olan ise Thorne'un farkında olmam. Arkamda yürüyor, tekerlekli bir arabada pastamı itiyor. Böyle önemsiz bir işi bir hizmetçiye yaptırmayı teklif ettim, ama pastamı kendisi getirmek ve yemek odasına güvenle döndüğümü görmek istedi. Yanımda değil de arkamda yürümeyi tercih etmesine sevindim, çünkü yüzümü görseydi, yanaklarımın kızardığını fark ederdi. Az önce ona aptalca şeyler söyledim, keşke geri alabilsem.

Dans partnerim olduğun için teşekkür ederim.

Acaba hala tanıdığım en yakışıklı erkek sen olacak mısın?

Elimi alnıma vurarak, bu anıyı zihnimden silebilmeyi diliyorum. "Aptal, aptal, aptal," diye mırıldanıyorum, sonra Thorne'un şu anda her hareketimi ön sıradan izlediğini hatırlıyorum. Yüzümü buruşturarak omzuma bakıyorum, adamın bana sırtarak baktığını görmeyi bekliyorum. Ama onun gözleri odaklanmamış, ifadesi sert. Kıvrılmış gömlek kollarının altından görünen ön kolları gergin, arabayı garip bir şiddetle itiyor. Kekin ve kekin altında duran keskin bıçağın yanında bir yığın porselen tatlı tabağı hafifçe tıkırdıyor.

Onun ruh halindeki değişime şaşırarak bakışlarımı öne çeviriyorum. Mutfakta neredeyse nazikti. Beni utanç verici düşüşümden nasıl yakaladığını hatırlamak istemem ama bana hazırladığı sakinleştirici içecek için minnettarım. Bu da elbette ağladığım ve ona söylediğim aptalca sözleri aklıma getiriyor.

Kafamı sallayıp anıları kafamdan uzaklaştırıyorum. Thorne konuyu açmazsa ya da beni bununla dalga geçecek cesareti göstermezse, hiç olmamış gibi davranacağım.

Koridorun başka bir koridorla kesiştiği yere geldik ve her iki yöne de baktım. Yemek odasından çıktığımda, sadece yürümek, nefes almak, ailemden, onların umutlarından ve çok erken evliliğimin yarattığı mide bulandırıcı baskıdan uzaklaşmak için kendime biraz zaman ayırmak istemiştim. Moondrop şişesi dikkatimi dağıtmaya yardımcı oldu, ama aynı zamanda nereye gittiğime dikkat etmemi de engelledi. Bir köşeyi döndüğümü ve koridorun sonunda mutfağı bulduğumu hatırlıyorum, ama hangi yöne döndüm?

Arabasının sesi yaklaşıyor ve Thorne yanımda duruyor. "Geri dönmeye hazır değil misin?" Sorusu bir miktar endişe içeriyor olsa da, sesi soğuk ve mesafeli.

"Hayır," dedim, onun resmiyetini taklit ederek, "Sadece yemek odasının hangi yönde olduğunu hatırlamıyorum.

Sol tarafı işaret etti. "Sen git. Ben birkaç dakika sonra girerim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ama o gözlerime bakmıyor. Bunun yerine, gösterdiği yöne bakıyor, çenesi sıkı, omuzları geriye atılmış, sessiz bir özgüvenle duruyor.

"Sen... benimle gelebilirsin," diyorum.

"Birlikte yemek salonuna girerken görülmemiz uygun olmaz."

Sanırım haklı. Göğsüme hafif bir hayal kırıklığı çöküyor. Bu kadar sinir bozucu birinde, onun varlığında rahatlık aramaya devam etmem beni endişelendiriyor.

Hayaller yüzünden, diye hatırlatıyorum kendime. *Gerçekte o benim arkadaşım değil.* Tek kelime etmeden koridordan ayrılıyorum. Müzik sesleri,

konuşma ve kahkahalar kulağıma ulaşıyor, doğru yolda olduğumu söylüyor. Doğru çift kapıyı görüyorum, biri kaçtığımda aralık kalmış, kapıya yarı yolda geldiğimde Thorne'un adımı söylediğini duyuyorum.

"Bayan Rose."

Durup ona dönüyorum. Beni bıraktığım yerde duruyor, yüzünde her zamanki gibi ifadesiz bir ifade var. Kafamı sorgulayıcı bir şekilde eğiyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, duygusuz bir şekilde "Rica ederim" diyor.

Yanaklarım kızardı, ama ne demek istediğini anlamadım. Beni alay ediyor gibi gelmedi.

Sonra kendi sözlerim zihnimde yankılanıyor.

Dans partnerim olduğun için teşekkür ederim.

Lanet olsun, bu konuşmanın anlamını düşünmek istemiyorum. Muhtemelen hissettiğim kadar garip görünen bir gülümseme zorluyorum ve uzaklaşıyorum. En azından şimdi yemek odasına dönmek için yüzde yüz minnettarım.

Masaya yaklaşınca ^{kaldırılmış} kadehler ve sözlü tezahüratlarla karşılanıyorum. Ya aniden ayıldığım için ya da ben yokken akşam yemeği partisi daha gürültülü hale gelmiş. Alkol kokusu yoğunlaşmış, konukların duyguları da öyle. Otomobillerin yükselişi ve yakında at arabalarının yerini alıp almayacağı konusunda hararetili bir tartışmaya dalmış iki amcamın yanından geçiyorum. Bir sonraki konuk, bir kase güveç yerken hıçkırarak ağlayan teyzelerimden biri. Başka bir teyzem ise sandalyesinin üzerinde durmuş, müziğin ritmine uymadan sallanıyor. O anda köşedeki gölgeli perinin sakın arp çalmaktan neşeli piyano çalmaya geçtiğini fark ediyorum.

İmkansız bir hız ve zarafetle tuşlara basarken kıvrılan vücudunu inceliyorum. Annem daha önce onun bir gölge mahrt ve Remus adında bir kuzenim olduğunu açıklamıştı. Beslenmek için herhangi bir fiziksel madde tüketmez ve sadece korkunca karanlık ve sisli seelie formundan insan formuna geçer. Anahtar deliklerinden ve kapı altındaki çatlaklardan girebilme şekliyle ürkütücü görünse de, annem onun oldukça yararlı bir yaratık olduğunu açıklamıştı. Kabusları arar, ama yaratmaz. Bunun yerine bulduklarını yer ve böylece kurbanlarını korkutucu anılardan kurtarır.

Bana baktığını fark eder ve dostça bir selam verir. Ben de selamını karşılayıp koltuğuma oturmak üzereyken Annem koltuğundan fırlayıp bana sarılır. "Canım," der, göz kapakları ağırlaşmış. "Seni üzdüğüm için çok üzgünüm. Kızdın mı? Şimdi daha iyi misin?"

Beni kucaklamasından kurtarır ve ben ona gülümserim. "Ben iyiyim."

"Güzel, güzel," der babam. O da koltuğundan kalkmış, annemle yanımda duruyor.

ve annemin yanına. "Ben... Ailenin sana yük olduğunu asla hissetmeni istemiyorum."

Göğsüm sıkışır, ama bu sefer panikten değil. Bu sefer sıcaklıktan. Onların sevgisinden. Bunun benim için yeni bir şey olduğunu biliyorlar. Bunun şok edici bir uyum süreci olduğunu biliyorlar. Ve beni önemsiyorlar. Bana ihtiyaçları var ve beni çok seviyorlar. Benim hep istediğim şey bu değil miydi?

"Aile yük değildir," diyorum. "Sizinle tanışmak, buraya gelmek, bir Briar olduğumu keşfetmek... bu bir hediye. Gerçekten."

Babamın dudakları yine utangaç bir gülümsemeye uzanıyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "Güzel, güzel," diyor yine.

"Oh, bak!" Annem, Bay Blackwood'un tekerlekli arabasıyla girdiğı kapıyı işaret ediyor. "Pasta zamanı."

Thorne ile koridorda yaptığımız konuşmayı hatırlayınca kalbim hızla çarpar.

Rica ederim.

Çenemi kaldırıp, ailem içinde bir prenses olduğumu kendime hatırlatıyorum. *Onun* için heyecanlanmam için hiçbir neden yok.

Thorne masaya yaklaşır, yüzündeki o yoğun ifade hâlâ durmaktadır.

Annem elini ona doğru salladı. "Bırakın Bay Blackwood. Pastayı bir hizmetçi kesecektir." Parmaklarını şıklattı ve şu anda orada bulunan üç hizmetçiden biri duvarın yanındaki yerinden öne çıktı.

Thorne'un dudaklarında gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirir. "Eğer sakıncası yoksa, Majesteleri, partinize hizmet etmek benim için bir onurdur."

Annem burnunu çekip sandalyesine geri döner ve uşağa yerine dönmesini işaret eder. "Peki."

Babam ve ben yerlerimize oturduk.

"Önce prensese servis yapayım mı?" Thorne, bana bakma zahmetine girmeden sorar.

"Hayır," diyorum, "lütfen önce diğerlerine servis yap." Neden bize servis yapmak istiyor anlayamıyorum. Yükünü başkalarına devredip odasında tek başına evraklarını okumayı tercih etmez mi? Belki de kekleri konusunda aşırı korumacıdır. Kekleriyle ünlüdür ve artık ayık olduğum için ne kadar lezzetli olduklarını anlayabiliyorum.

Thorne masanın diğer ucunda durur ve bıçağı alır. Yavaş, ustaca hareketlerle üst katı keser, sonra bir tane daha. Aynı bıçağı kullanarak, pastanın bir kısmını tabandan kaldırır ve tabağa koyar. Pasta bıçağı daha pratik olmaz mıydı? Öğretmenlerim her zaman doğum günü pastalarını servis etmek için özel olarak kullanılan, köşeli, kürek şeklinde bir alet kullanırlardı. Saray mutfağında da mutlaka vardır.

İlk tabağı uzatır, sonra diğerini. Bazı akrabalarım diğerlerinden daha kibardır, minnettar bir gülümsemeyle tabaklarını alırlar, bazıları ise ona bakmaz bile. O soylu olmayabilir, ama toplumda çok saygın biridir. Ailem itibarını artırmak ve insanlardan daha fazla iltifat görmek istediği için, ona daha fazla iltifat edilmesini beklerdim.

O masanın ucuna doğru ilerlerken ve ben onun bir parça bir parça kesmesini izlerken, zihnim bu sabaha, bana hediye edilen ilk pastaya geri dönüyor. Kahkahalarla dolu küçük mutfağı, gülümseyen çocukları, nazik arkadaşlarımı hatırlayınca gözlerim buğulanıyor. Yıldızlar, onları özlüyorum, daha bir gün bile geçmedi. Düşüncelerimi, çantamda bulduğum üç hediye kıyafete

— balo elbisesi, gecelik ve şu anda giydiğim pratik takım. Kalbim sıcaklıkla doluyor.

Yuvarlanan arabanın sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor. Thorne masanın yarısından fazlasını servis etmiş ve benim tarafıma doğru geliyor. Pastanın üst katı ve alt katının dörtte biri bitmiş. Daha önce olduğu gibi hızlı ve ustaca pastayı bıçağıyla kesiyor ve adını unuttuğum bir kuzenime bir parça veriyor. Sonra köpek gibi uzun siyah tüylü kulakları olan Bergstrom kuzenime bir dilim servis ediyor. Sonunda Cecily teyzeme, sonra anneme doğru ilerledi. Anneme kısa bir reveransla dilimi uzattı ve aynı şeyi babama da yaptı. Şimdi sıra bende.

Arabayı sandığımanın yanına getirir, bıçağı kaldırır ve son dilimi tabağa koyar. "Prenses Rosaline," der ve tabağı bana uzatır.

Yalnız olsaydık, bana öyle hitap etmemesini hatırlatırdım, ama bu ne zaman ne yer. Henüz kendi ismime tam olarak alışamadığımı itiraf edersem, anne babamın incineceğini düşünürüm.

Tabağı alırken parmak uçlarım onun parmaklarına hafifçe değiyor. Nefesimi kesmek için uğraşıyorum ve o da bir anlığına gözlerime bakıyor. Gözlerinde şaşkınlık ya da tereddüt gibi bir şey var. Sonra o an geçiyor ve o uzaklaşıyor. Daha önce gördüğüm sahte gülümsemeyi babama yönelterek, "Birkaç söz söyleme şerefine nail olabilir miyim?" diyor.

Babam koltuğunda kıpırdanır, yüzünde temkinli bir ifade vardır.

O konuşmadan annem araya girer. "Biz doğum günü şarkısı söylemeyiz Bay Blackwood, umarım bu fikri kafanızdan silersiniz." Sonra bana doğru eğilerek, "Umarım sakıncası yoktur canım. Biz bu insan geleneğini uzun zaman önce terk ettik." der.

Ona doğum günü şarkısının ne olduğunu bilmediğimi söylemek üzereydim, ama aklımın bir köşesinde bir şey canımı sıkıyordu. Bu geleneği yakın zamanda duymuş gibi hissediyordum. Neden hatırlayamıyordum?

"Peki, Bay Blackwood," der babam başını sallayarak. "Kızımızın dönüşüne yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz. İsterseniz birkaç söz söyleyebilirsiniz."

Thorne babama nazikçe selam verdikten sonra, sandalyemin yanına, babamla aramıza geçer. Ona bakamıyorum, ama göz ucuyla elini sandalyemin sırtına koyduğunu görüyorum. Dahası, varlığını hissedebiliyorum. Yakınlığını. Omurgamdan bir titreme geçer ve nefesim hızlanır.

"Prenses Rosaline hakkında pek bir şey bilmiyorum," diyor, derin sesi şimdi sessiz olan yemek salonunda yankılanıyor. Kuzen Remus bile sessizleşmiş, piyanonun tuşları hareketsiz. Thorne'un sesi hafifçe değişiyor, birkaç kez duyduğum o şehvetli tonu alıyor. "Ama bir şey biliyorum. O dans etmeyi çok seviyor."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Koltuğumda dönerek ona bakıyorum.

"Prenses," diyor, sesi ürpertici bir okşama gibi, "bu sabah yaptığımız dansı hatırlamanın zamanı geldi."

"Bay Blackwood!" diye bağırır annem. "Ne yapıyorsunuz?"

Babam koltuğundan kalkar, pençeleşmiş parmakları yumruk haline gelir. Dudakları tırtıklı dişlerinden geri çekilir. "Kızımın sandalyesinden uzaklaş."

Thorne söyleneni yapar, ellerini kaldırıp iki adım geri çekilir. Babamın bakışlarından kaçmadan, sırtıtışında kendini beğenmiş bir ifade vardır. Bilmiş. Hesaplı.

Tek yapabildiğim

bakmak. Ve hatırlamak.

Thorne Blackwood'un hayallerimdeki dansımı bölüşü. Başının yanlarından çıkan kıvrımlı boynuzları.

Arkasındaki geniş deri kanatlar.

Ama zihnimde canlanan, canlı renklerle ve net seslerle dolu anılarda öne çıkan şey, onun tuhaf görünüşü değil. Onun sözleri.

Kadere inanır mısın, Briony Rose?

Lanetlerin kadere çok benzediğini düşünmeye başlıyorum.

Her şey bana geri dönerken, vücudumu titreme sardı, bana söylediği son sözler de dahil.

Bu dansı unut.

Kalbim kulaklarımda, göğsümde çarpıyor, midemde mide bulantısı kıvranıyor. Sandalyenin kenarından düşmek üzereyim, kendimi pasta arabasına tutunarak dengede tutuyorum. Annem yanımda duruyor, koruyucu bir eliyle koluma dokunuyor, ama onun da titrediğini hissedebiliyorum.

Thorne yavaşça bakışlarını babamdan bana çeviriyor. Dudaklarının köşesi soğuk, acımasız bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Briony, canım," diyor, "bıçağı al."

Gözlerim önümdeki arabaya kayıyor. Artık kek kalıntıları olmayan bıçak, kendimi desteklediğim yerin birkaç santim uzağında duruyor. Akılsız bir dürtü parmaklarımı geri çekmeye zorluyor. Sonra, tüm irademe rağmen, elim bıçağın sapını kavırıyor.

Annem kolumu bırakıp geri atladı. "Ne... ne yapıyorsun, Rosaline?"
Korku kalbimi parçalıyor, bıçağa, kendi iradesiyle hareket eden elime bakarken.

"Rosaline." Babamın sesi boğuk çıkıyor. Gözlerimi bıçaktan ayırıp onun acı dolu yüzüne bakıyorum. İhanet. Korku.

Bu duygular Thorne'a yönelik değil. Bana yönelik.

Elimdeki bıçağa.

"Bıçağı babanın boğazına day," diyor Thorne.

Bacaklarım itaat ediyor, babamla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kollarımın hareketine karşı koymaya çalışıyorum, ama bir anda elim yukarı kalkıyor ve bıçak babamın boğazındaki gri eti kesiyor. Gözlerimi kırıyorum, gördüğüme inanamıyorum. Yaptığıma inanamıyorum.

Thorne başka bir emir verir. "Ben başka bir şey söyleyene kadar bıçağı orada tut."

"Kızım," der babam, "neden bunu yapıyorsun?"

Boğazımdan çaresiz bir hıçkırık kaçar. "Bu... ben değilim. Bunu istemiyorum!"

Ben yapmıyorum!"

"Dur!" Thorne'un bağırması beni irkiltir ve annemin dudaklarından şaşkın bir çığlık duyuyorum. Kime söylediğini bilmiyorum ama ayak sesleri kesilir. "Kimse bir adım daha yaklaşırsa, boğazını keser, hem de derin bir kesik atar." Babama dönerek, "Hizmetçileri yemek odasından çıkar," der.

"Çıkın," diye bağırır babam ve üç hizmetçinin kapıdan koşarak çıktığını görürüm. Sonra odadaki herkese, "Gidin. O beni öldüremez. Bıçak demir değil. Demir olsaydı, derimde hissederdim," der.

Gözlerim elime, başparmağımın bıçağın kenarına, sapın başladığı yere bastırıldığı yere kayar. Bıçak demir olsaydı, şu anda beni yakıyor olurdu. Babam haklı; safkan bir peri olarak, demir içermeyen bir bıçak pek bir tehdit oluşturmaz.

"Demir olmayabilir," diyor Thorne, "ama doğru atardamarı yeterince keserse, peri iyileştirme yeteneğin devreye girmeden kan kaybından ölebilirsin. Bıçak kemiği kesecek kadar keskin. Eğer istersem, kafanı boynundan ayırabilir. Kendi kızınla savaşıyor mısın? Eğer ona karşı koyarsan, onun yerine kendi boğazını kesmesini sağlarım. Seni temin ederim, o da bu olayda en az senin kadar kurban."

Yukarıdaki yıldızlar, tek tesellim de gitti. Tüm gücümle çekilmeye çalışırken gözyaşları yanaklarımdan akıyor, ama nafiye.

Babam gözlerimdeki çabayı görmüş olmalı ki omuzları biraz gevşedi. Diplomatik bir tonla şöyle dedi: "Ne istiyorsunuz Bay Blackwood? Para mı istiyorsunuz? Onu kandırıp gerçek isminin gücünü mü aldınız? Bu uygulama tüm mahkemelerde yasaklandı. Bu odadan canlı çıkmayı başarırsanız, nereye saklanırsanız saklanın ağır bir şekilde cezalandırılacaksınız."

"Böyle bir hileye gerek yoktu," diyor Thorne. "Ve kraliyetin parasını istemiyorum, çünkü zaten oldukça zengin bir adamım. Sanırım kendimi tanıtmam gerek."

Tekrar konuşmasını bekliyorum, ama tek duyduğum nefes alıp verme sesleri ve telaşlı fısıltılar. Bıçağın babamın boğazına değdiği yerden gözlerimi alamıyorum, çünkü gözlerimi ayırırsam bıçak derisine batacak diye çok korkuyorum. Zaten kontrolüm de yok.

"Ejderha," diye fısıldıyor biri masadan. "O!

Morgana'nın kocası!" diyor bir başkası. "Hayır, kocası değil. O... o..."

Nefesimi tutarak, bakışlarımı bıçaktan Thorne'a çeviriyorum. Orada, bu sabah dans ederkenki haliyle duruyor. Başının iki yanından boynuzlar çıkıyor ve arkasında kara kanatlar açılıyor. Rüyalarımnda hiç görmediğim özellikler. Bu sabaha kadar. Bu, Thorne Blackwood'un... bir peri olduğu anlamına mı geliyor? Gözlerim boynuzlarından yuvarlak kulaklarına kaydı. Sadece safkan fae'lerin sivri kulakları vardır, bu da onun en azından kısmen insan olduğu anlamına geliyor. Ama bu nasıl mümkün olabilir? Bay Blackwood *tamamen* insan olmalıydı.

Onu incelemeye devam ederken zihnim karışıyor. Gözlükleri ve gömleği yok. Daha önce sadece bir kez, hayal ürünü olduğunu düşündüğüm bir rüyada gördüğüm siyah mürekkebi görüyorum. Şüpheye yer kalmıyor. *O rüya* gerçek olmalı, çünkü o zaman gördüğüm yılan benzeri desenler aynı yerlerde, üst kollarında, omuzlarında ve pantolonunun bel kısmının altında kıvrılıyor. Bir bacağının etrafını nasıl sardığını ve baldırının hemen üstünde bittiğini çok iyi biliyorum.

"Sen Morgana'nın oğlusun," diyor annem dişlerinin arasından. "Onun zavallı oğlu, Vincent."

"Diğerleriyle birlikte uyuyor olman gerek!" diyor babam. "Burada ne işin var?"

"Şu anda önemli olan bu değil," diyor Thorne. "Önemli olan Vincent'ın başka bir takma ad olması. Gerçek adım her şeyi açıklığa kavuşturacak. Ama önce," bakışlarını bana çeviriyor, "bugün sana sana konulan lanet hakkında söylediklerimi hatırla."

Tek bir anı, benim için kayıp kalan bulanık konuşma parçalarıyla örtülü olarak açılmaya başlar. Aklımda sadece bir cümle net bir şekilde oluşur.

Bansheeler, Briars'ın bir sonraki çocuğunun, onun tenine dokunursa demirle bağlanacağına lanetlediler.

"Benim adım," diyor Thorne, "Vintarys."

Masadan daha fazla nefes kesen sesler ve fısıltılar yükselir.

Gerçek beni vurmadan önce korku kaplar, ama anlamam da çok gecikmez.

Eski peri dili, manastır okulunda çok fazla zaman harcadığımız bir konu değildi, çünkü bu kelimeler seelie toplumunda nadiren kullanılır. Ama birkaç terim öğrendim, özellikle insan-peri savaşları sırasında önemli olanları.

Vintarys'i

hatırlıyorum.

Anlamını biliyorum.

Kelime dudaklarımdan fısıltıyla çıkar. "Demir."

BRIONY

O korkunç kelime zihnimde yankılanıyor, eski anlamı kadar acı verici bir yankısı var.

Vintarys.

Vintarys.

Vintarys.

Demir.

Hiç bilmediğim bir lanetin vazgeçilmez bir parçası. Bugüne kadar. Bunu öğrendikten sonra bile... Thorne bana unutturdu. Ama nasıl? Başka ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyorum, ama tek hatırladığım, ailemin itibarını anlatması ve sonra düşman aileler ve lanetler hakkında bir hikaye anlatacağını söyleyerek alay etmesi. Hafızamdaki boşlukta tek göze çarpan şey, lanetimin açıklaması.

Demir, bedenime değerse beni bağlayacakmış.

Başka neyi unuttuğumu öğrenmek için çaresizim, ama anılarımın kilidi açılmıyor. Bunun yerine, hatırladıklarına geri dönüyorum. Korumda Thorne ile dans ettiğim anlar. Söylediği garip sözler. Bana karşılaşmamızı unutmamı emretmeden önce yaptıklarını hatırlıyorum. Önce eldivenlerini çıkardı ve...

Çıplak parmağını çenemin altına

koydu. O... bana dokundu.

Vintarys—demir—etime dokundu. Ve

beni bağladı.

Kendisine.

O benim rüyamın bir parçası değildi. Orada bizzat kendisi vardı ve ilk kez tenimiz birbirine değmişti. Bana emir vermesinin nasıl mümkün olduğunu tam olarak anlamasam da, bunu yaptığına şüphem yok. Gerçek isim bağı gibi yasaklanmış bir büyüyle, bir peri, birine "*Sana gerçek ismimi veriyorum*" dediğinde o kişi üzerinde hakimiyet kurar. Thorne şimdi benim üzerimde tam bir hakimiyet kurdu.

Dizlerim titriyor ve babamın boğazına bıçağı dayayan kolum, pozisyonu korumaktan yanmaya başlıyor. Thorne'un bana verdiği emre karşı koyarak, tüm irademi elimi indirmek için kullanmaya çalışıyorum, ama kolum bana itaat etmiyor.

Arkamdan boğuk bir çığlık geliyor. Annem. "Hayır," diye ağlıyor. "Hayır, bu olamaz. Onu korumak için yaptığımız onca şeyden sonra."

Babam keskin dişlerini gösterir. "Tekrar soruyorum, Morgana'nın oğlu, ne istiyorsun?"

Thorne yavaşça bir adım yaklaşır ve sesini alçaltır. "Kazanmadığını bilmeni istiyorum. Sevgili kızının gözlerine bak ve onun artık benim silahım olduğunu gör."

Babam koyu renkli, boncuk gibi gözlerini benimkilere kaydırır. Yüzündeki ifade değişir, artık sakın ve kendinden emin maskesinin arkasına saklanamaz ve bu, kalbime demir bir mızrak saplanmış gibi gelir. Bu gece o kadar çok nezaket, o kadar çok alçakgönüllü gurur gördüğüm yerde, şimdi korku görüyorum. Dehşet. İtici bir duygu.

Benden.

"Kraliçe de aynısını yapsın," diyor Thorne, sesinde hüznün var. Bunun, şu anda beni saran gerçek acıyı alay etmek için olduğunu düşünebiliyorum. "Prenses, bıçağı yerinde tut, ama yana dön ve annen yüzünü görsün."

İçimde her şey isyan ediyor, ama vücudum titreyerek itaat ediyor. Gözlerim anneminkilerle buluştuğu anda, yüzümün kanı çekiliyor. Annem benden geri çekiliyor, kız kardeşinin sandalyesine doğru adım atıyor. Cecily teyzem onu koruyucu bir hareketle kendine çekiyor ve annemin önüne hafifçe geçiyor.

İçimden bir hıçkırık kopar. Kafamı sallayarak ona yalvarırım. Anlaması için yalvarırım. "Bunu yapmak istemiyorum. Onun aracı olmak istemiyorum."

Annem hiçbir şey söylemiyor, sadece geniş, korku dolu gözlerle bana bakıyor. O bakışı silmek için her şeyi verirdim. Parmaklarımı şıklatarak, şikayet etmeden, tereddüt etmeden, kin duymadan Monty Phillips ile evlenirdim, yeter ki o hoşgörülü gülümsemesi geri gelsin.

Keşke şu anda içimde kıvranan iğrenç duygudan kurtulabilsem.

Babamın sesi dikkatimi tekrar ona çeker. "Bir sonraki hamlen ne, evlat?"

Thorne, babamın bakışlarını daralmış gözlerle karşılıyor. "Şimdi bu odadan çıkacağım ve sen bana izin vereceksin. Saraydaki hiç kimse beni durdurmaya çalışmayacak. Kabul ediyor musun? Bu saraydaki herkes adına yemin et."

Babamın çenesi bir yandan diğer yana kayar, uzun parmakları yumruk haline gelir. Sonra, homurdanarak pes eder. "Yemin ederim. Şu anda Nocturnus Sarayı'ndaki herkes adına, kimse seni gitmekten alıkoymayacak. Ama bu, peşine düşmeyeceğimiz anlamına gelmez."

Thorne ona çarpık bir gülümseme attı. "Buna güveniyorum."

Babamın gözleri bana kaydı, sonra tekrar Thorne'a döndü. Sesini alçaltarak konuştu. "Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?" *Onunla derken* sanki bir yabancıyı kastediyormuş gibi konuşuyordu. Kızı değil. Az önce sevgisini ifade ettiği kız değil.

"Asıl soru, ona ne yapmayı düşünüyorsun? Silahım artık sizin aranızda. Ona daha sonra yerine getirmesi için başka emirler vermediğimi bilmenin imkânı yok. Onu zincirle mi bağlayacaksın? Bir zamanlar onun yerine geçen sahte kızını tuttuğun kuleye mi kilitleyeceksin? Yoksa yoluna çıkan sayısız insanı yaptığın gibi, onun da hayatını sonlandırmak için bu kadar acımasız olacak mısın?"

Babamın böyle bir şeyi reddedeceğini, değiştiğini söyleyeceğini umuyorum. Asla cinayete başvurmayacağını. Cevap vermiyor, bu da beni dehşete düşürüyor.

"Anlıyorum," diyor Thorne. "Bu bir aile kararı. Peki, sizi yalnız bırakayım." Bir adım geri atıyor ama duruyor. Gözlerime bakarak, "Artık bıçağı indirebilirsin," diyor.

Kolum bir anda gevşiyor ve içimden bir çığlık kopuyor. Bıçağı bırakmak istiyorum ama elim çok sıkı. Bunun yerine, avucumun içindeki sağlam sapına, elimdeki silahın verdiği güven verici rahatlığa odaklanıyorum. Hiç ölümcül bir niyetle bir şey kullanmadım, ama içimi kaplayan öfke, Thorne'un talebinden kurtulmanın rahatlığıyla karışarak, bunu yapabileceğimi hissettiriyor. Sadece *yapabileceğimi* değil. Yapacağım. İsteyerek. Hevesle.

Thorne'a öfkeyle bakıyorum. Ayak parmaklarım titriyor, ayaklarım o piçin kalbine bıçağımı saplamak için aramızdaki mesafeyi kapatmak için çaresizce hareket ediyor.

Yüzümdeki düşüncelerim açıkça okunuyor olmalı ki, Thorne parmağını bana doğru salladı. "Belki de bana o katil gözlerle bakmadan önce bir düşünmelisin, küçük düşmanım. Baban, saraydaki herkes adına, kimsenin beni gitmeme engel olmayacağına yemin etti."

Onu kalbinden bıçaklamak, gitmesini engellemek sayılır mı? Gözlerim göğsüne, o hain organı kaplayan dövmele derisine kayıyor. Bıçağın kemiği kesecek kadar keskin olduğunu söylemişti. Kaburgalarının arasına sokabilir miyim? Çalışmalarım hem insan hem de peri anatomisini kapsıyordu. Kalbi nasıl bulacağımı biliyorum.

Thorne karanlık bir kahkaha atarak daha da yaklaşır. Babam duruşunu değiştirir ama hiçbir şey söylemez. Düşmanım önümde durur ve bana nefret dolu, kibirli bir gülümsemeyle bakar. Bu gülümseme, onu bu ana kadar gördüğüm tüm hallerinden çok farklı gösterir.

Onun başka bir yüzünü tanıdığım için kendimden nefret ediyorum. O yüzünü arkadaşım olarak gördüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Onu hayal ettiğim için kendimden
nefret ediyorum. Birlikte dans
ettiğimiz için kendimden nefret
ediyorum.

O rüyadan nefret
ediyorum. Ondan
nefret ediyorum.

Ond

an.

Ond

an.

O yavaşça yaklaşırken nefretim daha da alevleniyor. Dişlerimi sıkıp,
dudaklarını kulağıma yaklaştırırken korku göstermeyecek şekilde kendimi
zorluyorum.

"Şimdi söyle bana, düşmanım. Haklı mıydım? Hala gördüğün en
yakışıklı adam ben miyim?" Sesinde bir emir yok, cevap vermemi zorlayan
görünmez bir çekim yok, sadece yumuşak, baştan çıkarıcı bir alay var.

İstese bana cevap vermemi emredebilirdi. Bana her şeyi söylememi
emredebilirdi. Her şeyi yapmamı. Sevdiğim insanları incitmemi. Yeni geri
kazandığım ailemi.

Öfkem damarlarımdan akan bir cehenneme dönüşüyor. Aklımda karanlık
bir düşünce belirliyor, o kadar cezbedici ki onu kafamdan atamıyorum.

Thorne konuşacak dili yoksa bana emir veremez.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diye fısıldadı. "Bana dair rüyaların,
inkar edemeyeceğin bir gerçeği gösterdi. Seninle yeterince vals yaptım, beni
istediğini biliyorum. Dahası, elin uyluklarının arasında kayarken bakışlarını
benden ayırmadığını gördüm. Zevkle kıvranırken inlemelerini duydum..."

Cehennem hakimiyetini ele geçirir, kaslarımı ateşler. Hızlı bir adım geri
atar ve bıçağı Thorne'un çenesinin altına doğru yukarı doğru saplarım...

Aynı anda çok fazla şey oluyor.

Etrafımda uyarı çığlıkları yükseliyor.

Bıçağım Thorne'un derisini deliyor.

Çığlıklar kesiliyor.

O, doğüstü bir zarafetle başını kaldırır ve daha derin bir kesikten
kaçınarak geriye atılır.

Tabakların ve ağır cisimlerin çarpma sesleri odayı doldurur.

Öfkeyle dolu o bir saniyelik hareketle kaos hakim olur. Ama gürültülü bir
kaos değil. Yoğun bir kaos değil.

Sessiz bir kaos, dönen düşüncelerimle hiç uyuşmayan bir kaos.

Thorne önümde duruyor, elleri arkasında, çenesinin altından damlayan
kan onu hiç rahatsız etmiyor. Dudakları, sanki benim saldırımı bekliyormuş gibi

kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılmış, sanki benim saldırımı bekliyormuş gibi.

Sanki bunu istemiş gibi.

Ve etrafımızda, cansız yığınlar halinde ailem yatıyor.

Nefesim kesik kesik, sığlaşıyor. Bıçak parmaklarımdan kayıyor ve yere düşerek çınılıyor. Bir adım geri çekiliyorum ve neredeyse annemin bileğine basıyordum, gevşek eli başının üzerinde yere uzanmış. Cecily teyzem bacaklarının üzerine eğilmiş, kırık bir şarap kadehi ayaklarının yanında. Babam diğer tarafımda kıvrılmış yatıyor, gözleri kapalı, ağzı açık. Masadaki diğer herkes de aynı durumda. Kuzenlerim. Amcalarım. Teyzelerim. Horoz. Kuzen Remus piyanonun dibinde yatıyor, artık bir gölge değil, koyu saçlı, ince bir adam. Onun, herkesten çok, fark edilmeden kaçabileceğini düşünmüştüm, ama annemin akşam yemeğinde söylediği şeyi hatırlıyorum. *O, sadece korktuğunda seelie formuna dönüşür.*

Herkes...

Bütün ailem... Hepsi...

öldü mü?

"Prenses." Thorne'un sesi beni ona doğru döndürdü, dudaklarım hırıldayarak kıvrıldı.

"Ne yaptın?"

O başını sallar, yüzünde artık önceki gibi kendini beğenmiş bir kibir yoktur. "Bunu sen yaptın."

"Ben yapmadım."

"Artık her şeyi hatırlayabilirsin."

Anılarım geri geldiğinde zihnimde keskin bir acı hissediyorum. Hepsini. Thorne'un bana unutturduğu her kelimeyi.

Briars ve Lemurias'ın hikâyesini, mahrts ile banshees'in savaşını hatırlıyorum.

Briars'ın ilk çocuğunun ölümü.

Bayan Lemuria'nın küçük oğluna yapılan

intikam. Sonrasında tırmanan şiddet.

Her iki klanın cezalandırılmasını denetleyen Kraliçe Nyxia'nın müdahalesi.

Her ailenin bir sonraki çocuğuna konulan iki lanet.

Ve her iki tarafı da tehdit eden uyku büyü.

Eğer bir ailenin üyesi rakip ailenin bir üyesinin kanını akıtırsa, kendi klanı yüz yıllık ölümcül bir uykuya dalar.

Bunun ailem için ne anlama geldiği konusunda sadece ufak bir rahatlama hissediyorum. Onlar ölmedi, sadece... uyuyorlar.

Rakip aileden kan alan ve laneti başlatan kişi uyku büyüünden kurtulur.

Thorne haklı. Bunu ben yaptım. Rakip ailenin bir üyesinin kanını akıttım ve uyku büyüünü başlattım. Ailem düşmeden hemen önce uyarıda bulundu. Onu saldırırsam bunun olacağını biliyorlardı. Ben bilmiyordum! Nasıl bilebilirdim? Kim bilebilirdi ki?

Thorne'un kulağıma fısıldadığı sesin anısı, omurgamdan bir titreme geçiriyor. Öfkem yeniden alevleniyor. "Beni kandırdın. Bunun olmasını sen istedin."

"Evet," dedi, sesi ifadesi kadar boş.

Yerden bıçağı alıp başladığım işi bitirmek istiyorum. Beni durduracak ne var ki? Ailem önümüzdeki yüz yıl boyunca uyuyacak. Ben... ben yalnızım. Onlar olmadan.

Yine.

Bunu ben yaptım.

Onları hayal kırıklığına uğrattım.

Ben Briar ailesinin kahramanı

değilim. Ben onların

felaketiyim.

Acım çok büyük, dayanılmaz. Bunun yerine öfkemi topluyorum ve Thorne'a yöneltiyorum. Bunun sorumlusu o. Ellerimi belime koyuyorum, çenemi kaldırıyorum ve bakışlarından kaçmadan onunla göz göze geliyorum. "Bana ne yapacaksın? Benden sonra ne yapmamı isteyeceksin? Beni başka nasıl mahvedeceksin?"

Omuzları çöküyor ve bakışlarını kaçırıyor, gözleri uzaklara dalıyor. "Senden başka bir şey istemiyorum. Geriye yapabileceğim en acımasız şey kaldı. Seni yalnız bırakacağım."

Yalnız

.

Yalnız

.

Yalnız

.

Thorne deri kanatlarını açtığı anda cesaretim kırılır. Dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"İntikamını almak istiyorsan, benimle yüzleşebilirsin. Saklanmayacağım. Hoşça kal, Briony Rose."

Onun ayrılışını izlemiyorum, pencereden mi yoksa kapıdan mı çıkıyor? Bunun yerine, altımda yemek odasının zemininde biriken gözyaşlarıma bakıyorum.

Thorne'un çenesinden damlayan kanla karışıyor.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, dakikalar mı saatler mi, ama sonunda ayak sesleri beni kederimden uyandırıyor. Yemek odasının uzak ucundan başlıyorlar ve gittikçe yaklaşıyorlar, her adım kederle dolu kalbimin çarpışıyla uyumlu. Thorne olduğunu umarak içimde bir ateş yanıyor. Hiç gitmedi mi? Yoksa fikrini değiştirip geri mi döndü? Elbette bana daha fazla acı vermekten kendini alamazdı. Bana emirler yağdırmaktan. Beni silahı olarak kullanmaktan. Kederim, çok daha hoş bir duygu olan öfkenin altında eriyip gidiyor. Ağlamaktansa savaşmayı tercih ederim. Yalnız kalmaktansa düşmanımınla yüzleşmeyi tercih ederim.

Ama ayağa kalkarken yaklaşan Thorne değil.

Kısa gümüş saçlı, dar siyah pantolonlu ve göğsünün ortasına kadar açık beyaz bir gömlek giymiş, ince yapılı bir kadın peri. Bu kıyafet, hem kadınsı bir çekicilik hem de çarpıcı bir erkeksilik yaratıyor.

Öfkemin sisinden bu kişi kim olduğunu anladım ve şaşkınlık uyandı. Bu kişinin kim olduğunu biliyorum. Tarih kitaplarında resmini görmüştüm. Efsanevi geçmişini okumuştum.

O, Nyxia, Lunar'ın eski Unseelie Kraliçesi, sarayın şu anki Unseelie hükümdarı Franco'nun kız kardeşi.

Dahası, onun benim şu anki durumumla olan bağlantısını da biliyorum. O, yıllar önce iki rakip aileyi uyku büyüleriyle cezalandıran fae.

Nyxia kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni yakıcı bir bakışla deldi. "Gecenin aşkına, ben emekli oldum. Şu işi bitirelim."

BRIONY

İçimde yeşeren duygu için umut kelimesinin doğru olup olmadığını bilmiyorum, çünkü umudun benim şu anki durumumda yeri yok. Yine de umuda benzer bir şey kalbimi hafifletiyor, sanki fırtına bulutları dağılınca gri gökyüzü görünmeye başlıyor gibi. Artık hafızamı geri kazandığım için Thorne'un bana anlattığı her şeyi hatırlıyorum. Lanet ve kökenleri hakkında. Nyxia, uyku büyüsünü yapan lanet yaratıcısı. Bu, laneti de bozabileceği anlamına mı geliyor? Bu yüzden mi buraya geldi?

"Ah, iyi," diyor Nyxia, masanın etrafına dağılmış cesetlere sakın bir bakış atarak. "Görünüşe göre Briarların çoğu tek bir yerde toplanmış. Bu işimi kolaylaştırır. Sen lanetin başlatıcısı olmalısın. Sen... en genç Briar mısın? Demir lanetli olan?"

Demir lanetli. Sanırım o benim.

"Evet, ben Bri..." Neredeyse büyüdüğüm ismi söyleyecektim, ama gerçek kimliğimi inkar etmek için ne zaman ne de yerd. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zorlayarak, "Ben Prenses Rosaline Briar" dedim.

"Bu küçük ziyafete hangi aile üyelerinizin katılmadığını biliyor musunuz?"

"Hayır, ben... Tek bildiğim, buradaki herkesin yakın aile üyesi olduğu."

İnce parmağını çenesine dokundurup mırıldanır gibi konuşur. "Zeki olanlar lanetten kurtulmanın bir yolunu bulmuşlardır, ama gururlu olanlar güvenlikten çok yüksek mevkili bir aileye ait olmayı tercih etmişlerdir. Aniden ölenlerin raporlarına güvenmek zorundayım."

"Ama onlar ölmedi," diye aceleyle söylüyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. "Değil mi?"

Kaşlarını çatarak, sanki birdenbire varlığını hatırlamış gibi bana bakar. Sonra iç çekerek, "Yaklaştın, ama hayır. Yine de önümüzdeki yüz yıl boyunca uyuyacaklar, bu yüzden burada kalamazlar."

"Yani... yemek odasında kalamazlar mı?"

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Lanetini yarattığımda durum farklıydı. Toz ve örümcek ağları altında uyuyan cansız bedenlerle dolu bir kale, o zamanlar büyüleyici bir yerd. Şimdi mülk gibi bu bir değerli

israf edilemeyecek bir meta. Ve eminim ki bir sonraki seelie hükümdarı Nocturnus Sarayı'nı hemen ele geçirmek isteyecektir."

"Ele geçirmek mi?" diye tekrar ediyorum. "Burası benim ailemin sarayı."

O gülerek homurdandı. "Baban uyurken kral olarak kalamaz. Haber yayılır yayılmaz, atasözündeki akbabalar üşüşecek ve onun yerini almak için savaşacaklar. O yüzden o zamana kadar herkesi mezarlıkta uygun şekilde gömmeliyim. Artık bu tür sorunlar için bir tesisimiz var. Oh, merak etme. Tabutlar oldukça rahattır ve hala nefes alan cesetleri barındıracak şekilde tasarlanmıştır."

Tabutlar.

Gömülmek.

Katakomp

r.

Tesis.

Bu kelimelerin hiçbiri, Nyxia'nın gelişinde hissettiğim zayıf umudu canlandırmaya yetmiyor. Yüz yıllık uyku büyüsunü hayal ederken ne düşünüyordum bilmiyorum, ama eski kraliçenin anlattığı kesinlikle bu değildi. Zaten böyle korkunç bir kaderi hayal edecek kadar zamanım da yoktu, çünkü o kanatlı piç kurusu anılarımı çaldı ve ailem de önemli konuları bana anlatmamayı tercih etti...

Düşüncelerimi durduruyorum ve suçluluk duygusuyla göğsüm sıkışıyor. Hayır, ailemi suçlamayacağım. Bunu ben yaptım. Ailemi bu korkunç duruma ben soktum.

Babamın boğazına bıçağı dayadığımda anne ve babamın yüzlerindeki korku dolu bakışlar gözlerimin önüne geliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, görüntülerin kaybolmasını istiyorum. Derin nefes alıp, dehşete kapılmış yüzlerini zihnimden uzaklaştırıyorum. Onların yerine, annemin sarayın merdivenlerinden koşarak bana doğru geldiğini görüyorum. Mutlu gözyaşları. Bana duyduğu gurur. Umudu. Babamın başımı okşadığını görüyorum. Utangaç gülümsemesi.

Tanrım, onları hayal kırıklığına uğratamam.

Gözlerimi açtığımda Nyxia'nın masanın uzunluğu boyunca yürüyerek, başını eğip her bir cesedi hesaplı bir bakışla incelediğini görüyorum. Zihninde tabutlarını mı ölçüyor? Bu iğrenç düşünce sinirlerimi gerginleştiriyor. "Lanetini geri alabilir misin?"

"Neden bunu yapayım ki?" diye dalgın dalgın sordu ve bir sonraki uyuyan bedeni incelemeye başladı. "Lanet lanettir. Ben sadece büyü beni çağırdığı için buradayım. Laneti koyan kişi olarak, bu olaydan ve önceki tüm olaylardan sorumluyum. Gecenin aşkına, siyasetle işim bitmiş olmalıydı."

"Ama laneti başlatmak için kandırıldım."

Sürprizmiş gibi bir ifadeyle gözlerime bakıyor. "Yani tüm aileni lanetlemek ve Lunar'ın seelie yönetimini kaosa sürüklemek niyetinde değildin mi? Ne büyük bir itiraf."

Onun alaycı tavrına sinirleniyorum ama korkmuyorum. O, adadaki en kötü şöhretli perilerden biri olabilir, ama artık kraliçe değil. Aklımdan geçeni söylemezsem, ailem için umut kalmaz. "Lanet hakkında bilgim yoktu. Bilseydim, bu kadar aceleci davranmazdım. Daha da önemlisi, Lemurias ailesi, sen benim ailemi ve onların ailesini cezalandırdığından beri bu an için planlar yapıyordun."

"Öyle mi?" Sesi yine boş, uyuyan bedenleri incelemeye devam ediyor.

Nyxia'ya doğru yürüdüm, gözlerimi masanın etrafındaki çökmüş figürlerden ayırmadım. "Öyle. Her ailenin diğer ailenin bir sonraki çocuğunu lanetlemesine izin verdiğinde, banshee klanının gizli bir amacı vardı. Beni demirle bağlanmak için lanetlediler ve bir sonraki çocuklarına Vintarys adını verdiler. Ona bağlıyım. Bana konuşmamı veya bir şey yapmamı emredebilir ve ben isteğim dışında itaat etmek zorundayım."

O kıkırdar. "Ah, çok zekice."

Boynumdan sıcaklık yükseldi. "Briars ve Lemurias arasındaki şiddeti sona erdirmek isteyen biri için biraz fazla etkilenmiş gibisin."

Bana masum bir bakış atar. "Şiddeti sona erdirmek istediğimi kim söyledi? Eğer bunu isteseydim, her iki aileden herkesi çok az çabayla öldürebilirdim."

"O zaman neden..."

"Bak, küçük Briar," der, kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakar. "Sen farklı bir dönemde doğdun. Ayrıcalıklı bir dönemde. İki klan arasındaki bu önemsiz rekabet farklı bir dönemden geliyor. O zamanlar görgü kurallarına bağlı değildik. Bugün beklenen adalet kurallarına uymuyorduk. Kurnazlığı saygı duyuyorduk. Ailelerini, umutsuzca dahil olmak istedikleri seelie toplumunda hayvanlar gibi davranmalarını engellemek için cezalandırdım. Savaşmaya devam etmek istiyorlarsa, bunu gizlice yapabilirlerdi ve her halka açık etkinlikte kan dökmeyi bırakabilirlerdi."

Kalbim parçalandı. Daha iyi bilmeliydim. Çalışmalarım Nyxia'yı acımasız, zeki, zalim ve aynı derecede saygı duyulan bir hükümdar olarak tanımlıyordu. Tehlikeli perilerin yaşadığı, insanların perilerin zorlamalarından, baştan çıkarıcı büyülerinden ve gerçek isimlerinin çalınmasından korktuğu bir dönemde o güçlenmişti.

, baştan çıkarıcı büyülerinden ve gerçek isimlerinin çalınmasından korkarak yaşıyordu. Neden buraya yardım etmek için geldiğini düşündüm ki?

"Oh, bana öyle bakma." Gözlerini devirdi. "Ben canavar değilim. Modern hayata uyum sağladım ve senin için üzülüyorum. Birazcık."

"O zaman lütfen söyle. Laneti bozmanın bir yolu var mı? Ailemi yüz yıl beklemek zorunda kalmadan uykusundan uyandırmanın bir yolu var mı?"

"Elbette var. Laneti bozmanın her zaman bir yolu vardır. Lanetlerin doğası budur."

Daha önce hissettiğim zayıf umut geri gelir. Sesim titreyerek sorarım, "Lütfen nasıl olduğunu söyler misin?"

Dudakları hem acımasız hem de eğlenceli bir gülümsemeye büründü ve uzun köpek dişlerinin uçları ortaya çıktı. "Neden yapayım? Lanetlediğim kişilere çözümleri öylece veremem. Ve kandırıldığın için sempati toplamaya çalışma. Rakibinin de ailen tarafından aynı şekilde kandırıldığını çok iyi biliyorum."

Rakibimin adı öfkemi alevlendirir. Ailem *onun* yaptığı kadar alçakça bir şey yapamaz. Bunu söylemek için ağzımı açarım... ama sözler dilimde kurur. Gerçek şu ki, ailemin geçmişte ne yaptığını, sadece beni değil, kendilerini korumak için ne kadar ileri gittiğini tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim, *şimdi* daha iyisini yapmaya çalıştıkları.

Ama bu argüman Nyxia'ya ne yararı olur ki? Onu ikna etmek için söyleyebileceğim bir şey olmalı. Zeka ve kurnazlığı açıkça takdir ediyor...

Bakışlarım yavaşça cesetlerin üzerinde dolaşıyor. Omurgamdan bir ürperti geçiyor, ama aklıma bir fikir geliyor. Daha çok, ona hitap edebileceğim bir açı gibi.

Ellerimi belime koyarak, hissettiğimden daha fazla özgüvenle konuşmaya başladım. "Bu kadar cesedi bir tesiste saklamak hem sizin zamanınızı hem de sarayın kasasını zorluyor olmalı."

"En kötüsü benim zamanım, evet."

"Ve Lunar'ın seelie tahtı için verilecek savaş, tüm sarayda ve Lunar'ın Unseelie Kralı olan kardeşinizde de kargaşaya neden olacaktır. Seelie hükümdarlığı el değiştirirken, onun boşluğunu doldurmak zorunda kalacak, değil mi?"

"Bu, onun zaten yapmadığı bir şey değil," dedi kadın. "İnsanlar, babanızdan çok Kral Franco'yu tercih ediyor. Özellikle kuzeydekiler."

Çenemi sıkıyorum. Babam bile bunu kabul etti. "Yine de, böyle ani bir değişiklik Ay Sarayı için kolay olamaz. Adanın

birleşmesinden bu yana, ani iktidar değişiklikleri yerel ekonomi ve halkın genel refahı üzerinde uzun süreli etkiler yarattı."

O, alaycı bir şekilde güldü. "Kitaplardan okumuş gibisin."

Yanaklarım kızardı. Haklıydı. Bu sözleri derslerden ezbere almıştım. "Ama haklıyım, değil mi? Her sarayda iki hükümdar olması nispeten yeni bir şey. Bu uygulama başladığından beri, mevcut hükümdarın tamamen görevini yerine getiremeyeceği bir durumda, taht için mücadele edenler arasında bir çatışma çıkmadı. Bu kargaşanın ne kadar süreceği belli değil. Ya All of All'ın büyüğü bir galip belirlemeyi reddederse? Ya babam seelie tahtının en gerçek hükümdarıysa..."

"Yeter artık." Başını salladı. "Sen gerçekten Divina'nın kızıydın."

Ağzımı açtım ama bu iltifata teşekkür etmeli miyim, yoksa hakaret olarak mı almalıyım, emin olamadım. Her halükarda, konuyu daha fazla zorlamaya cesaret edemedim.

"Peki," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle tekrarladı. "Peki! Laneti nasıl bozacağını sana söylemeyi düşüneceğim, ama sadece bunu yapmanın, bahsettiğin kargaşanın saraya yayılmasını nasıl engelleyeceğini açıklayabilirsen."

Kalbim zaferle çarpar, ama yüzüme yansıtmamaya çalışırım, çünkü kendini beğenmişlik işime yaramayacağını düşünürüm. "Lanet kırılırsa, seelie tahtı için savaş olmayacak. Babam uyanacak ve tacını koruyacak."

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Lanetleri bozmak kolay olmayacak ve bir gecede gerçekleşmeyecek. Çok çalışma gerekecek ve bu işi ben yapmayacağım. Sen bozmalısın."

"O zaman ben yaparım."

"Peki, bunu yaparken seelie kralının uyuduğunu nasıl gizleyeceksin? Ailenin sarayı gizli tuttuğunu biliyorum ve bu odanın boşluğuna bakılırsa, bu gece çok az personel var sanırım. Yine de sarayı uzun süre kapalı tutamazsın. Dilekçeler birikecek. Vatandaşlar kralıyla görüşmelerine izin verilmediği için isyan çıkaracak. Rakiplerin şüphelenmeye başlayacak. Er ya da geç halk gerçeği öğrenecek ve ben bunu onlardan saklayamayacağım."

Umutsuzluk kalbimi parçalıyor. Çok yaklaştım. Çözümüne çok yaklaştım. Şimdi vazgeçemem. "Bana biraz zaman verin, lütfen. Laneti kırmak ve ailemi geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne olursa olsun." Son cümle boğazımda düğümleniyor, çünkü neredeyse yalan gibi geliyor. Ailemi kurtarmaya kararlıyken

ailemi kurtarmaya kararlıyken, yapamayacağım şeyler olduğunu da kabul etmeliyim. Ya gözlerimden gökkuşağı çıkarmam ya da artık var olmayan efsanevi bir canavarı yenmem gerekirse? Lanetler ve karşı lanetler genellikle böyle saçma şeyler değil midir?

Ellerimi göğsüme bastırıp başımı eğiyorum. "Lütfen, eski Majesteleri, yalvarıyorum. Laneti nasıl bozacağımı söyle, deneyeceğim."

Aramızda uzun bir sessizlik hakim. O konuşana kadar başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Sessizliğin her saniyesi kalbime bıçak gibi saplanıyor.

"Sen kazandın," der sonunda.

Başımı kaldırdım ve kalbim yeni bir umutla çarptı.

"Lanet laneti nasıl bozacağımı söyleyeceğim, ama sadece iyi bir abla olduğum ve kardeşime sıkıntı vermek istemediğim için. Karısı hamile olduğu için şu anda yeterince derdi var. Ama sana sadece iki hafta veriyorum."

Omuzlarım titriyor ve titrek bir şekilde başımı sallıyorum. "Yapacağım."

"Şimdi... şartları hatırlamam gerek. Bu aptal lanet çok uzun..." Gözleri uzaklara dalıyor ve yüzünün yanına dokunuyor. "Ah! Hatırladım. Laneti bozmak için, iki ailenin artık düşman olmadığını kanıtlamalısın."

"Bunu nasıl yapacağım?" Kalbim çöküyor. İki aile *de* düşman. Bunu değiştirmek için ne yapabilirim ki? Kanıtlamak için?

"Bu laneti yarattığımda, onun bozulması için çok özel şartlar ekledim. Rakibinle birlikte, diğer aile lehine kendi isteklerinden vazgeçmelisin."

Başımı geri çekiyorum. "Bu ne anlama geliyor? Ne yapmam gerekiyor?"

Elini kayıtsızca salladı. "Basitçe, rakibinle ikinizin de yapmak istemediği, ancak diğer klana fayda sağlayacak bir görevi yerine getirin. Ancak o zaman her iki aile de büyüleri uykusundan uyanacak. Ve yeraltı mezarlarında biraz yer açılacak."

Kanım donar. "Her iki aile mi?"

"Seninkinin özel olduğunu düşünmüyordun, değil mi?"

Kahretsin. Tabii ki lanet böyle işleyecekti. Sadece benim ailem için değil, her iki aile için de bozulacaktı. "Ve bu görevi... *onunla birlikte* yapmam gerekiyor."

"Evet, *onunla*. Uyku büyüüne kapılmayan tek Lemurya. *Kim* olduğunu biliyorsundur. Kimliğini açıklamayacağım.

ailen yıllardır bu bilgiyi benden zorla almaya çalışıyor."

"Evet, kim olduğunu biliyorum," diyorum dişlerimin arasından. "Ve ben... onunla bir görevi yerine getirmek zorundayım? Birlikte çalışmak zorundayız?"

O başını salladı. "İkinizin de istemediği ama diğer aileye fayda sağlayacak bir şey yapmak. Evet. Aynen öyle dedim. Ve hayır, bu fayda lanetin kırılması olamaz. Görev, karşı aileye benzersiz bir fayda sağlamalı. Bitirdik mi?"

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. En son yapmak istediğim şey Thorne Blackwood ile çalışmak. Ya da Vintarys. Ya da o pisliğin gerçekte kim olduğu.

Ama yine de... laneti bozmanın tek yolu bu. Nyxia sırtıyor. "Kolay olmayacağını söylemiştim."

Tanrım, haklıydı. Ama ben çoktan söz verdim. Bunu sonuna kadar götürmeliyim. Ailemi kurtarmalıyım. Bunu yapabilecek tek kişi benim. Ve Thorne ile ittifak kurmam gerekirse...

Hayır.

Onunla ittifak kurmayacağım.

Onu *kullanacağım*.

Böyle söylemek öfkemi yatıştırıyor. "Unutma, sadece iki hafta var."

Nyxia'nın sözleri beni dehşete düşürdü. Verilen süreyi zaten belirtmiş olmasına rağmen, yapmaya zorlanacağım şeyi bildiğim için artık bu süre farklı bir anlam kazanmıştı. "Ama ben... Ne yapabileceğimizi bilmiyorum..."

"İkiniz de yapmak istemediğiniz sürece her şey olur. Ve diğer aileye fayda sağladığı sürece."

Başımı sallıyorum. "Bunu onunla birlikte yapmam gerekiyor, ama nerede olduğunu bile bilmiyorum. Onu nasıl bulacağım?"

"O bir kamu figürü, küçük Briar. Bulması zor olmamalı."

Tartışmak istiyorum. Belki sıradan bir insan için tanınmış birini bulmak zor değildir, ama ben tüm hayatımı manastırda geçirdim. Bu sarayda yolumu bile zor buluyorum, bu şehirde, sarayda veya adada yolumu bulmam imkansız. Thorne saklanıyorsa...

Bana söylediği son sözler aklımdan geçiyor. *İntikamını almak istiyorsan, benimle yüzleşebilirsin. Saklanmayacağım.*

Alaycı bir şekilde gülüyorum. Tabii. Elbette saklanmayacak. Beni bir tehdit olarak görmüyor. Yaptığı şey için onu fae kanunları bile cezalandıramaz, çünkü kendi haklarını kullandı. Hilekarlık ve aldatma yasadışı değil.

Yine de...

"Onu bulmak iki hafta sürebilir. Bana daha fazla zaman vermeyecek misin? Ya da en azından onu nerede bulabileceğime dair bir ipucu?"

Burun delikleri genişledi. "Senin için yeterince şey yaptım ve hayır, iki haftadan fazla süre veremem. Üç gün sonra kardeşim, kraliçenin hamileliğini kutlamak için bir haftalık halka açık bir kutlama düzenliyor."

"Öyle mi?"

Gözleri sert bir bakışla derinleşti. "Şu anda öyle. Neyse ki kral partileri sever. Sevgilisi içinse onu ikna edebilirim. Ama iki hafta, halkın kutlamalarla meşgul olacağını garanti edebileceğim en uzun süre. Daha uzun sürerse vatandaşlar seelie sarayının neden kapalı kaldığını merak etmeye başlar."

Şaşkınlık beni sardı. Bu partiyi benim için mi düzenliyor?

"Bu kadar gururlanma. Bu benim kardeşim için de yararlı, unuttun mu? Her neyse, sana bir tavsiye verebilirim. Düşmanını bulmak istiyorsan, pastanesinden başla. Amiral mağazasının üstünde bir daire var. Oraya uğramadan malikanesine dönmeyeceğini sanmıyorum. Sık sık mağazalarını ziyaret ettiği ve her birine ayrı ayrı özen gösterdiği biliniyor."

Onun olumlu yorumuna dişlerimi sıkarak, bunun bir ipucu olarak nasıl kullanabileceğime odaklanıyorum. Hala yeterli bilgi yok, ama en azından bir şey var. Başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim, eski Majesteleri."

"Eski Majesteleri," diye mırıldanıyor. "Beni yaşlı gibi gösteriyorsun. Evet, emekli oldum ve bu, gecemin oldukça tatsız bir şekilde bölünmesine neden oldu. Eğer sen ve düşmanın iki hafta içinde laneti bozamazsanız, aileni katakomplara götürmek için uygun bir araçla geri geleceğim. O yüzden zamanımı boşa harcama, küçük Briar. İyi akşamlar."

Başını eğip, sonra kaybolur. Hayır, kaybolmaz. Kuzen Remus gibi sisli bir gölgeye dönüşür, ancak şekli daha belirsizdir ve herhangi bir fırtına rüzgarı kadar hızlı bir şekilde odadan çıkar. Açık kapıya uzun bir süre bakakaldım, sonra kapıdan içeriye bakan geniş gözlü yüzleri fark ettim. Thorne ilk tehdidini savurduğunda odadan çıkarılan üç hizmetçi, kedi peri ve iki tilki de oradaydı. Nyxia ile konuşmamı duymuşlar mıydı? Burada olanların tamamını biliyorlar mıydı?

Tilkilerden biri eşiği geçer ve ön pençeleriyle selam verir. "Prenses Rosaline." Derin sesinden, akşam yemeğinde

"Vekil hükümdar olarak emirlerinizi bekliyoruz."

Keskin bir nefes alıyorum. Ben... hükümdar mı oynuyorum? Tanrım.

Tilkiye, sonra da bir avuç hizmetkârlara, ardından ailemin cesetlerine bakıyorum. Hayal kırıklığına uğrattıklarım. Farkında olmadan ihanet ettiklerim.

Kurtaracağım olanlar.

Çenemi kaldırıp ellerimi belime koyuyorum ve olmam gereken prenses gibi davranmaya çalışıyorum. "Önce isimlerinizi söyleyin. Sonra aranızda insan kanı olan ve yalan söyleyebilen var mı? Üçüncüsü, Thorne Blackwood'un amiral gemisi fırınına bulun ve oraya gitmek için ihtiyacım olan tüm kaynakları toplayın."

THORNE

İntikam tatlı değildir. Tatmin edici de değildir. İntikam gereklidir. Acımasızdır. İntikamımı mümkün kılan bıçak kadar keskindir. Böyle olacağını biliyordum. Yaptıklarımın barış getirmeyeceğini biliyordum. Hiç beklemiyordum. Babam böyle olacağını söylemişti.

İntikamdan vazgeçeceğine söz ver. Bu yolda devam edersen, oğlum, nefretin seni içten içe yakacak.

O zaman ben yanacağım.

Altı ay önce söylenen bu acı sözlere rağmen, her şeyden çok soğuk hissediyorum. Etrafımdaki mutfak fırınlarının sıcaklığı bile bu soğuğu üzerimden atamıyor. Gözlerimi her kapattığımda hissediyorum. Üç gün önce Briony Rose'u terk ettiğimde gördüğüm üzgün yüzünü her hatırladığımda. Daha çok zevk alacağımı sanmıştım. Benim yaşadığım korkuları yaşayan birinin acısını tatmak hoşuma gider diye düşünmüştüm. Aldatılmanın şokunu. Ailenin zorla uykudan uyandırılmasının sorumluluğunu üstlenmenin acısını.

Ama Briony'nin şimdiki zamanında geçmişimin yankılarını görmek hoşuma gitmedi.

Çünkü o benim gerçek hedefim değildi.

Onun ailesi idi.

O, onlara karşı kullanabileceğim en keskin silahtı.

Miss Rose'u aklımdan silip, tüm dikkatimi ellerimin altındaki hamura veriyorum. Blackwood Bakery'nin Gibbous Peak şubesindeki mutfak, elektrik ampulleriyle zaten aydınlık olsa da, güneşin ilk ışınları lavabonun üzerindeki pencereyi aydınlatıyor. Adayı çaprazlayan peri büyüsünün ley hatları sayesinde, Faerwyvae'deki çoğu şehir elektrik kullanıyor. Lunar Court'un en ünlü alışveriş ve yemek bölgelerinden biri olan Gibbous Peak kasabası da bir istisna değil.

Üçgen şeklindeki hamuru hilal şeklinde açarken, zengin tereyağı kokusu çalışma masamı dolduruyor. Dün gece saatlerce bu hamura tereyağı katlayarak geçirdim ve bu sabah onun canlanıp lezzetli, gevrek bir hamur işi haline geldiğini görecekim. Blackwood Bakery, her şeyden çok kekleriyle ünlü olduğu için, hilal ekmeğini sadece sabahları servis ediyoruz. Yine de, bu ekmeği yapmak en sevdiğim şeylerden biri.

Her hilali özenle katlıyorum, sonra fırın tepsisine düzgünce diziliyorum. Sonuç düzenli. Hoş. Mükemmel. Sinirlerimi yatıştırıyor. İçimdeki soğukluğu biraz eritiyor.

"Bay Blackwood! Bütün gece çalıştınız, değil mi?"

Gözlerimi kaldırdığımda, en sevdiğim fırıncı Bayan Fernly'nin, hala karanlık olan dükkandan mutfağa girerken gördüm. Bana Bay Blackwood diye seslenmesi beni daha da rahatlatıyor. Bu isimde küçümseme ve nefret yok. Son on beş yıldır bana sakın bir hayat sağlayan bir isim. Bayan Fernly benim başka bir isimle anıldığımı bilmiyor. Hayatımda kimse bilmiyor, yarı peri olduğumu da bilmiyorlar. Onlar için ben her zaman Edwyn ve Alina Blackwood'un oğlu Thorne Blackwood oldum. Kimse, ebeveynlerimden birinin benimle kan bağı olmadığını bilmiyor. Yarımın başka bir aileye bağlı olduğunu. Farklı bir isme. Kan ve karanlıkla lekelenmiş bir geçmişi taşıdığımı.

Bayan Fernly parmağını bana doğru salladı. "Haklıyım, değil mi? Bütün gece çalıştın."

Onun şüphelerini doğrulamaya tenezzül etmiyorum, ama haklı. Uyku beni terk etti. Ya da belki ben onu terk ettim. Tek bildiğim, şu anda en son istediğim şeyin rüyalar olduğu.

Gözlüğümün köprüsünü itip fırıncıya sıcak bir gülümseme atıyorum. "Beni aşağılamaya mı çalışıyorsunuz Bayan Fernly? Dün kalmış yemek gibi görüldüğümü ima ediyorsunuz herhalde. Oysa siz şafak kadar parlak ve güzelsiniz."

Geniş kalçalarına önlüğü bağlarken alaycı bir şekilde gülümsedi ve alaycı bir bakışla beni yakaladı. "Bir an bile övgülerinin işimi elinden aldığını telafi edeceğini sanma. Hilal ekmeği benim uzmanlık alanım, biliyorsun, dün benden üç kek çaldın bile. Saatlik ücretle çalışıyorum Bay Blackwood ve kazandığım parayı hak etmek istiyorum. Boş boş oturmaya zorlanmaktan hoşlanmıyorum."

Kıkırdayarak, tereyağlı hilal ekmeği tepsisini kaldırıp yükselen rafa koydum. "Sanki beni burada istemiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Kimse patronun burada olmasını istemez. Sen somurtarak ortalıkta dolaşırken nasıl rahatça dedikodu yapabiliriz?"

"Somurtmak mı? Somurtuyormuşum gibi mi görünüyorum?"

Kaşlarını kaldırdı. "Aniden ortaya çıktığından beri bu haldesin ve neden burada olduğunu bize hiç söylemedin. Normalde habersiz ve amaçsız gelmezsin."

"Gibbous Peak fırını en sevdiğim yer, biliyorsun. Ayrıca, sadece senin parlak ve güneşli yüzünü görmek için gelmediğimi nereden biliyorsun?"

Bana parlak ve güneşli olmaktan uzak, ama yine de bir şekilde aynı sıcaklığı taşıyan bir bakış attı. "Sana söyledim, bana iltifat etmekle bir yere varamazsın. Bu, karamsar halini de gizleyemez. Seni çocukluğundan beri tanıyorum, Bay Blackwood, tüm ruh hallerini gördüm. Sakın o fırına dokunma!"

Adımımı yarıda kesip, önceki hamurların pişmekte olduğu fırına doğru ilerlerken duruyorum.

Bayan Fernly, yanımdan geçerken fırın eldiveniyle omzuma vurur. "Ciddiyim. İşimi elinden almaya çalışma. Bu iş sana yakışmıyor. Sen adanın en zengin adamlarından birisin. Artık bu tür işleri yapmana gerek yok."

Haklı olabilir, ama ben *angarya işleri* özlüyorum. Çocukken mutfakta çalışmayı severdim. Tereyağının kokusu. Unun dokunuşu. Kaosu düzenli bir mükemmelliğe dönüştürmenin verdiği mutluluk. Ara sıra pasta yaptığım seçkin müşteriler dışında, işimin çoğunu Blackwood Malikanesi'nde bir masada yapıyorum. Şeker ve hamurla çalışabileceğim her fırsatı kaçırmamaya çalışıyorum.

"Ya bana neden bu kadar karamsar olduğunu söyle ya da beni rahat bırak," diyor. "O somurtkan gözlerinle çalışamıyorum."

Bir nefes verip tezgaha yaslanıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Neden burada olduğumu ona söyleyemem. Ne yaptığımı. Eylemlerimin sonuçlarının nasıl olacağını görmek için birkaç gün Lunar Court'ta kalmaya karar verdiğimi. Seelie tahtı kaosa mı sürüklenecek? Briony yaptığımı itiraf edecek mi? Eğer itiraf ederse, ben hazırım. Aslında, neredeyse rahatlayacağım. Sonunda iki kimliğimle yaşamak nasıl olurdu? Thorne Blackwood ve Vintarys Lemuria. Adımın mercek altına alınacağına ve skandallara karışacağına eminim, ama seelie tahtının kaderi bunun uzun sürmemesini sağlayacaktır.

Peki neden henüz bir haber almadım?

Boğazımı temizleyip kayıtsız bir ses tonuyla soruyorum. "Sabah gazeteleri geldi mi?"

Bayan Fernly fırından taze pişmiş hilal şeklinde ekmekleri çıkarır ve soğuması için rafa koyar. "Ah, evet geldi. İçeriye getirdim ve bakmak isterseniz tezgahın üzerine bıraktım. Manşetteki haberler bugün herkesi heyecanlandıracak."

Yutkunuyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Kraliçe Ember hamile ve Kral Franco bu akşam Selene Sarayı'nda halka açık bir kutlama düzenliyor. Tüm vatandaşlar hafta boyunca kutlamaya katılabilir. Tanrım, ne kadar telaşlı bir olay olacak. Selene Sarayı'nın yakınlarına bile yaklaşmamak için mutluyum, ama kutlama işlerin yavaşlamasına neden olur mu acaba?"

Onun sözlerini düşünürken kaşlarımı çattım. Uyuyan seelie kraliyet ailesinden haber yok, ama Kral Franco'nun partisi hakkında bir sürü haber var. Kral şimdiye kadar olanları mutlaka duymuştur. Üç gün oldu. Kız kardeşi, koyduğu lanetin etkisini hissetmiş olmalı. Nyxia, tıpkı benim aileme yaptığı gibi, cesetleri katakomplara götürmek için Nocturnus Sarayı'na gelmiş olmalı.

Hiç haber olmaması ne anlama geliyor?

Beklenmedik bir panik dalgası beni sarar.

Eğer haber henüz yayılmadıysa...

Briony benim yaptıklarım hakkında sessiz kaldıysa...

Onun kederli yüzü, öfkesi, ihanetime duyduğu acı zihnimi dolduruyor. Yapmam gerekeni yaptım. Planımı tamamlamak için ona zarar vermem gerektiğini biliyordum ve bunu isteyerek yaptım.

Ama ya bu onun için çok ağır gelirse?

Ya bu acı, on beş yıl önce bende olduğu gibi ateşli bir öfkeye değil de, aşılamayacak kadar büyük bir keder kaynağına yol açıtıysa? Ya benim acımasızlığım onu yaşamak istememeye ittiyse? Ya gerçek kimliğim Briony'nin sağduyusu yüzünden değil de, onun... onun...

Hayır, zihnimin bu kadar karanlık bir yola sapmasına izin vermeyeceğim. Düşmanım hakkında her şeyi bilmiyorum olabilirim, ama hayatına son vermektense savaşmayı tercih edeceğine inanıyorum.

Ama yanılıyorsam...

" melankolik

Blackwood, yoksa ekmeğin tadı kötü olacak."

Düşüncelerimden sıyrılıp tezgahdan uzaklaştım. "Belki de haklısın, gitme vaktim gelmiştir. Blackwood Malikanesi'nden bir haftadır uzaktayım."

"Akıllı çocuk."

Çocuk kelimesine yarım ağız gülümserim. Altı yirmi yaşımdayım. Beni on bir yaşımdan beri tanıyor, bu yüzden sanırım onun için her zaman bir çocuk olacağım.

"Hadi, git artık." Gözlerini bana dikip eliyle beni uğurlar, bu onun veda kucaklaması gibidir. Gerçeği bilseydi bana bu kadar küstahça davranır mıydı?

Bunu bilseydi, bana karşı bu kadar cüretkar davranır mıydı? Babamın son isteğine karşı gelip, bana verdiği huzurlu ve sakin hayat yerine intikam peşine düştüğümü öğrenirse, bu kadar açık sözlü konuşur mu? Belki de öğrenmeden eve dönmem en iyisidir.

Mutfaktan dükkânın ön tarafına çıkıyorum. Yarı peri olan bir adam, sabah fırını açmak için Lunar Court'un para birimi olan aytaşı parçalarını sayıyor. Bana neredeyse eğilecek kadar derin bir selam veriyor. "Günaydın, Bay Blackwood! Sizinle tanışmak bizim için büyük bir onur."

Gülmeme engel oluyorum. Herkes benden kurtulmak için bu kadar kararlı değil. Ya da belki de genç kasiyer sadece bana yalakalık yapmak istiyor. Sabah tezgahın üzerine astığım ceketimi alıp ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Güneş ufuktan yükselmiş, Gibbous Peak'in sokaklarını puslu bir ışıkla kaplıyor. Tamamen aydınlık olsa bile, Lunar Court diğer saraylar kadar parlak değildir. Işık her zaman kısmi güneş tutulması gibi büyüleyici bir sisle süzülür. Yine de gözlüklerim olmadan iyi göremeyeceğim kadar parlaktır. Sadece loş odalar veya gece vakti görüşümü iyileştirir. Daha çok alışkanlıktan, gereklilikten değil, gözlüklerimin köprüsünü itiyorum ve fırınının ön camından geçiyorum.

Saatın erken olmasına rağmen, etrafımdaki sokaklar hareketlidir, çünkü çoğu dükkân bir saat içinde açılacaktır ve bu sokak kahvaltılık ürünleriyle ünlüdür. Birkaç dakika içinde, Blackwood Fırını'nın önünde, taze hilal ekmeği isteyen aç müşteriler veya günün ilerleyen saatleri için kek alanlarla dolu bir kuyruk oluşacaktır.

Fırın, Gibbous Peak'in en işlek kavşaklarından birinin köşesinde, kafeler, hanlar ve restoranların toplandığı bir bölgede bulunuyor. Köşeyi dönüp, dairemin girişinin bulunduğu binanın arkasına doğru ilerlerken, ceketimi yeleşimin üzerine atıyorum. Ancak birkaç adım atabiliyorum ki, birisi caddeyi geçip yoluma çıkıyor.

Öfkeli mavi gözler benimkilerle karşılaşır.

Briony Rose omuzlarını dikleştirir, ayaklarını genişçe açar ve parmaklarını yumruk yapar. En son gördüğümde giydiği kıyafetin aynısını giymektedir, ancak saçları ustaca zarif bir topuz yapılmış, başının üzerine mor kurdeleli ve pembe şakayıklarla süslenmiş küçük siyah bir şapka takmıştır.

Onu görünce kalbim şaşkınlıkla atıyor ama bunu yüzümden belli etmiyorum.  lgisiz ve sakın bir maske takarak sözlerimi se iyorom ve ona daralmış gözlerle bakıyorum. "Demek intikam için geldin.  lk hamle sende. Seni durdurmayacağım."

"Konuşmaya geldim," diyor, sözleri yavaş. Düzgün. Yüzünde en ufak bir korku yok. "Eğer olay çıkarmak istemiyorsan, özel olarak konuşalım."

Neredeyse gülüyordum. Onun kedere kapılacağını düşünmek ne kadar aptalcaydı. Elimi geldiğim yere doğru uzattım. "Dairemde konu abiliriz. Hemen içeride, merdivenlerin yukarısında."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanmıyorum, Bay Blackwood. Özel olarak konuşacağız ama açık bir yerde. Gel." Topuklarını dönerek, az önce ona teklif ettiğim yöne doğru uzaklaştı.

  imde dolaşan   keye karşı dı lerimi sıkarak onu sokağa kadar takip ediyorum. Fırının hemen arkasında, dairemin kapısından birkaç metre uzakta duruyor. Nerede olduğumuzun farkında değil mi? Buranın benim b lgem olduğunu? Fırının mı?  kinci evimin? Aptallığına ba ımı sallayarak, aralarında geniş bir mesafe bırakarak onun önünde duruyorum. Bana ne yapmayı planladığını, silah mı sakladığını yoksa sadece itibarımı zedelemek için mi geldiğini bilmiyorum.  kincisini günlerdir bekliyorum. Onun   kesiyle y zle meye hazırım ama intikamını yatarak almayacağım. Yakla masam iyi olur.

Kollarımı kavu turup onun hamlesini bekledim.

Ama...

Tek yaptığı, gözlerini kısarak beni incelemek.

Ka larını kaldırdım. "Ee... benimle ne konuşmaya geldin?"

Bana birkaç saniye rahatsız edici bir şekilde baktı. Sonra içini çekerek gözlerini kısaca kapattı. Göz kapakları açıldığında dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bana doğru küçük bir adım attı. "Siz, Bay Blackwood, tam olarak dediğim şeyi yapacaksınız. Bir anla ma yapacağız ve siz her şartı kabul edeceksiniz."

Ben gülerek i  çektim. Sonra bir kez daha. "Sanırım rollerimizi karı tırdınız, Bayan Rose. Size ne yapmanızı emredecek olan benim. Tek bir kelimeyle, buraya geldiğinizi unutmanı sağlayabilirim. Gitmeni emredebilirim.  stersem, sokaklarda çıplak dans etmeni emredebilirim."

Kafasını yana eğdi. "Beni tekrar çıplak görmek mi istiyorsun? Utanmalısın, Bay Blackwood. Ama hayır, aramızda kurduğun bağla bana emir veremezsin. Tek bir kelime bile söylersen

, kendini bıçağın ucunda bulursun ve bu sefer bıçak ıskalamaz. Senin içinde biraz peri kanı olduğunu tahmin ettim, ama doğru atardamarı yeterince kesersem, peri iyileştirme gücün devreye girmeden kan kaybından ölürsün. Bu sözleri hatırladın mı? Son görüşmemizde keskin bıçaklar hakkında bir iki şey öğrendim."

"Evet, ama o zaman seni kesmene izin verdim," diyorum, söz konusu silahın izini aramak için vücudunu tarıyorum. Elleri yanlarında kıvrılmış durumda, bıçak falan yok. Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Beni yaralama şerefini sana bırakacağım, ama ölümcül bir darbe vurmana izin vermeyeceğim."

"Seçme şansın olmayacak."

"Nasıl yani?"

"Çünkü hareket edemezsin."

Aksini kanıtlamak için bir adım yana atıyorum. Dudaklarımın köşeleri kıvrılıyor, ama onunkiler de öyle, içime şüphe tohumları ekiyor. Olması gerekenden çok daha kendinden emin. Neredeyse başı dönüyor. Aklımın bir köşesinde bir düşünce çınlıyor, ama bu doğru olamaz.

Olabilir mi?

"Oh, fark etmedin mi?" Yüzündeki ifade sahte bir sempatiye dönüşüyor. "Sen uyuyorsun."

Yüzümün kanı çekildi. Ancak şimdi, ürkütücü sessizliği, sokaktan geçen ayak seslerinin yokluğunu, güneşin bu saatte bu kadar yüksek olmasına rağmen sabah ışığının biraz fazla karanlık olduğunu fark ettim.

Gerçek, karnıma yumruk gibi
çakıyor. Lanet olası bir rüyanın
içindeyim.

BRIONY

Thorne'un kendini beğenmiş güveninin gözlerimin önünde eriyip gitmesini izlemek en muhteşem manzara. Bu pervasız planı yapmaya değer kılıyor. Göğsümde kahkahalar patlıyor ama bastırıyorum. Thorne gibi aptalca davranıp kibrimin beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Hala söylemem ve yapmam gereken çok şey var. Planımın şimdi başarısız olmasına izin veremem.

Düzenli nefes alarak, rüyamda bir pencere açılmasını sağlıyorum, hayalimdeki sahneyi görebilecek kadar büyük bir pencere. Sokak, hayalimdekiyle neredeyse aynı görünüyor, ancak Thorne biraz kenarda duruyor, vücudu hareketsiz, gözleri açık ve boş bakıyor. Önünde, kızıl saçlı, ince yapılı bir erkek peri, boğazına bir hançer dayamış —üç gün önce Bay Blackwood'un bana zorla tutturduğu bıçak. Elf bıçağı sabit tutuyor, dudakları dişlerinden geri çekilmiş, ilk tanıştığım yaratığa çok benziyor —derin sesli tilki hizmetkarı. Şimdi seelie formunda, ince bıyığı, siyah takım elbisesi ve tilkiyken taktığı siyah papyonu var. Planımın bu kısmını önerdiğimde tereddüt etmemesine şaşırdım, ama bıçağı ne kadar kendinden emin bir şekilde tuttuğunu görünce, ailemin bu tür şiddet içeren isteklerine alışık olup olmadığını merak ettim.

Gözlerimi kırptım ve pencere kapandı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Thorne'un sesinde sadece sıkılmış bir merak var ve yüzündeki şok ifadesi kaybolmuş. Bu kadar çabuk kendini toparlamasına hayal kırıklığına uğradım.

Karanlık bir kahkaha attım. Gerçekten sorusuna cevap vereceğimi mi düşünüyor?

Bu planın ne kadar riskli olduğunu mu açıklayayım? "Hepsi senin sayende," diyorum sadece.

Ve bu doğru. Bana, rüyalarımızın gerçek olduğuna ikna edecek kadar çok şey anlattı. Paylaştığımız rüyalar. Onu rüyalarımın çektiğimi ya da onun rüyalarına girdiğimi, bu sırada onun vücudunu felç ettiğimi, tıpkı annemin deneklerine yaptığı gibi. Annem, hiç rüya succubus ile karşılaşmadığını ısrarla söylese de, ben ne olduğumu biliyorum. Ya da... daha çok, uykuda ya da uyanırken büyümün işe yaradığı ve gündüz rüyalarında çok daha fazla kontrolüm olduğu. Bu ana kadar yanılma ihtimalim vardı, ama haklı olduğuma bahse girmeye hazırdım. Planım buna bağlıydı. Ve planladığım gibi uyguladım.

Birinci adım: bir hayal yaratmak. İkinci adım: hayal dünyamı yaratırken dikkatini dağıtacak kadar uzun süre göz teması kurmak. Üçüncü adım: onu deneğim olarak çekmek. Bu beni biraz endişelendirdi, çünkü normalde o benim iznim olmadan hayallerime girer. Ama tek gereken benim niyetim, en ufak bir isteğimdi ve o, hayal dünyamda kapana kısılmıştı. Sanırım büyüm hep böyle işliyordu. Bir partner arzulamam onu dans eden hayallerime çekti. Tahrikim onu *o rüyaya* çekti.

İkincisini zihnimden zorla çıkardım.

Planımın en önemli kısmı, Thorne'u oraya çekebileceğimi bildiğim bir yer seçmek ve her gün, her saat orayı gözetlemektir. Böylece fırsat geldiğinde inandırıcı bir sahne yaratabilecektim. Dünkü görevim buydu. Sıkıcı bir işti ama sonuç verdi.

Sinirli bir nefes verip ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Konuşmak istediğini söyledin. Sonra göremediğim bir bıçakla ve şartları olmayan bir anlaşma ile beni tehdit ettin. Neden buradasın?"

"Oh, pazarlığımızın şartları var. Ve bıçağı göremiyor olman, bıçağın olmadığı anlamına gelmez. Seni temin ederim, yeni arkadaşım Bay Boris, şu anda boğazına keskin bir bıçak dayamış durumda. Sen hareket edemezken, ben edebilirim. Bu benim için bir hayal, yani Bay Boris şu anda söylediğim her şeyi duyabiliyor. Yaptığım her şeyi görebilir. Tek bir hareketimle boğazını keser."

Gözleri birazcık büyüdü. Yalan söyleyemeyeceğimi biliyor.

"Şimdi önemli kısma gelelim. Anlaşmamıza. İki ailenin üzerindeki uyku büyüsünü bozacağız."

Bana yine şok dolu bir bakışla karşılık veriyor.

Kirpiklerimi kırıp başımı yana eğiyorum. "Oh, bir yolu olduğunu bilmiyor muydun? Belki de hayatımı mahvetmekle meşgul olmasaydın, kendin bulurdun."

Ağzını açıyor, ama bir kelime bile çıkmadan uzun bir süre geçiyor. "Bir yol olduğunu nereden biliyorsun?"

"Nyxia söyledi. Eski kraliçeyle oldukça bilgilendirici bir sohbetimiz oldu. Uyku büyüsünü bozmak için ne yapılması gerektiğini tam olarak anlattı. Sen ve ben, ikimizin de yapmak istemediği ama karşı aileye fayda sağlayacak tek bir görevi yerine getirmek için güçlerimizi birleştirmeliyiz. Bunu yaparsak, lanet sona erer ve her iki ailemiz de uyanır."

Çenesi bir yandan diğer yana kayıyor. Gözlerinde mücadelesini, yakıcı merakına rağmen sakın görünme arzusunu neredeyse görebiliyorum. "Neden

Seninle bir şey yapmayı kabul edeyim?"

"Ailenin yüz yıllık süre dolmadan uyanmasını istemiyor musun? Yoksa hayatındaki tek amacın bana zarar vermek mi?"

"Bu fikri düşünebilirim," diyor dişlerinin arasından, "ama ne görevi yapacağız..."

"O çoktan kararlaştırıldı. Monty Phillips ile evliliğimi sağlamama yardım edeceksin." Sözler dilimi yakıyor, kendi teklifime karşı tüylerimi diken diken ediyor. Ama yapmam gereken bu.

"Neden benim yardımına ihtiyacın var ki?"

"Benim için yalan söylemen gerekiyor. Beni Monty Phillips'e götüreceksin, tam da yapman gerektiği gibi, ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceksin. Ailemin iyi olduğunu ama rahatsız olduklarını ve onların yokluğuna bakılmaksızın düğünün planlandığı gibi devam etmesi gerektiğini."

"Bu senin seçtiğin görev mi? Daha basit bir şey olamaz mıydı?"

"Karşı aileye fayda sağlayacak bir şey olmalı," diyorum.

"Lanet kırmak her iki aileye de fayda sağlar. Karşı aile için laneti kırmak uğruna birlikte sevmediğimiz her şeyi yapabiliriz."

Kafamı sallıyorum. "Nyxia bunu zaten söyledi. Lanetin kırılmasının tek fayda olamayacağını söyledi. Görev, rakip aileye özel bir fayda sağlamalı."

"Herhangi bir aktivite, bir fayda sağlayacak şekilde mantıklı bir şekilde eşleştirilebilir." Dudakları sinsî bir gülümsemeye kıvrılır ve sesi kalınlaşır. "İkimizin de hoşlanmayacağı, birlikte yapabileceğimiz bir aktivite biliyorum."

Ne önerdiğini anladığımda yanaklarım kızardı. "Kesinlikle olmaz."

"Neden?" Bir adım daha yaklaştı. "Ah, işe yaramaz, değil mi? Çünkü sen bizim aramızda olan o eylemi hiç de tatsız bulmazsın, değil mi?"

Parmaklarım yumruk haline gelir ve gözlerimi kısarım. "Buraya şaka yapmaya gelmedim, Bay Blackwood. Görevimiz çoktan belirlendi. Her amaca hizmet ettiği için onu seçtim. Monty Phillips ile evlenmek istemiyorum. Sanırım siz de benim arkadaşınızla evlenmemi istemiyorsunuz. Ama bu görevde bana yardım ederseniz, ailemin itibarını, mali durumunu ve toplumdaki konumunu iyileştirerek aileme fayda sağlamış olursunuz."

"Peki bu görevdeki rolünüz aileme nasıl fayda sağlayacak?"

Bir sonraki kısmı itiraf etmeye hazırlanırken kalbim hızla atmaya başlar. Bunu paylaşmak aileme ihanet etmek gibi geliyor, ama elimdeki en iyi yem bu. "Ailem bir anlaşma yaptı. Bay Phillips ile evlendiğimde, annem babamın rakiplerine büyü yapmayı bırakacak. Aileniz babamın tahtına meydan okumak için adil bir şans istemiyor mu?"

Annemin, Thorne'un annesi Morgana'dan kısaca bahsettiğinde söylediklerini hatırlıyorum. Bir ay ejderhasıyla evlendiğini ve babamın tahtına meydan okuduğunda onun taht iddiasını desteklediğini. Annemin büyüü yüzünden onun kaybettiğini. Thorne'un yarı insan olduğunu düşünürsek, bu ay ejderhasının Thorne'un babası olmadığını varsayabilirim. Yine de, babamdan çok bu ay ejderhasını tahtta görmek isteyeceğine bahse girerim.

Thorne elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Senin bu görevin karşılıklı yararları olduğunu anlamaya başlıyorum."

Onun bakışlarını karşılayarak, bu görevi seçmemin daha derin bir nedeni olduğunu saklamaya çalışıyorum. Laneti bozup Monty Phillips ile evlenebilirim, uyandıklarında ailemin sevgisini ve saygısını geri kazanacağım. Bana baktıklarında gözlerinde korku görmeyeceğim. Bunun yerine, onları lanetten kurtarmakla kalmayıp, anlattıkları her şekilde kurtardığım için benimle gurur duyacaklar. Düğünüm, insan tebaalarının saygısını kazanmalarını sağlayacak ve borçlarını silmek için ihtiyaçları olan parayı elde etmelerini sağlayacak. Yaptığım şeyden o kadar etkilenecekler ki, benden korktuklarını unutacaklar.

Tabii, Thorne ile olan bağım uyku büyüleriyle birlikte koparsa.

Thorne yavaşça nefes verir. "Şartların nedir, düşmanım?" Kalbim zaferle çarpar. Onu yakaladım!

"Beni Sandalwood Malikanesi'ne götüreceksin ve Monty Phillips ile evliliğim kesinleşene kadar, yani iki haftadan az bir süre içinde, benim arkadaşım ve avukatım olacaksın." Boğazıma yükselen öfkeyi yutuyorum. Kendi şartlarıma karşı içimde yanan ateş. "Sana söylediğimde benim için yalan söyleyeceksin. Beni ve ailemi her zaman olumlu bir şekilde göstereceksin. Benim koruyucum olacak ve ihtiyacım olan her şeyi sağlayacaksın..."

"Koruyucum mu? Yani sana maddi olarak bakmamı mı bekliyorsun?"

Ona sert bir bakış attım. "Şu anda bunu yapacak başka kimsem yok ve Monty Phillips'in ailemde bir sorun olmadığına ikna olması gerekiyor. Kıyafetlere ihtiyacım olabilir. Balo elbiseleri. Bir gelinlik. Lord Phillips'in babamdan sağlamasını beklediği her şey."

“Ailenin kendi serveti var, biliyorsun.”

"Onlar uyurken onlardan para almayacağım." Kalbime keskin bir acı saplanır ve hemen "Yani, zaten aldığımdan fazlasını almayacağım" derim. Neredeyse yalan söylemekten kurtulduğum için anında rahatlarım. Teknik olarak, ailemden hiçbir şey almadım. Bay Boris bana kraliyet fonlarından küçük bir çanta *verdi*, ama sadece Gibbous Peak'e gitmem ve yemek ve konaklama masraflarımı karşılamam için yeterliydi. Ancak fae büyüünde niyet ve inanç çok önemlidir ve bir parçam bu parayı kabul etmenin hırsızlık yapmaya benzediğine inanıyor.

Gözlerini devirdi. "Çöpçatanlık, bakıcılık ve maddi destek sağlamanın dışında, başka ne şartlar koyuyorsun?"

"Son şart, bizim... bağımızı ya da her neyse onu, benden bir şey talep etmek için kullanmayacağın. Beni isteğim dışında bir şey yapmaya zorlamayacaksın."

"Ah, ama bu bizim ilişkimizin tüm eğlencesini yok eder."

"Bizim bir *ilişkimiz* yok. Biz sadece müttefik olacağız."

Dudaklarının köşesi kıvrılırken, bakışları vücudumun her yerini tarar. "Yani, ilişki yaşamadığın erkeklerin yanında her zaman kendini tatmin mi ediyorsun? Yargılamıyorum. Sadece merak ediyorum."

Sözleri beni o kadar sarsar ki, neredeyse hayal aleminden çıkıyorum. *O rüyayı* nasıl ağzına alabilir? Kontrolümü kaybetmemek için tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum. Yanaklarım kızarır, ama soğuk bir kahkaha atmaya başarırım. "O gece tek katılımcı benmişim gibi davranma. Gözlerimin önünde kendini kaybetmeni izledim. Bana dokunmak için yalvarırken boğuk sesini duydum. Parmaklarımın uyluklarımın arasında dansını izlerken dudaklarının aralandığını gördüm. Ben de seni gördüğün kadar gördüm, Thorne Blackwood. Vintarys. Her kimsen."

Sesimdeki titremeyi duyabiliyor mu?

Alnımda ter damlalarının biriktiğini görebiliyor mu?

"Senin sunabileceğin her şeyi gördüm." Etkileyici olmadığını, gülünç olduğunu söylemek istiyorum. Ama tanrılar adına, bu doğru olmaz. Şu anda onunla alay ediyor olabilirim, ama o rüyadaki hareketleri beni de en az onun benimkiler kadar tahrik etmişti. O anının sıcaklığı içimde yanıyor, blöfümü ortaya çıkaracak kadar sıcak. Tekrar konuşmaya, yalana yakın bir şey söylemeye cesaret edemiyorum, bu yüzden ifademi aldatıcı bir şekilde kullanıyorum. Dudaklarımı tiksinti dolu bir gülümsemeye büküyorum ve ona pislikmiş gibi bakıyorum. Gözlerim tekrar ona döndüğünde, ifadesinde öfke görmeyi bekliyorum. Utanç. Bakışlarındaki baştan çıkarıcı ısıdan başka bir şey.

“Böyle söyleyince,” diyor, “önerdiğim görevi daha çok beğendim. Nefret dolu bir randevuyu seviyorum.” Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirip kirpiklerinin altından bana bakıyor. “Senin deyimimle, bu sefer parmakların benimle oynarken *kendimden geçebilirim*. Ya da istersen, ellerin boğazımı sıkarken. İkimiz de bundan hoşlanırsanız bence.”

Nefesim kesilir, ihanetkar bir sıcaklık bir kez daha bacaklarımın arasında yayılır. Yanağımın içini ısıtırım, vücuduma omurganın dibinde hissettiğim titremeye beni ele vermemesi için yalvarırım. Zorlukla yutarım. "Konuyu değiştirmeye çalışma. Anlaşmamı kabul et. Seçeneğin olmadığını hatırlatmam mı gerekiyor?"

Bu hatırlatma benim için de iyi oldu, çünkü neredeyse izleyicilerimizin olduğunu unutmuştum. Tanrıya şükür, Bay Boris sadece benim tarafımı duyabiliyor. Yeterince kınayıcı olmasa da.

Bakışlarını kaçırırken yüzü sertleşir.

"Anlaştık mı, Bay Blackwood?" Cevabını beklerken kalbim deli gibi atıyor.

"Peki," diye lanet gibi mırıldanıyor. "Anlaştık. Şartlarınızı kabul ediyorum."

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum, ama neşemi bastırıyorum. "Güzel. Öğlen treniyle Sandalwood Malikanesi'ne gidiyoruz. Biletleri al. İstasyonunda buluşuruz."

Bununla birlikte, rüya dünyasından çıkıyorum. Sokak aydınlanıyor ve etrafımızda at nalları, araba tekerlekleri ve uzaktaki konuşmaların gürültüsü duyuluyor. Thorne, rüyamdan uyanarak aniden geriye sendeliyor. Bay Boris bıçağı cebine koyuyor ve yanımda koruyucu bir duruş alıyor. Tek kelime etmeden Thorne'un yanından geçip caddeyi geçiyorum, Bay Boris yanımda. Her adımında Thorne'un yakıcı bakışlarını hissediyorum, ama ona bakmaya cesaret edemiyorum. Muhtemelen yüzünü yine o kendini beğenmiş bir ifadeye bürümüştür ve ben tek galip olarak ayrılmayı tercih ederim.

Caddenin karşısındaki binaya varıyoruz — zemin katında bir kafe, üstünde bir han. Bay Boris beni kafenin yanındaki bir kapıdan içeriye götürüyor. Hanın küçük lobisine giriyoruz, sonra merdivenlerden çıkıp son iki gündür kaldığım odaya varıyoruz. Kapıyı açıyor ve mütevazı bir yaşam alanı ortaya çıkıyor. Manastırdaki odamdan çok da büyük değil, ama temiz ve en modern dokunuşlarla dekore edilmiş: zarif bir çay masası, porselen fincanlar, mavi brokar döşemeli bir kanep ve kadife koltuklu bir koltuk. En önemlisi, pencereden hedefimi mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

penceresi sayesinde hedefimi mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Nocturnus Sarayı'ndan gelen kedi peri pencereden uzaklaşıyor. Beni görünce beyaz kedi kulakları dikleşiyor ve uzun beyaz bıyıkları seğiriyor. "Anlaşmayı kabul etti mi, Majesteleri?" diye soruyor.

Başımı sallayarak aynı anda rahat bir nefes veriyorum. "Nöbet tuttuğun için teşekkürler, Minka."

Minka, Boris Bey'in dışında yanımda getirdiğim tek hizmetkâr. Diğerleri kendi görevlerini yerine getirmek için geride kaldı. Ailemin kaderini gizlemek. Yemek salonunu korumak. Sarayı kapatmak. Sarayın işleyişi için gerekli olan ve güvenilir personelin saraya girmesine izin vermek. Diğerlerine, yaklaşan düğünümün şerefine iki haftalık sürpriz tatil verildi. O kader akşam yemeğine katılan tek insan kanı taşıyan hizmetçi sayesinde, ailemin bu kutlama için Toprak Sarayı'na seyahat ettiği yalanını yayabildik.

"Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı, Majesteleri?" diye sordu Bay Boris derin ve gür sesiyle.

Minka ellerini masaya doğru uzatır. "Çay? Şarap? Kurabiye?"

Kafamı sallıyorum. Bay Blackwood ile yaptığım anlaşma kesinleştiğine göre, yapmak istediğim tek bir şey var.

İki hizmetçimden izin isteyip geçici konaklama yerimizdeki tek yatak odasına giriyorum. Bagajım, fonografım da dahil olmak üzere yatağın ayak ucunda duruyor. En sevdiğim şarkıyı çalmak için canım çekiyor, ama yorgunluk bedenimi ve zihnimi ele geçiriyor. Yatağa uzanıp, günlerdir ilk kez kendimi rahat bırakıyorum. Thorne'u rüyamda görmekten korktuğum için uyku çok hafif. Yerimi ve planımı ele vermekten korkuyorum. Ama artık bunu unutabilirim.

Uyuyabilirim.

Nefes alabilirim.

Yavaş hareketlerle, etek cebimden kağıt yelpazemi ve katlanmış bir parça parşömeni çıkardım. Yelpazeyi göğsüme koydum, sadece sevdiğim ve tanıdık bir şeyin rahatlığını hissetmek için, sonra mektubu açtım. Annemin sözlerini okurken boğazımda bir yumru oluştu. İçimde keder ve umut savaşıyordu, ama ben umudu daha çok besleyen cümleye odaklandım.

Sen Briar ailesinin kahramanısın.

Henüz öyle hissetmiyorum, ama hissedeceğim. Ailemi kurtaracağım. İtibarımızı, mali durumumuzu ve geleceğimizi kurtaracağım. Bu laneti bozup, onların istediği kahraman olacağım.

olacağım. Tek yapmam gereken kalbimi feda etmek ve sevmediğim bir adamla evlenmek.

Mektubu göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

BÖLÜM III

AŞK

BRIONY

Gibbous Peak'ten trenle ayrılmak benim fikrim olabilirdi, ama bu kadar hızlı seyahat etmenin şokunu hafife almışım. Hayatımda sadece birkaç kez otobüsle seyahat etmişim. En azından pencereden hızla geçen Lunar Court kırsalının manzarası ve trenin sarsıntısı, yol arkadaşımın sinir bozucu varlığından dikkatimi dağıtıyordu. Ona bakmasam bile, çok yakınımda olduğunu hissediyordum, kapalı kompartıman çok küçüktü. Karşı karşıya oturan koltuklarda oturuyorduk, ama ona olan nefretim, sanki yanımda oturuyormuş gibi beni diken diken ediyordu.

Bay Blackwood'un duruşu sinir bozucu bir şekilde rahattı, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, üst vücudu broşürlerin arkasına gizlenmişti. Nocturnus Sarayı'na giderken otobüste olduğu gibi görünüyordu. Bay Boris, tilki şekline girmiş, vücudu heykel gibi sert bir şekilde onun yanında oturuyordu. Tilkinin saraydaki sayısız uşaklardan biri olduğunu öğrenmiş olsam da, görevimiz süresince onu kişisel uşağım olarak kabul ettim, o da bu terfiyi çok kekeleyerek kabul etti. Görevini o kadar ciddiye aldı ki, artık uşaktan çok korumaya benziyor, Thorne'un en ufak hareketine bile dişlerini göstererek tehdit ediyor.

Minka yanımda oturmuş, fırırlı siyah elbisesinin eteğiyle oynuyor. O da görev değişikliği aldı ve hanımımın hizmetçisi olarak görev yapacak. Bu onura minnettar gibi görünüyordu, ama ona her beş dakikada bir içeceklerimi doldurmasını istemesine gerek olmadığını söylediğinden beri çok sessiz ve huzursuz. Ayrıca, istasyona çeşitli şaraplar getirmek için ısrar ettiğinde, öğlen şarap için çok erken olduğunu söyledim, ama şimdi pişman olmaya başladım. Belki şarap içseydim, bu kadar gergin olmazdım.

Manzaranın güzelliğine, rayların iki yanını çevreleyen yoğun ormanlara ve ara sıra karşımıza çıkan kasaba ve şehirlere odaklanmaya çalışıyorum. Trenimiz Lunar Court'un güney ucuna ulaştığında, Spring and Wind sahilinden geçerek sonunda Earthen'e gireceğiz. Hiç gitmediğim sarayların havasını ve arazisini, ayrıca denizi göreceğim. Bu ihtimal beni heyecanlandırmalı, ama yolculuk beklediğimden çok daha sıkıcı geçiyor. Ya da belki de sessizlikten, havadaki gerginlikten.

Bakışlarımı pencereden Thorne'a çeviriyorum. Daha önce giydiği kıyafetlerin aynısını giymiş, şimdiye kadar iki kez gördüğüm kanat ve boynuzlardan hiçbir iz yok. İki gün boyunca fırını gözletlediğim sırada onu birkaç kez gördüm ama hiç o peri özellikleriyle görmedim. Boynuz ve kanatların onun seelie formunu oluşturduğunu varsayarsam, seelie formundan nadiren çıktığını da varsaymalıyım. Bu mantıklı, sanırım. Kamuoyunun bilgisi dahilinde, Thorne Blackwood tamamen insandır ve şekil değiştirmesi bu imajı bir anda paramparça eder. Hala onun soyunu tam olarak anlamış değilim ve sormak için can atıyorum. Ancak sorumu öylece pat diye sorarsam iyi bir cevap alacağımı sanmıyorum. Önce onu sohbete çekmek daha iyi olur.

O broşürün sayfasını çevirirken, kendimi ona doğru çevirip boğazımı temizledim. "Bay Blackwood, varacağımız yere ne kadar var?" Gereğinden fazla kuvvetle gazetesini katlayıp yeleğinin cebine uzandı. Pencereden gelen ışık, pirinç cep saatine bakarken gözlüklerine yansıyor. "On dakika," dedi dışlarının arasından.

dışlarının arasından.

Şaşkınlıkla başımı geri çektim. "Gerçekten mi? Trenlerin bu kadar hızlı gittiğini bilmiyordum."

"Hayır. Sessizlik o kadar sürdü. Bir dahaki sefere bir saat yapalım, olur mu?"

Yanaklarım kızarır ve öfke dalgası beni sarar. O, gazetelerini tekrar açtığında öfkem daha da artar. Bay Boris beni savunmak için homurdanır.

"Ciddiyim, Bay Blackwood. Ne kadar var?"

"Öğlen trenine binmekte ısrar eden sizsiniz. Varış saatlerine bakmadınız mı?"

"Baksaydım sorar mıydım?"

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Yarın sabah varacağız."

Nefesim kesildi. "Yarın mı? Yarın sabah varacağız, değil mi?"
yarın varamayacak mıyız?"

"Jasper City İstasyonu'nda iniyoruz. En az yirmi saatlik bir yolculuk. O yüzden yarın."

"Bu ışıltılı cehennemde nerede uyuyacağız? Akşam yataklı vagona mı geçeceğiz?"

"Burası yataklı vagon."

"Bu mu?" Daracık alana, yatakların yokluğuna bakıyorum. "Bu nasıl yataklı vagon olabilir?"

Gazetelerinin üzerinden bana küçümseyici bir gülümseme atar. "Buraya sana koca bulmaya geldim, trenlerin nasıl çalıştığını anlatmaya değil."

Sinirlenerek Minka'ya döndüm. Sesimi alçaltarak sorumu ona tekrarladım. "Bu nasıl yataklı vagon olabilir?"

Omuzlarını silker, bıyıkları seğirir. "Bu benim ilk gece tren yolculuğum."

"İzninizle, prenses," dedi Bay Boris ve ben ona minnetle başımı salladım.

"Akşamları, her iki koltuk da biraz daha geniş olacak şekilde katlanıyor.

Yukarıda, duvarlara iki adet geçici yatak haline getirilebilen ranzalar yerleştirilmiş."

Dudaklarım büzülür. "Yani bu odayı... birlikte paylaşmak zorundayız."

"Odayı ikiye bölmek için açılabilen bir bölme var," diye açıklıyor Bay Boris. "Bu tren, insan mahremiyetini göz önünde bulundurarak tasarlanmıştır. Siz ve Minka kendi özel odalarınızda kalacaksınız. Ayrıca, ben uyumayı düşünmüyorum. Ben nöbet tutacağım ve sizin rahat uyumanızı sağlayacağım. Hiçbir terslik olmayacak." Son cümleyi Thorne'a sert bir bakış atarak söylüyor.

Alt dudağımı ısıyorum. Bölme fikri biraz rahatlatıcı ama yine de Bay Blackwood'a bu kadar yakın uyuyacağım düşüncesi beni rahatsız ediyor. "Elbette daha uygun bir oda vardır. Bekar bir erkekle aynı yatak kompartımanını paylaşmak bir prensesin itibarına yakışmaz."

"Burada olduğunuzu kimse bilmiyor, prenses olduğunuzu ise hiç kimse bilmiyor," diyor Thorne. "Ben bir kamu figürüm, Bayan Rose. Gizlice seyahat etmek konusunda bir iki şey bilirim. Bu yolculuğun dikkat çekmemesi için yeterince aytaşı çipi ödedim."

Onun öngörüsüne minnettar olmalıyım sanırım. Ama yine de. "Ayrı bir kompartıman tercih ederdim, Bay Blackwood."

"Öğlen treninde seyahat etmekte ısrar ettiniz. Kalan tek kompartıman buydu."

Çenemi sıkıyorum. "Yalan söylemediğinizi nereden bileyim? Siz yarı insansınız, değil mi? Yoksa o yuvarlak kulaklarınız bir büyü mü?"

Gazetesini kucağına bırakırken bana inanmaz bir bakış attı. "Evet, yarı insanım, ama bu kompartımanın sonuncusu olduğu konusunda neden yalan söyleyeyim? Sizinle burada sıkışıp kalmak istediğimi mi sanıyorsunuz? Sizin dayanılmaz sesinizi duymamak ve sorularınızla boğulmamak için başka herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğimi anlamıyor musunuz?"

Onun hakareti, itiraf etmek istemediğim kadar canımı yakıyor. Kırgınlığımı gizlemek için kibirli bir şekilde burnumu çekiyorum. "Bana teşekkür etmelisin, biliyorsun."

O kahkahayı boğarak güldü ve heyecanlı hareketlerle broşürlerini yeniden katladı. "Teşekkür etmek mi? Ciddi misin?"

"Ben olmasaydım, lanetin bozulabileceğini bilemezdin, değil mi?"

Çenesinin sıkılması yeterli bir cevap. Gazetelerine dönmesini bekliyorum. Bunun yerine, sesini kötü gizlediği bir ilgi tonuna indiriyor ve "Nyxia'dan bu bilgiyi nasıl aldın?" diye soruyor.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, cevap vermeme nedenim daha çok kin, ama Minka benim yerime konuşuyor.

"Kral Franco'yu tehdit etti!" diyor kedi peri, kehribar rengi gözleri gülümsemesi kadar parlak.

Tartışmak için ağzımı açtım ama o haklıydı. Nyxia, ailemin kaderinin Unseelie kralına neden olacağı sorunları gündeme getirene kadar benim davama sempati duymamıştı. Ancak Minka'nın bunu bilmesi beni şaşırttı. Hizmetkarların eski kraliçeyle olan konuşmamı dinlediklerini şüpheleniyordum ama ne kadarını öğrendiklerini bilmiyordum.

Thorne'un yüzü dondu. "Nyxia'nın kardeşini yüzüne karşı tehdit ettin ve hayatta kalıp bunu anlatabildin mi?"

"Ona *nazıkçe* tehdit ettim," diye düzeltiyorum. "Dediğim gibi, bana teşekkür etmelisin. Ailen ne kadar zamandır uykuda? Beş yıl mı? On yıl mı?"

"On beş," diye fısıldadı.

"Neden sen de onlarla birlikte uyumuyorsun?" Ailemin onun kimliği karşısında yaşadığı şoku hatırlıyorum. İlk başta onun Morgana'nın kocası olduğunu sanmışlardı, oğlu olduğunu değil. Thorne bana Lemuria ailesinden uyanık kalan tek kişinin ay ejderhası olduğunu söylemişti. Bu bir yalan mıydı?

Bana, sonra Minka'ya bakar, sonra bakışlarını kaçırır. "Aile meseleleri özel meselelerdir. Seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendiriyor," diye karşılık verdim. "Beni de ilgilendiriyor. Ailemi de. Yirmi yıl boyunca manastıra gönderilmemin nedeni. Bir açıklama hak ediyorum."

"Ailem, lanetten mümkün olduğunca çok insanı kurtarmak için sır sakladı. Neden bu bilgiyi seninle paylaşayım?"

Ona keskin bir bakış attım. "Biz şu anda o laneti kırmaya çalışıyoruz. Bunu başardığımızda, ailenin yaptığı tüm çabalar gereksiz hale gelecek. Ayrıca, sakladığın gerçekler benim güvenliğimi tehlikeye atabilir. Bana, ailemin Morgana'nın kocasından intikam almasından korktuğunu söylemiştin, ama

uyku büyüünden kaçtığını öğrenince şaşkına döndüler. Kaçmayı başaran başkaları varsa, ben de tehlikeye girebilirim."

"Korkman gereken tek kişi bendim, ama bak, ne kadar iyi anlaşıyoruz."

Açıklama yapma konusundaki isteksizliği merakımı kızgınlığa, sonra da öfkeye dönüştürdü. Öne eğildim ve kirpiklerimi kırptım. "Bay Blackwood, sorularıma cevap vermezseniz, sormaya devam edeceğim. Ve sormaya devam edeceğim. Yolculuğumuzun sonraki yirmi saatini benim sesimi dinleyerek geçirmenizi sağlayacağım..."

"Tanrı aşkına, kadın."

Bay Boris, daha çok bir hırıltı gibi gelen bir sesle boğazını temizledi. "*Hanımefendi, kadın değil.*"

Thorne başını sallar. "Ben ona *Majesteleri* demiyorum."

"Bana *kadın* da demiyorsunuz," dedim. "Bana Bayan Rose demenizi tercih ettiğimi zaten belirttik. Şimdi, dediğim gibi, istediğiniz huzur ve sükûneti elde etmenin en iyi yolu, birkaç sorumu cevaplamanız. Sonra, yolculuğumuzun geri kalanında sizi rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Eğer reddederseniz..."

"Peki. Konuşmayı kes."

Dudaklarımı masum bir gülümsemeyle kısıyorum.

Thorne gözlüklerini çıkarır ve burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Lanet sorularını cevaplayacağım, ama sadece özel olarak konuşursak."

"Sanmıyorum," der Bay Boris.

"Evet, neden konuşmamızın gizlilik gerektirsin ki?" diyorum. "Arkadaşlarım durumumuz hakkında her şeyi biliyorlar. Onların gitmesinin tek yararı, bana daha kolay yalan söyleyebilmen olabilir. Ya da kimse seni düzeltmeden ailemi karalayabilirsin."

"Sen ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." "Oh, sen biliyorsun da?"

"Evet, biliyorum. Belki de sana yabancından farksız bu insanları etkilemeye bu kadar takıntılı olmasaydın gerçeği görebilirdin."

Öfke göğsümden taşarak parmaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

Takıntılı.

Etkilemek.

Yabancılar.

Sözleri derime işliyor, ona saldırmak istiyorum. Tokatlamak. Tırnaklarımla çizmek. Kendimi tutmak için parmaklarımı kısıyorum. Sesimi sakın tutmak için tüm gücümü kullanıyorum. "Nasıl cüret edersin, kendini üstün ve

Nasıl kurbanlar sadece senin tarafında gibi davranırsın? Ailen ben daha doğmadan beni lanetledi ve bana canımı yakacak bir isim vermek için komplo kurdu."

O, mizahsız bir kahkaha attı. "Bir şeyi unutmuyor musun? Senin ailen de ben doğmadan önce bana lanet okudu, annemin yüzünü asla göremeyeceğimi söyledi. Bugüne kadar onun neye benzediğini hiç bilmiyorum, çünkü lanetin beklenmedik etkilerinden kaçınmak için peçe takıyordu. Onu peçesiz olarak sadece bir kez gördüm, o da kuzenin Ned'in beş yaşındaki bir çocuğu kandırmanın eğlenceli olacağını düşünmesi sayesinde."

"Kuzen Ned'i tanımıyorum..."

"Gözlerim yuvalarından çıktı. Kulağa geldiği kadar acı vericiydi. Bir yıl boyunca kör kaldım."

Cevabım boğazımda takılır, öfkem yerini tiksintiye bırakır. Gözlerimi birkaç kez kırparak gözlüklerine yeni bir bakış atarım. Onları bu yüzden mi takıyor? Lanet gözlerini erittiği için mi? O acıyı, özellikle de bir çocuk için düşünmek midemi bulandırır.

Ve yine de...

Yavaşça nefes veriyorum. Şokum geçiyor ve öfkem geri geliyor. Bu sefer çok az çabayla sakinliğimi korumayı başarıyorum. "Bay Blackwood, ailemin yaptıklarından ben sorumlu değilim. Bu kuzenimi hiç tanımıyorum..."

"Çünkü o öldü, benim sayemde." "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır, ama onun ölümü benim suçum."

Bu konuda daha fazla bilgi almak istiyorum, ama önceki düşüncelerimi henüz tamamlamadım. "Her ne olursa olsun, geçmişten sorumlu değilim. O zamanlar tanımadığım insanlardan sorumlu değilim. Sadece kendi eylemlerimin yükünü üstlenebilirim, aynı şey sizin için de geçerli. Bana karşı alçakça davranışlarda bulundunuz. Komplo kurdunuz. Aldattınız."

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Hepsi intikam için mi? Bizi rahat bırakabilirdin. Bize huzur verebilir ve kendininkini koruyabilirdin."

"Ailen, yaptıkları her şeyden sonra huzuru hak etmiyor." "Seninki hak ediyor mu? En azından benim ailem değişmeye çalışıyor!"

O gülerek burnundan nefes verdi.

"Gerçekten mi?" "Evet!"

"O kadar emin misin?"

"Öyleyim."

"Bu yüzden mi son altı aydır katakompları yakmaya çalışıyorlar?"

Onun sorusu zihnimi boşaltıyor, sözlerimi boğuyor, öfkemi söndürüyor.

Tekrar konuşur. "Orada sadece benim ailem yok. Başkaları da var, sadece uyuyanlar ve ölümler değil. Vampirler, seelie bansheeler ve katakomplarda güvenli bir sığınak bulmuş çok sayıda seelie fae yarattığı var, ama senin ailen şimdiye kadar iki kez onları yakmaya çalıştı. Tekrar deneyeceklerdi. Zaten planlıyorlardı."

Dilimi kaplayan ani kuruluk hissini yutuyorum. "Bu... bu doğru olamaz."

"Arkadaşlarına sor," diyor Thorne dişlerinin arasından. "Onları buraya, değerli ebeveynlerini karalamayayım diye sen getirdin."

Omuzlarım titreyerek Minka'ya dönüyorum.

O da endişeyle başını sallar, keskin kehribar rengi gözleri endişeyle açılmıştır. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, Majesteleri."

Yavaşça bakışlarımı Bay Boris'e çeviriyorum. Başı eğik, tilki kulakları o kadar aşağıda ki neredeyse düzleşmiş. "Söyledikleri doğru mu?" diye soruyorum.

"Kral ve kraliçenin sırlarını öğrenecek kadar yüksek rütbeli değilim, ama... söylentiler vardı."

Koltuğuma yaslanıp gözlerimi odaklayamadan bakıyorum.

"Ama Majesteleri," dedi Bay Boris, "asla anne babanızın yaptıklarını kınayamam. Yaptıkları her şey daha büyük bir iyilik içindi. Düşmanlarının hayatına bu şekilde son vermek istedilerse, o zaman amaçların araçları haklı çıkardığına inanırım."

Ona inanmak istiyorum. Ailem hakkında haklı olduğuna inanmak istiyorum. Ama tek hissettiğim iğrençlik. Kalbimde bir boşluk. Thorne'un akşam yemeğindeki iğrenç davranışlarının yarattığı kadar büyük bir ihanet uçurumu. O uçurumun gizli derinliklerinden Thorne'un daha önce söylediği kelime yankılanıyor.

Yabancıla

r.

Yabancıla

r.

Yabancıla

r.

Thorne haklıydı. Ailem bana yabancı. Onlar hakkında bilmediğim çok şey var. Geçmişlerindeki karanlık. Kabul edemediğim şimdiki davranışları. Yine de, onlara karşı bir sevgi hissetmeye devam ediyorum. Annemin mektubunu hatırladıkça bu his daha da güçleniyor. Onun coşkulu sohbetleri.

korkutucu görünüşüyle birleşen nazik kişiliği. Kafama yaptığı nazik okşamalar.

Belki de onlar hakkında, rüyalarımındaki manzaralar kadar sahte bir hayal dünyası yaratmışımdır, ama bu onları özlemediğim anlamına gelmez. Onlar tarafından seilmek istemem azalmış değildir. Ve Thorne'u şimdiye kadar manipüle etme şeklimden yola çıkarak - otobüs yolculuğu sırasında benimle konuşmaya zorlamam, sorularıma cevap vermesi için tehdit etmem - belki de karanlık tarafımız kanımızda vardır.

Her ne olursa olsun, duygularım dengelendi. İğrenme. Öfke. Üzüntü. İhanet. Nefret. Keder. Hepsi aynı, her biri bir önceki kadar keskin ama daha fazla ya da daha az değil. Sonuç sakinlik. Tarafsızlık. Ya da belki boşluk.

Bakışlarımı pencereye çeviriyorum, Ay Sarayı'nın kırsal bölgesi yeşil, kahverengi ve puslu mavi tonlarında hızla geçip gidiyor. "Bay Boris, Minka, bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Minka elini koluma koydu. "Emin misiniz, Majesteleri?"

"Kapının dışında bekleyebilirim," diye ekledi Bay Boris.

"Gerek yok," diyorum, bakışlarım hala manzaraya odaklanmış halde. Thorne bana zaten yeterince zarar verdi. Artık gerçeği kullanarak bunu yapabileceğini biliyorum. Minka ve Bay Boris buna karşı bir kalkan olamazlar.

Uzun bir sessizlikten sonra, bank hareket eder, ardından ayak sesleri ve pençelerin sesi duyulur. İki arkadaşım kompartımandan çıkar ve beni acımasız düşmanım ile yalnız bırakır.

THORNE

Ona ailesinin katakomplar için yaptığı planlardan bahsetmeyi planlamamıştım. Bu doğrudu, ama gereksizdi, çünkü ona yaptıklarımın duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmeye yarıyordu. Suçluluk duygumu hafifletmeyi hak etmiyorum, çünkü ailesini durdurmak için binlerce başka yol bulabilirdim. Uyku büyüsunü başlatmak için binlerce başka yol. Taşlar, Nocturnus Sarayı'na adımımı atmadan da yapabilirdim. Onunla ormanda tanıştığım sabah yapabilirdim.

Ama ben kendi planımı seçtim.

Niyetim biraz onurlu olabilir, ama annemin doğumumdan itibaren benim için çizdiği intikam yolunu, Briars'lara en çok zarar verecek şekilde izledim. Kaybettiklerini anladıklarında yüzlerindeki dehşeti görmek istedim. Onları mümkün olan en acı şekilde incitmek, son anlarını cehenneme çevirmek istedim.

Ve bunu yapmak için Briony'yi kullandım.

Şimdi onu inceliyorum, koltuğunun sırtına yaslanmış halini, pencereden dışarı bakarken hiçbir şey görmüyormuş gibi duruşunu. Yanağından süzülen tek bir gözyaşı.

Bu manzara kalbimi sıkıştırıyor.

Yastıklı koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, öfkesini kışkırtmak için bir şey söylemek istiyorum. Kızgınken tam bir cehennem, aynı anda hem sinir bozucu hem de güzel. O ışığın sönmesini izlemek neredeyse acı vericiydi. Şokunun acıya dönüşmesini görmek. Sonra kayıtsızlığa.

Özür dileyebilirdim, ama etmeyeceğim.

Ama beni hizmetçilerine dışarı çıkarmayıp burada tuttuysa, konuşmamızı bitirmek niyetinde olmalı. Bunu söylemek için ağzımı açtığımda, kendimi gece gökyüzünün altındaki bir çatı balkonunda buluyorum. Gerçeklikten rüya dünyasına etkileyici bir şekilde geçişin yaşandığı sokaktan farklı olarak, bu anı manzara değişikliği, bir hayale çekildiğimi açıkça gösteriyor. Bu illüzyon tanıdık bir şey, her renkten düşen yıldızlarla çizgili siyah bir gölgelik. Briony, çatıdaki korkuluğun yanında oturuyor, duruşu trende olduğu gibi, meteor yağmurunun parlak renkleri yüzünde yansıyor.

Gözlerimi tekrar gökyüzüne çeviriyorum. "En sevdiklerinden biri," diyorum, daha iyi düşünmeden.

Bana o kadar keskin bir bakış atıyor ki, göğsümü deliyor. Söylemediği şeyi söylüyor: Ona bu kadar samimi davranmaya hakkım yok. Bu rüyayı, moralini düzeltmek için yarattığını bildiğimi söylemeye hakkım yok. Bu, üzgün olduğunda yaptığı bir şey. Onun hakkında bunu bilmemem gerekir.

Ama biliyorum.

Yine de bunu göstermeye hakkım yok.

Onu incittiğimde bu hakkı kaybettim. Artık bu rüya dünyasında dans ettiğimiz günler geçmişte kaldı. İkimizin de masum olduğu, farkında olmadığımız zamanlarda.

O masumiyetin kaybı hissedilir derecede. Güzel peri kızı hayallerimin sadece hayal ürünü olduğunu düşündüğüm günleri neredeyse özlüyorum. Gerçeği hiç öğrenmemiş olsaydım nasıl olurdu?

Monty Phillips, Prenses Rosaline ile olan talihsiz nişanını hayıflanmasaydı...

Arkadaşımın bu evliliğe duyduğu küçümsemeyi, Phillipsler ile Briarslar arasında aracılık yapmak için kullanmasaydım...

Briars ailesi, Monty'den iğrenç geçmişlerini saklamak için o kadar çaresiz olmasaydı ve beni, zararsız, dürüst bir vatandaş olarak gördükleri bir adama güvenmeye karar vermeseydi...

Eğer beni onu manastırdan almaya göndermeselerdi...

Adımın ardındaki gizemi çözüp onun verdiği gücü anlamasaydım, şimdi nerede olurduk?

Sormakın bir anlamı yok. Sanki lanet yerine gelmek istiyordu. Bizi bir araya getirmek istiyordu.

Lanetler kadere çok benzer.

Yana kayıp, kendimi korkuluğa dayadım. Sırtımla korkuluk arasındaki temas, bu ortam ya da vücudum gerçek olsaydı olması gereken basıncı vermiyordu. Ama gerçek değil. Bu vücut sadece rüyamdaki halim ve bu rüya manzarası bir illüzyon.

Briony'nin bakışları karnıma düşer, sonra hızla başka yere kayar. "Bundan ben sorumlu değilim."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra gömleksiz olduğumu fark ettim. Sadece bu da değil, seelie formumdaydım, kanatlarım iki yanımda sarkıyordu. Kafamı hafifçe çevirmem, boynuzlarımın ağırlığını hissetmem için yeterliydi. Gözlüklerim de yoktu. Artık seelie formumu gördü ve hatırladı, sanırım artık beni bu şekilde hayal edebilir.

. Yine de, yalan söyleyemediği için, gömleksiz görünmemi kendisinin seçmediğine inanmalıyım.

"Görme yeteneğin," diyor, yine meteor yağmuruna bakarak. "Çocukken başına gelenlerden mi kaynaklanıyor?"

"Evet. Yarı peri olmam sayesinde iyileşebildim, ama tam olarak değil. Gözlerim yuvalarından tamamen kopmuş olsaydı, hiç geri çıkmazlardı."

"Ama geceleri daha iyi görüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Annem, tahmin ettiğin gibi banshee Morgana —gece yaratığıdır. Bu özelliği ondan miras aldım."

Başını çevirip beni baştan aşağı süzdü, kaşları çatılmıştı. "Sen sadece yarı peri'sin, yani baban insanmış."

"Babam Edwyn Blackwood'du." "*Dedi*" kelimesi kalbimi sıkıştırdı. Altı ay, onun kaybını kabullenmek için yeterli değildi. "Herkesin düşündüğü gibi, ben gerçekten onun oğlum."

"Ama annen Alina Blackwood değil."

Göğsümü sıkıştıran bir başka isim. Babam gibi o da artık hayatta değil. Sorusuna dürüstçe cevap vermek haksızlık gibi geliyor. "Hayır, değildi." Alina benim annem olmasa da ailemdi. Bana oğlu gibi davrandı ve beni kendi oğlu olarak kabul etti. Tanışmadan önce beni dünyaya getirdiği için kocasına kin beslemedi.

"Peki ya ejderha, Morgana'nın kocası?" diye sordu Briony.

Bir başka karmaşık aile ilişkisi daha, ama bunu açıklamak bana daha az acı veriyor. "Trentas doğduğumdan beri benim için bir baba figürüydü, ama asla annemin kocası ya da eşi olmadı. Onun hakkında öyle bahsederken yalan söyledim. O annemin müttefikiydi, daha fazlası değil. İlişkileri, gerçek babamın ve kardeşlerimin babalarının kimliğini gizlemek için bir paravandı. Annem sevgililerini ailemizin lanetine sokmak istemiyordu, ama özellikle ilk çocuğunu kaybettikten sonra çaresizce çocuk istiyordu."

Ailemin o kayıpta üstlendiği suçtan, benim doğmadan çok önce kardeşimin ölümünü planladıklarından, sırf o kader doğum günü kutlamasında ağladığı için annemden intikam almak için yaptıklarından bahsetmeye gerek yok. Ailesi ve katakomplar hakkında itiraf ettiklerimden sonra, diğer suçlarını kendisi de hatırlayacaktır.

"Eğer yarı ejderha değilsen, neden görünüşün böyle? Boynuzların, kanatların, senin..." Parmaklarını

"Mürekkep gibi pulların?"

"*Mürekkep gibi pullarım* Trentas'ı onurlandırmak için yaptırdığım dövmeleer. O benim kanımdan olmayabilir, ama beni büyüttü. Ailem uyku büyüüne kapıldıktan sonra, gizlice Edwyn Blackwood'un bakımına verildim. Çocukken, herkes Trentas'ın babam olduğunu düşünsün diye sürekli sivri kulaklarım varmış gibi görünmem için büyü yapılıyordu. Ama biyolojik babamla saklanmaya başladıktan sonra, tam tersini yapmak zorunda kaldım, dünyaya tamamen insan olduğumu inandırmak için. Asla halk içinde gerçek halime dönüşemedim. Boynuz yok. Kanat yok. Nedenini anlıyordum, ama gerçek kimliğimi saklamak zorunda olmam beni öfkeliendiriyordu. Bu yüzden reşit olduğumda, gerçek kimliğimi hatırlamak için bunları yaptırdım."

Kaşlarını kaldırdı. "Hala kanatları ve boynuzları açıklamadın. Yoksa onlar... banshee özellikleri mi?"

"Her peri çocuğunun ebeveynlerine benzemeyeceğini bilirsin."

Bakışları tekrar sertleşir. "Elbette biliy o r u m . Ben aptal değilim, Bay Blackwood. Peri biyolojisinden yüksek not aldım."

Gülümsememi bastırıyorum, ama içten içe onun kibirli öfkesinin geri gelmesinden memnunum. Onun ağlamasını izlemektense, her gün onunla bağırışmaya tercih ederim. Rahatladım, az önce gördüğüm gözyaşı kurumuş.

Korkulukta oturduğum yeri değiştirip bir bacağıma üzerine koyarak düşen yıldızları izledim. Kendimi hazırlayarak, daha önce kimseye itiraf etmediğim bir şeyi söylemeye karar verdim. Ailem bile bu konuyu bir iki kezden fazla konuşmamıştı, çünkü soyumla ilgili yalanımız çok fazla gizlilik gerektiriyordu. "Ben, bin yıl önce insanlar adaya geldiklerinden beri, insanların her zaman korktuğu bir tür peri varlığıyım."

Briony hiçbir şey söylemiyor, ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Ben bir iblisim."

Yine sessizlik.

Sonunda, "Bir iblis mi?"

diye soruyorum. Ben

başımı sallıyorum.

Briony'nin kıkırdayan kahkahası bakışlarımı ona çevirir. Kahkahası giderek artar ve sonunda bir homurtuya dönüşür. "Bir iblis. Sen! Bu çok uygun."

Çenem sıkılaşıır. "Köklerimi bu kadar eğlenceli bulmana sevindim."

Neşesi geçiyor ama yüzündeki gülümseme kalıyor. "Seni şeytani bir yaratık olduğuna inansam da, gerçekte nesen sen? Gerçek bir iblis olamazsın. İblisler insan dinlerinin kutsal kitaplarında yer alır."

"Bu doğru olabilir," diyorum, "ama bu isim uzun zaman önce perilere verildi, özellikle de insan ve periler arasındaki ilişkiden doğan ilk çocuklara. O zamanlar bu tür ilişkiler tabu sayılıyordu, hele de bir kadın, ne babasına ne annesine benzeyen, boynuzlu ve kanatlı bir bebek doğurduğunda. Çocuğa iblis denildi ve insanlar tüm insan-peri melezlerinin böyle doğacağından korktular."

"Ama insanlar yanılmıştı," diyor. "O çocuk, onların anladığı anlamıyla asla gerçek bir iblis değildi."

"Yine de faeler benim için bu ismi kullanmaya devam ettiler, çünkü herkes bu ismi rahatsız edici veya korkutucu bulmuyordu, özellikle de vahşi unseelie'ler. Ben yeraltı dünyasının karanlık bir efendisinin hizmetkârı olmayabilirim, ama bu ismi ilk kazanan yaratıklarla aynı türdenim. İnsanlar bir konuda haklıydılar: iblisler sadece insan-fae ilişkilerinden doğar. Ama sadece bir tür fae bu tür çocukların doğmasına katkıda bulunabilir: banshee'ler."

Kafasını eğdi. "Gerçekten mi? Sadece banshee'ler mi? Bu yüzden mi daha önce hiç fae iblis duymadım?"

"Evet. Lemurias, şu anda seelie toplumunda bulunan tek banshee klanıdır. Ya da lanet onları uykuya daldırmadan önce öyleydi. Diğer bansheeler kesinlikle seelie değildir ve kendi türleriyle ilişki kurmayı tercih ederler. Morgana, yüzyıllardır bir insanla çiftleşen tek banshee'dir. Bu da iblisleri inanılmaz derecede nadir hale getirir."

"Ama iblis tam olarak nedir? Ne yapabilirsiniz?"

Bir parçam cevabı kendime saklamak istiyor. Çok fazla açığa çıktığımı hissediyorum. Ama arkadaşlarını gönderirse sorularını cevaplayacağıma söz verdim. "Boynuzlar ve kanatlar seelie olmayan formumuzun işaretleridir, ancak bazılarımız güzel görünürken diğerleri grotesk bir görünüme sahiptir. Zorlama kullanmadan ikna ediciyiz. Ve yarı insan olduğumuz için yalan söyleyebiliriz. Tüm bunlar bir araya gelince bizi korkutucu ve tehlikeli kılar. Adımızın neden bu olduğunu anlayabilirsin."

"Sanırım," dedi. Sonra, "Ailen nasıl uykuya daldı?"

Bu, ona en son söylemek istediğim şeydi. Bu bilgiyi öğrenmesinden korktuğum için değil, bu hikaye beni en çok incittiği için. Ve bu sadece beni incitmeyecek. Onun, anne babasını dönüştürdüğü parlak fantezinin üzerine bir kat daha karanlık ekleyecekti. Sanırım bu adil olur.

"On beş yıl önce," diyorum, "ailelerimiz arasındaki düşmanlık çoğunlukla her klanı korumak için kurulan çeteler arasında yaşanıyordu. Ebeveynlerimiz veya aile üyelerimiz nadiren yüz yüze görüşürdü. Sadece kuzenin Ned bu duruma karşı çıkmıştı

Etkilenmedi. Kavgalardan zevk alıyordu ve hayatı pahasına ya da lanete rağmen kavgalara katılmak istiyordu."

Briony, çatı balkonundaki illüzyonunda oturduğu korkuluğa ellerini kısıyor, çenesi sanki bilinmeyen bir aile üyesini savunmak için mücadele ediyormuş gibi sıkı sıkıya kapalı. Ya da belki de söylemek üzere olduğum şey için kendini hazırlamaya çalışıyor.

"Ned bir gece rüzgarıydı," diye açıklıyorum. "Ada birleşmeden çok önce doğmuştu, bu yüzden eski zamanlardaki periler gibi yavaş yaşlanıyordu. Yüz yaşında olmasına rağmen daha çok bir genç gibiydi ve aynı derecede asi. Çoğu akrabası gibi rüyalara girebilme gücüne sahip değildi, ama kendine özgü özellikleri vardı ve bir Briar olarak kendini kanıtlamak için çaresizdi. En ufak bir çatlaktan buz gibi hava üfleyerek uyuyan insanları dondurabilirdi. Rüzgarı ve hava basıncını kontrol edebilirdi. Annemin peçesinin altını görmem için beni bu şekilde kandırdı, ben ona gülümserken uzaktan rüzgarı kullanarak peçesini kaldırdı.

"Bir gün, annemin sekreteri yakalandı, işkence gördü ve Morgana'nın yerini söylemeye zorlandı. Ned bu fırsatı değerlendirip ona doğrudan saldırdı. Annem, iki küçük kız kardeşimle modisteydi. O zamanlar on bir yaşındaydım, huysuz bir çocuktum. Terzinin dükkanında işim yoktu, bu yüzden Trentas'ı beni pastacıya götürmesi için ikna ettim. Sonra ondan kurtulmayı başardım ve bir çanta dolusu şekerle kendi başıma yola çıktım. Sonunda modiste geri dönmeye tenezzül ettiğimde, çığlıkları duyabiliyordum. Annemin çığlıkları. Kız kardeşlerimin. Terzinin. Diğer dükkan müşterilerinin. Dükkan, içeri girmeye çalışan insanlarla çevriliydi, ama şiddetli bir rüzgar herkesi geri itti, kapıları her iki taraftan kapatarak kimsenin camları kırmasını engelledi. Yakındaki izleyicilerden biri, genç bir adamın dükkanın içine silindirik bir nesne attığını ve sonra hızla uzaklaştığını gördüğünü fısıldadı. Bomba olduğunu düşündüler.

Midem bulanıyor. Düşen yıldızlara odaklanıyorum ve bir sonraki kısmı olabildiğince duygusuzca söylemeye çalışıyorum.

"Ama ben ne olduğunu biliyordum. Ned'in el bombalarını duymuştum. İçlerinde toz halindeki demir vardı, kuzeninin ancak yasadışı yollardan elde edebileceği bir madde. Denemek için bile hayatını tehlikeye attığı bir madde. Ama denedi, klanımın çetesine defalarca denedi ve sonunda annem ve kız kardeşlerime denedi. Önceki deneyleri ölümcül sonuçlanmıştı, demir, seçtiği alanda dolaşarak

, hava kontrolüyle fae kurbanlarının ciğerlerine, gözlerine giriyordu. Demir yanıyordu. Boğuyordu."

Havayı keskin bir şekilde içime çektim, hikayemden uzak durma kararlılığım bozuldu. Bir an için kendimi yine küçük hissettim. Annemin, iki küçük kardeşimin yardım için ağladıkları sesleri dinleyen o on bir yaşındaki çocuk. Nefes nefese. Tek yapabildiğim orada durmaktı.

Rüya manzarası titriyor, gece gökyüzü parıldayarak tren kompartımanını ortaya çıkarıyor. Bu beni duygularımdan sıyrılıyor ve onları toparlamak için bir fırsat veriyor. Nefes almak için. Kendimi toplamak için. Vücudumda hafif bir çekiş hissediyorum, Briony'nin rüya üzerindeki kontrolünün gevşediğini hissediyorum. İstersem uyanabilirim. Gidebilirim.

Ama bunun yerine, olduğum yerde kalıyorum.

İki sahne arasında birkaç titreme daha yaşandıktan sonra, Briony rüya dünyası üzerindeki kontrolünü geri kazanır. Gece örtüsü bir kez daha üzerimize yayılır, altında çatı balkonu belirir. Meteor yağmuru yeniden başlar ve yıldızlar bir kez daha düşer. Bakışlarım ona kayar, ama yüzü başka yöne dönmüştür. "Devam et," diye fısıldar.

Sesimi bulabilmek için zorlukla yutkunuyorum. "Yapabileceğim tek bir şey olduğunu biliyordum. Onları kurtarmanın tek bir yolu. Ned yakınlarda olmalıydı, özellikle dükkânda olanları görebileceği, rüzgârlarıyla insanları uzak tutarken çıkışlara baskı uygulayabileceği bir yerde. Caddeyi geçtim ve Ned'i bir sokakta buldum. Tereddüt etmedim. Üstüne atladım ve kafamı burnuna çarptım. Yüzüm kanla kaplandı ve annemle kız kardeşimin çığlıklarının kesildiğini duydum, ama vurmaya devam ettim. Vurdum, vurdum, daha fazla kan akıtarak. Trentas beni buldu, cesedin üstünden çekti ve benim başladığım işi bitirdi, kuzeninin boynunu keserek çocuğun susmasını sağladı. Sonra Trentas beni babamın yanına götürdü ve herkese benim de ailemin geri kalanı gibi uyku büyüüne kapıldığımı ve laneti onun başlattığını inandırdı.

Briony yüzünü hafifçe bana çevirir. Konuşmadan önce alt dudağının titrediğini görürüm. "Annen ve kız kardeşlerin, onlar..."

"Bilmiyorum. Uyku büyüü onları kurtarmış olabilir, son on beş yıldır acısız bir uykuda iyileşmelerini sağlamış olabilir. Ya da kaçınılmaz sonu uzatıyor olabilir. Çoktan ölmüş olabilirler." Son cümleyi fısıltıdan biraz daha yüksek sesle söylüyorum. Bunun doğru olmaması için o kadar çok istiyorum ki.

"Lanet olsun sana," diye dişlerinin arasından Briony mırıldanır. Sonra daha yüksek sesle. "Lanet olası parlak cehennem, beni senin için üzgün hissettirdiğin için senden nefret ediyorum." Yanaklarından akan taze gözyaşlarını siler, rüyasında gördüğü çok renkli yıldızları yansıtan gözyaşları.

"Yapma," diyorum sert bir sesle. "Mesele bu değil. Sana gerçeği söyledim çünkü sen sordun. Sana zarar verecek kimse kalıp kalmadığını bilmek istedin. Cevap hayır. Trentas tahtı istiyor, senin ölümünü değil."

Bir anlık suçluluk duygusu midemi ağırlaştırır. İlk başta, babasının tahtına bir tehdit savurduğum için kendimi kötü hissettiğimi sanırım, ama bundan daha fazlası var. Aklım, trene binmeden hemen önce Trentas'a gizlice yazdığım mektuba gidiyor. Beni babamın yanına getirdiğinden beri onu görmedim, ama iletişimimizi sürdürdük. Geniş bir casus ağı var, bu sayede Briarların katakomplara yönelik planlarını öğrendik. Mektupta, Horus Briar'ı yenip prensesin düğününden sonra tahta geçme şansı olduğunu bildiren kısa ve şifreli bir mesaj vardı. Mektubu neredeyse düşünmeden, otomatik olarak yazdım, çünkü son on beş yıldır düzenli olarak haber ve istihbarat alışverişinde bulunuyorduk. İlişkimiz, o babam rolünü oynarken olduğu kadar sıcak ve güçlü değil, ama ona hala saygı duyuyorum. O hala ailemin müttefiki.

Öyleyse neden ona o mektubu gönderdiğim için bu kadar suçluluk duyuyorum? Daha fazlasını söylemediğim için daha suçlu hissetmem gerekmez mi? Anlaşmamızdan kasıtlı olarak bahsetmediğim için ya da Briarları uyutmayı başardığım için?

Evet, kesinlikle daha suçlu hissetmeliyim, çünkü Trentas her şeyi bilmeye hak ediyor. Üstelik Briony bana ailesinin yaptığı anlaşmayı anlatmıştı. Görevimizin aileme fayda sağlamasını sağlayacak bilgileri bana kendi isteğiyle verdi; bu, laneti bozmak için gerekli bir unsurdu.

Yine de, o mektubu göndermek bir ihanetmiş gibi garip bir hisse kapılıyorum.

Bu da neyin nesi?

O burnunu çekip, gözlerini daha sert bir şekilde sildi. "Ve lanet bozulduktan sonra? Ailenizden biri bana zarar vermek isteyecek mi? Her şey Lemurias uykuya dalmadan önceki haline dönecek mi? Çete savaşları, sokaklarda kan, acı çeken çocuklar?"

Ona hak ettiği cevabı veriyorum. Gerçeği. "Bilmiyorum."

Bana öfkeyle bakar. "Bu görevimiz, laneti besleyen büyüye artık düşman olmadığımızı kanıtlamak için."

Dudaklarım hissetmediğim bir gülümsemeye kıvrıldı. Bu gülümseme sadece göğsümü daha da sıkıştırdı. Daha ağır hale getirdi. "Belki anlaşmamız tamamlandığında, artık düşman olmayacağız."

"Şüpheli," diyor.

"Şüpheli," diye katılıyorum. Yine de içimde bir yerlerde bir çatlak oluşuyor, taştan bir kıymık. Bunu başından beri biliyordum, ama ilk kez bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazırım. "Düşmanım olmamanı tercih ederdim."

Ayağa kalkar ve rüyamda oturduğum korkuluğun önüne geçer. Yüzü kapalıdır. Soğuktur. Yüzündeki tek ifade, gözlerinde hâlâ duran parıltıdır. Elini uzatır ve "O zaman sahte dost olalım. En azından iki hafta." der.

Ben de ona aynı soğuklukta başımı sallayıp elini sıkıyorum. Elimde çok küçük hissediyor, birbirimize dokunmuyoruz ama sıcak. Şu anda onunla etkileşime giren sadece rüyadaki halim. Avucumu onun avucuna sıkıca bastırıyorum. "Sahte arkadaşlar."

Briony elimi bırakır. Rüya manzarası kaybolur ve kendimi tren kompartımanının ışığında gözlerimi kırptıştırırken bulurum. Benden biraz uzaklaşmış oturuyor, bakışları rüya görmeden önceki gibi pencerenin dışına sabitlenmiş.

Gazetelerimi alıp, rahatlamış gibi görünmek için arkasına saklanıyorum. İsteğim dışında, bu hareket hüzünlü bir hal alıyor, Briony'nin elime dokunduğu anın sıcaklığı hala avucumda hissediliyor.

BRIONY

Earthen Court'u tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime var: yemyeşil. Vagonun hangi penceresinden bakarsam bakayım, yemyeşil tepeler her yeri kaplıyor ve Jasper'ın kalabalık şehir sokaklarına görkemli bir fon oluşturuyor. Mimari bile görülmeye değer, zarif taş işçiliği, sarmaşıklarla kaplı vitrinler ve budama ağaçları, minik ağaçlar ve çalılarla süslenmiş kaldırımlar. Her manzarayı içime çekerek, burnumu vagonun penceresine neredeyse yapıştırmış, kendimi çocuk gibi hissediyorum.

"Sandalwood Malikanesi, Sagemoss Bölgesi'nde bulunuyor," diyor Thorne, "burası, şu anda bulunduğumuz Jasper şehir merkezinden sadece birkaç dakika uzaklıkta."

Onu onaylayıcı bir sesle selamladım ama başka bir şey yapmadım. Dün bana söylediklerinden sonra, onun yanında kendimi garip hissetmekten alamıyorum. Beni ağlarken gördü. Beni zayıf gördü. Beni acındırmak istemediğini söylese de, ben acındım ve bunu onun yüzüne karşı itiraf ettim. Daha da kötüsü, bana o beklenmedik sözleri söyledikten sonra olanlardı: *"Düşmanım olmamanı tercih ederim."*

O kadar kederli, o kadar pişman bir şekilde söyledi ki, ona inandım. Ona o kadar inandım ki, lanet olası elini sıktım ve ona sahte dostum dedim. Neden yaptım bunu? Neden ona dokundum? O, etkileyici bir hızla broşürlerini topladığında yaptığım şeyden pişman oldum. O zamandan beri bana bakmıyor. Ya da belki ben ona bakmıyorum.

Dükkanların yerini zarif tuğla evler, ardından daha büyük malikaneler alıyor. Kalbim çarpıyor ve çevremize duyduğum hayranlık, kaynayan bir endişe kazanına dönüşüyor. Minka'nın bu sabah benim için şekillendirdiği saçlarımı okşuyorum, sonra şapkamın kenarını düzeltiyorum. Bu, Thorne'un fırınına gözetlerken Gibbous Peak'te yaptığım birkaç alışverişten biriydi. Sokağın biraz ilerisinde, Rahibe Marsh'ın bana hediye ettiği kıyafete çok yakışan bir şapka sergileyen bir şapkacı vardı.

"Çok güzelsiniz, Majesteleri," diyor Minka, benim telaşımı fark ederek. "Bay Phillips'in size ilk görüşte aşık olması hiç şaşırtmaz."

Midem bulanıyor. Hangi aptal ilk görüşte aşık olur ki? Ben ilk görüşte şehvet duydum, ne yazık ki Thorne'a, ama nişanlımdan aşk ya da şehvet beklemiyorum.

nişanlımdan aşk ya da şehvet istemiyorum. Bizimki siyasi bir evlilik. Bir zorunluluk. Birçok açıdan ailem için bir kurtuluş.

Yine de aniden kendimi çok bilinçli hissediyorum. Yeni şapkamla oldukça gurur duyuyorum ama günlerdir aynı kıyafeti giyiyorum. Yolculuğa çıkarken sahip olduğumdan fazlasını getirmeye cesaret edemedim ve tüm şeffaf elbiselerimi Nocturnus Sarayı'ndaki gardırobumda bıraktım. Tüm o elbiseler çok daha kışkırtıcı peri tarzındaydı, bu yüzden insan akrabalarımı şeffaf ipeklerin altındaki vücut hatlarımla etkilemek yerine zarar vereceklerini düşündüm. Ancak aceleyle yapılan seyahat planlarımız öncelikli olduğu için, bir terzinin dükkânına uğrayamadım. İlk tanışmamız için şu anki kıyafetimle idare etmek zorundayım.

Pencereden uzaklaşarak, kendimi Thorne'a bakmaya zorladım. Gözlerinin zaten benim üzerimde olduğunu fark edince, neredeyse nefesim kesildi. "Anlaşmamızın şartlarını hatırla," diye aceleyle söyledim.

Gözlerini kısıyor. "Çok iyi hatırlıyorum."

"Yalan söylemek sana düşer," dedim, son sözlerini duymazdan gelerek. "Beni ve ailemi iyi göster. Bay Phillips ile düğünümün planlandığı gibi gerçekleşmesi için elinden geleni yap."

"Biliyorum, Bayan Rose."

Bay Boris yüzünü Thorne'a çevirdi. Uşağım bugün seelie formunda, kızıl saçları alnından geriye taranmış, sivri kulak uçları görünür hale gelmiş, ince bıyıkları dişlerini gösterirken titriyor, köpek dişleri tilki formundaki kadar keskin. "Ona *Majesteleri diye* hitap etmeye alışmalısın."

Thorne hiç korkmuş gibi görünmüyor. "Prensesin bunu yapmamam konusunda ısrar ettiğini hatırlıyorum."

Bay Boris bana bakar.

Çenemi kaldırıyorum. "Resmi ortamlarda bana uygun şekilde hitap etmelisiniz, Bay Blackwood. Ama gündelik ortamlarda, istediğim gibi bana Bayan Rose diyebilirsiniz. Bu isim, iki kimliğimi birleştiren, en çok sevdiğim isim. Nişanlımın bile bana Bayan Rose demesine izin vereceğim, çünkü bu isim samimiyeti ifade ediyor."

Thorne kaşlarını kaldırır. "Yani bizim samimi görünmemizi mi istiyorsunuz? Nişanlınızın önünde bile mi?"

Yanaklarım kızardı. "Samimi bir şekilde tanışmış gibi görünmeliyiz. Bu anlaşmada müttefikler olarak, birlikte zaman geçirmemiz

ve gizli yollara başvurmadan iletişim kurmamız gerekecek. Evet, Bay Blackwood, Bay Phillips'in önünde bile bana Bayan Rose diyebilirsiniz."

Minka'nın kehribar rengi gözleri parladı, kabarık beyaz kulakları dikleşti. "Ben de size Bayan Rose diyebilir miyim?"

"Hayır," diyor Bay Boris. "Ona *Majesteleri*, *Prenses* veya *hanımefendi* diye hitap edeceksin."

"Gerçekten sorun değil," dedim. "Çoğu perinin insanlar kadar unvanlara önem vermediğini biliyorum. Kayınvalidem ve kayınpederime beklenen formaliteleri yerine getirdiğimizi göstermemiz gerekecek, ama o etkinlikler dışında ikiniz bana istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz."

"Majesteleri," Boris, Minka'nın "Bayan Rose!" dediği anda aynı anda söyler. Ben başımı sallar. "Evet, ikisi de uygun."

"Geldik," diyor Thorne ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Bakışlarımı pencereden geri çevirdiğimde, arabamızın kapılı bir araba yoluna girdiğini gördüm. Uzun ağaçlar ve mükemmel bakımlı çalılar, komşu malikanelere çok yakın olmasına rağmen geniş bir mahremiyet yaratıyordu. İlerledikçe, Sandalwood Malikanesi'ni ilk kez gördüm. Nocturnus Sarayı'nın sadece bir kısmı kadar büyüklüğünde olmasına rağmen, yine de muhteşem bir binaydı. Kırmızı tuğlalar, zarif beyaz sütunlar, kornişler ve pencere çerçeveleriyle kontrast oluşturuyor. Birkaç balkonu ve bir tane de şirin kulesi var.

"Bayan Rose!" Minka sevinçle bağırdı. "Burası sizin eviniz olacak!"

Malikaneye duyduğum hayranlık bir anda yerini ekşime bırakıyor. "Evim," diyorum ve kalbimde hiçbir sıcaklık hissetmiyorum.

"Tam olarak değil," diyor Thorne, sesinde bir parça sinirlilik var. "Bildiğim kadarıyla, aileniz sizin için ayrı bir mülk satın alacak."

Yukarıdaki yıldızlar, aklım sadece ailemin lanetini kırmakla o kadar meşguldü ki, sonrasında ne olacağına pek kafa yormamıştım. Henüz tanışmadığım bir adamla evlenmek için pazarlık yaptım. Her şey planlandığı gibi giderse, iki haftadan az bir süre içinde evleneceğiz. Ondan sonra...

Onunla yaşamak zorunda
kalacağım. Onun karısı
olarak.

Titrememi bastırıp Thorne ile yaptığım pazarlığın daha hoş yönlerine odaklanıyorum. Ailemin uyanması. Tahtlarının güvende olması. Bana olan güvenlerinin geri kazanılması.

Arabamız dairesel yolun sonunda durdu. Orta yaşlı bir kadın, hafif telaşlı bir şekilde merdivenlerden aşağı koştu.

Sade ama temiz kıyafetlerinden, onun yüksek rütbeli bir hizmetçi olduğunu varsayıyorum.

Uşağımız arabadan inip kapıları açıyor. Bay Blackwood önce inip eldivenli elini uzatarak kapının dışında duruyor. Birkaç saniye eline bakıyorum, sonra onun elimi tutmamı beklediğini anlıyorum. Görünüş için bir beyefendinin yapması gereken şey bu herhalde. Eldivenlerimi giydiğim için şükrederek avucumu onun eline hafifçe koyup arabadan indim. Ayaklarım yere değdiği anda elimi bıraktı ve kadına doğru yaklaştı. Minka ve Bay Boris de arabadan indi ve hemen arkama geçtiler.

"Bayan Donahue, sizi tekrar görmek ne güzel," diyor Thorne şaşkıncı derecede nazik bir sesle. "Prenses Rosaline Briar'ı takdim edeyim. Prenses, Bayan Donahue Sandalwood Malikanesi'nin hizmetçisidir."

Bana garip bir reverans yapar, dudaklarında gülümseme yerine bir grimasa belirir. "İtiraf etmeliyim ki, Majesteleri, sizi beklemiyorduk."

"Öyle mi? Ben... iki gün önce gelmem gerekiyordu." Thorne'a onay için bakıyorum, ama kaşları çatık.

"Aynen öyle," diyor hizmetçi. "Gelmediğiniz için, hiç gelmeyeceğinizi düşündük. Bay Blackwood sizi almaya gittikten sonra hiçbir haber alamadık."

"Bunun suçunu ben üstlenirim," dedi Thorne. "Beklenmedik birkaç gecikme oldu. O kadar meşguldüm ki yazmayı unuttum."

Bayan Donahue ellerini ovuşturarak ondan bana bakıyor. "Korkarım Lord Phillips sizi karşılayamayacak, Majesteleri. İnsan Temsilcisi görevinden dolayı gelecek haftaya kadar şehir dışında."

"Peki ya Leydi Phillips ve Monty?" diye sorar Thorne. "Lord Phillips, yerine uygun bir ev sahibi bırakmadan ayrılmazdı ve Monty nişanlısını karşılamak için burada olması gerekiyordu."

"Leydim ve oğlu buradalar, ama ikisi de prensesin geleceğini beklemiyorlar."

"Tek bir günlük gecikme, prensesin gelmeyeceğini düşünmelerine yetmezdi."

Bayan Donahue sesini alçaltarak sadece ona konuşur. "Durumun nasıl olduğunu biliyorsunuz, Bay Blackwood. Bu sadece son gecikme."

"Şey, şimdi burada. Onu odasına götürüp Bay Phillips'in kabulüne hazırlanmasını sağlayabilirsiniz. Misafir odam boş mu? Dügüne kadar burada kalacağım."

Dudakları yine bir grimasa büründü. "Odalarınızı hazırlamak biraz zaman alacak. Bay Phillips, ani bir bahçe partisi veriyor ve birkaç misafir kalıyor."

Thorne içinden küfretti. "Monty, seni taş kafalı aptal."

"Size en iyi odaları hemen ayarlayacağım," diyor Bayan Donahue. "Bu arada, salonda bekleyebilirsiniz. Tabii partiye katılmak istemezseniz."

Thorne'un bakışları bana yöneldi ve seçim yapmam için bana izin verdiğini anladım.

"Bahçe partileri çok güzeldir," Minka yanımda fısıldadı. "Genellikle çok çeşitli lezzetli içecekler ikram edilir."

Aynı anda Bay Boris, "Yabancıların olduğu bir parti, bir prensesin yeri değildir," diyor.

Haklı olabilir, ama nişanlımla halka açık bir yerde tanışmak, salonda özel bir tanıştırma töreninden daha iyi gibi geliyor. "Partiye katılacağız."

Bayan Donahue endişeli bir gülümsemeyle bize evin içine kadar eşlik eder. Minka benimle birlikte gelirken, Bay Boris çantalarını odama götürmek için geride kalır. Malikanenin içi de dışı kadar güzeldi; zengin maun lambri, şık mobilyalar ve krem ve gümüş rengi damask duvar kağıtları vardı. Hizmetçi bizi büyük bir antreden geçerek, saksı orkideleriyle dolu aydınlık bir solaryuma götürdü. Solaryumun ötesinde, misafirlerle dolu güneşli bir çim alan uzanıyordu. Odanın etrafını çevreleyen yüksek cam pencerelerden gürültülü kahkahalar ve neşeli sesler geliyordu.

"Stones, Monty'nin bahçe partilerinden nefret ediyorum," diyor Thorne fısıltıyla. Bayan Donahue dışarıya açılan kapıya ulaşır ama birden durur. Aşırı geniş bir gülümsemeyle arkasını döner. "Sonuçta salonda bekleseniz daha iyi olur. Bay Phillips'i birdenbire misafirle karşı karşıya bırakmamalıyım."

Thorne inlerken ben gözlerimi kısıyorum. Hizmetçi bize doğru adım atarak bizi geriye doğru yönlendirir, ama ben onun omzunun üzerinden öndeki sahneyi gözetlerim. Konuklar insan gibi görünürler ve benim yaşlarımda ya da biraz daha yaşlıdırlar. Erkekler ve kadınlar rahatça kaynaşıyor, kıyafetleri zarif ama rahat. Kadınlar gündüz elbiseleri giymiş, dantelli şemsiyeler tutuyor, kadehleri ağzına kadar şarapla dolu, sınırsızca gülüyorlar. Erkekler şık takım elbiseler giymiş, ama çoğunun kravatı gevşek, ceketleri çıkarmış, şapkalar başlarında eğri büğrü duruyor.

Gözlerim, eğlencenin ve dikkatin odak noktası olan toplantının ortasına kaydı. Orada, kıvrıkcık sarı saçlı bir adam

dizlerinin üzerine çökmüş, kravatı çözülmüş, kolları dirseklerine kadar özensizce sıyrılmış. Başı geriye atılmış, dudakları aralık, bir kadın şarabı doğrudan ağzına döküyor. Sıvı yanaklarından taşıyor ve adam sendeleyerek ayağa kalkıyor, ağzındaki şarabı yutmaya çalışırken misafirlerine sıçrayan damlalarla onları ıslatıyor. Misafirler onun tuhaf davranışlarına gülüyor ve o sevinç çılgınlıkları atarken ona katılıyorlar.

Göğsüme korku çöküyor. "Lütfen bana onun benim... benim..."

"O Monty Phillips," diyor Thorne.

Konuklarının ısrarıyla tekrar dizlerinin üzerine çöküyor ve zorla şarap içirilmek için ağzını açıyor.

Omuzlarım çöküyor. "Ama o..."

Thorne uzun bir iç çekişle nefes verir. "Bir aptal."

"Bir aptal," diye ciddi bir şekilde başımı sallayarak tekrarlarım.

"Gerçekten salonda beklemelisiniz," diyor Bayan Donahue, sesi histerik bir tonda.

"Gerek yok," diyorum. "Onunla şimdi görüşeceğim."

Hizmetçinin yüzü kıpkırmızı olur ve kapıyı açarak bizi kalabalığın içine doğru yönlendirir. Alkol kokusu, temiz esinti ve kesilmiş çimlerin taze kokusuyla karışır. Monty tekrar ayağa kalkar ve misafirlerinden bir alkış daha alır. Bizim geldiğimizi fark edince yüzü boşalır, ama hemen sonra gamzeli bir gülümseme belirir.

"Thornyyy!" der, son heceyi çok uzatarak. Bakışları bana kayar. "Ve sen de..."

"Prenses Rosaline Hazretleri," diye duyurur Bayan Donahue, saygıdan mı utançtan mı bilinmez, başını eğerek.

Konuklar sessizleşir ve tüm gözler bana çevrilir.

"Doğru," der Monty, sesinden neşe kaybolur. Bana doğru elini sallayarak işaret eder. "Millet, nişanlımla tanışın. Ya da olacaktı..." Hıçkırıkla sözünü keser. Dudakları yine geniş, gamzeli bir gülümsemeye bürünür ve parlak gri gözlerinde sinsi bir ışık dans eder. "Nişanımız bozulmasaydı."

BRIONY

Kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Nişanım olması gereken adama gözlerimi kırıştıtırırım. "Nişanımız bozuldu da ne demek?"

Monty abartılı bir el hareketi yaptı. "Anlamı... neyse o."

"Monty," diye homurdandı Thorne, gözlerinde keskin bir uyarı vardı. Bir dizi küfür mırıldanarak Thorne ona doğru büyük adımlarla yürüdü ve duyamadığım bir şey fısıldadı. Thorne'un öfkeli bakışları ve Monty'nin sersemlemiş bir aptal gibi bakışları arasında bir süre gidip geldikten sonra, nişanım sonunda yüzündeki bok yiyen sırtışı silme nezaketini gösterdi. Ciddi bir baş hareketiyle, boş bir sandalyeye doğru sürünerek oturdu. Konuklar sohbetlerine devam ederler, ama ortam çok daha sakinleşmiştir.

Thorne, arkadaşının yanından ayrılırken çenesi sıkıdır. Beni geçmek üzereyken, kolunu çekerek onu durduruyorum. Orada donakalır, bakışları eldivenli parmaklarımın, ceketinin lacivert kumaşına değdiği yere takılır. Kolunu bırakıp dişlerimin arasından konuşuyorum. "Nişanımız bozuldu da ne demek?"

"Ben hallederim," der. "Ben dönene kadar onunla konuşma."

Bunun üzerine, solaryuma doğru yürür.

Minka elini koluma koyar. "Nişanlınız söylediklerini kastetmemiş olabilir, Bayan Rose. Her şey yoluna girebilir."

Ne söyleyeceğimi bilemeden dudaklarımı sıkıştırdım. Ne yapmalıydım? Thorne, o dönene kadar Monty ile konuşmamamı söylemişti, ama o zamana kadar ne yapacaktım? Daha önce hiç bahçe partisine gitmedim ve bu yabancılarla konuşmak da pek istemiyorum. Konuşmak istesem bile, hiçbiri benimle konuşmak istemiyor gibi görünüyor. Bunun nedeni kendi hoşnutsuzlukları mı, Monty'nin bana soğuk davranması mı, yoksa kraliyet protokolüne saygı mı, bilmiyorum. Bazıları şaraplarını yudumlarken bana yan gözle bakıyor, bazıları ise beni tamamen görmezden geliyor.

Bayan Donahue ellerini ovuşturarak bana yaklaşır. "Bu kaotik tanıtım için çok özür dilerim, Majesteleri. Ne yazık ki Leydi Phillips şu anda sizi kabul edemeyecek." Yan taraftaki çadıra doğru bakar. Çadırın altında bir masa ve bir divan vardır. Divanın üzerinde, şık giyimli bir kadın, bir kolunda kabarık kahverengi bir köpek

"Lady Phillips, sanırım. Sizin için başka birini tanıştırayım mı, Majesteleri?"

"Hayır, Bayan Donahue, ama teşekkür ederim. Ben... iyiyim." Son kelime dudaklarımdan çıkmak istemiyor, çünkü neredeyse bir yalan.

Bana nazıkçe başını sallayıp uzaklaşıyor, her adımında dudakları buruşuyor. Zavallı Bayan Donahue. Ve zavallı ben! *Bu*, evleneceğim aile mi? *Bu*, ailemin itibarını kurtaracak aile mi? Horlayan Leydi Phillips'ten, koltuğuna gömülmüş, başı geriye eğilmiş, gözleri kapalı Monty'ye bakıyorum. Bu ailenin benim aileme sunabileceği en iyi şeyin servetleri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Babamın, alacaklıların birkaç hafta içinde borcunu açıklayacaklarını söylediğini düşünürsek, onun çaresiz olması mantıklı. Lord Phillips'in de aptal oğlunu evlendirmek için aynı derecede çaresiz olması mantıklı.

Rahatsız edici bir süre ayakta durup kalabalığa bakarak hiçbir şey yapmadan geçirdikten sonra, Minka sakalları titreyerek görüş alanıma eğildi. "Size bir kadeh şarap getireyim mi, Bayan Rose? Lunar'da sevdiğimiz Moondrop veya Midnight Blush var mı bilmiyorum, ama Earthen Court'un spesiyalitesi Oakmead vardır herhalde."

Kırılğan sinirlerim *evet, lütfen hemen şarap getir diyor*, ama bir kez daha gürültüye bürünen partiye bakınca, onların içtiği şeyi istediğimden emin olamıyorum. "Çay alayım."

O, ikram çadırına doğru uzaklaşırken, onu gönderdiğim için hemen pişman oldum. Yalnız kalmak daha da garip geliyordu. Bu his çok güçlenmeden, dirseğime sert bir dokunuş hissettim. Minka'yı bekliyordum, ama onun yerine Thorne vardı. Elinde ağır bir kil bardak tutuyordu, partide kullanılan narin porselen bardaklardan değil. Eldivenleri ve ceketi yok, gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Koyu renk saçları, daha önce hiç görmediğim bir şekilde yüzünden geriye doğru bağlanmış. Saçları açıkken daha belirgin olan alnı, bu şekilde daha da öne çıkıyor, ama dağınıklığı ona haylaz bir hava katıyor. Gözlükleri, bu görünümü şaşırtıcı bir şekilde tamamlıyor.

"Seni bıraktığım için üzgünüm," diyor alçak sesle. "Bana on dakika daha ver, bunu halledeceğim."

Ben tepki veremedim, eli dirseğimden ayrıldı ve Monty'nin yanına büyük adımlarla yürüdü, kil bardağı adama uzattı. Monty, bardağı alırken gözlerini devirdi

ve içindekileri uzun bir yudumda içti. Boş bardağı Thorne'a geri verirken tiksiniş bir yüz ifadesi takındı.

O içeceğin içinde ne olduğunu ve Thorne'un partiden aceleyle ayrılmasının nedenini biliyorum, ama aklım daha çok bana söylediklerinde takılıp kalmış.

Seni terk ettiğim için üzgünüm.

O... benden özür diledi. Bu beklenmedik bir şeydi. Thorne'un dokunduğu kolumu sıkıca tutuyorum. Dokunuşu sert, düşünceli ve garip bir şekilde özenliydi. En azından bana öyle gelmişti. Neredeyse... dostça. Rüyalarımda görüldüğü gibi. Thorne, sinir bozucu arkadaşı tarafından dikkatinin dağılması nedeniyle bana nazik davrandığının farkında değildi. Ve ben buna önem verdiğim için kendime kızıyorum.

"Çayınız, Bayan Rose." Minka'nın geri dönmesi beni ürküttü, ama ellerimle bir şey yapabileceğim için minnettar olarak porselen fincanı aldım. Dikkatimi Thorne ve Monty'ye çevirdim. Thorne kollarını kavuşturmuş, sandalyesinde somurtmaya devam eden Monty'ye bakıyordu.

Thorne'un elindeki boş fincana gözlerimi kısarak, doğum günü partimde benim için hazırladığı tonik içeceği hatırlıyorum. Moondrop'un feci etkilerinden kurtulmama yardım etmişti. Göğsüm sıkışıyor. O, beni ihanet etmeden önce aramızdaki son anlardan biriydi. Her şeyi mahvetmeden önce. Garip bir duygu karmaşası içimi kaplıyor, öfke daha yumuşak bir duygu ile dans ediyor. Daha hüzünlü. Kaybettiğim bir şeyin acısı. Bu kaybın ailem olduğunu sanıyorum, ama değil. Bu...

Bakışlarım Thorne'un profiline takılıyor, saçları geriye toplanmış olduğu için keskin çenesi belirginleşiyor.

Dans partnerim olduğun için teşekkür ederim. Rica ederim.

Başımı sallayıp gözlerimi Thorne'dan ayırıyorum. Ona bakmamak için kararlılığım, kalabalığın ötesinde küçük bir su birikintisi keşfetmeme yardımcı oluyor. İyi bakımlı bir patika ile çevrili bir gölet. Thorne ona on dakika süre verdi, yani zamanımız var. "Gel Minka, biraz yürüyüş yapalım."

ON DAKİKA SONRA, Thorne ve Monty, Minka ve benimle göletin etrafındaki patikada buluşur. Thorne hala elinde boş bardağı tutmaktadır ve benimle aynı anda fark eder. Önümüzde dururken bardağa kaşlarını çatarak bakar.

"Alayım mı?" diye sordu Minka, Thorne'a. "Birine şarap ister misiniz? Çay?"

Hanımımın hizmetçisi olarak terfi etmiş olmasına rağmen, içecek servisi yapma alışkanlığından kurtulamamış gibi görünüyor. Partide çay fincanımı unutmuşum, bu yüzden başımı sallıyorum. Monty bir şey söylemeden Thorne, "Şarap istemiyorum," diyor ve kil fincanı elinde tutuyor.

"Şarap yok," diye Monty isteksizce tekrarlar. Sonra Thorne'un dirseğiyle kaburgalarına bir darbe aldıktan sonra, derin ve sabit bir reverans yapar. Dikleştiğinde, yanaklarının içkiden hala kızardığını ve kıvrıkcık sarı saçlarının dağınık olduğunu fark ederim, ama öncekinden çok daha ayık görünüyor. Thorne'un mucizevi iksirinin gücünü bizzat deneyimlediğim için şaşırıyorum.

"Centilmence olmayan davranışımı bağışlayın, Majesteleri." Monty yavaşça, dikkatlice konuşur. Sözlerini muhtemelen önceden prova etmiştir. Yaklaşır ve kolunu uzatır. "Sizi göletin etrafında gezdirebilir miyim?"

Havuzun etrafını beş kez dolaşmışım ama kabul ediyorum ve elimi dirseğinin kıvrımına koyuyorum. Göğsümde bir çarpıntı bekliyorum, çünkü resmi kur yapma konusunda pek tecrübem yok, ama Thorne az önce koluma dokunduğunda çok daha fazla heyecanlanmışım. Okulda görgü kuralları konusunda çok iyi eğitildim, bu yüzden arkadaşlarımla bu senaryoyu defalarca prova etmedim değil. Thorne ile dans etmem de bu konuda zarar vermiş olamaz.

Ya da belki de – ve bu en olası ihtimal – nişanlımdan nefret ediyorum ve ona karşı en ufak bir heyecan bile hissedemiyorum.

Gergin bir sessizlik içinde birkaç dakika yürüyüşümüze devam ettik, ta ki boğazını temizleyen bir ses sessizliği bozana kadar. Arkamıza baktım ve Thorne ile Minka'nın bizi takip ettiğini gördüm. Thorne, Monty'nin ensesine öfkeyle bakıyordu. Sanki görünmez bir tehdidi hissetmiş gibi, Monty pes etmiş bir şekilde içini çekti ve bana daha önce gördüğüm o gamzeli gülümsemesinden bir tane attı. "Sizinle şahsen tanıştığıma çok memnun oldum, Majesteleri."

Sözde bozulmuş nişanımız konusunda bu kadar gergin olmasaydım, onun sahte coşkısına gülerdim. Ama hiç de eğlenmiyorum.

"Hadi sahte tavırları bırakalım, Bay Phillips," diyorum. "Nişanımızın bozulduğunu söylerken ne demek istediniz?"

İfadesi ve duruşu daha rahat hale gelir. "Henüz bilmiyorsanız, ailelerimiz yıllardır bizim nişanımız için uğraşüyor. Sizinle uzun zaman önce tanışmam gerekiyordu, ama nedense siz gelemediniz. Sonra bu tekrar oldu. Ve tekrar. Ve tekrar. Benim için bir oyun haline geldi. Bir bahis gibi. Sonuncusu da bugünkü partiye dönüştü, bahsi kazandığım için kendime verdiğim ödül."

Kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü beni iki gün önce bekliyordun ve ben gelmedim diye mi?"

O başını sallar. "Nişanımız, ebeveynlerimizin peri doğası sayesinde bir peri anlaşmasıyla yapıldı, bu yüzden belirli koşullar ve kurallara bağlıdır. Geç gelmen anlaşmayı bozdu ve nişanımızı geçersiz kıldı."

Göğsümde panik dalgaları yükseldi. Bu haberi partimin olduğu gece alsaydım, nişanımızın sona erdiğini duyduğuma çok sevinirdim, ama şu anda bu nişana ihtiyacım var. Thorne ile yaptığım anlaşma buna bağlı. Ailelerimizin kaderi de öyle. "Elbette bunu düzeltebiliriz. Daha önce birkaç kez son tarihi kaçırdığımızı biliyorum, ama ailelerimiz her seferinde yeniden anlaştılar. Neden şimdi de aynısını yapamıyoruz? Sonunda buradayım."

Yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. "Ah, çünkü ben de bir anlaşma yaptım. Babam, nişanımız bir kez daha bozulursa, bundan sonra gelinimi kendim seçeceğimi kabul etti. Benim konumumda biri için büyük bir lüks, biliyorum, ama bunu çok istiyorum."

"Benimle evlenmek istemiyorsun?" Thorne bunu zaten söylemişti, ama sanki bunun nedeni ailemin kötüleşen itibarıymış gibi göstermişti. Belki bu varsayımım kibirli, ama benimle tanışmanın bu tür çekinceleri ortadan kaldıracığını düşünmüştüm.

O gülümsedi. "Seni evlenmek isteyecek kadar iyi tanımıyorum. Sen de aynısını söyleyemez misin? Benimle evlenmek istiyor musun?" Hayır, elbette istemiyorum, ama bunu yüksek sesle söyleyemiyordum.

Neyse ki, cevabımı beklemiyor. "Ayrıca, babam bir hafta evde olmayacak. Düğünü yapmak istesem bile, o zamana kadar şartları yeniden görüşmek için burada olmayacak."

Yukarıdaki yıldızlar, o haklı ve bu düğünün planlandığı gibi devam etmesi gerekiyor. Nyxia, ailemin yeraltı mezarlarına taşınmasına kadar bana sadece iki hafta süre verdi, bu süre de benim orijinal düğün tarihimle aynı. Şu anda, bana verdiği iki haftanın sadece on günü kaldı. Düğünümün gerçekleşmesine on gün kaldı. Çaresizlik, sonraki sözlerimi yönlendiriyor. "Belki

baban dönene kadar bir hafta boyunca birbirimizi tanırsak, anlaşmamızı kabul edilebilir bulursun ve çok daha az çekinceyle devam edebiliriz."

Serbest elini çenesinin üzerinde gezdirerek düşünceli bir ifadeyle sordu. "Bir prenses, prensin sevgisini kazanmak için zorlanmamalı. Çoğu aşk hikayesinin tam tersi değil mi bu?"

Onun sözlerine sinirleniyorum. Birbirimizi tanımalıyız demiştim, onun sevgisini kazanacağım demedim.

"Ama bu kulağa hoş geliyor." Yerinde durup bana dönerek, "Tersine bir masal romantizmi gibi. Bir hafta boyunca kalbimi kazanmaya çalışacaksın."

Göğsümde bir tahriş hissi oluşur. Yüzümde sahte bir gülümseme tutmak için tüm gücümü kullanırım. "Şaka mı yapıyorsunuz, Bay Phillips?"

Ellerini çırpıyor. "Hadi bunu bir oyuna çevirelim."

"Monty." Thorne, arkadaşının adını uyarıcı bir homurtuyla söyler ve Minka ile birlikte yolun kenarında yanımıza durur.

Minka ayaklarının ucunda zıplıyor. "Oh, oyunları severim."

"Bir oyun," diyorum. "Nişanımızın... bir oyun olmasını istiyorsunuz."

Thorne'a sert bir bakış attı. "Ona oyunları ne kadar sevdiğimi söylemedin mi? Thorny, benim en iyi yanlarımı övmezsen ne işe yararsın?" Bana dönerek alaycı bir gülümsemeye devam etti. "Eminim birlikteyken sana tek kelime bile etmemiştir. İstediginde salyangoz kadar somurtkan olabilir."

Monty haklı, ama konuşmamızı başka yöne çekiyor. Boğazımı temizleyip olabildiğince sakın konuşmaya çalışıyorum. Yine de sözlerim dişlerimin arasından yarı yarıya çıkıyor. "Nişanımız hakkında. Bence bunu hafife almamalıyız."

Elini reddedercesine salladı. "Ciddiye almadığımdan değil. Aslında, sana aşık olmak için oyundan daha iyi bir yol düşünemiyorum. Bahisler, pazarlıklar ve oyunlar benim aşk dilimdir, çünkü risk almanın heyecanını seviyorum. Zaten sana yarı aşık oldum, çünkü ilk görüşte aşık olma eğilimim var." Son cümleyi göz kırparak söyledi.

Tanrım, onu yumruklayabilirim.

"Şuna ne dersin?" diyor, benim artan öfkemi fark etmeden. "Önümüzdeki yedi gün içinde kalbimi beş kez kazanırsan, babamdan nişan anlaşmamızı yeniden yapması için yalvaracağım. Yalvaracağım. Dizlerimin üstüne çöküp. Yemin ederim."

Thorne'un sesi keskin çıkıyor. "Bir prensesle konuşuyorsun, Monty. Bir kraliyet mensubuna böyle teklifte bulunamazsın."

Monty omuz silkti. "O bir kraliyet mensubu değil. O benim potansiyel eşim. İlk kez hayatımı geçireceğim kadını seçme izni aldım. Benim için seçilen gelini memnun etmek için kendim olmayan biri gibi davranmayacağım." Bana dönerek, "Eğer beni sevmiyorsan, bunu şimdi bitirmeliyiz," dedi.

Evet, yapalım! içimden haykırıyor. Bu adam dayanılmaz ve bizim anlaşmamızı benim kadar sevmiyor. Belki de daha fazla, çünkü en azından ben Thorne ile yaptığım anlaşmayı yerine getirmek ve ailelerimizin üzerindeki laneti kırmak için bu evliliğe ihtiyacım var. Eğer evliliğimiz bu kadar gerekli hale gelmeden önce tanışmış olsaydık, onu ruh ikizim olarak görürdüm. Şu anda gösterdiği isyan, benim sürpriz nişanımı öğrendiğimde hissettiğim isyanla aynı. Şu anda beni ne kadar rahatsız etse de, onu anlıyorum. Onu anlıyorum. Ama onun önerdiği şey aşağılayıcı.

Thorne bana yaklaşıp. "Söyle, seni için onu yumruklayayım." "Hayır, Thorny," Monty rahat bir kahkaha atarak söyler. "En son beni yumrukladığında kaburgamı kırdın."

"Bu sefer iki tane yapalım," diye mırıldanır Thorne.

Monty yüksek sesle fısıldayarak eğilir. "Bu adamla oyun oynamayı sevmiyorum. Kendi gücünün farkında değil."

Thorne'un parmakları sanki gerçekten yumruk atmaya hazırlanıyormuş gibi kıvrılır. Hâlâ elinde tuttuğu kil fincan için üzülürüm, fincan kesinlikle onun sıkı tutuşunda eziliyordur. "Bu oyun değil, Monty."

"Oh, ama olabilir."

Minka parmağını kaldırır, başını yana eğerek. "Koşullar belirsiz ama. Prenses Hazretleri senin kalbini nasıl kazanacak?"

"Haklısın, kedicik, bir oyunun kuralları net olmalı. Toplamda yedi etkinlik olacak. İçki içmek, yemek yemek, dans etmek. Bu tür şeyler. Eğer Majesteleri hoşuma giderse, tabii ki gelecekteki karım olacak gözüyle değerlendirerek, günün sonunda kalbimi kazandığını göstermek için onu bir öpücükle ödüllendireceğim."

"Aşağıya bak, Monty." Thorne, gerçekten utanmış gibi yüzünü eliyle kapattı. Yoksa anlaşmamızın bozulacağından mı endişeleniyor?

Monty koluna şakacı bir şekilde vurur, çok tanıdık bir hareket. "Ne dersin, Prenses? Oyuna var mısın? Yedi günde kalbimi kazanabilir misin?"

Minka'nın gülümsemesi genişler. "Oh, bence kazanabilir!"

Midem bulanıyor. Bunu daha önce de yaptım. Bir erkeğin kalbini kazanmak için yarıştım ve kaybettim. Katıldığım gelinlik yarışmasına kendimi adamamıştım ve tüm yarış boyunca rakibimi desteklemiştim, ama bu durum farklı. Bu evliliğe *ihtiyacım var...*

Dur. Evet, bu sefer *durum* farklı. Yalnız değilim. Thorne, Monty'yi tanıyor. Arkadaşını memnun etmek için nasıl davranmam gerektiğini, kim olmam gerektiğini bana söyleyebilir. Şu anda tek umudumuz bu. En azından şimdilik. Babası geri döndüğünde, Thorne gibi ben de ona yalvarabilirim. Bu evlilik gerçekleşecek. Gerçekleşmek zorunda.

Sen Briar ailesinin kahramanısın.

Neyin tehlikede olduğunu hatırlamak sinirlerimi güçlendiriyor. Bunu yapabilirim.

Hoş bir gülümseme takınıp, "Oyununuza katılıyorum, Bay Phillips," diyorum.

Zafer işareti yaparak yumruğunu havaya kaldırdı, sonra bana o kadar hızlı yaklaştı ki, yanağıma kondurduğu öpücüğe hiç hazırlıklı değildim. Yüzünü benimkine yaklaştırarak fısıldadı: "İlk raundu kazandın. Dört raund daha var."

Son kısmı neredeyse duymuyorum, çünkü keskin bir ses, sanki bir şey kırılıyormuş gibi havayı yırtıyor. Monty geri çekiliyor, sonra neşeli bir melodi ıslıkla çalarak partiye doğru yavaşça yürüyor.

Bu diyalog beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, kırılan sesin kaynağını aramayı neredeyse unuttuyordum. Sonra gördüm. Thorne'un sıkıca yumruğunda, kırılmış kil bardağın iki parçası.

THORNE

Monty'nin elleri cebinde uzaklaşırken kanım kaynıyor. Nereye cesaret ederse nişanını bir oyuna çevirir? O, tanıdığım en sinir bozucu insanlardan biri olmuştur, ama bu sefer yeni bir seviyeye ulaştı.

Monty, göletin kenarında olanları izleyen birkaç misafirinin yanından geçip solaryuma doğru yürüdü. Ben de peşinden gittim. Belki o piçe akli başına sokabilirim. Lady Phillips'in müdahale edeceğini sanmıyorum, çünkü Monty'nin yaptıkları hiç umurunda değil. Lord Phillips döndüğünde çok kızacak, ama o yokken bir şey yapamaz.

Çimlerde toplanan konukların arasına ulaştığım anda avucumda keskin bir acı hissettim. Elime baktığımda, kırık çömlek parçalarının altında kırmızı bir akıntı gördüm. Tabii ya. Kırık fincan. Ne oldu bana bilmiyorum, ama Monty o aptal suratını Briony'nin yüzüne yaklaştırıp yanağına öptüğünde, onu boğazlayacaktım. Burnunu kırmadığım için şanslı.

Kalabalığın arasından geçerken bazı parti konukları bana sesleniyor, çoğu tanıdıklarım ama hiçbirini sevdiğimi söyleyemem. Hepsini görmezden gelip kırık bardağı masanın ortasına koyuyorum ve masadakilerin şaşkınlık dolu nefeslerini duyuyorum, sonra Monty'nin peşinden gidiyorum. Solaryuma yaklaşınca kravatımı çözüp kanayan elime sarıyorum. Yarı peri soyum sayesinde çabuk iyileşeceğim, ama şimdilik kanamayı durdurmam gerekiyor.

Monty'yi solaryumda, saksı orkideleriyle dolu bir köşede divana uzanmış buluyorum. Dalgın dalgın iki parmağıyla çiçeklerden birini koparıyor ve kısa sapını sigara gibi dudaklarına götürüyor. Divanın önünde durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda, yüzünde kibir ve umursamazlık karışımı bir ifade var.

Orkide çiçeğini içiyormuş gibi yapar, sonra dudaklarının arasına koyar ve kollarını başının arkasına dayar. Sesi sapın etrafında hafifçe boğuk çıkar. "Çirkinse geri getirme demiştin, bu yüzden güvenli bir şekilde geldiğinden emin olmak istemişsin."

"Nişanını alay konusu yapıyorsun."

"Onun ailesi, bu nişan yapıldığı günden beri alay ediyor."

"Evliliğine gerçekten böyle mi başlamak istiyorsun? Bir oyunla mı?"

Orkideyi bir kez daha taklit ederek içip, onu uzağa fırlatır. "Her şeye bir oyunla başlamayı severim."

"Ona sevginin kazanılması gerektiğini gösteriyorsun. Kazanılması gerektiğini."

Bana daralmış gözlerle bakar. "Neden umursuyorsun? Eğer beni seçmek istiyorsa, o da beni seçmeli. Ayrıca, ondan hoşlanmadığımı düşünmeseydim, onunla bu kadar oynamak istemezdim."

"O bir oyuncak değil, Monty. O bir insan."

"Nişanlıma çok fazla koruyucusun. Bana söylemek istediğin bir şey mi var, eski dostum?" Bandajlı elime anlamlı bir bakış attı. "İlginç bir yara var orada."

Onun sözleri boğazımda düğümleniyor. Neden bu kadar koruyucu davranıyorum? Briony ile yaptığım anlaşma yüzünden olduğuna inanmak istiyorum. Çünkü Monty'nin aptallığı bunu tehlikeye atıyor. Bu kesinlikle bir kısmı, ama daha fazlası var. Ailelerimizin kavgası dışında, Briony harika bir kadın. Kimliğini öğrenmeden önce, onunla ilgili hayallerime değer veriyordum. Kavga etmediğimiz zamanlarda, taşlarla bile kavga ettiğimiz zamanlarda

—o şüphesiz çok güzel. Güçlü. Azimli. Her erkeğin hayallerini süsleyen bir kadın. Ama Monty ona bir rahatsızlık gibi davranıyor. Bir oyun tahtasındaki piyon gibi. O bu pislikten çok daha iyisini hak ediyor.

"Bu arada," dedi Monty, "yarın senin evine gidiyoruz." "Benim evime mi?"

"Evet, o kadar seyirci varken oyunumuzu oynamak istemiyorum. Onlardan bıktım artık. Misafirlerime babam dönene kadar kalabileceklerini söyledim."

Dişlerimin arasından konuşuyorum. "O zaman gitmelerini söyle." "Bunu yapamam, dikenli çocuk. Bu çok kaba olur."

"Peki kendini benim evime davet etmek ne? Misafirlerini bırakmak ne olacak? Bu da kibar bir davranış değil."

Monty kıkırdar. "Gittiğimi bile anlamazlar. Hadi ama. Angela'ya yatılı okuldan döndüğünde bir kır partisi vereceğine söz verdin. Yarın eve dönecek ve Blackwood Malikanesi'ne gideceğimizi söylersem çok sevinecek."

Kalbim biraz yumuşar. Angela, Monty'nin küçük kız kardeşi ve benim için de her zaman bir kız kardeşi gibi olmuştur. Ve Monty haklı. Ona bu yıl Blackwood Malikanesi'nde *küçük, çok* küçük bir parti vereceğime söz vermiştim.

Ama yine de. "Şimdi ne zamanı ne de yeri, Monty. Düğün hazırlıklarına bakman lazım."

Elini kayıtsızca salladı. "Hazırlanacak bir şey yok. Yani, neredeyse yok. Tarih belli, kilisedeki randevumuz hala geçerli. Babamın söylediklerinde de doğruyu söyledim. İki gün önce nişanım söz verdiği tarihte gelmeyince çok sinirlendi. Dedi ki, *'Monty, benim sevimli ve yakışıklı oğlum, sonunda karını seçmene izin vereceğim. Güzel ve zengin bir kız olsun.'*"

"Baban öyle demedi."

"Hayır, belki çeyiz hakkında bir şey söyledi. İyi çeyizli. Muhtemelen öyledir."

Taşlar ve toprak, onun saçmalıklarını daha fazla dinlemek zorunda kalırsam kafam patlayacak.

"Sen gelmezsen de ben senin evine gidiyorum," diyor Monty. "Zaten mektup yazdım, uşağın da çok anlayışlı davrandı. Bay Hartshire'ın beni sevdiğini biliyorsun."

Gözlüklerimi çıkarıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Uşağım yazdın mı?"

"Evet, yazdım. Partime ilk misafir gelir gelmez, parti vereceğimi söylediğime hemen pişman oldum."

"Ben yokken seni kabul etmeyi neden kabul etti ki?"

"Neden kabul etmesin ki? Sen iş seyahatindeyken hep senin evinde kalırım. Bilmiyor muydun?"

Tabii ki bilmiyordum. Bilseydim, malikânemi Monty kovucu ile doldururdum, bu da bir kısmı sorumluluk, bir kısmı da nezaket olurdu. Ve belki de taciz etmek isteyeceği kimse kalmasın diye tüm kadın çalışanlarımı kovardım.

Monty divanda dik oturuyor ama duruşu hâlâ kambur. Tembel. Dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle pencereden dışarıya bakıyor. "Gözleri güzel, onu kabul ediyorum."

Onun bakışlarını takip ediyorum ve Briony'yi solaryumdan çok uzak olmayan çimlerde görüyorum. Kalabalıktan uzak, Minka'nın yanında durmuş, porselen çay fincanından yudumluyor. Kahretsin. Onu yine yalnız bıraktım. Monty'yi takip etmekle o kadar meşguldüm ki, tüm bu yabancılar arasında ne kadar garip hissediyor olabileceğini düşünmedim. Gerçi ona bakarak rahatsız olduğunu anlamak mümkün değil. Her zaman asil bir havası vardır. Duruşu. Konuşması.

Çenesini kaldırış şekli. Onunla ilgili gördüğüm ilk rüyadan beri bu belliydi. Ve şimdi, öğleden sonra güneşi şapkasının altından dökülen altın sarısı saçlarının dalgalarına yansıyarak, her haliyle doğuştan prenses olduğunu gösteriyor.

Neden burada olduğumuzu hatırlayınca kararlılığım daha da sertleşiyor. Neyin tehlikede olduğunu.

O Prenses Rosaline Briar ve ben Vintarys Lemuria. Yerine getirmemiz gereken bir anlaşma ve kırmamız gereken bir lanet var.

Monty'yi takip ederek onu aptalca oyunundan vazgeçirmeye çalıştım, ama şimdi bu oyunun Briony ve benim için tam da ihtiyacımız olan şey olduğunu anlıyorum. Bu oyuna duyduğumuz öfke, düğüne karşı kararlılığımızı koruyacaktır. Laneti bozmak için gereken şartları yerine getirmenin tek yolu bu. Üstlendiğimiz görev, ikimizin de yapmak istemediği bir şey olmalı.

Her şeyin nasıl çözülebileceği birden aklıma geldi. Monty kafasını kışından çıkarmış ve düzgün bir beyefendi gibi davranmış, Briony'ye bir kez bakıp ona sahip olmanın ne kadar şanslı olduğunu fark etmiş olsaydı, her şeyi mahvedebilirdi. Briony ondan hoşlanabilirdi. Onunla evlenmek *isteyebilirdi* ve laneti bozmak için gerekli şartlar ortadan kalkardı. Aynı şekilde, ben de onlar için mutlu olabilirdim ve benim tarafımdaki çabalar da boşa giderdi.

Şu anda ise Briony, Monty ile evlenmeyi, onu tanımadan öncekinden daha çok pişmanlık duyuyor. Ve benim tarafımda...

Stones, onların evlendiğini, Briony'nin hayatının geri kalanını benim pislik arkadaşımınla geçireceğini düşünmek bile göğsüme öfke okları saplıyor.

Dişlerimi sıkıyorum.

Böyle olması gerekiyor.

Anlaşmamızın işe yaramasının tek yolu bu.

Ailelerimizi uykudan uyandırmanın tek yolu bu.

Tek bir soru kalıyor, zafer düşüncelerini gölgeleyen, gölgeler ve dikenlerle dolu bir soru: Bu bedel ödemeye değer mi?

Monty divandan kalkarak esner. "Prenses Rosaline benimle oynamak istiyorsa, yarın öğleden sonra senin evinde buluşuruz. Angela eve geldikten sonra Blackwood Malikanesi'ne giderim." Elini sallayarak veda eder, ellerini ceplerine sokar ve solaryumdan malikanenin ana bölümüne çıkar.

Çimlere doğru bir bakış attım. Gözlerim Briony'nin gözlerine takıldı, sonra Monty'nin o küstah öpücüğü kondurduğu yüzünün yanına kaydı. Gözlerimi

tekrar gözlerine ve ona başımı sallayarak, burada olduğumu sessizce iletirim.
Ona yardım edeceğim. Yapılması gerekeni yapacağız.
Ve bunun her saniyesinden nefret edeceğim.

BRIONY

Ertesi sabah, hayatımda ilk kez bir mağazaya giriyorum. Mermer zeminler, devasa resepsiyon masası ve dört kata çıkan kıvrımlı merdivenler karşısında şaşkınlıkla fuayede duruyorum. Nocturnus Sarayı'nı gördükten sonra bir giyim mağazasının beni etkileyebileceğini düşünmemiştim, ama yanılmışım. Bartleby's, Jasper şehir merkezindeki diğer görkemli binalar arasında bile görülmeye değer bir yer. En azından hakkında okuduğum ve geçip gördüğüm modiste mağazalarından farklı olarak, Bartleby's birkaç kat daha büyük ve hazır giyim ürünleri satıyor. Özel dikim giysilerde olduğu gibi bekleme süresi yok, yani birkaç dakika içinde yeni kıyafetlerime sahip olacağım.

Thorne yanımda durup mağazanın içini çok daha az hevesle inceliyor.

"Bu saçmalığa katlanmak zorunda olduğumuza inanamıyorum." "Kesinlikle katılıyorum," diyor Bay Boris. Bugün insan formunda ve bütün sabah oldukça sinirli. Gerçi, Monty Phillips ile ilk görüşmemdeki olayları kısaca anlattığımda, onun huysuzluğunun dünden başladığını söyleyebilirim. Çenesini kaldırıyor. "Bay Phillips, dün kafam meşgul olduğu için şanslı. Yoksa dişlerimle boğazını parçalardım."

Ona yatıştırıcı bir gülümseme atıyorum. "Bunu onlar için yaptığımı düşünürsek, ailem bundan hoşlanmazdı, Bay Boris."

Minka koluna kolumu takar. "En azından alışverişe gidebileceğiz. Hem de Bay Blackwood'un parasıyla!"

Thorne gözlüğünün köprüsünü itti. "Bunun gerekli olduğuna emin misin?"

"Notu gördün," diyorum. "Tabii ki gerekli."

Thorne bir dizi küfür mırıldanır ama tartışmaz. Haklı olduğumu bilir. Dün akşam, olayların olmadığı bir akşamın ardından, bir kez olsun iyi bir uyku çektim ve rüyasız bir uyku oldu. Günlerdir hissetmediğim kadar dinç uyandım ve planımızdaki son gelişmeler hakkında bile biraz olumlu hissediyordum. Ama bu sabah aldığım notla tüm bu iyi hislerim uçup gitti. Notta şöyle yazıyordu:

İkinci oyun. Benim için güzel giyin.

İkinci oyun kısmı bir an için kafamı karıştırdı. İlk oyuna ne olmuştu? Sonra yanaklarımdan öptüğünde söylediği sözleri hatırladım

"İlk turu çoktan kazandın." Bunun ciddi olduğunu öğrenince sevindim, çünkü bu, anlaşmamızı yerine getirmek için sadece dört oyun daha kazanmam gerektiği anlamına geliyordu, ama daha çok öfkelenmiştim.

Benim için güzel giyin.

Sanki böyle bir şey istemeye hakkı varmış gibi!

Bu sabah kahvaltıda notu gösterdiğimde Thorne de aynı derecede sinirlendi. Monty ortalarda yoktu, bu yüzden oyunla ilgili ne yapacağımıza kendimiz karar vermek zorunda kaldık.

Bu yüzden alışverişe çıktık.

"Hadi gelin," diyor Thorne, isteksiz bir ses tonuyla. "Kadın giyim ikinci katta." Merdivenlerden birine doğru ilerleyerek, resepsiyon masasının önünden geçerek bizi yönlendiriyor. Sade siyah elbiseler giymiş iki peri kadını, coşkulu gülümsemelerle bizi karşılıyor. Masayı geçer geçmez, fısıltıyla konuşulan bir cümle kulağıma geliyor.

"O Bay Blackwood!" diyor resepsiyonistlerden biri. "Oh, çok yakışıklı. Henüz evlenmediğine inanamıyorum."

"Evet, ama yanındaki kadın kim?" diye sorar diğeri. "Onu burada sadece Bayan Phillips'le görmüştüm."

Merdivenlere ulaştık ve artık konuşmayı duyamıyorum. Thorne, resepsiyonistlerin dedikodularını duymuş gibi bir iz göstermiyor ve sarayındaki bir kralın kendine güveniyle merdivenleri çıkıyor. Merakım galip geliyor ve onun yanına ulaşmak için adımlarımı hızlandırıyorum. "Burada çok popülersiniz."

Bana yan gözle bakar. "Blackwood Malikanesi Jasper'dan çok uzak değil. Şehre geldiğimde alışverişimi şehirde yaparım."

"Bayan Phillips kim?" diye sorduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. "Monty'nin kız kardeşi."

Soyadlarının aynı olduğunu düşünerek bunu zaten anlamıştım. "İkiniz yakın mısınız?"

"Evet."

Ne kadar yakın olduklarını öğrenmeye kararlı bir şekilde ağzımı açtığımda, merdivenlerin en üstüne ulaştık. Ancak etrafımdaki ihtişam dikkatimi dağıtır ve sözlerim boğazımda kalır. İkinci kat, binanın etrafını dairesel bir şekilde sarar ve ortasından birinci katı görürsünüz. Kadın reyonunun duvarları pembe brokarla kaplıdır ve süslü tavanda kristal avizeler bulunur. Odanın çevresinde tezgahlar dizili ve üzerlerinde kurdeleler, mücevherler,

parfüm şişeleri ve şapkalarla doludur. Kadife perdeler, özel prova odaları olduğunu düşündüğüm yerleri çevrelemektedir. Orada mağaza çalışanlarının giysileri taşıdığını görüyorum. Sandalyeler, masalar ve divanlar, gece elbiseleri, balo elbiseleri, gündüz kıyafetleri ve hatta iç çamaşırlarının sergilendiği vitrinlerin arasına serpiştirilmiş, rahatlatıcı bir hava yaratmaktadır. İnsanı burada kalıp rahatça alışveriş yapmaya davet ediyor ve birkaç bayanın çantalarının, kutularının veya yeni aldıkları eşyaların arasında oturup sohbet etmelerinden, bir mağazada alışveriş yapmanın pratik olduğu kadar sosyal bir etkinlik olduğu anlaşılıyor. Nereden başlayacağımı bilemeden odanın bir ucundan diğer ucuna bakıyorum.

Thorne'un sesi beni dalgınlığımdan çıkarır. "Hiç mağazaya gelmedin mi?"

"Tabii ki gelmedim. Kendi kıyafetlerimi bile hiç seçmedim."

"Gerçekten mi?"

Onun gözlerine keskin bir bakışla bakıyorum. "Bir manastırda büyüdüm, hatırlamıyor musun? Her şey benim için seçilirdi. Şu anda giydiğim şey, gri olmayan ilk giysim ve bu da benim seçtiğim değil, hediye edildi."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşur. Gözlerinde acıma mı var? Kafasını sallar ve ifade kaybolur. "Gündüz kıyafetleriyle başlayalım. Sadece bugünkü maç için değil, bir hafta boyunca giyecek kıyafetlere ihtiyacın olacak."

Alışveriş, beklediğimden çok daha zor. Öncelikle, beden ölçülerine alışmam gerekiyor. Sonra her şeyi denemem gerekiyor ki bana tam olsun. Bir saat sonra iki yeni etek, üç bluz ve bir gündüz elbisesi seçtim. Ancak o zaman bugünkü oyun için tek bir kıyafet bile bulamadığımı fark ettim. Thorne, Monty'nin Blackwood Malikanesi'nde buluşmamızda ısrar ettiğini söylemişti, bu yüzden oyun onun gelmesinden sonra başlayacak sanırım.

Minka ve Bay Boris, ben Thorne'u ararken çantalarımla birlikte bekliyorlar. Bana bir kese zümrüt para verdi — Earthen Court'un para birimi — ve ben kıyafetlere bakıp denerken uzak durdu. Ama şimdi onun uzmanlığına ihtiyacım var. Onu merdivenlerin yanındaki mermer sütuna yaslanmış buluyorum. Kolları göğsünde kavuşturulmuş, bir dizi bükülmüş, ayağı sütuna dayalı. Bu duruş başka birinde tembel görünürdü, ama

ona yaklaşırken, onu tanı mı yorsam ne kadar korkutucu olabileceğini fark ettim.

Sadece bu da değil, aynı zamanda... Tanrım, o çok yakışıklı. Koyu renkli, neredeyse omuzlarına kadar uzanan dalgalı saçları. Yoğun kahverengi gözleri. Vücuduna ikinci bir deri gibi oturan, mükemmel dikilmiş lacivert takım elbisesinin kesimi. Ve onun görünüşünden etkilenen tek kişi ben değilim. Yakınlarda, üç kadın, oturma alanlarından birinden ona bakıyor, fısıldaşıyor ve ellerinin arkasına sakladıkları gülümsemeleriyle kendilerini gizliyorlar. Onun yarı peri olduğunu bilselerdi ne hissederlerdi acaba? Onu gerçek haliyle görselerdi? Daha mı çekici bulurlardı? Yoksa daha mı az?

Onun önünde duruyorum, seyircilerin önünde biraz utangaç hissediyorum ve aramızda saygılı bir mesafe bırakmaya özen gösteriyorum. "Size ihtiyacım var."

O dikleşir, sözlerim üzerine gözleri bir an için büyür. Yanaklarım kızarır. "Tavsiyenize ihtiyacım var, Bay Blackwood," diye düzeltirim. "Ne hakkında?"

Üç izleyicimize yan gözle bakıyorum. Biri bana öfkeyle bakarken dudaklarını büküyor, ama Thorne'un keskin bakışından sonra kadın anlamlı bir şekilde başka yere bakıyor ve arkadaşlarıyla sohbet etmeye başlıyor. Hayranlarına karşı soğuk tavrından garip bir şekilde gurur duyuyorum, ama onun oldukça kaba davrandığını kabul ediyorum. Yakışıklı bir adam sırf ona baktığım için bana öfkeyle baksa nasıl hissederdim?

Yine de kadınlar için üzölmüyorum. Onun tavsiyesine gerçekten ihtiyacım var.

Duyulmamak için sesimi alçaltıyorum. "Bugünkü maç için giyecek bir şey seçmeme yardım etmen gerekiyor. Bay Phillips ne zaman gelecek? Gündüz mü? Akşam mı?"

"Bu akşam sanırım, kız kardeşi eve dönmeden benim malikâneme gelmeyecekler."

"Oh, Bayan Phillips'i de getiriyor mu?" "Evet."

Nedense, içimde garip bir batma hissi var. Belki de Monty'nin oyununa seyirci istemiyordumdur. Ya da belki de resepsiyonistlerin söyledikleri yüzündendir.

Onu burada sadece Bayan Phillips ile gördüm.

Thorne'un Monty'nin kız kardeşi ile romantik bir ilişkisi olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Tabii bu beni ilgilendirmez.

Düşüncelerimi kafamdan silip atıyorum. "Ne tür kıyafetleri çekici buluyor? En sevdiği renkler neler?"

Omuzlarını silkiyor. "Hiçbir fikrim yok."

Ağzım açık kalır. "Nasıl bilmiyorum? Onun aptal oyununu kazanmama yardım etmen gerekiyor. Onun ilgisini çeken biriyle tanıştın mı hiç? Mütevazı mıydı? Cesur mu? Kendine güvenen mi? Bana bir şey söylemelisin."

Alnını ovuşturur. "Mütevazı olanları eleyebilirsin sanırım. Monty'nin takıldığı kadınlar genelde..."

"Seksi? Çekici?"

Çenesi bir yandan diğer yana kayar. "Öyle de denebilir."

"Tamam, bu bir başlangıç. Şimdi gel, bir şey seçmeme yardım et." Daha iyi düşünmeden kolumu onun koluna takıp yakındaki bir gece elbisesi vitrinine doğru çekiyorum. Oraya varır varmaz onu bırakıp, aynı elbiseyi dört farklı renkte giymiş dört başsız mankeni inceliyorum. "Bu nasıl?"

İlgi göstermeden vitrine bakıyor. "Güzel." "Evet, ama Monty beğenir mi?"

"Sana söyledim, onun neyi sevip neyi sevmediğini bilmiyorum. Elbisenin kendisinden daha önemli olan, sana nasıl yakıştığı."

"O zaman birkaç tane denemem gerekecek." Elbisenin adını not alıyorum, böylece daha sonra mağaza görevlilerinden birine kendi bedenimde denemek istediğimi söyleyebilirim, ve bir sonraki vitrine geçiyorum. Thorne, hiçbir yardımcı olmaya çalışmadan peşimden geliyor. Sanki benimle alışverişe zorlandığından rahatsızmış gibi, duruşu gergin, yüzü kapalı. Eğer yardımcı olmayacaksa, ben de onun için bu deneyimi daha kötü hale getirebilirim.

"Monty'nin en sevdiği rengi bile bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Peki ya en sevdiği yemek? En sevdiği müzik?" "Hiç merak etmedim."

Bir sonraki vitrine geçiyoruz. Vitrinde, indigo renkli örümcek ipeğinden yapılmış, derin yakalı ve mankenin kalçalarının altında şifon bir şelale gibi açılan etekli bir elbise var. Şimdiye kadar baktıklarımızdan biraz daha modern bir tarzda, insan modasıyla bir parça peri havası harmanlanmış. Monty'nin beğeneceğinden emin değilim, ama kendim için bir şey seçebilseydim, bu tam da aradığım şey olabilirdi.

Thorne'a bakıp fikrini sormaya hazırlanırken, elini saçlarından geçirmesi dikkatimi dağıttı. Koyu renkli saçları yüzünün etrafında dağınık dalgalar halinde düşüyordu ve dün Monty'ye tonik getirdiğinde nasıl görüldüğünü hatırladım.

Thorne bakışlarımı fark etti ve gözlerini kısarak "Ne var?" diye sordu.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Dün saçlarını geri toplamıştın."

"Tonik yaparken bağladım," diyor. "Normalde saçlarımın açık olması umurumda değil, ama zamanım kısıtlıyken yüzüme değmesi dayanılmaz oluyor."

"Doğum günü pastam aceleye gelmemiş miydi? O zaman saçların açıktı." Göğsüm sıkışır. Neden doğum günümü hatırlattım ki? Mutfakta karşılaşmamız samimi geçmişti, ama ardından bir kabus yaşamıştım.

Thorne benden gözlerini ayırıp sergilenen indigo renkli elbisenin eteğine dalgın dalgın dokunuyor, sanki şifonun dokusunu hissediyor gibi. Nötr sözlerine rağmen sesi gergin. "Biraz, ama yeterince zamanım olduğunu biliyordum."

İkimiz için de ortamı yumuşatmaya kararlıyım. Alaycı bir tonla, "O pasta güzel miydi acaba? Denemeden hayatımı mahvettin," diyorum.

O, yarı yürekli bir kahkaha atıyor. "O zaman belki düğün pastanı ben yaparım."

Düğünümünden bahsedilmesi havamı bir kez daha bozar. Sonra şaşırtıcı bir gerçek fark ederim. "Dur... Düğün elbisesi almam gerekmiyor mu?"

"Gerek yok," diyor Thorne. "Bu sabah Lady Phillips ile konuştum. Düğün elbisesini giymeni istiyor ve düğünden önce elbiseyi sana göre değiştirecek. Tabii Lord Phillips sözleşmeyi yeniden yapmayı kabul ederse." Son cümleyi dişlerinin arasından söylüyor, sonra "Lanet olası Monty" diye mırıldanıyor.

Bu arada, aklım onun Lady Phillips'in gelinliğini giyeceğimi söylediği kısımda takılı kalmış. Onunla henüz yüz yüze tanışmadım ve onun hakkındaki tek izlenimim, bahçe partisinde uyurken gördüğüm an. "Bana olur mu ki?"

"Neden sığmasın ki?"

"Öyle diyorsun ama biz aynı beden miyiz ki? Ben pek zayıf sayılmam."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sen mükemmelsin, zayıf olmanın ne önemi var?" Sesi o kadar kuru ve gerçekçiydi ki, neredeyse sinirli gibi geliyordu.

Nefesim kesilir, yanaklarım çok ısınır.

Gözlüklerinin arkasından hızla gözlerini kırıştırıyor, sanki bana iltifat ettiğini şimdi fark etmiş gibi. Ya da... bu gerçekten iltifat mıydı?

Sen mükemmelsin.

Ne garip bir laf.

Aramızdaki enerji gerginleşir, çok sessiz nefeslerimizin arasında garip bir hava esmeye başlar. Dikkatimi tekrar indigo elbiseye verip, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışırım. "Önemli olan, Bay Blackwood, Lady Phillips benden çok daha zayıfsa, elbise tadilattan geçse bile bana olmayacağıdır. Ben de kısa boylu değilim."

Boğazını temizler ve sergilenen elbiseyi gereğinden fazla ilgiyle inceler. "Haklısınız."

Onun aşırı resmi tavrına gülmek üzereydim. Gerçekten telaşlanmıştı. Rahatsız edici gerginliği gidermek için çabaladım ama gerginlik daha da arttı. Şu anda yapabileceğim tek bir şey vardı.

Ona dönerek başımı eğdim ve kirpiklerimi kııptım. Dudaklarım utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Demek beni mükemmel buluyorsun, hmm?"

Bir saniye boyunca, tıpkı lanet bir okul çocuğu gibi, gerçekten *kızardı*. Sonra ağzı benimkini taklit etti, karnımı alt üst eden sinsi bir gülümseme belirdi. Duruşu gevşedi ve ellerini ceplerine soktu. Sonra yaklaşarak gözlerini benimkilere kilitledi. Nefesimi tuttum, ama geri çekilmemek için kendimi zorladım. Ne yaptığını biliyorum. Bana karşı durumu tersine çevirmeye, intikam almak için beni telaşlandırmaya çalışıyor.

Eh... işe yarıyor.

Yavaşça yaklaşıyor ve kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Yine de çenemi dik tutuyorum, sırtımı düz tutuyorum, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta duruyor. Düşük sesle konuşuyor, nefesi cildime değiyor. "Bence sen bir baş belasısın."

Geri adım atıyor ve kendine güvenen tavırları geri geliyor. Onun utangaçlığını hayal mi ettim diye merak ediyorum. İndigo rengi elbisenin eteğine eliyle bir kez daha dokunuyor. "Bunu beğendim."

O uzaklaşırken, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. O gözden kaybolduğunda, elimi göğsüme bastırıyorum, onun yakınlığından sonra hala hızla atan kalbimin çarpıntısını hissediyorum.

Kahretsin.

Thorne ve ben bir oyun oynamıyor olabiliriz, ama bu raundu kesinlikle o kazandı.

BRIONY

Altı yüz zümrüt yuvarlak sonra, gardırobum bir kat zenginleşti. Ganimetlerim otobüsün içini dolduruyor, çünkü Thorne'un ve benim seyahat çantalarımız bagaj rafını çoktan kapladı. Başkasının parasını, hatta herhangi bir parayı kendim için harcamak bu kadar tatmin edici olabileceğini hiç bilmezdim, ama öyle. Gerçi tatminim parayı harcamaktan çok Thorne'u eziyet etmekten geliyor sanırım. Bay Boris ve Minka'nın kollarını dolduran çanta ve kutuların son sayısını gördüğünde gözlerinin ne kadar büyüdüğünü görmek bana büyük zevk verdi. Anlaşmamızın şartlarına göre onu ne kadar kötü kullandığımı mırıldandı, ama bu pek tatmin edici değildi, çünkü gerçek bir kızgınlıktan çok laf kalabalığı gibiydi. Yine de, daha önce kalbimi çarptırdığı için bir tür intikam duygusu yaşamaktan zevk almak zorundaydım.

Otobüste bana çok yakın otururken aramızdaki konuşmayı unutmam imkansız. Karşı koltuk benim aldıklarım ile doluydu, bu yüzden Bay Boris ve Minka, Thorne'un yanındaki daha rahat koltuğa oturmam için ısrar ettiler. Thorne'u Bay Boris ve çantalarımın yanına oturması için zorlamaya çalıştım, ama o kabul etmedi. Bunun yerine, pencereden dışarıya bakarak yüzümdeki nefesinin sıcaklığını hatırlamamaya çalıştım.

Neyse ki manzara dikkatimi dağıtacak kadar güzeldi. Alışveriş merkezinden ayrıldıktan sonra, Jasper şehrinin hemen dışında, kırsalda bulunan Blackwood Malikanesi'ne doğru yola çıktık. Burada, yükselen zümrüt yeşili dağlar daha da büyük görünüyordu ve yolun iki yanındaki manzara ormanlar, tarla ve kır çiçekleriyle kaplı çayırlarla değişiyordu. Earthen Court gerçekten yemyeşil ve muhteşem bir yerdi.

Ana yoldan sapıp, hafif ormanlık bir alandan geçiyoruz. Hemen ötesinde, uzun otlar ve mor çiçeklerle dolu bir tarla görünüyor. Yeşil halıya bakmak bile ayakkabılarımı çıkarıp koşmak istememe neden oluyor. Manastırın dışındaki korumu, dans ettiğim özel sığınağımı hatırlayınca göğsümde bir özlem dalgası yükseliyor. Korumu her zaman bir teselli olarak görmüşümdür, gidemediğim tiyatrolar ve sosyete balolarının ardından gelen ikinci en iyi şey. Hala o deneyimleri özlesem de, o güzel koruyu daha çok takdir etmediğim için pişmanlık duyuyorum. Yalnız valslerimde de bir güzellik vardı. Hatta Thorne'la yaptıklarında bile, onu bir rüya sandığım zamanlarda.

Şimdi beni bekleyen tek şey, istemediğim kocamla dans etmek. Tabii dans etmeyi seviyorsa.

Kalbim sıkışıyor, bir an önce ne kadar hayran olduğumu düşününce çok üzücü. Hoş olmayan düşüncelerimden kendimi koparıp yine yemyeşil çimlere odaklanıyorum, çıplak ayak bileklerimde çimlerin gıdıklamasını, dağ havasının kokusunu hayal ediyorum...

Otobüsün ani bir sarsıntısı beni koltuğumda sallandırdı. İleriye doğru savrulurken kendimi tutmak için kollarımı uzattım. Yanımdaki duvara tutunmayı başardım, ama eldivenli elim kaydı. Diğer elim ise...

Güçlü bir el benim elimi tutarken, bir diğeri belimi kavrayarak beni koltuğuma geri çekiyor. Otobüs tekrar sallanıyor, ama bu sefer yerinde kalıyorum. Çok daha küçük bir sarsıntının ardından otobüs duruyor. Nefesimi toplayarak etrafımı inceliyorum. Çantalarım ve kutularım karşı koltuğun üzerine düşmüş, bazılarının içindekiler dökülmüştü. Hâlâ seelie formunda olan Bay Boris, en yakındaki çantaya telaşla uzanır ve kırıışmış kağıtların altına gevşek çorapları ve ipek iç çamaşırları tıktırır. Bir an için Minka'nın otobüsten düşmüş olabileceğinden korkuyorum, çünkü onu göremiyorum. Ta ki sırt dayanağına tünemiş, pençelerini döşemeye geçirmiş, kedilere özgü bir korkuyla vücudunu kavislemiş siyah-beyaz kediyi görene kadar. Minka'yı seelie formunda hiç görmediğim için şaşırıyorum, ama avucumun sıkıldığını hissedince şaşkınlığım çabucak geçiyor.

Başımı yana çeviriyorum ve Thorne'u beklediğimden çok daha yakınımda görüyorum. Sadece bu da değil, elim onun elinde, dizinin birkaç santim üzerinde. Kendimi desteklemek için uzandığımda tutmuş olmalı. Aniden başka bir tutuş hissediyorum, belimde sert ve sıcak. Beni sıkıca tutuyor, kolu arkamda.

"İyi misin?" diye soruyor. Vücudumuzun yanları birbirine o kadar sıkı yapışmış ki, derin sesinin gümbürtüsünü hissedebiliyorum.

Elimi onunkinden çekip birkaç santim uzaklaşıyorum. O da itiraz etmeden belimi bırakıyor. "Ben... iyiyim," diyorum. Bu kelimeye şükrediyorum, çünkü gerçekte hissettiklerimi yalan söylemeden gizlemek için ne kadar sık kullandığımı bilmiyorum. *İyiyim*, çünkü ne çok kötü ne de çok iyi hissediyorum, ama aynı zamanda sinirli, rahatsız, tedirgin ve yüksek sesle itiraf etmek istemediğim başka türlü duygular içindeyim.

Thorne, arabacı koltuğundan inerken arabadan çıkar. Kapının dışına bakarak Thorne'un aracın arkasını dolaşmasını izlerim. Kendi kendine küfür eder. Merakım beni içeride tutmaya yetmez

içeride tutamıyorum, bu yüzden onun ardından dışarı çıkıyorum. Ne olduğunu anlamam uzun sürmüyor; arka tekerleklerden biri kırılmış. Uşak hasarı değerlendirirken, arabacı Thorne'a sesleniyor. "Bay Blackwood, tekerleği mümkün olan en kısa sürede yedekle değiştireceğiz."

"Minnettarım," diyor Thorne, beklediğimden çok daha nazik bir sesle. Tekerlekten dönüyor ve arabadan indiğimi fark edince kaşlarını çatıyor. Bay Boris ve Minka yanıma geliyor, Minka hala kedi formunda.

"Burada bekleyin," diyor Thorne. "Ben malikâneme yürüyüp başka bir araç göndereceğim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yürüyerek mi gideceksiniz? Uzak mı?"

"Zaten Blackwood Malikanesi'ndeyiz," diyor. "Malikanem buradan çok yakın." Yemyeşil çimlerin olduğu alana doğru yürümeye başlıyor. İçimi bir kıskançlık kaplıyor.

Onun peşinden gittim. "Ben de seninle geliyorum."

"Gerek yok. Hemen bir araba gönderip seni alırım." "Evet, ama yürümek istiyorum."

Durup omzunun üzerinden bakarak, "Söylediklerimi unut. Malikanem çok uzak."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Beni o kadar kolay vazgeçiremezsin."

"Altı yüz zümrüt değerinde kıyafetleri başıboş bırakmak yerine eşyalarının yanında kalmalısın."

Bay Boris gururla burnunu çeker. "Ben Prenses'in alışverişlerini beklerim. Haydutlardan korkmamız için bir neden olduğunu ima ediyorsanız, prenses burada kalmamalı."

Thorne başını eğip alnını ovuşturur. "Ben öyle demek istemedim."

"O zaman ben de seninle geleceğim," derim, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Sıkılmaya dayanamadığımı biliyorsun."

Yüzünü kaldırır, ağzının bir köşesi kıvrılır. "Onun yerine benimle yalnız kalmayı mı tercih edersin? Ormanda?"

Beni mağazada yaptığı gibi kızdırmaya çalıştığını biliyorum, ama bu sefer onun oyununa gelmeyeceğim. "*Yürümek* istiyorum."

Yumuşak bir şey bacağıma dokundu. Minka'nın ayak bileklerimin etrafında dolanıp eteğimin kenarını kedi gibi ovuşturduğunu fark edince neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Ben de size eşlik edeyim," dedi, ama konuşurken ağzı kapalıydı. Tüm periler, seelie formunda konuşurken dudaklarını ve ses tellerini kullanmazlar. Bazıları sadece perilerin büyüyle taşınan kelimeleri telaffuz ederler.

"Prenseler yalnız kalmayacak. Bu formda yürüyüş yapmayalı yıllar oldu."

Thorne'un gözlerine zafer dolu bir gülümsemeyle bakıyorum. "Gördün mü? Artık tartışamazsın."

O bir dizi küfürler savurur. "Peki, ama senin için hızımı kesmeyeceğim."

TARLA, arabanın penceresinden görüldüğü kadar güzel bir yer. Tek pişmanlığım ayakkabılarımı çıkaramamış olmam. Aslında ayakkabılarımı çıkarabilirim, ama o zaman Thorne bana sataşır. Ben hala tarlanın ortasında iken o çoktan kenara ulaştı ve çok oyalanırsam onu tamamen kaybedeceğim. Minka'yı çoktan kaybettim. Thorne ile yürüyüşüme eşlik etmeyi teklif etmesine rağmen, hemen dikkatini dağıttı ve patileriyle hışırdayan çimleri tekmelemeye başladı.

Adımlarımı hızlandırıyorum ve tarlanın kıvrımlı bir tepeyle bittiğini görüyorum. Thorne, elleri cebinde tepenin üzerinde bekliyor. Yanına vardığımda, karşımdaki manzara karşısında neredeyse nefesim kesiliyor. Tepeden aşağıya doğru uzanan yeşil tarlalar, vahşi arazinin yerini zarif bir bahçeye bırakıyor. Phillips'lerin evinin iki katı büyüklüğünde bir malikane, zengin ormanlar ve yükselen yeşil dağlarla çevrili.

Bay Blackwood'un zengin bir adam olduğunu, sevilen fırınlarıyla ünlü olduğunu biliyordum, ama bu kadar varlıklı olduğunu hiç fark etmemiştim. Ona dönüp baktığımda, mülküne bakarak gülümsüyor, yüzünde nazik bir ifade var. Bu, sessiz kalıp onun şu anda yaşadığı anın tadını çıkarmasını istememe neredeyse yetiyor. Anahtar kelime "*neredeyse*". Merakım, nezaketimden çok daha büyük.

Gözlerimi ona dikip sordum. "Bir fırıncı nasıl oldu da tüm bunları sahip oldu?"

Bana sert bir bakış attı, ama bakışında mizah da vardı. "Evlilik."

Bu kelime kalbimin atışını hızlandırır. "Ne demek evlilik? Sen... sen evli değilsin, değil mi?" Toplumun bu haberi duymuş olması gerekirdi.

"Hayır, benim evliliğimden bahsetmiyorum. Babamın. İlk mesleği fırıncıydı ve annemle kısa süreli ilişkisi sırasında da fırıncıydı. Annem ondan istediğini aldıktan sonra, yani beni, ilişkilerini kestiler. Kısa süre sonra, zengin bir mirasçı olan Alina Mayes'in kalbini kazandı. O zamana kadar, sadece bir fırıncı olmaktan öteye geçmişti ve Lord Phillips ile iş ortaklığı yapmaya başlamıştı. Böylece, onun ailesini tatmin edecek kadar statüye sahip olmuştu. Evlendiler. Ben doğduktan bir yıl sonra öldü."

Sesindeki hüzne şaşırıyorum.

"Keşke onu daha uzun süre tanıyabilseydim," diyor. "Alina bana karşı çok nazikti. Varlığımı ve tüm sırlarımı sorgulamadan kabul etti, bu da babamın ona çoktan güvenmiş olduğunu gösteriyor. Beni kendi çocuğu olarak kabul etti, hatta beni ailesinin miras savaşından korumak için babamla gizlice beni yaptıklarını bile iddia etti. Trentas beni babam ve karısına teslim ettiğinde, Alina ailesinin tüm servetine sahipti. O öldükten sonra, babam mirası aldı. Sonra o da öldükten sonra..."

Dudakları çatıldı. Merakım ne kadar beni zorlasa da, bu anı bozmaya cesaret edemedim. Onun geçmişi hakkında bu kadar samimi konuşmasını çok nadir duyuyordum ve bu sefer onu zorlamam gerekmemişti.

"Fırın onun içindi," diyor. "Ailemi kaybettikten sonra beni neşelendirmek için ilk kez tatlı yediren oydu. Babamı eski mesleğine dönüp bize kek pişirmeye teşvik etti, bunu yapacak yeterince personelimiz olmasına rağmen. Onun ölümünden sonra, pastacılık babamı kederinden kurtaran tek şey oldu. Onunla konuşabildiğim tek konu buydu ve kısa sürede, sırf aramızdaki bağı güçlendirmek için bana bu zanaatı öğretti. Bu da Blackwood Fırını'nı açmamıza yol açtı. Ek gelire ihtiyacımız yoktu, ama birlikte pasta yapmak bize mutluluk veriyordu. Alina'nın anısını yaşıyordu."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hayatında çok kayıp yaşadın, değil mi?"

Yüzü sertleşir, çenesi sıkılaşır. "Bana acımamayı söylemiştim. Acınacak durumda olsaydım, aileden intikam almazdım. Babamın son arzusunu yerine getirir, intikamı geçmişte bıraktırdım. Gel. Dikkatli ol, yokuş aşağı." Başka bir şey söylemeden yokuş aşağı inmeye başlar.

Ayaklarım onu takip etmiyor, çünkü söylediklerinin etkisinden kurtulamamışım. Bana gösterdiği hassas kırılğanlığın etkisinden.

"Bunu yakaladım." Minka'nın sesi beni irkiltti. Ayaklarımın dibindeki çimlere küçük kahverengi bir şey koydu. Ölü bir fare mi?

"Oh... şey, bu... aferin?"

Kehribar rengi gözleriyle bana bakıyor. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum ve dikkatlice adım adım tepeden aşağı inmeye devam ediyorum.

Yanımda yavaşça yürüyor. "Biraz daha bu şekilde kalabilir miyim? Çok eğleniyorum. Yıllardır pençelerimin altında bir farenin debelenişini hissetmemiştim. Şarapları bağbozumu, çeşidi ve alfabetik sırayla ayırmak kadar eğlenceliydi."

Eğer o tam bir peri olmasaydı ve yalan söyleyemeseydi, alaycı mı olduğunu merak ederdim. "İçecekleri o kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet. Hanımefendinin hizmetçisi olarak terfi ettiğim için minnettarım, ama umarım her şey bittiğinde eski pozisyonuma dönmeme izin verirsin."

"Elbette," diyorum, yokuşu inerken dengemi sağlamak için kollarımı açarak. "Eğer istediğin buysa. Ve evet, istediğin kadar seelie formunda kalabilirsin. Ama kedilikten bu kadar hoşlanıyorsan neden bu kadar uzun süre seelie formunda kaldın?"

"Bir keresinde akşam yemeğinde şarabı pençelerimle dökmeye çalışırken bir bardak şarabı yere döktüm, o yüzden anne ve babanız bir daha onların yanında seelie formuna geçmemi yasakladı. Artık pençelerle bardakların uyumlu olmadığını anlıyorum, tabii amacınız onları düzgün bir sıraya dizip yüksek bir yerden tek tek devirmek değilse, ama ben bunu sadece izin günlerimde yapıyorum."

"Anlıyorum," diyorum, gülmemeye çalışarak. Sesi ciddi, bu yüzden onunla dalga geçtiğimi düşünmesini istemem.

Thorne'un akan bir derenin yanında beklediği tepenin dibine varıyorum. Kaşlarımı çatarak, "Benim için yavaşlamayacağını söylemiştin," diyorum.

Yorumumu duymazdan geliyor. "Buradan geçmemiz gerekecek. Yağmur yağdı, bu yüzden dere normalden daha coşkun."

Söz konusu su birikintisini inceliyorum. Yaklaşık dört metre genişliğinde ve sığ görünüyor, ancak ayaklarım ıslanmadan geçmem imkansız. Thorne nehrin aşağısına doğru yürüyor, sonra sudan çıkıntı yapan bir dizi büyük kayanın önünde duruyor. Bu kayalar geçici bir köprü görevi görüyor.

Minka ilk kayaya koşar ve kolaylıkla bir sonrakine atlar. Birkaç zarif hareketle karşıya geçer, sonra çimlere uzanıp vücudunu ovuşturmaya başlar.

Thorne ilk kayaya geçer, sonra uzun bacaklarını uzatarak ikinci kayaya ulaşır. Bana doğru dönerek elini uzatır. O elin, arabada belimi kavradığı anı hatırlayarak ona bakıyorum. Benden farklı olarak, o eldiven giymemiştir. Nabzımın hızlanması kararlılığımı pekiştirir. Ya da belki de bu inatçılıktır. "Kendi başıma geçebilirim, Bay Blackwood."

"Peki," der ve dereyi geçmeyi bitirir.

Tartışmadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğradım. Bu düşüncüyü kafamdan silip attım ve ilk kayaya atladım. İkincisi zordu, çünkü ilkinden daha uzaktaydı. İki tane daha vardı. Sonraki belki de en uzaktaki kayaydı, ama ben yılmadım. Hatta bunu eğlenceli bile bulabilirdim. Bir ayağımı bulunduğu kayanın kenarına koyup bir sonrakine atlamaya hazırlandım.

Diğer ayağım da yerine
ulaşılıyor. "Dikkatli ol,
Briony."

Thorne'un dudaklarından çıkan ismimin - *ilk* ismimin - sesine o kadar hazırlıksız yakalandım ki, bakışlarımı ona çevirip kayadan tamamen tutunmamı kaybettim. Ellerimi, koçta yaptığım gibi uzattım, ama bu sefer Thorne beni yakalamadı. Şaşkın bir çılgılık atarak sırt üstü düştüm, buz gibi su eteğimi ıslattı ve bacaklarımı dondurdu. Şaşkınlıktan hareket edemiyorum. Ayağa kalkamıyorum.

Üzerime bir gölge düştü ve başımı kaldırdığımda Thorne'un kendini beğenmiş yüzünün, kaydığım kayadan bana baktığını gördüm. Kollarını kavuşturdu. "Sakıncalı olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Hatırlıyor musun? Moondrop'tan sarhoştun ve hafızam beni yanıltmıyorsa, tam olarak 'Ben düşecek ya da güçlü bir adamın kurtarmasına ihtiyaç duyacak türden biri değilim' demiştin. Ama yarım saat içinde iki kez yardımımı istedin."

Dudaklarımı büzerek ona öfkeyle baktım. Beni ilk adımla çağırdığı için düştüğümü söyleyemezdim. Gerçeği bilmem yeterince kötüydü. Beni daha önce sadece bir kez Briony diye çağırmıştı, o da ormanda dans ederken, anılarımı çalmadan hemen önceydi. O zamandan beri bana ilk adımla hitap etmesine izin vermiştim, ama bu ses tamamen beklenmedikti.

Thorne elini uzatıyor, gözleri neşeyle parlıyor, dudakları sinir bozucu bir sırıtişla kıvrılıyor. "Şimdi yardımımı kabul edecek misin?"

Alçakgönüllülük numarası yapıp elini tutuyorum. Parmakları avucumu sıkıca kavarken, tüm gücümle çekiyorum...

O kıpırdamadı.

Dudaklarından kahkahalar patladı. "Az önce... beni çekmeye mi çalıştın?" Kahkahaları, bu fikri çok komik bulduğunu gösteriyordu. "Ben senden daha güçlüyüm. Asla başaramazsın."

Tüm gücümü harcamak için bir kez daha onu aşağı çekmeye çalışıyorum. Ama benim çekmem, onun çekmesiyle karşılanıyor. Ne olduğunu anlamadan, ayağa çekiliyorum. İvmeyle göğsüne çarpıyorum. Tekrar düşmek istemediğim için ceketinin önünü tutuyorum.

"Memnun musun?" diyor alçak sesle. Gözlerimi ona doğru kaldırıyorum, yüzlerimiz mağazada benimle alay ettiği zamanki kadar yakın. "Şimdi beni de sıırıslıklam ettin. Devam edebilir miyiz?"

Cevap vermeme fırsat vermeden bir sonraki kayaya atladı ve beni de peşinden sürükleyerek karşıya geçtik. Kalbim her adımda deli gibi çarpıyordu, ona çarptığım anın etkisinden hala çıkamamıştım. Ve ondan önce, arabada, beni o kadar sıkı ve koruyucu bir şekilde tuttuğu anın.

Sonunda bahçeye ve ötesindeki zarif malikaneye giden patıkaya ulaştık. Attığım her adımda, bir kez daha söylenmemiş bir oyunu kaybetmişim gibi hissediyorum.

BRIONY

Thorne'un giriş holündeki parlak mermer zeminlere su damlattığım için suçluluk duyuyorum, ama elimde değil. Eteklerim sıırıslıklam, Thorne'un pantolonları da öyle, beni kendine doğru çekmesi yüzünden. Buraya gelmeden önce yeni kıyafetlerimi giymediğim için minnettarım, ama bu sadece küçük bir teselli. Eşyalarım gelene kadar temiz bir kıyafet giyemem.

"Sizi misafir odasına götüreceğim ve uşağım eşyalarınızı getirsin," diyor Thorne. "Sıcak bir banyo istersiniz herhalde."

"Lütfen," diyorum. Soğuk suya batmış olmasam bile sıcak bir banyo fikri kulağa çok hoş geliyor.

Minka, arkamızda bıraktığımız su birikintilerinden kaçınmak için bize geniş bir yer açarak önümüzde ilerliyor, köşeleri araştırıyor ve mobilyaların altına bakıyor. Belki fare arıyor. Thorne bizi daha da içeriye, malikanenin genelini daha iyi görebileceğimiz bir yere götürüyor. Tavanlar yüksek, mağazalardakilerle yarışacak kristal avizelerle süslenmiş, duvarlar ise fildişi ve adaçayı renginde damask kağıtlarla kaplı. Uzun pencereler bol miktarda doğal ışık alıyor ve dışarıdaki zümrüt yeşili tepeleri görmemizi sağlıyor. Nocturnus Sarayı kadar büyük veya görkemli olmayabilir, ama Monty'nin şehir malikanesinde olmayan bir rahatlık var.

En yakın merdivene vardığımızda Thorne, "Bay Hartshire," diye seslendi. Merdiven, zengin koyu renkli ahşaptan yapılmış ve karmaşık oymalı korkuluklarla süslenmişti.

Kısa boylu, iri yapılı ve düzgün taranmış gri saçlı bir adam koridordan çıkıp gelir. "Bay Blackwood! Sizi kapıda karşılamadığım için çok özür dilerim. Arabalarınızı görmedim. Ve..." Uşağın gözleri ayaklarımızın dibindeki su birikintilerine düşer, burnu tiksintiyle kırışır. "Ayaklarınızın altında taşlar var, ne oldu?"

"Arabamız güney çayırında bir tekerleğini kaybetti, bu yüzden misafirim ve ben yürüyerek geldik. Buraya gelirken... biraz kaza yaptık."

"Oh, hayır. Eşyalarınızı almak için bir araba göndereceğim." "Lütfen gönderin."

"Ve..." Bay Hartshire bana bakarak yüzünde şaşkın bir ifade belirir. Yüzünde beliren şaşkınlık bir anlığına kaybolur ve sonra tekrar belirir.

"Misafiriniz kim olabilir?"

"Bu Rosaline Briar Prenses. Monty'nin... nişanlısı." Son kelimeyi acı bir tonla söyledi. Monty ile yüz yüze tanıştıktan sonra, Thorne'un acısının, arkadaşının düşmanı ile evlenmek zorunda olmasından mı, yoksa benim Monty ile evlenmek zorunda olmamdan mı kaynaklandığını anlayamadım.

Uşağın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh! Majesteleri, tanıştığımıza memnun oldum." Belinden eğildi.

"Ben de sizden, Bay Hartshire."

Ayağa kalkarken yanakları kızarır, dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılır. Ne sevimli bir yaşlı adam. Thorne'a dönerek, "Misafirleriniz sabırsızlıkla gelişinizi bekliyorlardı" der.

Thorne başını geriye çekiyor. "Misafirlerim mi? Çoktan geldiler mi?"

"Evet, bir saat önce geldiler."

Thorne ve ben birbirimize baktık. Aynı şeyi düşünüyor olmalıyız. —Monty beni görmeden önce üstümü değiştirmem gerekiyor. Bu dayanılmaz adamın kaprislerine boyun eğmeyi düşünmek bile çok sinir bozucu, ama ikimiz de bu oyunun nasıl oynanacağını tam olarak bilmiyoruz. Monty'nin mektubunda sadece "*Benim için güzel giyin*" yazıyordu. Eğer normal bir ilişkimiz olsaydı, ilk resmi randevumuzda demek istediğini düşünürdüm, ama Monty Phillips kendini gerçekten anormal biri olarak kanıtladı. Bir sonraki bakışında beni yargılama ihtimali var.

"Lanet olsun sana, Monty," diye mırıldanıyor Thorne. "Şu anda neredeler?"

"Bayan Phillips arka bahçede çay içiyor, diğer ikisi ise ata biniyor."

Thorne yanımda hareketsiz kalır. "Diğer ikisi ne demek?" "Bay Phillips ve Bayan Dervins."

"Cosette'i de mi getirdi?"

Thorne'a keskin bir bakış attım ama o benim bakışımı karşıladı. Cosette kim? Ya da... Uşağın bahsettiği Bayan Dervins.

Bay Hartshire hafifçe çekildi. "O, davetli misafir değil miydi?" Thorne uzun bir nefes verdi, sonra uşağa sıcak bir gülümseme attı. Gülümseme gözlerine kadar ulaşmadı, ama Bay Hartshire bununla yatışmış gibi görünüyordu. "Önemli değil.

Lütfen Prenses'in eşyalarını getirin." Bay Hartshire eğilerek fuayeden çıkar.

Thorne bana dönerek, "Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkar" dedi. Boynumdan ateş basmaya başladı.

"Pardon?"

"Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkar. Merdivenler yeni cilalandı ve eteğin her adımda ıslanacak. En azından bu potansiyel tehlikeyi ortadan kaldır. Aksi takdirde kayıp düşersin ve ben yine seni kurtarmak zorunda kalırım." Dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü. "Bunu istemezsin, değil mi?"

"Belki de beni dert etmeyi bırakmalısınız, Bay Blackwood."

"Sana daha az, ıslatmak üzere olduğun halılara daha çok kafa yorsaydım, yukarı çıkmadan önce ıslak olan her şeyi çıkarırdım."

Nefesim kesildi. "Yapmazsınız."

"Söyleneni yaparsan yapmaz. Burası benim evim, Bayan Rose. Bu tek tavizi vermezsen, seni yukarı taşıyım. Hem de nazikçe değil. Seni un çuvalı gibi omzuma atarım."

Onun hayal ettiği görüntüler kalbimi çarpıtıyor. Tehdit olarak söylemiş olsa da, bu fikri tamamen hoşnutsuz bulmuyorum. Hiç bir erkeğin omzuna atılmadım ve Thorne'un beni bu kadar kolay bir şekilde merdivenlerden yukarı taşıyabileceğini düşünmesi, neredeyse ona bunu denemeye cesaret etmek istememe neden oluyor. Ama bugün onun yanında yeterince aşağılanma yaşadım. "Tamam, ama en azından arkanı dön."

"Çıplak ayak bileklerini görmemem için mi?" Sesi fısıltıya düşüyor. "Aramızda utanç duymak için biraz geç değil mi sence?"

Sözlerine rağmen arkasını dönüyor. Bunun için minnettarım, çünkü şu anda bana bakmasına dayanamıyorum. *O rüya* düşüncelerimi meşgul ediyor ve onun tarafından taşınmakla ilgili fantezilerimle karışıyor. Hain bir heyecan içimi ısıtıyor.

Kızaran yanaklarımı saklamak için başımı eğerek, en alt basamağa oturur ve ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmaya başlarım. Minka, araştırma yaptığı yerden koşarak gelir ve yanımdaki korkuluklara sürtünür. "Burayı seviyorum," der. "Ya da belki de sadece kedi olmayı seviyorum."

Kıkırdayarak güldüm. Değişim onu daha az yetkin bir hizmetçi yapsa da, giysilerimi çıkarmama yardım etmek için hiçbir çaba göstermemesinden, kendini eğleniyor gibi görünüyordu. Onun yardımına ihtiyacım yoktu. Bu durum beni ikinci el suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Tek bir hata yüzünden ailem onu unseelie formundan uzak tutmuştu. Bu biraz acımasızca geliyordu.

"Bitti mi?" Thorne omzunun üzerinden soruyor.

Çoraplarımı top haline getirip ayakkabılarıma tıktırdıktan sonra ayağa kalktım. Cevap vermek için ağzımı açtığımda, birisi fuayeye girdi. Benden birkaç yaş küçük, güzel, yuvarlak yüzlü, kıvrıkcık açık kahverengi saçlı ve ince yapılı bir kızdı. Thorne'un gözlerine bakınca yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Heyecanlı bir çığlık atarak ona doğru koştu.

"Angie," diyor Thorne, kız onun beline sarılırken. Thorne'un yüzünde önce şaşkınlık beliriyor, ama kısa sürede samimi bir gülümsemeye dönüşüyor. Onun sarılmasına şaşırtıcı bir rahatlıkla karşılık veriyor.

Göğsümde garip bir sıkışma hissediyorum. Belki de insanların bu kadar samimi bir şekilde sarılmasını görmeye alışkın değilim. Toplumda çok deneyimli sayılmam, ama kamuya açık yerlerde sevgi gösterilerinin, özellikle de karşı cinsten kişiler arasında, tabu olduğunu biliyorum. Belki de Thorne'un birine bu kadar nazik davranmasına şaşırdığım içindir. Bu sıkışma hissi kıskançlık olamaz. Bu çok saçma olurdu.

İkisi ayrılır ve kız ona gülümseyerek bakar. "Seni çok özledim, Thorne!"

"Ben de seni. Okul iyi gidiyor mu?"

"Evet! Her dersten yüksek not aldım." Bir adım geri çekilir ve gözleri bana takılır. Yüzü daha da parlar. "Sen Prenses Rosaline olmalısın!"

Thorne boğazını temizler ve bana döner. Bizi tanıştıırken gülümsemesi sıcaklığını korur. "Prenses Rosaline, bu Monty'nin kardeşi Angela Phillips. Angie, bu..."

"Seninle tanışmak için can atıyordum!" Angela bana koşar ve ellerimi tutar. "Sen benim baldızım olacaksın."

"Angie," der Thorne, sesinde hafif bir azarlama vardır. "Okulda yüksek notlar aldığını söylemiştin. Bir peri kraliyet üyesine nasıl selam verirsin? Ayrıca dikkatli ol. Yer ıslak."

"Ah, doğru! Affedin beni, Majesteleri." Ellerimi bırakıp reverans yapar. Dikleşirken, Minka'nın ayaklarının etrafında dolandığını fark eder ve onu hemen kucağına alır. Onu kendine doğru çekip bakar, gözleri sevinçle parlar. "Thorne, kedi mi aldın?"

Thorne uyarıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Hayır, o..."

"Beni sev," der Minka, sesi mırıldanarak. Angela bir çığlık atarak kediye bırakır. Minka dört ayak üstüne düşer, ama ne yazık ki tam bir su birikintisinin ortasına düşer. Uzaklaşır ve çılgınca

bana doğru koşar. Onu durduramadan, eteğime tırmanıp kollarıma atlar. "Beni su birikintisine düşürdü!"

Angela ellerini ağzına götürür, gözleri aşağıya doğru döner. "Çok üzgünüm! Çok korktum. Senin peri olduğunu bilmiyordum."

Minka, kızıdan uzaklaşmak için kollarımda dönüyor. Ne yapacağımı bilemeyen ben, Minka'yı göğsüme sıkıca sarıp ipeksi sırtını okşuyorum.

"Şimdilik bu kadar heyecan yeter," diyor Thorne, sesi hem sakın hem de otoriter. "Angela, lütfen Prenses'e biraz yalnız kalmasına izin ver. Gördüğün gibi bir olay oldu ve prensesin dinlenmeye ihtiyacı var."

Angela kendini toparlayıp başını sallayarak geri çekilir. "Elbette. İlk izlenimim bu kadar kötü olduğu için özür dilerim, Majesteleri. Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum." Thorne'a bakar ve o da ona onaylayıcı bir baş sallama ile karşılık verir. Bunun üzerine Angela, fuayeden hızla çıkar.

Thorne bana doğru gelirken dudaklarından karanlık bir kahkaha kaçar. "Kapılarımdan ne tür bir kaos girmiş buraya?"

Minka hala kollarımda somurtuyor, eteğim hala sıırılsıklam, ben de ona hak veriyorum. Şu anki durumu tarif edebilecek tek kelime kaos. Sadece giriş salonu, heyecanlı kız ve korkmuş kedi değil, oyun, nişanım ve anlaşmamız da dahil. Her şey çok saçma. Bir felaket. Planımı yaparken hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi. Bu beni endişelendirmeli, ama bunun yerine göğsümde neşeli bir kahkaha patlıyor. Kahkaha, bir gülme sesiyle dışarı çıkıyor.

Thorne gözlerini bana dikti, ama dudaklarında da bir gülümseme vardı. "Neden gülüyorsun?"

Kahkaham o kadar büyür ki, ikiye katlanırım. Minka kollarımdan kaçar ve tek başına merdivenlere koşar. "Üzgünüm, bir dakika izin ver."

Kahkaha krizim geçince, garip bir hafiflik hissediyorum. Belki de ihtiyacım olan şey biraz neşeydi. Dikleşince, Thorne'u üstümdeki merdivende buluyorum, kollarını kavuşturmuş, ağzında gizleyemediği bir gülümsemeyle. Kaşlarını kaldırıyor. "Bitirdin mi?"

"Bitirdim," diyorum, yanaklarım gülmekten ağrıyor.

Thorne beni merdivenlerden yukarı çıkarırken, zihnimi daha ciddi meselelere geri döndürürüm. Önemli bir soru aklımı kurcalar. "Bayan Dervins kim?"

"Belalı biri," diyor fısıltıyla.

"Ama o *gerçekten* kim?"

Cevap vermez ve sessizliği bana çok şey anlatır. Monty'nin sevgilisi olmalı. Ya da belki evlenmek istediği kız. Suçluluk duygusu göğsümü kaplar. Monty'nin isteklerini ve duygularını hiç düşünmemiştim. Kötü kişiliği, bunları kolayca görmezden gelmemi sağlamıştı. Ama ya o başından beri başka bir kadını tercih ediyorsa? Ya o, babası nişanımız bozulursa istediği gelini seçebileceğine söz verdiğinde, onun ilk tercihi, seçmek istediği kişi oysa?

Korku ve rahatlama içimde savaşıyor. Başka bir kadınla rekabet edemem. Etmek de istemiyorum. Bay Phillips gerçekten başka birini seviyorsa, onun önüne geçemem.

"Bayan Rose." Thorne, birkaç adım öteden beni endişeyle incelerken kaşlarını çatmış.

Düşüncelerim kafamda karışmış, farkında olmadan durmuşum. "Monty... bu kadını seviyor mu?"

Thorne'un yüzü sempatiyle karardı. "Hayır, öyle değil," dedi nazik bir sesle.

"O zaman nasıl? Neden sorun yaratıyor?"

Basamakları inip önümde durur. "Cosette Dervins, Angela'nın arkadaşı. Monty ve ben, Lord ve Lady Phillips gibi, bu arkadaşlığı engellemeye çalıştık. Cosette'in Monty ile... hoş olmayan bir geçmişi var ve herkes onun Angela'yı Monty'ye yakın olmak için kullandığını görebilir. Angela, arkadaşının oyununu anlayamayacak kadar iyi kalpli biridir."

"Yani Cosette Monty'ye aşık mı?"

"Evet, ve..." Çenesini bir yandan diğer yana çevirip devam etti. "İtiraf ediyorum, Cosette ve Monty bir zamanlar flört etmişler. O ona olan duygularına tutunurken, Monty ona ciddi bir ilgi duymuyor. Onunla asla evlenmeyecek ve bunu ona defalarca söyledi. Size yemin ederim, bu doğru. Ama onun duyguları yüzünden, ikinizin arasına girmeye çalışabileceğini tahmin ediyorum."

Suçluluk duygum azalır. En azından yaptıklarımın gerçek bir aşkı tehlikeye atmadığını biliyorum. Merdivenleri tırmanmaya devam ederim ve bu sefer Thorne benimle aynı hızda yürür.

"Onun araya girmesine izin vermeyeceğim," diyor. "Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getireceğim ve düğününüzün planlandığı gibi gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım." Beni Monty'nin nişanlısı olarak uşağına tanıttığı sırada duyduğum o acı ses tonu geri geliyor ve sözlerinin kenarlarını keskinleştiriyor.

Belki konuyu değiştirmeliyiz, ama aklımda başka bir şey var. Ses tonumu rahat tutarak, "Bayan Phillips neşeli bir kıza benziyor. İkiniz çok yakınsınız," diyorum.

"Ben de öyle dedim."

"Evet, ama..." Yanağımın içini ısıırıyorum. Onunla ilişkisi beni ilgilendirmez, ama nedense, romantik bir ilişkileri olup olmadığını öğrenmek için can atıyorum. Bunun sadece merakımdan olduğunu söylemek isterdim, ama ilgimin arkasında daha karanlık bir şey var. Kaynayan bir endişe.

"O benim için bir kardeş gibidir," diyor, benim sormadığım soruyu cevaplayarak. "Eğer hayatta olsaydı, en küçük kız kardeşimle aynı yaştaydı. Babalarımızın isteği üzerine Monty ile arkadaş olduğumda, Angela ile de arkadaş oldum. O zamandan beri kardeş gibi yakınız. O da beni ikinci kardeşi olarak görüyor."

İçimde bir rahatlama hissediyorum ve o karanlık duygu dağılıyor. Minka'nın bir bacağını gökyüzüne doğru uzatarak karnının altını temizlediği merdivenlerin tepesine varıyoruz. Yalamayı yarıda bırakıp daha zarif bir duruşa geçiyor. İkinci kat, yumuşacık fildişi halılarla kaplı ve ıslak halimden bir kez daha utanıyorum, eteğimin her damlasından çekiniyorum. Thorne'un beni yukarı çıkmadan önce soyunmam için zorlaması şimdi biraz mantıklı geliyor. Bizi merdivenlerden uzaklaştırıp, bir tarafı uzun pencerelerle, diğer tarafı maun kapılarla kaplı bir koridora yönlendiriyor. Son kapıdan bir önceki kapıda duruyoruz. "Burası malikanenin en büyük ikinci süiti. Özel banyon, ayrı yatak odan ve tam donanımlı bir oturma odan var. Benim süitim koridorun sonunda."

Son kapıya bakıyorum, benimkinden sadece birkaç metre uzakta.

"Hazırlanmak için acele etmeyin," diyor, elleri cebinde. Duruşu biraz gerginleşmiş. Belki o da yatak odalarımızın yan yana olduğunu fark etmiştir. "Monty'yi uzak tutacağım ve onun oyununu ne zaman ve nerede başlayacağımızı öğrenir öğrenmez size haber vereceğim."

"Teşekkür ederim."

"Seni yalnız bırakayım." Koridordan kendi odasına doğru ilerliyor. Kapının kolunu çevirip süitime girmek üzereyim ki, o kapısının yarısına kadar gelip duruyor.

"Güzel bir sesdi," diyor, sırtı bana dönük.

Birkaç kez gözlerimi kırıpıyorum. "Ne?"

"Senin kahkahan." Omzunun üzerinden bana bakıyor. Pencereden gelen ışık gözlük camlarına yansıyor ve gözlerini gizliyor. "Umarım

bütün bunlar bittiğinde, bunu daha sık yaparsın."

BRIONY

Üç saat sonra, salonun kapalı kapısının önünde durmuş, girmeye cesaretimi topluyorum. Bay Boris, parmak uçlarını kapı koluna koymuş, hazır olduğumu söylememi bekliyor. En azından Monty'nin *elbisesinin bana yakıştığını* söyleyebilirim. Thorne'un önerdiği indigo renkli örümcek ipeği elbiseyi giyiyorum. *Önerdi* demek belki biraz abartılı olur, ama beğendiğini söyledi, ben de bu geceki oyun için uygun olacağını düşündüm. Elbise vücudumun hatlarını mükemmel bir şekilde sarıyor, düşük V yakası insan modasına uygun şekilde dekolteyi ortaya çıkarıyor. Sırtı da derin bir kesime sahip ve belimde dalgalı pilelerle toplanıyor. Eteğin kalçalarımı sararak dizlerin üzerinde genişlemesi, vücuduma hoş bir kum saati etkisi yaratıyor.

Minka altın sarısı saçlarımı mükemmel bir şekilde düzenledi — tabii ki seelie formundayken, çünkü pençelerinin saç şekillendirmede yeri olmadığını çabucak öğrendi. Saçımın üst kısmı zarif bukleler halinde başımın üstünde toplanmış, alt kısmı ise omuzlarımın üzerine dökülüyor. İnsanların gelenekleri, resmi davetlerde saçların tamamen toplanmasını gerektirir, ama Minka bu stili denemem için ısrar etti. Aynaya baktığımda, bu stili bırakamadım.

Ama şimdi her santimetrem gelecekteki kocam tarafından yargılanacak. Ve odada başka kim varsa. Topluma girişimin, ne kadar özel olursa olsun, böyle olmasını hiç istememiştim.

Bu ailem için, diye kendime hatırlatıyorum. Yerine getirmem gereken bir anlaşma var. Kırmam gereken bir lanet. Nyxia'nın vaat ettiği süre dolmadan ve uyuyan ailem katakomplara götürülmeden kurtarmam gereken bir taht var.

Bu hatırlatma, kalbimi sertleştiriyor ve kararlılığımı yeniden güçlendiriyor.

Bay Boris kızıl kaşlarını kaldırdı, parmakları kapı kolunda titredi. "Majesteleri?"

Derin bir nefes alıp, dudaklarıma alışık bir gülümseme zorladım. "Hazırım."

Bay Boris kapıyı açar ve biz içeri gireriz.

Salon geniş ama rahat bir odadır, koyu renkli ahşap zeminleri, birkaç oturma alanı ve bir piyano vardır. Perdeleri çekili pencerelerden, yüksek tepelerin ardında batan güneş görünür. İki kız, bana sırtlarını dönmüş bir şekilde kanepede oturmuş

başlarını birbirine yaklaştırmış, hararetli bir şekilde konuşuyorlar. Birini Angela Phillips olarak tanıyorum, bu durumda diğeri meşhur Cosette Dervins olmalı. Buradan onu iyi göremiyorum, ama uzun boylu, güzel ve ince, siyah saçlı ve kıskanılacak uzun bir boynu var gibi görünüyor. Odanın diğer tarafını inceliyorum. Şöminede ateş yanıyor, önünde Thorne her zamanki gibi gazetelerini okuyor. Ben içeri girince, gazeteleri indirip katlamaya başlıyor, yüzünde hiçbir ifade yok.

Sonra gözleri benimkilere kilitleniyor.

Katlama işlemini yarıda bırakıp yüzü gevşiyor. Gözlüklerinin arkasından bir kez göz kırpmıyor. İki kez. Sonra bakışlarını benim üzerimde gezdiriyor. Onun bakışları altında nefesim kesilir, cildim onun bakışlarının ağırlığı altında ısınır. Gözleri bir kez daha benimkilere ulaştığında, dudakları hafifçe gülümser. Yumuşak bir gülümseme. Arzulu bir gülümseme. O gülümsemeyi onun dudaklarına benim koyduğumdan şüphe yok, bu yüzden göğsümde kibirli bir sevinç parlar. Ya da elbise koydu. Her ne olursa olsun, sonunda *birbirimizi utandırma yarışını* kazandığımı hissediyorum.

Göz kapaklarımı hafifçe indirip sırtışıma kurnaz bir gülümsemeye çeviriyorum, böylece benim *farkında olduğumu* görebilir. Zaferimin tamamen farkında olduğumu.

O da gözlerini kısarak, dudaklarının bir köşesini yukarı çekerek yanıt verdi. Aramızda sessiz bir konuşma dans etti.

"Oh, Rosey, buradasın." Monty görüş alanıma girer. İçeri girdiğimde onu fark etmemiştim, ama elindeki kehribar rengi içki bardağı, içki arabasından geldiğini gösteriyor. Sarı kıvrıkcık saçları, bahçe partisinde tanıştığımızdaki kadar dağınık ve kıyafeti de beklediğim gibi değil. Salonda karşılaşmamızın nasıl geçeceğini bilmiyordum, çünkü bir saat önce Thorne'dan, giyinir giyinmez Monty ile orada buluşmamı söyleyen bir not almıştım. En azından bunun bir tür randevu olacağını düşünmüştüm. Yeni bir flörtte beklenen türden resmi bir buluşma. Ama şimdi, Monty'yi gömlek kollu, yeleği açık, gömlek düğmeleri çarpık halde görünce, en basit varsayımlarımın bile yanlış olduğunu anlıyorum.

Bay Boris belinden eğilerek odadaki herkese seslendi. "Prenses Rosaline Briar'ı takdim ederim."

Tanıtımı birkaç saniye geç kalmış gibi geldi ve kendime olan güvenim sarsıldı. Thorne'u bir an için şaşırtmış olmanın verdiği zafer duygusu yok olmuştu. Bay Boris odadan çıktı ve beni izleyicilerimle birlikte odada kapattı.

İki kız konuşmayı kesip ayağa fırlar ve zarif reveranslar yapar. Ayağa kalktıklarında, Bayan Dervins beni soğuk bir bakışla süzürken, Angela ellerini göğsünde birleştirip kanepenin etrafından dolanır. "Prensesim, muhteşem görünüyorsunuz!"

"Evet, bir bakayım," der Monty. Bardak kenarından bana bakarak bir yudum alır. Göz kırparak bardağını indirir ve çukurlu bir gülümsemeye bana bakar. "Evet, çok güzel giyinmişsin."

"Teşekkür ederim, Bay Phillips." Dişlerimi sıkarak konuşmamak için elimden geleni yapıyorum. Bakışlarım kısa bir süre Thorne'a kayıyor, o da bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. "Peki, Bay Phillips, başlayalım mı?"

"Şimdi ne çalalım?" Monty, kanepede benimle sohbet etmek isteyip istemediğini sormadan sözümü keser.

"Anlamadım?"

"Şimdi ne oynayalım? O çok çabuk bitti. Sıkıldım bile. Hemen başka bir oyuna geçelim."

Eldivenli parmaklarım yanlara doğru kıvrılır. "Önümüzdeki yedi gün boyunca yedi oyun oynamayı sen önerdin."

"Evet, ama bu her gün bir oyun oynamamız gerektiği anlamına gelmez. En azından bugün bir tane daha ekleyelim. Düşünsenize! Bu gece beni yeterince etkileyebilirsiniz, size iki galibiyetle ödüllendireceğim. Ondan sonra sadece iki tane kalacak."

"Hazırlanmak için yeterli zaman verilmem gerekmez mi?"

Bana parmağını salladı ve ben onu ikiye kırma isteği duydum. "Eğer karım olmak istiyorsan, spontane olmaya alışmalısın."

İçimdeki her şey ona spontanlığını alıp kışına sokmasını söylemek istiyor. Cevabımı bastırmak için dudaklarımı sıkıyorum. Bildiğim kadarıyla, *bu* kabul etmek ya da reddetmek anlamına gelen bir sonraki oyun olabilir. Ses tonumu olabildiğince hoş tutuyorum. "Peki, Bay Phillips."

"Ah, senin iyi bir sporcu olduğunu biliyordum." Monty içeceğinin geri kalanını içip, bardaklar, şişeler ve sürahilerle dolu içecek arabasına doğru yürüdü.

Odayı neşeli bir melodi doldurur ve Bayan Dervins'i piyanonun başında otururken görürüm. Çok güzel çalışıyor. Monty'nin bu kadar zarif ve sevimli bir kadınla neden evlenmek istemediğini merak ediyorum. Tabii, belki de ailesi hoşuna gitmiyordur. Klavyeden başını kaldırıp bana yine buz gibi bir bakış atar.

Angela bana yaklaşır ve ellerinden birini tutar. "Umarım çaldığımız şarkılar seni daha iyi tanımamı sağlar."

Ona nazik bir gülümseme sunuyorum. "Çok isterim."

"Umarım kediniz benden nefret etmez," diyor, dudakları bir buruşuklukla bükülüyor. "Onu düşürdüğüm için çok kötü hissediyorum."

"O tam olarak benim kedim değil, hanımefendimin hizmetçisi. Ve uzun süre kin tutacağını sanmıyorum."

"Oh, güzel. Kedileri severim. Bir kedi benden nefret etse hayatta kalabilir miyim bilmiyorum." Thorne yanımıza gelir. "Prensesin zamanını fazla almayın, Angie. Bu akşam, o ve kardeşin birbirlerini tanımak için tanışmak için."

"Haklısın." Elimi bırakır. "Sen benim baldızım olduktan sonra, tanışmak için dünyanın tüm zamanı bizim olacak. Önce benim korkunç kardeşimi kazanmalısın." Monty'nin grubumuza katılmasıyla ona ters ters bakar, bardağı ağzına kadar doludur, ama bakışlarında öfkeden çok alay vardır.

"Bana çok kızma kardeşim," diyor Monty. "Ailemizde bir ilke koyuyorum. Senin zamanın geldiğinde kocanı seçme özgürlüğüne sahip olmak istemiyor musun? Bu oyun benim tek istediğim özgürlük."

Sinirim biraz yumuşar. Monty'nin bana davranışı ne kadar aşağılayıcı olsa da, o da benim hissettiğim duygularla hareket ediyor. Hiç istemediği bir evliliğe mahkum olmanın öfkesi.

Monty serbest elini havaya kaldırıyor. "Şimdi sıradaki oyun! Fikirlerinize ihtiyacım var."

Müzik üzerine yumuşak ve şehvetli bir ses yükselir. "Piyanoya ne dersin?" Monty omzunun üzerinden Cosette'e sert bir bakış atar.

Cosette utangaç bir gülümsemeyle onun bakışlarını karşılıyor. "Eşiniz kadınsı sanatlarda yetenekli olmalı. Bırak o piyanoda benim yerime otursun."

Angela'nın yüzü aydınlanır. "Çalır mısınız, Majesteleri?"

Yüzümden kan çekilir. Piyano, okulda en kötü olduğum dersti. Müziği bu kadar sevdiğimi düşünürsek, bu çok üzücü bir ironidir. Piyano çalmak için hiç yeteneğim yok. Ama bunu yüksek sesle itiraf edemem. "Çalabilirim," derim ve sözlerimin yalan olmadığından emin olmak için kendime *kötü bir* ekleme yaparım. Kötü çalmak da çalmaktır.

"Piyanoyu pek sevmem," der Monty, sesi odanın her yerine duyulacak kadar yüksek. Cosette'in dudakları büzülür. "Ama müstakbel nişanlım beni etkileyebileceğini düşünüyorsa..."

Tanrım, kesin kaybedeceğim. Odanın içinde alternatif bir fikir bulmak için etrafa bakınıyorum, Monty'nin benim için müzik çalma fikrinden vazgeçmesini sağlayacak bir şey...

"Dans," diyor Thorne ve gözlerim onun gözlerine kilitleniyor. Bakışlarında bir nezaket var. Az önce ne kadar telaşlandığımı fark etmiş mi? "Bir sonraki oyunun dans olmalı. Onu hareketlerine göre değerlendir."

Kaslarım gevşiyor ve önceki özgüvenim geri geliyor. Dans edebiliyorum yapabil
Monty isteksizce, "Sanırım. Cosette, bize bir vals çal."
Hayır," diyor Thorne keskin bir sesle. Piyanonun başına yaklaşıyor ve ru
m.

beklemediğim son şeyi söyler. "Ben çalacağım."

Cosette şarkısını keser ve isteksizce yerini bırakır. Thorne onun yerine oturur ve çalmaya başlar. Yeteneği beni hemen etkiler, çünkü Bayan Dervins'inkini bile aşar. Ama bu, bir sonraki sürprizimle karşılaştırıldığında önemsiz kalır — melodiyi tanıyorum. En sevdiğim baleden. Ama nasıl...

Ah, tabii ya. Rüyalar. Beni baleden bahsederken defalarca izlemişti. Ben gündüz rüyalarımda sesi taklit etmeye çalışırken, o herhalde fark etmişti.

Göğsümde sıcak bir şey eriyor ve bununla birlikte kendime güvenim daha da artıyor. Bu müziğe vals yapabilirim. Bu şarkıyı kendi kalbim kadar iyi biliyorum. Ayaklarım bu tutkuyu asla ihanet etmez. Tek pişmanlığım dans yelpazemizin olmaması. Dans etmeden önce onu çıkarmak bir gelenek. Bu sefer rahatlatıcı rutinim olmadan yapmam gerekecek.

Monty içkisini bırakıp elini uzattı, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Eldivenli avucumu eldiveni olmayan avucuna koyuyorum ve diğer eli sırtımın ortasına geliyor. Parmak uçları, elbisenin sırtından açıkta kalan cildime değiyor ve ben geri çekilme isteğini bastırıyorum. Valsin ritmine kapılıp salonda dans ediyoruz. Hareketlerim ilk başta biraz sert ama kısa sürede rahatlıyorum ve sevdiğim melodiye odaklanıyorum.

"Hayır, hayır, hayır." Monty beni bırakıp geri çekildi. "Bu tamamen yanlış." Tanrım, ne yaptım? Sandığımdan daha mı kötü bir dansçıyım?

Thorne çalmayı keser ve arkadaşına sert bir bakış atar. "Sen ne diyorsun? O mükemmel dans etti."

"İşte o yüzden Thorny. Nasıl dans ettiğini *göremedim*, keyif de alamadım. Dans etmeyi sevmediğimi biliyorsun."

Sözleri bıçak gibi saplandı. O... dans etmekten nefret mi ediyor? Gelecekteki kocam sadece aşağılık, vahşi bir hayvan değil, aynı zamanda dans etmekten de *nefret ediyor*. Hiç bu kadar yıkılmış hissetmemiştim.

Thorne'a eliyle işaret etti. "Gel. Benim yerime geç. Angela, bu sefer sen çal."

Angela sevinçle çılgık atarak, Thorne ayağa kalkmadan piyanonun başına oturdu. O ve ben birbirimize sorgulayan bakışlar attık.

"Sen bizim," dedim, Thorne ile kendimi işaret ederek, "birlikte dans etmemizi istiyorsun."

Monty kollarını kavuşturur ve bana yan bakarak gülümser. "Hakkımda bilmen gereken bir şey var, Rosey. Ben izlemeyi severim." Bunun üzerine geri çekilir, içkisini alır ve kanepeye çöküverir.

Thorne omuzları gergin bir şekilde bana yaklaşır ve sert bir reverans yapar. "Bu dansı bana açar mısın?"

Aynı sertlikte bir reveransla karşılık veriyorum. "Önemli değil."

Monty'nin bıraktığı eli tuttu, tutuşu daha sıkı, daha sıcaktı. Diğer eli yalın sırtıma yumuşakça kondu, omurgamdan bir titreme geçti. Titrememi bastırmak için yanağımın içini ısırdım ve Thorne'un karanlık gözlerine baktım. Çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe eğildi, aramızda yine sessiz bir iletişim kurduk, bunu daha önce yaptığımızı hatırlatan sözsüz bir hatırlatma. Sayamayacağımız kadar çok dans ettik. Sadece rüya olmadığı için neden bu sefer farklı olsun ki?

"Tamam, siz ikiniz," diyor Monty içkisini yudumlarken. "Beni etkileyin." Beni

etkil Angela, hiç bilmediğim bir vals yapmaya başladı.

eyin. Thorne ve ben dans etmeye başlıyoruz. O mükemmel bir lider ve beni

" odada

odada bana rehberlik etmesine güveniyorum, mobilyalara çarpmamaya dikkat ediyor. Salonda yarı yolu geçmeden Monty sesleniyor, "Onu kendine yaklaştıır Thorny. Akli başında hiçbir erkek bu kadar güzel bir partnerle bu kadar mesafe bırakmaz."

"O zaman belki de kendi tavsiyene uymalısın," diye karşılık verdi Thorne.

Monty gülüyor. "Bu olmaz. Sen mükemmel bir dansçısın, ben değilim. Bu oyunda benim zevkim fantezide. İzlemekte. Şimdi onu kendine yaklaştıır da kendimi senin yerine hayal edebileyim."

Thorne'un çenesi köşelerinden seğiriyor, ama arkadaşının önerisini dinliyor ve beni zarif bir dönüşle döndürüp kendine doğru kaydırıyor. İlk başta aramızdaki mesafe şimdi neredeyse tamamen kapanmış durumda. Göğsüm onun göğsüne değiyor ve eli sırtımda aşağıya doğru kayıyor. Bu sefer, omurgamdan yukarıya doğru yayılan titremeyi saklayamıyorum. Dudaklarımdan sessiz bir nefes kaçıyor.

"Rahatla," diye fısıldadı Thorne, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce. "Mükemmel gidiyorsun."

Bu, onun daha önceki iltifatını hatırlatıyor. "*Sen mükemmelsin.*" Avucumun içinde, sırtımda, göğsümde, vücutlarımızın temas ettiği her yerde, ne kadar hafif olursa olsun, sıcaklık dans ediyor. Bunun aksine, temas etmediğimiz yerlerde kalan soğukluk, karnımızın, yüzümüzün, kollarımızın arasındaki havayı yoğunlaştırıyor. Bu, hissedilebilir bir soğukluk, ısınmak için yalvaran bir soğukluk. Okşanmak için. Dans ederken hiç böyle hissetmemiştim. Sanırım bunun nedeni, onun gerçek bedeniyle dans ettiğim ikinci sefer olması. Diğer sefer, beni glade'de kandırdığı zamandı, ama o zaman onun gerçek olduğunu bilmiyordum.

Şimdi onun gerçek olduğunu inkar edemem. Bana dokunuyor. Beni tutuyor. Rüyalarımda, aramızdaki fiziksel temas gerçek hayatta olması gereken sertlikten yoksundu, ama şimdi tek hissettiğim bu, avucunun benimkini bir çapa gibi tutması. Elini sırtıma kalkan gibi koruyucu bir şekilde dayaması.

Beni tekrar döndürüyor, sonra tekrar kendine çekiyor, bu sefer daha da yakın. Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor, sonra dudaklarına, yumuşak gülümsemesine düşüyor. Ben de kendimi gülümserken buluyorum ve kalbim vals ritmiyle atıyor.

Bu, her zaman istediğim şeydi.

Bir dans. Gerçek bir partnerle gerçek bir dans. Hareket ettiğimde bana gülümseyen biri. Beni rahatça yönlendiren, hareketlerimiz ritimle uyumlu, en sevdiğim şeyi yapmama izin veren biri.

Bir sosyete balosunda *olmayabilirim*, ama *bu* bir dans.

Üzerimize bir gölge düşüyor. Gözlerimi tavana kaldırdığımda, üzerimizde çok renkli düşen yıldızlarla süslenmiş siyah bir dalga görüyorum. "Kahretsin," diyorum.

"Ne oldu?" Thorne fısıltıyla konuşuyor. Bakışları yukarıya doğru parlıyor, ama benim gördüğümü fark etmediğini gösteren hiçbir işaret yok.

"Bir rüya manzarası yaratıyorum." Dikkatimin yarısını dansa vermeye çalışırken, diğer yarısı sürekli yayılan illüzyonla mücadele ediyor. Bu daha önce hiç olmamıştı, rüya manzarası benim iradem dışında oluşmamıştı. En azından gündüzleri. Uyuduğumda tüm kontrolümü kaybederim, zihnim rüyalarımı istediği yere götürür. Öte yandan, gündüz hayallerim genellikle kasıtlıdır. Thorne'u çağırmak hariç. Belki de bu yüzden böyle oluyor. Geçmişte, dans ederken iradem dışında Thorne'u çağırmıştım. Belki de şimdi o burada ve ben dansın akışına kapıldığım için,

büyüm yeni bir şekilde kontrolü ele geçiriyor. İrademi çekip, özgür bırakılmak için yalvarıyor gibi hissediyorum.

"Sorun değil," diyor Thorne. "Eğer kendini daha rahat hissedeceksen, rüya dünyasını bırak. Ben göremiyorum, yani kimse göremez, değil mi? Ben seni yönlendiririm. Sadece beni rüyaya çekme, yoksa ikimiz de aptal gibi görünürüz."

Onun ne demek istediğini hayal edince gülmekten kendimi alamıyorum. Sihirimi kullanarak onu rüya dünyasına çekersen, o uyku felci geçirirken ben görünmez bir partnerle dans etmeye devam edeceğim. Glade'de sorun değildi ama burada...

Nefesimi vererek rüyamın kalmasına izin veriyorum, ama sadece yarı yarıya. Sanki onu kabul ettiğim için yatışmış gibi, büyümün çekişi azalıyor. Rüya manzarası tavana uzanıyor ama duvarlardan akıyor. Mükemmel bir uzlaşma.

Dansımızı başka bir olay olmadan bitiriyoruz. Angela'nın şarkısı yavaşlayıp dururken rüyam kayboluyor ve kalbim onunla birlikte batıyor. Thorne beni bırakıyor ve onu geri çekip bir dans daha istemek için içimden bir dürtü geliyor. Keşke valsimiz daha uzun sürseydi, çünkü hiç bu kadar mutlu olmamıştım...

Karanlık bir şey kalbimi, içimi kaplıyor. Suçluluk. Utanç. Yoksa utanç mı? Thorne ve ben ayrılırken, onun kim olduğunu kendime hatırlatıyorum. O, benim geçici coşkumun sorumlusu olabilir, ama aynı zamanda birkaç gün önce doğum günü yemeğinde yaşadığım tüm kötü şeylerin de sorumlusu.

Thorne.

Vintarys.

Beni kandırıp ailemi uykuya daldırmaya zorlayan adam.

O resmi bir reverans yapar ve ben ondan uzaklaşmak için bu fırsat için minnettarım. Dansımızın uyandırdığı duygulardan uzaklaşmak için. Onlar sahteydi, tıpkı hayallerimin her zaman olduğu gibi. Dans etmenin hoş bir yan etkisi, ama daha fazlası değil.

Monty'ye bakarken dudaklarıma çok geniş bir gülümseme yapıştırıyorum. O kanepenin kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış. Yüzünde ilgisizlik bekliyordum, ama görünüşe göre oldukça etkilenmiş. Tek memnuniyetsiz görünen kişi, burnunu havaya dikmiş, kanepenin yanında oturan Cosette.

Ayağa kalkıyor ve avuçlarını yavaşça çırparak alkışlıyor. "Thorny'nin dediği gibi, mükemmelliğin ta kendisiydin, Prenses Rosaline."

"Teşekkür ederim, Bay Phillips."

"Hayır, Rosey canım, yakında evlenebiliriz. Bana Monty diyeceksin."

Bana Rosey deme, demek için kendimi *zor* tutuyorum ve bunun yerine gülümsemeyi başarıyorum. "Teşekkür ederim, Monty."

"Oyunumuzu burada bitirelim, çünkü bu güzel dansın üstüne başka bir şey olamaz. İyi akşamlar." Elimi eline alır ve dudaklarına götürür, tek bir öpücük kondurur. İkincisini beklerim, ama gelmez. Bunun yerine elimi bırakır.

"Sadece bir öpücük mü?" Angela piyano bankından seslenir. "Bugün iki oyun oynadığımızı unutmuşsun herhalde, kardeşim."

"Hiçbir şeyi unutmadım. Dans çok güzeldi, ama elbise..." Bana delici bir bakış attı. "Elbise bana göre değildi."

Salondan çıkar ve son sözleri kafamda yankılanır. Güzel görüldüğümü kabul etmesine rağmen, elbiseyi beğenmediğine inanabilirim. Yine de... neden satır aralarında gizli bir çift anlam olduğunu hissediyorum? Elbise onun için değilse, kimin içindi?

THORNE

Ertesi sabah, gözlerimin arkasında zonklayan keskin bir ağrı ile uyanıyorum. Ağrının yarısı yatak odamın penceresinden içeri sızan sabah güneşinin göz kapaklarımı yakmasından kaynaklanıyor, geri kalanı ise evin misafirlerle dolu olmasının bir yan etkisi. Evet, dört kişi *evin dolduğunu* söylemek için fazlasıyla yeterli. Bu durum elbette odamdan çıkmak istememe neden oluyor. Monty'nin nerede olduğunu, salonda mı, yemek odasında mı yoksa şarap mahzeninde mi olduğunu bilmediğim için şimdilik evden uzak durmak istiyorum. Sabahın bu saatinde sabrım çok az, tatlı ama fazla konuşkan Angela için bile. Sabah çayımı ve bir tabak tatlıyı yiyene kadar yalnız kalmak en iyisi.

Kahvaltımı özel çalışma odamda yapıyorum. Bu oda, kişisel süitimde bulunan bir oda. Kısa süreli yokluğumda biriken belgeleri ve mektupları düzenliyorum. Fırınla yenilenecek sözleşmeler, çalışanlara ödenecek maaşlar var. Trentas'tan gelen son mektubu buluyorum. Üç gün önce gönderdiğim kısa mektubu daha ayrıntılı olarak açıklamamı istiyor. Özellikle, Briars'ları uyutma planımın başarılı olup olmadığını bilmek istiyor.

Hem önceki mektubu göndermiş olmam hem de Trentas'a daha fazla bilgi vermemiş olmam nedeniyle kalbim suçluluk duygusuyla dolup taşıyor. Sonunda tahta geçme şansı olup olmadığını ve Briony evlenene kadar beklemesini neden söylediğimi öğrenmek için sabırsızlanıyor olmalı. Onun bildiği kadarıyla, Monty ile evlenmesi asla gerçekleşmemeliydi, çünkü Briars'ları uyutmak ittifakın sonunu getirecekti. Trentas'tan daha önce hiçbir şey saklamamıştım, ama onun müdahalesini göze alamam. Aileme ne kadar fayda sağlasa da, Briony ile işbirliği yapmamı onaylayacağını sanmıyorum, ama ben zaten şu anki yoluma karar verdim. Trentas, benim ilk baba figürüm ve biyolojik babam öldükten sonra en çok saygı duyduğum adam, beklemek zorunda kalacak.

Göğsüme bir başka suçluluk duygusu çöküyor.

Sessizce küfrederek, Trentas'ın mektubunu masamın çekmecesine tıkıştırıp çekmeceyi kapatıyorum. İçimde savaşıyor rahatsız edici duygularla uğraşacak havamda değilim, bu yüzden aldığım diğer mektuplara göz atıyorum. Geri kalanlar çok daha katlanılabilir nitelikte, ama üçünü okuduktan sonra

tek bir kelime bile anlamadığımı fark ettim. Trentas'ı bir kenara bırakırsak, zihnim dün oynadığımız maçlarla ve bugünün getireceği şeylerden duyduğum korkuyla meşgul.

Bir iç çekerek, mektuplarımı masanın üzerine bırakıp sandalyeme yaslandım. Yelek cebimden ipek bir mendil çıkarıp gözlüklerimi silerek, dün yaşananları düşünmeye başladım. Elbise. Dans. Taşlar, o dans. Daha önce yaptıklarımızdan çok farklıydı. Belki de ikimiz de gerçekten oradaydı. Rüyalarımda bile bu kadar güzel dans etmezdi ve o kadar gerçekçi *gelmişti* ki. Avuç içim avucuna değiyor, parmak uçlarım çıplak sırtını okşuyor, vücudu benimkine neredeyse yapışmış gibi...

Dişlerimi sıkıp anıları kafamdan uzaklaştırıyorum. Onun hakkında bu tür düşüncelere kapılmamalıyım. Bu... arzu kıvılcımları. Yakında aptal arkadaşım ile evleneceği için değil, daha çok yaptığım şeyden sonra onu arzulamaya layık olmadığım için. Bir zamanlar, farkında olmadığımız cezbeden dans ettiğimiz gibi onunla dans etmeye layık değilim. Ona bu kadar samimi bir şekilde dokunmayı hak etmiyorum. Ama ona dokundum. Ona gülümsedim. Ona çok yaklaştım. Gözlerine baktım. Bakışlarımla vücudunu okşadım. Dans sona erdiğinde, kendimizi kaptırıp Monty'nin bilmemesi gereken garip geçmişimizi açığa çıkaracağımızdan korktum.

Ancak ona galibiyeti için bir öpücük verme zamanı geldiğinde, Monty sadece dansını övdü. O muhteşem, vücut hatlarını ortaya çıkaran, günahkâr elbiseyi beğenmediğini söyledi.

Aptal.

Ne oyunu oynuyor bu adam? Onun türünü tanırım. Bir elbise ile çöp tenekesini ayırt edemez. Kadın vücudunu süslediği sürece her şeye ilgi duyar. Öyleyse neden elbisesini reddetti?

Çalışma odamın kapısı çalındı. Kaslarım gerildi. Bir an Monty olduğunu sandım ve onunla başa çıkacak kadar çay içmemiştim. Sonra Monty'nin kapıyı çalacak kadar nezaketi olmadığını hatırladım. Rahatladım, gelen Monty'den bir not getiren Bay Hartshire'dı. Bu, Monty'nin gelmesinden neredeyse daha kötüydü.

Notta sadece şunlar yazıyor: *Dördüncü oyun. Ahır. Öğlen at biniyoruz.*

Korkum biraz azalır. Demek bugünkü oyun binicilik olacak. En azından ne bekleyeceğimi biliyorum. Yine de, beklediğimden fazlasını yaşayacağım hissinden kurtulamıyorum.

ÖĞLEN YARIM SAAT ÖNCE, sonunda sığınağımdan çıkıp binicilik kıyafetlerimi giydim. Briony'nin kapısının önünde durup, uzun bir nefes almadan önce kapıyı çalmadan önce tereddüt ettim. İlk başta cevap yoktu. Sonra kapının diğer tarafındaki kolun sallanması duyuldu. Bir kez. İki kez. Üç kez. Kapı aralık açılır ve Minka'nın kedi gibi şekli kapıyı tamamen açar.

"Bayan Rose, Bay Phillips'in maçı için benimle ahıra gelmek ister misiniz? Phillips'in avına eşlik etmek ister misiniz?"

Gözlerini kısarak bana bakar. "O çoktan ahıra gitti. Bay Boris ona eşlik etti."

Bu cevap beni şaşırttı. Briony'nin Monty'yi etkilemek için sorabileceği soruları konuşmak için benim eşlik etmemi isteyeceğini düşünmüştüm. Tabii ki ona yardımcı olacak bir şey söyleyeceğimi sanmıyordum. Monty, en azından başkalarının becerilerini değerlendirmek konusunda, tam olarak bir binicilik uzmanı sayılmazdı. Yine de Briony'nin her zamanki gibi bir sürü soruyla beni sıkıştıracağını düşünmüştüm.

Benden kaçıyor olabilir mi? Dün dans ettikten sonra bana neredeyse bakmadı, valsimizden sonra tavırları sıcaklıktan soğukluğa dönüştü ve Monty'den kısa bir süre sonra salondan ayrıldı. Bay Hartshire'a akşam yemeğini aldığından emin olmak için sordum, ama şimdi içimi panik kapladı. Dans ederken arzum belli mi oldu? O da benimle aynı sonuca mı vardı? Ona bir arkadaş gibi gülümsemeye hakkım olmadığına? Onu bir sevgili gibi kucaklamaya hakkım olmadığına?

Soruları kafamdan silip Minka'ya veda ettim. Hatalar üzerinde durmanın artık bir anlamı yoktu. Önemli olan, anlaşmamızı yerine getirmektir.

Ahıra vardığımda, son gelenin ben olduğumu fark ettim. Briony hariç herkes atlarına binmişti ve Monty'nin en sevdiğim atı, Biscuit adındaki aygırı kapmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Cosette ve Angela en sakın kısırağıma yan yana binmiş, sohbet ediyorlardı. Briony ise...

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Monty'ye öfkeli bir bakış atıyorum. "Ciddi olamazsın. Onu Betty ile eşleştirdin mi?"

Parti, benim yaklaştığımı fark edince konuşmayı keser. Briony, pürüzsüz siyah kısırağı okşamayı bırakır ve bana doğru döner.

yeni kıyafetlerinden birini giymiş, zümrüt yeşili bir binici kıyafeti ve ona uyan bir şapka. İlk başta yüzünde şaşkınlık belirir, ama bu ifade hızla kendinden emin bir rahatlığa dönüşür.

Monty atını bana doğru yönlendirir. "Tabii ki ciddiym. Betty senin en iyi kısırağın. Sevimli nişanlım için daha iyi bir at olamaz."

Potansiyel kelimesini vurgulaması sinirlerimi bozuyor, çünkü niyeti açık: burada *onun* şartlarına göre olduğumuzu hatırlatmak. Briony'nin nişanı onun kabulüne bağlı. Dolayısıyla bizim anlaşmamız da öyle.

Dişlerimin arasından konuşuyorum. "O benim en iyi kısırağım olabilir, ama Betty bir pislik. Bunu biliyorsun."

Monty omuz silkiyor. "Onun nasıl bindiğini görmek istiyorum ve atının biraz huysuz olması kesinlikle zarar vermez. Bu, gelecekteki eşim hakkında bana çok şey söyleyebilir."

"Bu güvenli değil. Periwinkle'a binmeli."

"Oh, belki de binmeli," diyor Angela, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle. "Majesteleri'nin incinmesini istemem."

Cosette burnunu çeker. "O zaman ben Betty'ye binerim."

"Kimse Betty'ye binemez," dedim. "Prenses Periwinkle'a binecek, o kadar."

Monty inler. "Periwinkle sıkıcı. Rosey'nin yeteneği hakkında hiçbir şey öğrenemeyeceğim."

"Yetenek yüzüne çarpsa bile anlamazsın."

O hakarete sırtarak karşılık verdi. "İşte bu yüzden ona zorlu bir kısırak sürmesi gerekiyor. Eğer o ata, onu okşadığı gibi binebilirse..."

"Bu bir oyun değil."

"Oh, ama öyle."

"Onun güvenliğinden bahsediyorum." Sesim neredeyse bağırmaya yükselir. "Etkinliklerinle ve faaliyetlerinle istediğin kadar bizimle oyna, ama..."

"Bay Blackwood." Briony'nin sözleri benim sözlerimi keser. Kendinden emin bir meydan okuma bakışıyla gözlerime bakar. "Kendi kararlarımı kendim verebilirim."

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Elbette haklıydı. *Bunun* da oyunun bir parçası olduğunun tamamen farkındaydı. Monty'yi tanıyorsam, Briony'nin Betty'ye binip binmeyeceği, onun kazanıp kazanmayacağını belirleyici faktörü olabilirdi. Ama o neye bulaştığını bilmiyordu. Betty hızlıydı ve yeni binicilere nadiren itaat ederdi.

Gözlerim Betty'nin sırtındaki eyere kayar ve endişem artar. "Onu yan eyere binemezsin."

"Binirim." Briony'nin dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü. "Daha fazla kontrolün olması lazım..."

Gözlerimi ondan ayırmadan, binme bloğuna tırmanır, botlu ayağını üzengiye yerleştirir ve zarif bir hareketle eyerin üzerine atlar. Binici kıyafetinin eteği etrafında mükemmel bir şekilde dalgalanır. Gözleri hala benimkilere kilitli, tekrarlar, "Yapabilirim."

Monty gülümser. "Görünüşe göre utangaç gelinim de inatçı bir binici ."

Yüzüm Monty'ye doğru çevrilir, bin güneşin öfkesi kanımı kaynatır kanımı kaydattı. "Ona lanet olası bir at mı dedin?"

"Başla!" Monty, Biscuit'in dizginlerini çeker ve aygır dörtnala koşmaya başlar. Üç bayan da onu takip eder ve beni tek kalan eyerli ata binmek için çabalamaya bırakır. Görünüşe göre bugün Periwinkle'a ben bineceğim.

Neyse ki Periwinkle, Betty kadar hızlı ve ondan yüz kat daha itaatkar, bu sayede diğerlerine kısa sürede yetişiyorum. Grup, arazimin kuzey ucuna doğru ilerlerken yavaş bir tırıs atmaya başlamış. Atımı Briony'nin yanına, diğer tarafında Monty'nin bindiği atın karşısına çekiyorum. Sırtı dik, duruşu zarif. Korkularıma rağmen, at binmeyi bildiği açık. Yolculuğumuzun geri kalanı sorunsuz geçerse, bir şey olmaz.

Gözlerimi ona dikince, bana sert bir bakış attı. "Ne oldu sana?" diye fısıldadı. "Bana camdan yapılmışım gibi bakma."

Monty'nin duymaması için sesimi alçaltıyorum. Monty'ye kötü fikirler veremem. "Ne yaparsan yap, Betty'yi dörtnala koşturma."

Alaycı bir şekilde güldü. "Binmeyi biliyorum. Eğitimim çok iyiydi, bana güven." ."

"Sana güveniyorum," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Güvenmediğim o."

Monty konuşmamızdan habersiz, dudaklarında küstah bir gülümsemeyle . Briony beni geçer ve Monty de ona yetişmek için öne çıkar. İkisi dostça bir sohbe dalarlar, en azından öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü Briony sadece iki kez dişlerini sıkıyor.

Angela beni geçip Briony'nin yanına geçerken, Cosette'in atı benimkinin yanına yanaşır. "Sence onu seçecek mi?" diye sorar.

Sesi kulak zarlarımı keser gibi. Ses tonu hoş değil diye değil; sadece hiç anlaşılmadık. Sanırım bunun sebebi, Monty'nin bu hale gelmesinde onun da kısmen suçu olması.

"Seni kesinlikle seçmez," diyorum, sesimdeki öfkeyi gizlemeye bile tenezzül etmeden. "Sen şansını kaçırdın."

"O çok uzun zaman önceydi," diyor, sesinde hiçbir duygu yok. "Onu reddettiğim için pişmanım ve bunu ona da söyledim. Ona hislerimi göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Tek yaptığın, onun varlığıyla onu rahatsız etmek ve kalbini kıran kadını hatırlatmak. Şimdi ne yapıyorsun? Neden buradasın?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Onu geri kazanacağım."

"Kazanamayacaksın," diyorum somurtkan bir kesinlikle. Monty hafifmeşre bir çapkın olabilir, ama onu affedecek kadar yumuşak biri asla olmayacak. Onu yatağına atabilir, sırf daha önce orada olduğu için ve daha derin bir yakınlığı reddetmekten suçluluk duymadığı için, ama onunla asla evlenmeyecek.

Yıllar önce ona bu kadar acımasız davranmamış olsaydı, onun için üzülürdüm. Ailesi, uzun süredir sevgilisi olan Monty'yi reddedip daha zengin bir adamın evlilik teklifini kabul ettikten kısa bir süre sonra iflas etti. Ailesi servetini kaybettikten sonra Monty nişanı bozdu ve bu da onun itibarını daha da yerle bir etti.

"Çaresizliğini anlıyorum," diyorum, çünkü benim durumumdan ne farkı var ki? Doğduğumdan beri yerine getirmek zorunda olduğum intikamı yerine getirme ihtiyacımdan? "Ama onu bırakmalısın. Onu geri kazanmak hiçbir şeyi kanıtlamaz. Hayatını sihirli bir şekilde eskisi gibi yapmaz. *Onu* eskisi gibi yapmaz. Bunu sen sağladın."

Dudaklarını sıkıyor, dinlediğinin tek işareti bu.

"Onlara karışmayın." Önümüzdeki binicilere doğru başımı sallıyorum. "Nişanlarına engel olmayın."

Kötü bir gülümsemeyle dişlerini gösterir. "Neden bunu yapayım *Thorny*, sana bırakabilirim?"

Monty'nin sinir bozucu lakabını kullanmasına sinirlenirim, ama Angela'nın yanına koşarken sözleri içime işler. Neyi bana bırakacak? Dünkü dans çok mu fazla şey ortaya çıkardı? Briony'ye olan hislerim hakkında yanlış bir fikri mi var?

Aklımın derinliklerinde yatan düşünceleri kabul etmiyorum. Belki, sadece belki, şüpheleri tamamen yersiz değildir.

BRIONY

Thorne'un arazisinin kuzey ucuna vardık. Burası, Blackwood Malikanesi'nin yemyeşil tarlalarını, kabarık koyunlarla dolu benzer bir araziyle ayıran beyaz bir çitle son buluyor. Atlarımızın üzerinde durup manzarayı seyrediyoruz. Bulduğumuz yerin hafif yüksekliği, geçtiğimiz araziye görmemizi sağlıyor. Geniş tarım arazileri, muhteşem ormanlar ve hatta bir göl ile gerçekten muhteşem bir mülk. Güneş yüksekte, ama gökyüzünü kaplayan kabarık beyaz bulutlar sayesinde hava çok sıcak değil. Ya da belki de Earthen Court'un iklimi her zaman böyledir. Açık havanın tadını çıkarmak için mükemmel bir hava.

Thorne'un endişelerinin hiçbirinin gerçekleşmemesi ve hedefimize ulaşmamız, ruh halimi daha da iyileştiriyor. Betty, dizginlere karşı hiç direnmeden ve yan eyerdeki pozisyonumu bozmadan, mükemmel bir şekilde itaatkar bir at olduğunu kanıtladı. Manastırda son binicilik dersimden bu yana aylar geçtiği için uyluklarım biraz yanıyor, ama bunun dışında hiçbir şeyim yok.

"Sen çok tatlı bir kızsın," diye fısıldayarak Betty'nin ipeksi boynunu okşuyorum. Yukarı bakınca Thorne'un bakışlarının bana kilitlendiğini görüyorum. Ona sırtarak bakıyorum. *Gördün mü?* diye sessizce iletiyorum. *Sen yanıldın, ben haklıydım.*

Tek cevabı gözlerini kısmak.

"Umarım çok hayal kırıklığına uğramamışsındır." Angela'nın sesi beni Thorne ile olan bakışma savaşımdan çıkarır. Onun sorusuna başımı eğerek cevap veririm ve o da sözlerini yeniden düşünürcesine başını sallar. "Blackwood Malikanesi'nde değil, ama bizim malikanemiz bu kadar etkileyici değil. Yine de başka evlerimiz var ve birinin manzarası özellikle çok güzel. Ayrıca, sen ve Monty evlendiğinizde kendi eviniz olacak."

Midem bulanır, yüzüme yansımaması için ekşi bir hissi bastırmaya çalışırım. Monty'nin ensesine bakarım. Atı benim ve Angela'nınkinden birkaç metre uzaktadır ve Cosette'e ithal Bretton likörünün fiyatlarının yükseldiğinden bahsederek o kadar dalmış ki, bizim konuşmamızdan haberi yok gibi görünüyor. Onun, Monty'nin söylediklerine ilgi gösteriyormuş gibi davranmasını takdir ediyorum. Bunun aksini gösteren tek kanıt, sanki uyanık kalmaya çalışır gibi hızla gözlerini kırpması. Monty'nin onu kasten sinirlendirdiğini düşünürdüm, ama

yolculuk sırasında onunla küçük bir sohbet ettik ve onun ilgi çekici bir konuşmacı olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Sınır bozucu, evet. En iyi ihtimalle sıkıcı.

Tanrım, bu adamla yaşamayı hayal bile edemiyorum, evlenmeyi hiç. Panik içimi kaplıyor ve birdenbire buradan çıkma, kaçma, bunu iptal etme isteği duyuyorum. Ben... bunu yapamam...

Böyle olması gerekiyor, diye kendime hatırlatıyorum ve derin bir nefes alarak endişemi bastırıyorum. Ondan hoşlanmamam gerekiyor. Birlikteliğimize karşı olmaya devam etmeliyim, aksi takdirde onunla evlenmek bir fedakarlık olmaktan çıkar. Ve uyku büyüsünü bozamam.

Panik, planımın hala işe yarayacağını bir işareti.

Kalbimi parçalayıp midemi düğümlerken, bunu kabul ediyorum. Sonra kararlılığımı toplayıp bir gülümsemeye dönüştürerek Angela'ya bakıyorum. "Eminim gelecekteki evim fazlasıyla yeterli olacaktır." Uyduruk bir gerçek için belirsiz sözler. Daha doğrudan bir şey söylemek yalan olurdu.

Angela gülümser. "Böyle düşünmenize çok sevindim. Henüz birbirimizi iyi tanımıyoruz, ama size karşı bir sevgi besliyorum, Majesteleri. Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

Onun nazik dürüstlüğü bana manastırdaki bazı öğrencileri hatırlatıyor. Tabii ki Lina değil, onun dürüstlüğü her zaman canımı sıkardı. Angela daha çok Dorothy ve yıllar boyunca veda etmek zorunda kaldığım diğer kızlara benziyor. Ona da aynı şekilde sevgi duymaya başladığımı hissediyorum ve kaybetmeyeceğim bir arkadaş edinmek güzel olurdu.

Bu düşünceyle gülümsemem biraz daha içtenleşiyor. Belki de evliliğimden iyi bir şey çıkabilir.

"Keşke piknik sepeti getirmiş olsaydık," diyor Angela, sesi hüzünlü. "Burası piknik için mükemmel bir tepe değil mi? Yolda çilek tarlası gördüm. Thorne'ların çilekleri ünlü Davenport Berries kadar lezzetli değil ama yine de denemelisin. Sen de benim kadar çilek sever misin? Sevmezsen, en sevdiğin meyve nedir?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Monty araya girerek atını yana çevirdi. "Hayır, sevgili Angie, bunlar gelecekteki gelinim hakkında bilmek istediğim şeyler değil."

Kız kardeşine şakacı bir bakış attı. "Sana söylemedik ki, kardeşim."

"Evet, ama ben de duyabiliyordum ve bu kadar sıkıcı bir sohbeti tahammül edemem." Bu sözler, elbette, içkinin fiyatından ve en sevmediği köpek türünden dakikalarca şikayet eden bir adamdan geliyordu.

Sonunda. Elini küçümseyerek salladı. "En sevdiği yemekler, renkler, kokular... Bunların hiçbirisi bana Prenses'in kabul edilebilir bir gelin olup olmayacağını söylemez."

"Peki ne söyleyecek?" Thorne, yüzünde hiçbir eğlence belirtisi olmadan sorar. "Oyunumuz, elbette. Onun ne kadar iyi bindiğini görmek istiyorum."

son kısmı bana göz kırparak söylüyor. Gözünü oymak istiyorum.

"Sen gördün," diyor Thorne. "Şimdi ona galibiyeti ver de günümüze devam edelim."

Monty çenesine dokunur. "Hmm. Hayır, sanmıyorum. Gelecekteki karım sadece düzgün bir binicilik yapmaktan daha fazlasını yapmalı. Hızlı bir tempoya ayak uydurmalı."

Ellerim eldivenlerin içinde dizginleri sıkıca kavrar. O hakaretkar harpy oğlu...

"Aşağıya dikkat et, Monty." Thorne'un sesi bir hırıltı kadar derindir. "Keşke cinayet yasadışı olmasaydı..."

"O zaman seni yıllar önce öldürürdüm." Monty kıkırdar. "Senin için ne yazık ki, kardeşlik kadar derin bir sevgiyle birbirimize bağlıyız. Ama işleri daha ileriye götürmek istersen, güney çayırına ilk ulaşan kişiye bir öpücük veririm. Bu sen de dahil, dikenli çocuk."

Angela dilini şaklatır. "Eh, bu bana dahil değil, kardeşim. Senin öpücüğüne ihtiyacım yok. Ve ben yarışmam."

"*Kimse* yarışmıyor," der Thorne, ama tam o anda Cosette dizginlerini çeker ve kısrağı koşturmayı başlar.

"Sana bir öpücük vermek benim için bir zafer olur," diyor Monty bana, sonra o da koşturmayı başlıyor.

Onların peşinden gözlerimi kırıştırıyorum, bir yandan bir zafer daha kazanma ihtiyacım, diğer yandan Monty'nin sinir bozucu imalarıyla kalan öfkem arasında kalmışım. Biniciler bana her santim yaklaşıyor, bu da benim için bir yenilgi şansı demek. Monty'nin dudaklarının bana yaklaşmasını istemememe rağmen, bir öpücük daha kazanmam lazım. Bir zafer daha.

Angela, pikniğin yarıştan çok daha iyi olacağını mırıldanarak tırs tırs yola çıkar.

Onu takip edip geçmek üzereyim, ama Thorne'un atı benimkinin önüne atılır ve Betty yana doğru kayar. Keskin bir uyarı ile bakışlarımı üzerinde tutar. "Sakın yapma. Söylediklerimi unutma."

Bu oyunu kaybetmemi istiyorsa, bunu söylememeliydi. Dudaklarım bir köşesinden kıvrıldı.

"Briony!"

Adımın sesini duymak beni şok etti, sadece nadiren ilk adımın kullanılması değil, aynı zamanda içinde barındırdığı ince bir ezici ağırlık yüzündendi. Cildimde bir karıncalanma hissettim. Tüylerim diken diken oldu.

Sihir.

Bana karşı gücünü kullanmak üzere.

Bana emir vermek için.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yapamazsın. Bir anlaşma yaptık." Ve ikimiz de anlaşmayı bozarsa ne olacağını biliyoruz. Dayanılmaz acı. Belki ölüm.

Yine de yaparcasına ağzını açıyor, sonra ifadesi gevşiyor, yenilmiş gibi. Korkuya benzer bir şey var.

Belki de bu korkuyu ciddiye almalıyım, ama almıyorum.

Onun yerine, Betty'nin dizginlerini çekiştiriyorum. O koşmaya başlıyor ve ben onu daha hızlı sürmeye zorluyorum. Daha hızlı. Angela'yı kolaylıkla geçiyoruz ve Cosette'e yaklaşıyoruz. Önünde olmasına rağmen, Monty'nin çok gerisine düşmüş durumda. Kısa sürede Betty, Cosette'in atını geçiyor, sonra Monty'nin atına da yaklaşıyor. Yukarıdaki yıldızlar, o çok hızlı. Şapkam kafamdan uçtu, birkaç saç tokası da onunla birlikte. Dağınık saçlarım gözlerime giriyor. Betty'nin hızı tüm vücudumda yankılanıyor, kanım, kemiklerim ve kalbim aynı ritimde atıyor. Monty'yi geçmek için mümkün olduğunca sakın görünmeye kararlıyım, uyluklarımla yan eyerin ön kısmını sıkıca kavıyorum. Onun geniş gülümsemesini bir anlık görüyorum, ama ona daha fazla dikkat edemiyorum. Betty'nin hızı artıyor ve Monty'yi geçtikten sonra onu yavaşlatmak için dizginlerini çekmeme rağmen, o daha da hızlanıyor. Daha da hızlanıyor.

Bir sonraki tepeyi hızla inerken beni o kadar sert sarsıyor ki etrafımı zar zor görebiliyorum. Eyerimde sallanıyorum, yana doğru kayıyorum. Eyerimde kalmak için çabalarken uyluklarımdaki yanma hissi on katına çıkıyor. Tanrım, bu hızla attan düşersem...

İnatla yola çıktığımda Thorne'un gözlerinde gördüğüm korku şimdi tüm vücudumu kaplıyor. Arkamda bağırışlar duyuluyor ama hareket edemiyorum. Kafamı çeviremiyorum. Keskin rüzgar gözlerimi yakıp yaşlar akıtmasına rağmen, tüm dikkatimi Betty'nin sırtında kalmaya veriyorum.

Betty sola doğru yöneldi. Thorne'un arazisini iyi bilmiyor olsam da, artık hedefimize ulaşmak için kullandığımız yolu takip etmediğimizi biliyorum. Arazinin bir ucunda bulunan yoğun ormanın başlangıcındaki ağaçların olduğu yere doğru gidiyor. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Bu hızla ormana girirse...

Hayalimde ölümcül dallar bana uzanıyor. Düşen kütükler, tehlikeli atlayışlar gerektiriyor. Çimlere düşmek, ciddi yaralanmalara neden olabilir. Ormanda düşmek... Bu riski alamam. Safkan periler bile iyileşemeyecek yaralar var.

Ağaçlara doğru hızla ilerlerken, tek çarem üzerinde düşünüyorum. Titreyerek eyerimde yer değiştiriyorum, kendimi düşmeye zorlamaya hazırlanıyorum. Eteğim, attan inerken takılırsa altındaki pantolonumdan ayrılacak şekilde tasarlanmış, ama bu, ölümüne sürüklendiğimi gösteren görüntülerinin zihnimi doldurmasını engellemiyor.

Derin bir nefes alıp, uyluklarımın tutuşunu gevşetiyorum... Yan tarafa eğiliyorum...

Betty o anda artık beni binici olarak umursamadığına karar verir ve sıçrar. Eyere tutunamam, düşüşümün yere değil, toynakların tekmeleriyle karşılanacağından eminim...

Kollar belimi sararken, sıcak ve deri gibi bir şey beni kucaklar, sert bir vücuda sıkıca bastırır. Ancak hızım azalmaz ve yuvarlanır, döner, yuvarlanır, döner, sonunda durana kadar yuvarlanırım.

Etrafım karanlık, et ve beni koza gibi saran bir şeyin içindeyim. Altımdaki yüzeyin keskin bir şekilde yükselip alçalması ve kulaklarımda çınlayan hızlı ritim, birinin göğsüne yaslandığımı, önümün onun göğsüne değdiğini söylüyor. Birkaç saniye öyle kalıyoruz, nefesimizi düzenliyoruz. Sonra deri gibi örtü kayıyor ve arkamdan çıkıyor. Karanlık koza yerini güneş ışığına bırakır ve ani parlaklığa gözlerimi kırıştırırım. Başımı kaldırdığımda, altında Thorne'u görürüm, alnı ve boynu terle kaplıdır. Büyük zar kanatları her iki yanında çimlere yayılmış, boynuzları başından kıvrılmaktadır. Gözleri kapalı, dudakları keskin nefesler vermek için aralıktır.

Ondan kaymaya çalıştım ama her denemem acı ile doldu. Avucunu sırtıma koydu ve gözleri birden açıldı. Yavaşça ikimizi de kaldırdı, sırtımı destekleyerek ikimiz de dik durana kadar. Onun üzerine oturduğumu fark edince yanaklarım kızardı. Ağırlığımı kaydırmaya çalışarak onun yanındaki çimlere oturmaya çalıştım ama sadece bir bacağımı onun etrafından çekebildim. Diğerleri hala onun kalçalarının üzerinde uzanmış haldeyken, o aramızdaki mesafeyi kapatıp başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tuttu.

Donup kalıyorum, birbirimize ne kadar yakın olduğumuzun tamamen farkındayım. Eteğimin tam da tasarlandığı gibi yırtıldığını, alt kısmımın sadece vücuduma yapışan

pantolonla kalmış. Avucunun sırtımda açık bir şekilde kalarak benden uzaklaşmamı engellediğini fark ettim.

Gözlerim ağzına, hafifçe ortaya çıkan dişlerine kayd1. Sonra öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Yüzünü benimkine yaklaştırdı, sesi fırtına bulutu kadar karanlıktı. "Sen inanılmaz derecede aptal olmalısın, küçük düşmanım."

BRIONY

Çenemi onun elinden çekip avuçlarımı göğsüne vuruyorum. Beni bırakıyor ve ben beceriksizce ayağa kalkıyorum. Bakışlarımı hiç saptırmadan, çok daha akıcı bir hareketle ayağa kalkıyor. Boynuzları kafatasına geri çekiliyor, sanki hiç orada olmamış gibi, kanatları da öyle. Hâlâ binici kıyafetleri üzerinde, kanatları kıyafetlerine hiçbir etki yapmadan ortaya çıkmış. Şekil değiştirebilen faeler bunu yapabilir, vücutlarını ve kıyafetlerini bir bütün olarak değiştirebilirler.

Beni kurtaran, bana aptal diyen adama bakarken göğsüm inip kalkıyor. Öfkem minnettarlığımdan ağır basıyor, ama bunun sebebi çoğunlukla kalbimi dolduran utanç. Betty ortalıkta yok, bu da ormana ulaştığı anlamına geliyor. Ayrıca Thorne'un haklı olduğu anlamına da geliyor.

Yukarıda parıldayan
yıldızlar. O *haklıydı*.

Bana bakarken, gözlükleri yok, elleri belinde, bir özür beklediğini hayal ediyorum. Ya da belki bir *teşekkür*.

Öfkem, utanç ve suçluluk duygularımı bastırmaya çalışarak konuşmaya hazırlanırken çenem bir yandan diğer yana kayıyor ve dilimde bıçak gibi kesen sözleri söylemek üzereyim...

"Bunu iptal edelim," Thorne, ben sesimi çıkaramadan söylüyor. "Anlaşmayı. İptal edelim."

Cevap veremeyecek kadar şaşkınım. O... anlaşmamızı iptal etmek mi istiyor?

Başını sallar, çenesi sıkıdır. "Bu tehlikeli olmaya başladı. Ölebilirdin, Briony. Kanındaki peri büyüğü ne olursa olsun, seni parçalara ayırıp iyileşecek tek bir yer bile bırakmayacak şekilde dövülebilirdin."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Dikkatli ol, Thorny. Umursadığını düşünmeye başlayabilirim."

Yüzü karardı ve tehditkar bir şekilde bir adım yaklaştı, o kadar ani bir hareketti ki geri çekildim. "Sakın bana umursamadığımı söylemeye cüret etme. Umursayan tek kişi benim."

Kalbim, onun sözlerinin, gözlerindeki öfkenin yankısını vuruyordu—bana yönelik olmayan bir öfke. Ya da belki de öyleydi, ama benim ilk düşündüğüm şekilde değil.

Tekrar konuşur. "Monty'nin gerçekte ne oyunu oynadığını bilmiyorum, ama senin iyiliğini istemiyor. Seni korkutup kaçırmaya çalışıyor, oyunu kaybetmeye zorluyor ya da sadece dünyayı umursamadan seninle oynuyor olabilir."

, sen artık bu oyuna katılamazsın. Bundan sonra işler daha da kötüye gidecek. Hadi bırakalım bu işi."

Yine o cümle. *Bırakalım*. Sanki bu kadar basitmiş gibi. "Bunu yapamayız. Laneti bozmanın tek yolu bu..."

"Hadi oradan. Başka bir şey yapabiliriz. Koşulları yerine getiren başka bir görev bulalım. Her şey bundan iyidir. Yalan söyleyemezsin, kendine bile. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun."

Midem düğümleniyor, ama neredeyse rahatlamış gibi hissediyorum. Vazgeçersek ne olur? Anlaşmamızı bozabiliriz. Anlaşmanın yaratıcısı olarak, tek yapmam gereken onu anlaşmamızdan serbest bıraktığımı ve tüm şartları geçersiz saydığımı yüksek sesle söylemek. Planlarımdan vazgeçersem nasıl hissederim? Monty'nin kaprislerine boyun eğmeyi bırakırsam? Onun oyununu bozmakla kalmayıp, onunla evlenmeyi de reddedersem?

Derin bir nefes alıyorum ve ciğerlerimin genişlediğini, kaslarımdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Tanrım, bunu istiyorum. Çok istiyorum. Özgürlük istiyorum. Hayatımın geri kalanında Monty'nin yüzünü görmek istemiyorum. Kimi seveceğimi, kiminle evleneceğimi kendim seçmek istiyorum. İstedğim...

Nocturnus Sarayı'nın yemek odası gözlerimin önünde belirliyor, zihnimi ailemin cansız bedenlerinin yerde uzanmış haliyle dolduruyor, uzuvları gevşemiş, gözleri ölümcül bir uykuda kapalı.

Rahatlamam pişmanlığa dönüşüyor. Ailemin uyku büyüüne kapılması benim suçum. Thorne kontrolü elinde tutuyordu, ama bıçağı sallayan benim elimdi. Onun kanını döken benim elimdi. Babamın tahtını tehlikeye atan benim elimdi.

Ondan kısmen uzaklaşıyorum. "Anlaşma geçerli."

"O zaman en azından onu değiştirelim. Başka bir görev için yer bırak. Anlaşmamızın şartlarına göre, Monty ile evlenmedikçe anlaşma yerine getirilmiş sayılmaz."

"Bunu yapacağım."

"Neden?" Thorne'un sorusu demir gibi keskin. Gözleri yüzümün yan tarafına dikilmiş ama ben onun gözlerine bakmayı reddediyorum. "Neden bu planı gerçekleştirmekte bu kadar kararsınsın?"

"Nedenini biliyorsun. Ailelerimizin üzerindeki laneti kırmamız gerekiyor."

"Evet, ama neden Monty ile evlenmek? Neden tek kabul ettiğin görev bu?"

Konuşmadan önce sözlerimi ölçüp biçiyorum, sadece gerçeği söylemeye dikkat ediyorum. "Çünkü amacımıza uygun. Her iki aileye de yarar sağlıyor ve laneti bozmak için gerekli şartları yerine getiriyor."

"Belki, ama başka bir şey yapabiliriz..."

"Hayır." Ona bir kez daha baktım, ellerimi yumruk yapıp. "Onları kurtaracak görev bu. Zamanlama uygun. Nyxia onları yeraltı mezarlarına kapatmadan önce, ailemi uyandırmak için zamanında evleneceğiz. Bana sadece iki hafta verdi, ve sadece sekiz günümüz kaldı. O zamana kadar laneti bozamazsak, Seelie tahtı tehlikeye girecek. Babam kral olarak yerini kaybedecek ve diğerleri onun hakkını almak için savaşacak."

"Belki de baban tahtını kaybetmelidir."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ailem hakkındaki kişisel görüşlerini kendine sakla."

Thorne çenesini kaldırdı, göz kapakları kısıldı. Beni bu kadar dikkatle incelemeseydi, lensleri olmadığı için görme yetisinin zayıf olduğunu düşünürdüm. Yavaşça bir adım yaklaştı. Sonra bir adım daha.

Aramızdaki mesafe birkaç santime kadar azalsa da duruşumu düzgün tutuyorum. Koyu renkli göz bebekleri sanki ruhumu okurcasına delici bir bakışla bana bakıyor. "Başka bir neden daha var," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Monty ile nişanına neden bu kadar sıkı sıkıya bağlısın? Sakın bana o peri hilelerini yapmaya kalkışma. Bana gerçeği söyle."

Yerimden kıpırdamadan, yüzümde en ufak bir değişiklik olmadan duruyorum. "Neden söyleyeyim?" "Hayatını kurtardım. Bunu borcun olarak düşün."

Göğsümü bir sıcaklık kapladı. O benim hayatımı kurtarmıştı. Ya da en azından ağır yaralanmaktan kurtarmıştı. Ve anlaşmamızı bozmaya çalışırken gösterdiği sinir bozucu ısrarına rağmen, bunu en azından kısmen beni önemseddiği için yaptığını inkar edemem. Garip bir şekilde, benim iyiliğimi önemsemeye başlamıştı. *Benim için.* Düşmanı için. Bunu itiraf etmek dizlerimi titretir, *o rüyada* olduğumdan daha da çıplak hissetmeme neden olur. Belki de konuşmamı sağlayan bu kırılganlıktır. "Çünkü bu, ailemi gururlandıracak. Uyandıklarında, lanetlerini bozduğumu ve ailemin itibarını kurtaracak adamla evlendiğimi görürlerse, lanetlerini uyguladığımda kaybettiğim tüm saygıyı geri kazanacağım."

Gözleri birazcık genişledi. Sonra boğazı titredi. Ellerini ne yapacağını bilememiş gibi yanlarında açıp kapattı. Sonunda yumruklarını sıktı ve yumuşak ama derin bir sesle konuştu, sesi aramızdaki havada yankılandı. "Onların sevgisini kazanmak için hiçbir şey yapmana gerek yok. Sen olduğun gibi yeterlisin."

Kalbimdeki sıcaklık artar, ama bu keskin bir sıcaklıktır, Thorne'a duyduğum öfkeyle, onun yaptıklarına karşı hala hissettiğim öfkeyle çarpıştığı için acı vericidir. Nasıl böyle bir şey söyleyebilir! Nasıl bana ulaşmak, bana dokunmak, ailemin onayına olan ihtiyacımı kemiklerimden söküp atmak istermiş gibi bakabilir! Bir parçamın bunu istemesi, öfkemin bir dalga gibi yükselmesine neden olur.

"Anlamıyorsun," diyorum dişlerimin arasından. "Sen beni kontrol ederken ailemin bana nasıl baktığını görmedin. Babamın boğazına bıçak dayattığında. Gözlerindeki korkuyu, annemin dudaklarındaki tiksintiyi görmedin, çünkü zaferinle kendinden geçmiştin."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Eğer anlasaydın..."

"Anlıyorum," diyor. "Şimdi anlıyorum, o zaman da anlıyordum. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve bunun alçakça bir şey olduğunu da biliyorum. Bu günah benim, ama bu, ailen için yapmaya çalıştığın fedakarlığın onların hak ettiğinden çok daha büyük olduğunu değiştirmez. Onlar için yaptığın çabalar boşa gidiyor."

Ağzım alaycı bir şekilde açılır. "Ailem hakkında konuşmaya cüret edersin. Benim fedakarlığım. Benim çabalarım. Peki ya sen? Yaptıklarının aşağılık bir günah olduğunu kabul ediyorsun, ama yine de yaptın ve sanki çok pişmanmışsın gibi konuşuyorsun. Neden yaptın ki?"

"Ben doğduğumda yapmam gerekeni yaptım, bana verilen isimle belirlenmiş bir planı."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun? Ailemin beni hak etmediğini söylüyorsun, ama sen bir araç olmak için doğmadın, Thorne. Annen seni öyle gördüyse, yanılmış."

Gözlerinde öfke parlar, çenesi sıkışır. "Annemin adını ağzına alma."

"O zaman benimkinden bahsetme."

Bana yaklaşıp, sesi neredeyse bağırmaya dönüşür. "Ailenizi sandığınız kadar iyi tanımadığınız hala kafanıza girmede mi?"

Korkmaya niyetim yok. "Senin aklına, belki de *her* iki ailemizin de yozlaşmış olduğu hiç gelmedi mi? Başkasının ikinci çocuğunu lanetlemek. Başkasının çocuğunu öldürmek. Sokaklarda çete savaşları. Birbirlerinin lanetlerini yerine getirmek için komplo kurmak. Bir gün gelecekte birine zarar vermek için çocuğuna isim vermek. Bunların hiçbirisi doğru değil!"

Sözlerim, ardından gelen sessizlikte yankılanıyor. Ben bile böyle söyleyeceğimi beklemiyordum, ama şimdi söylediğimde, bunun tam anlamıyla doğru olduğunu hissedebiliyorum. Bu, ruhumu yakıyor

, çünkü en karanlık itiraflar bile merhem gibi etki edebilir. O karanlığın derinliklerinden daha yumuşak bir gerçek ortaya çıkıyor. İtiraf ettiğim şeyi inkar etmeyen, ama onunla barışan bir gerçek.

Gerçeği kelimelere döküyorum. "Ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü onları seviyorum," diyorum, sesim titriyor. Gözlerim doluyor. "Kötü insanlar olabilirler, ama bence aynı zamanda iyi insanlar da. En önemlisi, onlar benim ailem. Benim için onlardan daha önemli hiçbir şey yok. Ne yaptıkları önemli değil. Onlar için fedakarlık yapacağım. Monty ile evleneceğim. Benden daha iyiymiş gibi davranma. Biz aynıyız, Thorne."

Nefesi kesilir ve ifadesi yumuşar. Bir adım geri atar. Sonra bir adım daha. Gözlerini benden ayırarak başını sallar. "Haklısın. Biz aynıyız."

Yorgunluk omuzlarımı ağırlaştırıyor. Bunun nedeni felaketle sonuçlanan yolculuğum mu, yoksa Thorne ile olan tartışmam mı, bilmiyorum.

Derin bir nefes alır ve gözlerini yere dikerek benden uzaklaşır. Ne yapacağını veya onu takip edip etmemeyi bilemeden onu izlerim. Sonunda çömelir ve çimlerden bir şey alır: gözlüğü. Beni kurtarıırken düşürmüş olmalı.

İki parmağını dudaklarının arasına koyup yüksek sesle ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra, kahverengi bir at küçük tepelerden birinin üzerinden koşarak geldi. Bu, az önce bindiği attı. Adı neydi? Periwinkle, sanırım. Thorne'un başlangıçta bana binmemi istediği at. Şimdi onu dinlemediğim için pişman oldum.

Bakışlarım, kısa bir süre için kanatlarının çıktığı Thorne'un sırtına kayıyor. Beni seelie formunda kurtardıysa, bu, onun bir atın hızından daha hızlı uçabildiği anlamına mı geliyor? Etkileyici.

Periwinkle, Thorne'a kadar kalan yolu koşarak gelir ve kolaylıkla eyere atlar. Sonra bana dönerek elini uzatır. Thorne'un önündeki boşluğa bakarken gözlerim fal taşı gibi açılır. O boşluğu benim için ayırdığı açıktır.

"Ben... ata binemem. Bu bir hanımefendinin yapacağı bir şey değil."

"Hanımefendilik falan boş ver. Bin şuraya."

Bugün onunla daha fazla tartışmak istemediğimden ve daha da önemlisi, malikaneye kadar yürümek istemediğimden, isteksizce kabul ettim. Atın yanına yaklaşırken, pantolonumun dar kesimine veya Thorne'un gözlerinin kalçalarımın kısa süreliğine kaymasına odaklanmamaya çalıştım. Tüm çabalarımın rağmen, elini tuttuğumda yanaklarım alev aldı. Beni önce elinden tutup kaldırdı,

sonra belimi sıkıca kavrayarak beni önüne oturtuyor. Nefesimi tutuyorum. Önü bana yapışmış durumda, göğsü omuzlarıma, karnı sırtıma, kalçaları popoma değiyor. Eteğim olmadığı için aramızda çok az kumaş var.

Thorne bir eliyle dizginleri tuttu, diğer eliyle kalçamı sabitledi. Avucunu yan tarafıma eşit bir şekilde yaydı, bu yakınlığımızın farkında olan tek kişinin ben olduğumu düşünmemeye neden oldu.

Birkaç dakika boyunca konuşmadan, yavaş bir tempoda süreriz.

Thorne sessizliği ilk bozar ve sesinin kulağıma ne kadar yakın olduğuna, sözlerinin göğsünün derinliklerinde yankılanarak sırtıma çarptığını hissetmemeye şaşırım. "Lanetine ne olacak?" diye sorar, sesi biraz dikkatli olsa da nötrdür. "Benimle olan lanetine? Ailen, seni kontrol edebildiğime inandıkları sürece sana asla güvenmeyecek."

Kaşlarımı çattım. "Uyku büyüyle birlikte bozulacağını düşünmüyor musun?" "Hayır. Sonraki doğanların lanetleri uyku büyüünden ayrı olarak verilmişti.

büyüden ayrı olarak verildi."

Endişe içimi kaplar. Ailemin güvenini geri kazanmak, demirle bağlanmış lanetimin de bozulacağı varsayımına bağlıydı. Başımı omzumun üzerinden onun gözlerine doğru çeviririm. "O zaman... o zaman anlaşmamızı yerine getirdikten sonra yeni bir anlaşma yaparız. Bana bir daha emir vermeyeceğine söz verisin."

Gözlerime bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Panik içimi kaplar. "Thorne, kabul ettiğini söyle."

"Tamam," diyor ve insan kanı yalan söylemesine izin verse de ona inanıyorum. En azından inanmak istiyorum. "Yapacağız."

Endişem azalır. Yüzümü tekrar öne çevirmek üzereyim ki, eli kalçamdan ayrılır ve yumuşakça çeneme konar. Nazikçe yüzümü daha da eğerek gözlerimizi birbirine getirir. Kalbim hızla çarpar.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana yaptıklarım için özür dilerim, Briony. Senin için en değerli şeyi elinden aldığım için özür dilerim. Aileni geri getirmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Yutkunuyorum. Bir perinin sözünü tutmak tehlikeli bir iştir, Thorne gibi yalan söyleyebilen biri için bile. Perilerin sözleri genellikle resmi bir anlaşma kadar kırılmaz, bağlayıcı yeminler şeklindedir. "Teşekkür ederim," diyebiliyorum sonunda.

Elini yanağımdan alıp alınıma koyar, yüzümü çaprazlayan bir tutam saç vardır. Yavaş, kasıtlı hareketlerle saçımı yüzümden çekip kulağımanın arkasına koyar.

Eli belime kayar kaymaz, bakışlarımı tekrar öne çevirip ona yaslanırım. Kalbim hızlıca atıyor, ama ritminin kesik kesik olması, göğsümün içinde çarpan tek kalbin benimki olmadığını düşündürüyor.

BRIONY

O gece, ödünç aldığım yatak odamda açık gardırobumun önünde durmuş, ipek, dantel ve en kaliteli yünlerle karşı karşıyayım, ama gözlerim boş boş bakıyor, hiçbir şey görmüyorum. Yarınki maç için kıyafetimi seçmem gerekiyor. Akşam yemeğiyle birlikte bir mektup geldi – yemeğimi süitimde tek başıma yedim – mektupta şöyle yazıyordu: *Beşinci maç. Kahvaltıdan sonra galeriye gel.*

En son yapmak istediğim şey Monty'nin oyunlarından birine daha katılmak. Bugünkü oyunun galibi olarak beni ilan etmesi, ahırda diğerleriyle buluştuktan sonra elime öpücük kondurması hiç önemli değil. Hiç kazanmış gibi hissetmiyorum. Daha çok küçümsenmiş gibi hissediyorum. Thorne ile olanları hesaba katmadan bile. Sinir bozucu cesurca kurtarışı. Beni koruyucu bir koza gibi saran kanatları. Tartışmamız. Ortak eyerde çok yakın oturmamız. Özrü.

Tanrım, o özür.

Bunu beklemiyordum.

Gün batımından saatler sonra bile kafamda yankılanıyor, ondan önce söylediği diğer sözlerle karışarak, anlaşmamızı nasıl sonlandırmamız veya değiştirmemiz gerektiği hakkında.

Bunu iptal edelim.

Kendimi açıklamış ve gergin bir anlaşmaya varmış olsak da, o sözler bütün akşam boyunca beni rahatsız etmeye devam etti, dikkatimi dağıtmak için her şeyi denememe rağmen aklımdan çıkmadı. Bu gece beşinci kez en sevdiğim şarkıyı çalan gramofonum bile kafamdaki sesini bastıramadı.

Onların sevgisini kazanmak için hiçbir şey yapman gerekmez. Sen olduğun gibi yeterlisin.

Hayal kırıklığıyla inleyerek gardırop kapaklarını çarparak kapattım, ama hemen tekrar açtım. Doğru. Yarın giyeceğim kıyafeti seçmem gerekiyor. Giysilerimi bir kez daha gözden geçiriyorum, bu sefer kendimi gerçekten *bakmaya* zorluyorum. Thorne'un isteklerine karşı gelmek için yapabileceğim tek şey bu. Neden isyan etmek istediğimi tam olarak bilmiyorum, sadece isyan etmek istiyorum. Belki de onun yanıldığını kanıtlamak istiyorum. Söylediğim kadar kararlı olduğumu kanıtlamak istiyorum. Bu fedakarlıkla ailemin kurtarılmaya değer olduğuna gerçekten inandığımı kanıtlamak istiyorum.

Kendime güvenim artar ve gardırobu karıştırarak her bir giysiyi incelerim. Monty'nin mektubunda bir sonraki oyunumuzun malikanenin galerisinde bir buluşma olacağı yazıyordu, ama onunla hiçbir şeyin basit olacağını sanmıyorum. Önceki davranışlarına bakılırsa, *kendimi* sergilenmiş, duvarlardaki tablolarla rekabet halinde bulacağımı varsaymalıyım. Ve "*güzel elbise*" oyununu kaybettiğim için hâlâ oldukça kızgın olduğumdan, kıyafetlerimle onu etkilemeye kararlıyım.

Bakışlarım gardırobun en ucuna kaydı, orada pembe bir elbise tek başına neredeyse üçte birini kaplıyordu. Bu, manastırdan ayrılırken Agatha'nın sihirle çantama koyduğu balo elbisesi. Nocturnus Sarayı'nda kimse onu bu kadar küçük bir çantaya geri dönüştürmeyi bilmiyordu, ama yine de ayrılırken Boris'e ayrı bir giysi çantasına koymasını söyledim. Thorne ile alışverişe çıktıktan sonra bile, bu balo elbisesi en pahalı giysim olmaya devam ediyor.

Elbiseyi çıkarıp gardırobun önüne asıyorum, böylece onu iyice inceleyebiliyorum. Geri adım atıp, altın ipliklerle işlenmiş güzel pembe kumaşı, firfırlı korsajı, ipek güllerle süslenmiş kabarık eteğini inceliyorum. Sabahın bu saatinde giymek için fazla gösterişli, ama cesur bir elbise. Spontane. Monty bunu sever. Ve *onun için uygun olmadığını* söylediği elbiseden çok farklı. Diğer elbisenin koyu indigo mavisi yerine soluk pembe. Vücudu saran yerine geniş ve dökümlü.

Eğer bir sanat eseri gibi sunulacaksam, bu balo elbisesi tam da uygun olabilir. Tabii ki riskli. Bana gülebilir. Gelecekteki karısının günün her saatine uygun giyinmesi gerektiğini söyleyebilir.

Yine de, sadece üç maç kaldı ve ikisini kazanmam gerekiyor. Risk almam lazım. Kendi şartlarımla.

Fonografımdan akan müzik yavaşlamaya başlar, neşeli melodi ürkütücü bir hal alır. Kalbim sıkışır. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Silindir şarjını kaybediyor.

Fonografi koyduğum yuvarlak fildişi ve altın rengi masaya bakıyorum. Nitekim, silindirin altın rengi parıltısı sönmüş, titrek ve bulanık bir sarıya dönüşmüştür. İğne donmuş silindirin üzerinde dururken parlaklık tamamen kaybolur. Omuzlarım çökmüş, çiçek desenli halılarla kaplı cilalı ahşap zemini geçerek masaya doğru yürürüm. Alışılmış bir dikkatle silindiri iğnenin altından kaldırıp en yakın pencereye götürürüm. Mor kadife perdeleri geri çekip, en derin indigo rengiyle parıldayan ışıklarla noktalı gece gökyüzüne bakarım. Yıldızlar daha az

Yıldızlar Avlusu'ndakinden daha bol, ama bu manzara beni rahatlatıyor. Yıldız ışığında her zaman evimdeymiş gibi hissettiren bir şey var.

Silindiri, parıldayan ışığı emebileceği ve sabaha kadar çalışır hale gelebilecek pencere pervazına koyup, kollarımı yanına dayadım. Alnımı cama yaslayıp, bir kat aşağıdaki manzaraya baktım. Aşağıda, henüz ziyaret etmediğim, sadece penceremden gördüğüm labirentimsi bir bahçe uzanıyor. Ön taraftaki bakımlı bahçeden daha vahşi, çitleri daha uzun, çiçekleri daha büyük, çardakları sarmaşıklarla kaplı. Ortasında gölgeler toplanırken, ateşböcekleri - ya da belki bir tür cin - etrafta uçarak geçtikleri yerleri aydınlatıyor.

İçimde bir özlem uyandırıyor, bir zamanlar glade'ime duyduğum özlem gibi. Doğada yalnız kalmak için. Görünmeyen bir dans için. Bu özlem büyüyor, kalbimde bir ateş yakıyor. Bahçeyi daha dikkatli bir bakışla inceliyorum, içinde birinin olduğunu gösteren herhangi bir işaret arıyorum. Saat gece yarısına yaklaşıyor ve Minka ile Bay Boris çoktan odalarına çekildiler. Başka uyanık olanların olduğunu sanmıyorum. Benim uyanık olmamın tek nedeni, zihnimin uykuya izin vermemesi.

Thorne ile olan tartışmam yeniden aklıma geliyor ve parmaklarım yumruk haline geliyor. Bu gece denediğim her şeyden daha iyi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var. Temiz havaya ve gece gökyüzüne ihtiyacım var. Çıplak ayaklarımın altında toprağı hissetmeye ihtiyacım var.

Yumuşak bir gülümseme dudaklarımı ısıtırken, gardıroba doğru yürür ve içinden uzun bir ipek bornoz çıkarırım. Bornozu keten geceliğimin üzerine geçirir, belime bağlarım. Ayakkabı ve çorap gibi daha uygun giysiler giymeyi düşünürüm, ama bu amacımı bozacaktır. İhtiyacım olan şey özgürlük hissi. Yalnızlık. Doğa ile bağlantı.

Çıplak ayakla süitimden çıkıp salona giriyorum. Karanlık, aplikler soluk bir ışık yayıyor. Mümkün olduğunca sessizce merdivenlerden inip malikanenin içinden geçiyorum, kimseye rastlamayınca rahatlıyorum. Thorne malikanede çok fazla personel çalıştırmıyor gibi görünüyor ve akşam yemeği saatler önce servis edildiğine göre, bu saatte mutfakta bile kimse kalmamıştır herhalde.

Malikanenin karanlığında, penceremin altındaki bahçeye açılan kapıyı bulmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Yönümü bulup süitimin hemen altındaki malikanenin bölümünü bulana kadar ana fuayeye iki kez geri dönmek zorunda kalıyorum. Sonunda, aradığım uzun çitlere açılan bir çift kapısı olan bir salon buluyorum.

Yola adımımı attığımda heyecanım artıyor, dağ havasının, biberiye ve ladin kokularını içime çekiyorum. İlk çardak altından geçiyorum,

parmaklarımla içinden geçen dolaşık sarmaşıkları okşuyorum. Yolun çatallandığı yerden sağa dönüyorum, burada çitler daha uzun ve daha kalın. Uyuyan malikaneyi göremeyecek kadar yüksek, tek arkadaşım başımın üzerindeki yıldızlar. Huzur içimi kaplıyor. Hiçbir planım, gidecek bir yerim yok, sadece akılsız bir rahatlık içinde yollarda dolanıyorum.

Göğsümde bir heyecan yükseliyor, kollarımı, bacaklarımı, ayak parmaklarımı kaplıyor. Dans etmemi, ya da en azından zıplamamı istiyor. Ben de öyle yapıyorum, bir kaldırım taşından diğerine atlayarak gülümsüyorum, sonra zarif bir dönüşle daireler çiziyorum. Biri beni görebilseydi, bu anlamsız oyunumdan utanırdım. Ama yalnızım. Sessiz arkadaşım olan sarmaşıklar gibi özgürce, vahşi ve sınırsız davranabiliyorum.

"Bu biraz çocukça, sence de öyle değil mi?"

Bu sözler beni olduğum yerde durdurur, neredeyse ayağım takılır. Kalbim hızla çarparak sesin geldiği yöne dönerim, Monty'nin sesi, ama onu göremiyorum. Tekrar konuşana kadar onun ne kadar uzakta olduğunu fark etmem.

"Benden gece yarısı buluşmamızı mı istiyorsun? Artık eskisi gibi aşk sarhoşu gençler değiliz, Cosette."

Omuzlarım rahatlayarak çöküyor. Bana hiç konuşmamış. Sesinden anlaşıldığına göre, çitlerin diğer tarafında, başka bir yolda olmalı. Ama rahatlamam kısa sürüyor ve yerini rahatsızlık hissi alıyor. Monty, Cosette ile yalnız. Gecenin bir yarısı. Nişanlısının başka bir kadınla buluşmasına kıskançlık ya da öfkeyle tepki vermek normal olabilir, ama beni rahatsız eden bu değil. Daha çok onların mahremiyetine izinsiz girmişim gibi hissediyorum. Bundan sonra olacaklar benim duymamam gereken şeyler.

Sonra Cosette'in sesi geliyor. "Seninle yalnız kalmak istedim. Odama gelmeyeceğini ve beni odana almayacağını biliyordum."

Dudak içimi ısırıyorum. Kahretsin. Haklıymışım.

Ancak Monty'nin cevabı beni şaşırtır. "Vazgeçmelisin. Seni asla sevmeyeceğim."

"O zaman neden bu gece benimle buluştun?" "Sıkıldım."

Ayak sesleri duyuldu.

"Beni asla sevmeyeceğini söylüyorsun," dedi Cosette, "ama her zaman sana dokunmama izin veriyorsun."

Bir erkek nefesini tutar. Sonra... düşük bir inilti.

Elimi ağzıma kapatıyorum. Tanrı m , bu *kesinlikle* duymam gereken bir şey değil.

"Bu son kez," diyor Monty, sesi biraz gergin. "Neden?"

Evleneceğin için mi?"

"Hayır, senden bıktım."

"Bıkmadın ki."

Monty'den yine derin bir ses geliyor. "Seks konusunda hiç seçici olmadım, Cosette. Bunu biliyorsun. Eğer teklif ediyorsan, kabul ederim. Ama asla karşılık vermeyeceğim. Asla, *asla* istediğini vermeyeceğim. Sana olan hislerim pislikten bile aşağı."

"Sen acımasısısın, Monty."

"Senden daha az." Sesinde eğlence yok. Alay yok. Baştan çıkarma yok.

Yavaşça geri çekilmeye başlıyorum, adımlarımı sessizce atmaya dikkat ediyorum. Böylesine samimi bir konuşmaya kulak misafiri olduğum için midem bulanıyor, ayrıca... şu anda ne yapıyorlarsa ondan da. Ve bununla birlikte, gelecekteki kocam olması gereken adama karşı yoğun bir tiksinti duyuyorum. Onları ilk kez duyduğumda hissetmediğim öfke şimdi kaynama noktasına geliyor, ama bu incinme ya da kıskançlıktan değil. Daha şiddetli bir şey. Daha cesur. Bundan daha iyisini hak ettiğimi bilmek. Tanrım, Cosette bile bundan daha iyisini hak ediyor.

Kadınsı bir çığlık havayı yırtıyor ve çıplak ayak parmağım bir sonraki kaldırım taşının kenarına takılıyor. Acı içinde bir iniltiyle dengemi kaybediyorum ve düşüyorum. Avuçlarımla kendimi tutuyorum, ama bir dizim taşa çarpıyor ve bacağıma keskin bir acı yayılıyor. Çığlığımı bastırıyorum ve iki sevgilinin boğuk sesleri kesiliyor.

"Duydun mu?" diye fısıldadı Cosette.

"Neyi duydum?"

Hareket etmeye cesaret edemedim, olduğum yerde çömelmiş kalırım. Sıcak bir akıntı bacağımdan aşağıya doğru akar; dizimin kaldırım taşına çarpması derimi yırtmış olmalı. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, duyacaklarından korkuyorum. Beni bulmalarına izin veremem. Kendimi toparlayıp sakinleşene kadar onlarla yüzleşemem. Monty'nin beni bir kez daha küçük düşürmesine izin veremem.

Boğuk sesler yeniden başlıyor, duyduğum her öpücük öfkemi körüklüyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacağım hala acıdan yanıyor. Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum. Kulaklarımı kapatıyorum. Ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Başka bir yerde olmaya çalışıyorum. Başka bir şey duymaya çalışıyorum.

Eller omuzlarımı kavrar, ama dokunuşu çok hafif. Çok gerçek dışı. Gözlerimi açtığımda Thorne'un önümde durduğunu görüyorum, etrafımız meteor yağmuru rüyamın manzarasıyla kaplı. Lanet olsun! Bu nasıl oldu? Thorne'un varlığı Monty ve Cosette'in gece yarısı randevusundan pek de iyi değil. Neredeyse yüksek sesle küfür ediyorum.

Omuzlarımı tekrar sallar ve onun rüya hali olduğunu anlarım, çünkü tutuşu tamamen yanlış. Güçlü olması gereken yerlerde zayıf. Sıcak olması gereken yerlerde soğuk. "Ne oldu? Neredesin?"

Çenemi sıkarak, asi büyümü arıyorum, onu buraya çağıran ipi çözmeye çalışıyorum, ama öfkem, sinirim, buradan başka bir yerde olma çaresizliğimle o kadar iç içe geçmiş ki.

Thorne önümde çömelir. "Nerede olduğunu söyle."

Başımı sallıyorum, duyulmaktan korktuğum için konuşamıyorum. Keşfedilme korkusu. Monty'nin acıması. Cosette'in alaycı gülümsemesi. Ona bahçeyi de gösteremem, çünkü o benim çerçevelediğim bir görüntü değil. Aynı yerlerde olduğumuz için, rüya manzarasını indirsek bile gerçek çevremizi göremez.

Başparmağını çenemin altına koyarak gözlerimi kendine çevirir. Dişlerinin arasından konuşur. "Nerede olduğunu söyle."

Pes ediyorum ve *bahçe kelimesini* olabildiğince net bir şekilde söylüyorum. O başını sallıyor. "Hayal kurmayı bırak."

Zaten bu kadar öfkeli olmasaydım, onun talebine daha da öfkelenirdim. Yine de dediğini yapıyorum, gözlerimi sertçe kırıp rüya dünyası üzerindeki kontrolümü bırakıyorum. Thorne ve meteor yağmuru ortadan kayboluyor. Çitin diğer tarafındaki hareketlerin şiddetlendiğini duymamak için ellerimi kulaklarımın üzerinde tutuyorum. Gözlerimi önüme dikip, yıldız ışığını kapatan bir gölge görene kadar bakıyorum. Kafamı kaldırdığımda, hiçbir şey yok. Sonra, kulaklarımı kapatan avuçlarımdan bile duyulacak kadar yüksek bir kadın çığlığı duyuluyor. Avuçlarımı indiriyorum ve Monty'nin sesini duyuyorum.

"Lanet taşlar, Thorne, nereden çıktın?" Thorne'un sesi ölümcül bir hırıltıdır. "Çık. Bahçemden. Çık."

Sessizlik. Sonra Monty'nin sesi yumuşar. "Memnuniyetle. Burada eğleniyormuşum gibi değildim. Bu bir hataydı. Seninle olan her şey gibi, Cosette."

"Monty!" Cosette'in sesi çaresizlikle doludur. İki çift ayak sesi taşları vurur, her vuruşta uzaklaşır. Sadece biri kalır. Yavaş. Yumuşak. Yaklaşıyor.

Kısa süre sonra Thorne karşımda duruyor. Koyu renk pantolon ve krem rengi keten gecelik giymiş, yakası açık. Onun varlığı, randevulu çifti ürkütmeden hemen önce başımın üstünden geçen gölgeyi hatırlıyorum. Beni bulmak için çok hızlı uçmuş olmalı, ama boynuz ya da kanat izi yok. Elini uzatıyor. "Hadi."

Kafamı sallıyorum. Beni kurtarmak zorunda kalmasından nefret ediyorum. *Yine*. "Sadece... git. Kendi yolumu bulurum."

Kederli bir iç çekişle yanıma çömeldi. Ne olduğunu anlamadan, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma doladı. Hızlı bir hareketle beni kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı. Düşünmeden, içgüdüsel olarak kollarımı boynuna doladım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Hiçbir şey söylemez, sadece beni bahçe yolunda taşır. Ben giderek daha aptal gibi görünürken, onun kurtarıcım rolünü oynamaya devam etmesine kızgın olsam da, yaralı bacağımdaki ağırlığın kalkması rahatlatıcıdır. Belki de daha da rahatlatıcı olan, kollarının sıcaklığıdır. Sadece bu an için, kendimi ona bırakırım. Taşınmama izin veririm. Teselli edilmeye. Temiz çamaşır kokusu ile yanmış şeker gibi tatlı bir kokunun karışımı olan kokusu duyularımı sarar.

Thorne aniden durur. Kafamı kaldırıp bahçe girişinde Monty ve Cosette'i görürüm. Monty, dudakları tiksinti ile kıvrılmış, ona bakarken, Cosette ise yakasına yapışmış, yalvaran bir ifadeyle ona bakmaktadır.

"Neden hâlâ buradasınız?" Thorne'un sesi öfkeyle titriyor, göğsü bana doğru inip kalkıyor.

Monty'nin parmakları Cosette'in bileklerini kavrar ve ellerini yakasından çeker. "Gidiyorduk. Cosette de şafak vakti ayrılacak."

"Bunu söylemiş olamazsın!" diye bağırır.

O anda Monty, Thorne'un kollarında beni fark eder. Dikleşir, gözleri fal taşı gibi açılır, yüzü solgunlaşır. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemiştim.

"Prenses, sen... sen bahçede miydin?"

Dudaklarımı sıkıp tek kelime bile söylememek için direniyorum. Onunla uğraşacak halim yok. Thorne ilerleyip onların yanından geçiyor. "Kız yaralandı."

"Neresi? İyi mi?" "Siktir git,

Monty."

"Zavallı kız," diyor Cosette alçak sesle. Thorne'un omzunun üzerinden bakıyorum ve onun yalvaran ifadesinin yerini

Soğuk bir zafer ifadesi. Onları gördüğümü, duyduğumu biliyor olmalı. Dudakları acımasız bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Onun Monty'den daha iyisini hak ettiğini kabul etmiş olabilirim, ama ben de ikisinden de daha iyisini hak ediyorum. Bütün bunlardan daha iyisini.

Thorne durur ve ona döner. "Sen de siktir git, Cosette. Malikanemden defol. Sabah olana kadar değil. *Hemen.*"

Bu, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi siler. Gözleri benimkilerle buluşur ve ben de bana attığı kötü sırtışı ona geri veririm. Thorne tekrar arkasını döner ve ben bir kez daha ona yaslanırım, yüzüm onun köprücük kemiğine gömülür.

THORNE

B riony'nin nefesi boynumu çok hoş bir şekilde ısıtıyor. Ya da belki de bir kez olsun benimle kavga etmemesinden hoşlanıyorum. Tartışmadan yardım etmeme izin veriyor. Bunu garip bir şekilde çekici buluyorum. Gözlerimi oymaya çalışırken böyle bana yaslanmış olmasını daha az çekici bulduğumdan değil. İçimdeki çarpık bir yan ona yardım etmeyi seviyor. Onu tutmayı. Ona dokunmayı. Ancak malikaneye girdikçe ve bahçeden uzaklaştıkça, kollarımda giderek daha da sertleşiyor.

"Artık beni indirebilirsin. Yürüye bilirim." dediğinde hiç şaşırmadım.

"Hayır," diyorum, daha çok onu kızdıracağını bildiğim için. "Neden?"

"Senin için yalan söylemek üzere bir anlaşma yaptım. Monty ve Cosette her an bizi yakalayabilir. Seni şimdi yere indirirsem, şüphe çekilir." Bu sözlerde neredeyse hiç gerçeklik payı yok. İnsan kanına sahip olmak ne büyük bir nimet. Aşağıya bakıp gözlerine bakıyorum. "Ayrıca, yaralısın."

"İyileşirim, Thorne." Adımın dudaklarından çıkmasıyla göğsümde bir kıvılcım çakıyor. Ne zaman birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmeye başladık?

"O zaman en azından yarana bakayım." Bir sonraki köşeyi dönüp mutfağa giden koridora ulaştık.

"Ben kendim yapabilirim."

Sesimi alçaltıyorum. "Sadece sus ve sana bakmama izin ver. Birden fazla şekilde yaralandığını biliyorum."

Bana gözlerini kırptırdı, mavi gözleri daha da büyüdü. Boğazı titredi. "Tamam."

Mutfağa vardığımızda içeri girip doğrudan çalışma masasına yöneldim. Oda karanlıktı, sadece küçük pencerelerden süzülen ay ışığı ve ocaklarda titreyen alevler aydınlatıyordu. Onu tezgahın üzerine yasladım, bu hareketimden şaşkın bir nefes aldı.

"Otur," dedim ve ilk yardım malzemelerinin bulunduğu dolaba yöneldim.

"

"Bu gece çok sert davranıyorsun. Nasıl görebiliyorsun ki... Ah, tabii. Karanlıkta gözlerin daha iyi görür. Gözlüğünü takmadığını şimdi fark ettim."

"Evet, şimdi çok iyi görüyorum," diyorum biraz dalgın bir şekilde ihtiyacım olan şeyi ararken. Antiseptik ve temiz bir muslin beziyle ona geri dönüyorum. Bacaklarına bakınca, her iki dizinin de bornozunun kıvrımlarının altında olduğunu görüyorum. "Bakabilir miyim?"

Gözleri kaşlarını çatarak derinleşti, ama isteksizce cüppesinin eteğini ayırarak yaralı dizini gösterdi. Sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Devam et. Bana bakmaya bu kadar kararlıysan," dedi.

"Öyleyim. Bu benim intikamım." Ona yaklaşıyorum, antiseptikle bezi ıslatırken gözlerine bakıyorum. Peri iyileştirme yeteneği olduğu için sade su yeterli olurdu, ama ben temizlik ve alışkanlıkların insanıyım. Mutfaklarda yaralanmalar olur ve bunları temizlemenin belirli bir yolu vardır.

O alaycı bir şekilde güldü. "İntikam mı? Ne için?"

"Ben pasta yaparken beni kaba bir şekilde rahatsız ettiğin için. Beni o hayale sürüklemeseydin, şu anda benim ilgimden kurtulmuş olurdun."

"Seni oraya çekmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece... bekle, pasta mı yapıyordun? Bu koku ondan mı geliyor?" Derin bir nefes alır. "Ne yaptın?"

"Çikolatalı kek," derim, dizine eğilirken baldırını nazikçe kavrırım. Islak bezle yarayı nazikçe silerek temizlerim. Tıslamıyor ya da yüzünü buruşturmuyor, bu da yaranın muhtemelen kapanmış olduğunu gösteriyor. Biraz daha bastırarak kanı temizlemeye odaklanırım. Acı çekmediğinden emin olmak için ona bakarım ve onun da bana sorgulayan bir bakışla baktığını fark ederim.

"Gece yarısı çikolatalı kek mi yaptın?"

Bakışlarımı bacağına çevirip, kızıl kan damlalarının kuruduğu baldırının uzunluğu boyunca bezi gezdiriyorum. "Uyuyamadım."

"Uyuyamadığın zaman kek mi yapıyorsun?"

"Tabii ki yaparım. Sen uyuyamadığında ne yaparsın?" Gözlerimi ona çevirip ağzımın köşesini kaldırıyorum. "Ah, dur. Bunun cevabını biliyorum."

Ne demek istediğimi anladığında burun delikleri genişledi. Omzuma tekme atmaya çalıştı ama ben ayak bileğini yakaladım ve zaten zayıf olan darbesini yumuşattım. Ayak bileğini yerinde tutarken çenesi sıkıştı, topuğu pazıma bastırdı. Hafifçe öne eğildim ve onu geriye düşmeye zorladım. Ön kollarının üzerine düşerek kendini tuttu ve bana şaşkınlıkla baktı. "Dikkatli ol," diye fısıldadım. "Buna alışabilirim."

Göğsü inip kalkıyor ve tezgahın üzerine yarı uzanmış, gözleri öfkeyle parıldayan, bacağı neredeyse omzuma atılmış hali, zihnimi keşfedilmemesi gereken yerlere götürüyor. Ona bir kez daha sırtıyorum, sonra ayak bileğini bırakıyorum. Dik oturuyor, yanakları kızarmış, bana öfkeyle bakıyor. Hırlayarak beze uzanıyor ve elinden çekip alıyor.

"Kendi işimi kendim bitireceğim, teşekkürler." Yaralı bacağına diğerinin üzerine atarak, benim bıraktığım yerden devam ediyor.

"Oh, biliyorum. Seni yaparken gördüm."

Dışlerinin arasından konuşurken bakışları ölümcül. "Bunu hatırlatmayı keser misin?"

Kıkırdayarak ocak başına doğru yürüdüm. Çikolata kokusu ağız sulandıracak kadar yoğunlaşmıştı. Fırın eldivenini giyip fırını açtım ve dört ramekin tepsisini çıkardım. Tepsileri soğuması için tahta tezgahın üzerine koyup tabak ve çatalı getirdim.

"Bu çikolatalı keke benzemiyor," diyor Briony.

Elimde iki tabakla ona dönerim. Bacağı temizlemeyi bitirmiştir, ama bacağı hala çıplak ve diğer bacağının üzerine çaprazlamasına uzanmış, pürüzsüz tenini baştan çıkarıcı bir şekilde sergiliyor. Bakışlarımı tekrar ramekinlere çeviririm. "Senin düşündüğün türden bir kek değil."

"Ne tür bir kek?"

"Görürsün." Keklerin biraz soğumasını beklemek için kafamda saniyeleri sayarım. Sonra ramekinlerden birinin üzerine bir tabak koyar ve ikisini birlikte ters çeviririm. Eldivenle ramekini tabaktan kaldırırm, içindeki lezzetli koyu renkli kek tabakta kalır. Briony'ye bir çatal ile birlikte uzatırım. "Erimiş çikolatalı kek. Kırık kalpler için mükemmel bir ilaç."

Bana küçümseyen bir bakış atar. "Kalbim kırık değil."

"Öyleyse, sanırım buna ihtiyacın yok." Tabağı almaya başlarım, ama o parmak uçlarıyla tutar.

"Hâlâ kek istiyorum."

Gülümseyerek tabağı bırakıp kendi porsiyonuma yöneldim. Tezgahın kenarına yaslanıp yarattığım lezzeti tattım. Mükemmeldi. Dışarısı zengin ve hafif çıtır, içi sıcak ve erimiş. Uykum gelmediğinde yapmayı en sevdiğim şeylerden biri.

Briony, pastanın tadını çıkardığını gösteren yumuşak bir inilti çıkarır, ama bu ses, onun ayak bileğini tuttuğum anı aklıma getirir. Bu düşünceyi bir lokma daha pasta ile bastırırm.

"Bu gerçekten çok güzel," diyor.

"Sevindim," diyorum, ona bakmaya cesaret edemedim, çünkü yüzü sesinden daha fazla zevk gösteriyorsa... Kafamı sallıyorum. "Babamın bana öğrettiği ilk şeylerden biri. Beni neşelendirmek için hep yapardı."

"Sen ve ben benzer bir çocukluk geçirdik." Sözleri boğuk çıkıyor ve tabağını bir ısırık daha almak için kazıdığını duyuyorum. "Manastırdaki rahibeler hep bir şeyler pişirirlerdi. Şekeri rahatlıkla ilişkilendiremiyorum."

"O zaman senin... üzgün olduğun sırada benim kek pişirmem hoş bir tesadüf olmalı."

Birkaç lokma daha aldıktan sonra hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Kalbim kırık değil demiştim, ciddiymdim. Senin düşündüğün gibi incinmedim."

Son lokmamı bitirip ona dönerek, aramızda birkaç adım mesafe bırakmaya dikkat ediyorum. Dilimde kalan şekerin tadı ve tezgahın üzerinde oturmuş, bornozu hala bacağıının üzerinde açık duran halini görünce, onu arzulamamak imkansız. Bu yeni bir şey değil. Onun sadece bir rüya olduğunu düşündüğümde de onu arzuluyordum. Ama şu anki konumuz samimiyet gerektiriyor. Onunla alay etmeyi, flört etmeyi ve onu kızdırmayı ne kadar sevsem de, onu rahatsız eden şeyi içinden atması gerekiyor. Söylediklerine rağmen, onu inciten *bir şey* var. Gözlerini sıkıca kapatmış, ellerini kulaklarına bastırmış, top gibi kıvrılmış haliyle bu çok açtı. Onu öyle bulduğumda, kalbim göğsümden çıkacak sandım, birdenbire onun hayallerine çekildim.

Sesimi kayıtsız tutarak soruyorum, "Sonra ne oldu?"

Kekten bir ısırık daha alır, gözleri uzaklara dalar. "Ben... kendim de emin değilim. İlk başta, özel bir konuşmaya kulak misafiri olduğum için utanmıştım, ama sonra işler kızışınca..." Yanakları kızarır ve yüzü ekşir. "Bunu duymamalıydım, anlıyor musun?"

"Hayır, duymamalıydın."

"Benim de sevgililerim oldu, ama onun kadar çok değil. Aramızda aşk olacağını hiç beklemiyordum, kiminle yattığı da umurumda değil, çünkü onu yatağıma almaya niyetim yok. Teknik olarak, babası nişanımızı yeniden onaylayana kadar nişanlım da değil, ama..." Sözleri kesildi.

Onun yerine cümlesini tamamladım. "Ama aklı başında hiçbir erkek sana sadık kalmazdı."

Kızgın bir ifadeyle bakıyor. "Ben öyle demek istemedim." "Ama doğru."

Yüzü daha da kızarır ve karanlıkta ne kadar iyi görebildiğini unuttuğunu merak ederim. "Belki ben naifim," diye aceleyle söyler. "Belki bunu itiraf etmek çocukça, ama... ben... hiç böyle zevk sesleri duymamıştım. Beni tedirgin etti. Kızdırdı. Utandırdı."

"Kızgın olmaya hakkın var. Kimse o durumda rahat hissetmez. Bu çocukça değil."

Onaylayıcı sözlerimden cesaret almış gibi çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim, Thorne."

"Ayrıca," diyorum, artık kendini tutamayıp alaycı bir gülümsemeyle, "Kendi zevk seslerine yabancı olmadığını çok iyi biliyorum."

Bir sonraki kek parçasını neredeyse boğazına kaçırıyor. "Neden bunu sürekli gündeme getiriyorsun?"

Bir adım yaklaşıyorum, ellerimi cebime sokarak uzak tutuyorum. "Belki de bunu konuşmanın zamanı gelmiştir. Konuşursak o kadar tabu gelmez."

Nefesleri hızlandı. Gözlerini benden ayırmadan kekini bitirdi ve tabağı kenara koydu. "Sanırım."

"Bu rüyanın gerçekleştiği yer burası olduğu için uygun olur." burada oldu."

Oda içinde yeniden ilgiyle etrafa bakınıyor. "Yıldızlar, değil mi? Bekle... şimdi rüyalarımın gerçekte ne olduğunu anladığım için, o gece *senin* rüyana girmiş olmalıyım. Neden kendi mutfağını görüyordun?"

Omuz silkiyorum. "Sık sık pasta pişirme rüyaları görürüm. Ama çıplak bir kadın rüyama giren ilk rüyaydı." Şimdi hatırlıyorum, çıplak vücudu birdenbire ortaya çıkmış, kapımın eşiğine yaslanmış, başını zevkle geriye atmış, parmaklarını bacaklarının arasında gezdiriyordu. Boğazımı temizleyene kadar varlığımı fark etmedi. Sonra bu kez ben hazırlıksız yakalandım, çünkü birdenbire onun kadar çıplak kalmıştım.

Yavaşça yaklaşıyorum. "Seni bu kadar heyecanlandıran neydi ki rüyama böyle girdin?"

"Bir hanımefendi *heyecanlanmak* için bir nedene mi ihtiyaç duyar? Ben de seninle aynı cinsel dürtülere sahibim. Ayrıca, kendimi kontrol edemiyordum. Geceleri hiç kontrolüm olmaz, sadece gündüz hayallerimde. O zaman bile istenmeyen şeyler ortaya çıkma eğilimindedir."

Sanırım bu benim için. "Evet, ama neden kendini bu kadar kontrolsüz hissettin? Seni bu kadar gergin yapan neydi ki, rüyandaki sen, fantezinde çıplak bir adamın ortaya çıkmasından rahatsız olmadın?"

"Oh, ilk başta rahatsız oldum." Gözleri belime indi. "Sonra vücudunun tepkisini gördüm."

Rüyanın anısı zihnimde canlanırken, pantolonumda da benzer bir gerginlik oluşuyor. O rüyayı kendi zevkim için zihnimde kaç kez tekrar ettiğimi sayamıyorum, o rüyanın sıcaklığı beni birçok yalnız gecede uyutmuştu. Sesim kalınlaşarak, "Ve sen... yaptıklarını bıraktın. Bana doğru yürüdün. Sonra tezgahımın üzerine oturdun. Aynen böyle." dedim. O zamanlar çok cesurdu. Başladığını bitirmek için çok hevesliydi, seyirciler olmasına rağmen.

Nefesleri daha da kesikleşiyor, gözleri üzerimde dolaşiyor. "Ve sen öylece durdun."

"Hayır," diyorum, aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatarak. Midem sıkışıyor. "Ben tam burada duruyordum."

Boğazı titriyor. Bir kez. İki kez. "Beni öpmemi istedin. Sonra dokunmamı. Ben hayır dedim."

"Ve bana kendime dokunmamı

söyledin." "Sen itaat ettin."

"Hevesle."

Birbirimize uzun uzun bakıyoruz. Parmaklarını tezgahın kenarına kıvrımasını, kollarının titremesini fark ediyorum. Benimkiler de cebimde geriliyor, ona uzanmak için yalvarıyor. Onları yanına koyup, bacaklarının arasına girip, eğilsem ne yapardı?

Muhtemelen bana vururdu. Ve bunu hoş bulmadığımı söyleyemem. Dişlerimi sıkarak, kasten bir adım geri çekildim.

Sonra bir adım daha.

Briony yavaşça nefes verir, tezgahın kenarındaki tutuşu gevşer.

Kalbim düzensiz bir ritimle atarken, kendimi daha da uzaklaşmaya zorluyorum, tabağını alıp kendi tabağımın üzerine koyuyorum. Ona yatmamız gerektiğini söylemek üzereyim - elbette ayrı yatmamız gerektiğini - ama o konuşuyor.

"Beni bulduğunda buraya uçtun, değil mi?"

Yarın saklamak için kalan iki kekleri kalıplarından çıkarırım. "Evet."

"Görebilir miyim?"

"Neyi?" Bakışlarım ona kayıyor, zihnim hala tehlikeli sularda kaybolmuş durumda. Baştan çıkarıcı sularda.

"Senin görünmez halini."

Saçlarımı elime alıp, bunun akıllıca olup olmadığını düşündüm. Neden burada kalıyor? Benim neden kaldığımı biliyorum, ama...

Pes eden bir iç çekişle, dönüşmemi sağlayan büyüü arıyorum, kanımda her zaman canlı olan sıcak bir karıncalanma. Bir titremeyle büyü ateşleniyor ve kanatlarım sırtımdan filizlenirken boynuzlarım başımın yanlarından kıvrılıyor. Gözlerim kısmen açık kapıya ve ötesindeki karanlık koridora kaydı. Bir kanadımı genişçe açarak arkama uzattım, sonra öne doğru ittim. Bir rüzgâr esintisi odayı doldurdu ve kapıyı tamamen kapattı.

Briony sesle irkilir. "Neden yaptın bunu?"

"Bu evde kimse beni böyle görmedi. Alina ve babam benim peri soyumdan geldiğimi biliyorlardı, ama başka kimse bilmiyordu. Hizmetçiler de, Monty de. Kimse."

Kaşları çatıldı. "Sadece ben mi?"

"Sadece sen."

Gözleri kanatlarımın, boynuzlarımın üzerinde dolaştı. "Geçmişini saklamak hiç yorucu olmuyor mu?"

"Evet."

"Lanet kırıldıktan sonra ne yapacaksın?"

Bu, son zamanlarda kendime de sorduğum bir soru. Ve henüz tüm cevapları bilmiyorum. "Lemurias'larla yeniden bir araya geldiğimde, geçmişimi saklayamayacağım. Blackwood adı mercek altına alınacak ve kesinlikle bir skandalla uğraşmak zorunda kalacağım."

"O zaman Blackwood soyadını terk edecek misin?"

Bu soru kalbimi burktu. "Bilmiyorum. Ben Vintarys Lemuria olduğum kadar Thorne Blackwood'um da. Belki daha da fazla. Blackwood Fırını ve Malikanesi benim hayatım oldu. Ailem uyandığında benim için her şey nasıl olacak, bilmiyorum."

Yüzünde sempati dolu bir ifade belirir. "Onları tekrar görmek için yüz yıl beklemek zorunda olduğunu düşünmüştün."

Başımı sallarım.

Başını yana eğip bir kanadımın uzunluğunu inceliyor. Daha iyi görebilmesi için kanadımı uzatıyorum. Onun dikkatli bakışları göğsümü sıkıştırıyor. Kimsenin görmediği yanlarımı gördüğü için kendimi çıplak hissediyorum. Dudakları büzülüyor. "Benim seelie formum varken senin seelie olmayan bir formun olması ne kadar adaletsiz?"

"Dönüşemez misin?" Safkan bir peri dönüşmemesi alışılmadık bir durum değildir. Çoğu peri dönüşebilir, hatta sadece biraz peri kanı taşıyanlar bile

kanına sahip olanlar bile), tek bir fiziksel formu olan türler de vardır. Ben bunu hiç kötü bir şey olarak görmedim, ama yüzündeki hüznün, onun öyle gördüğünü söylüyor.

Kafasını salladı. "Annem gibi bir succubus isem, başka bir şekle dönüşebileceğimi sanmıyorum. Büyüm rüyalara bağlı. *Sanırım* rüyalarındaki şeklim, seelie olmayan şeklim. Hem rüyalarda hem de gerçekte aynı görünüyorum."

"Başka bir şekle ihtiyacın yok. Bu halinle bile çok etkileyicisin."

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Bunun bir iltifat mı olduğunu anlayamıyorum." "Öyle."

Yumuşak bir gülümsemeyle, ellerini kalçalarının hemen arkasındaki tezgahın üzerine yaydı ve hafifçe geriye yaslandı, duruşu rahattı. Bu, hayal gücümü altüst etti. Şakacı bir şekilde bacaklarını tekmeledi. "Bu gece senden nefret etmiyorum, Thorne."

Göğsüm sıkışır. Suçluluktan mı, arzudan mı, emin değilim. "Çok yazık," derim, gözlerine bakarak. "Birkaç gün önce önerdiğim nefret randevusunu yapabiliriz diye umuyordum."

Gerginleşir, bacakları neşeli tekmelemeyi keser. Bir an için onu kızdırdığımı mı yoksa baştan çıkardığımı mı anlayamıyorum. Niyetim ilkiydi, ama ikincisiyse...

Yutkunarak, tepkisini bekledim.

Sonunda gözlerini devirip tezgahı atladi. "Fikrimi değiştirdim," diye mırıldandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak odadan çıktı. Çıkışı odadaki tüm sıcaklığı da beraberinde götürmüş gibiydi.

Unseelie formumu bırakıyorum ve kanatlarım ve boynuzlarım kayboluyor. Gözlerimi kapatıp arkamı dönüyorum ve tezgahın kenarına yaslanıyorum, içimde rahatlama ve pişmanlık duyguları birbirine karışıyor. Gittiğine sevindim. Gitmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, pişman olacağımız bir şey yapmış olabileceğimiz hissi içimi kaplardı.

BRIONY

Ter içinde uyanıyorum. Üçüncü kez böyle uyanıyorum, zihnim çıplak bedenler ve nefes nefese iç çekmelerle dolu. Suçlu Thorne, belki de gece geç saatte çikolata yemem de bu huzursuzluğuma katkıda bulunmuştur. Tek bildiğim, gözlerimi her kapattığımda onu gördüğüm. Onu duyduğum. Onu hissettiğim. Ve onu istemeden rüyalarımın davet etmekten korkuyorum. Rüyalarım, gerçeği ortaya çıkaracaktır: dün gece onun bana dokunmasını ne kadar çok istediğimi. Hala ne kadar çok istediğimi.

Başımı kaldırıp pencerelere doğru gözlerimi kısıyorum. Ağır kadife perdeler tüm ışığı engelliyor, bu yüzden sabahın kaç olduğunu anlamak imkansız. Minka kahvaltıdan önce beni uyandırması gerekiyordu, ama belli ki henüz gelmemiş. Tekrar uyumaya çalışmak aptallık mı?

Yan dönüp bacaklarım çarşaflara dolanıyor. Neden çarşaflar ipek olmak zorundaydı ki? Neredeyse şehvet için yaratılmışlar. Gözlerimi sıkıca kapatıp sakın düşünceler arıyorum ama zihnim Thorne'un görüntüleri ile doluyor. Bahçede beni kollarının arasına aldığı an. Yaralı bacağımı özenle temizlediği an. Yaptığı pasta. Konuştuğumda beni dinlediği an. Alay edip beni kızdırdığı, *o rüyayı* anlatmamı sağladığı an.

Bacaklarımın arasında, dün gece Thorne'un tezgahına oturduğumdan beri tamamen geçmeyen bir ağrı oluşuyor. O ağrı, o güçlü elleriyle bileğimi yakalayıp hafifçe eğildiğinde ve beni yarıya düşürerek geriye doğru attığında başladı. O anda çılgına dönmüştüm, onun tezgahın üzerine çıkıp üstüme çıkacağını ya da belki de dudaklarını bacaklarımın arasına gömeceğini düşünmüştüm...

Yatakta kıvranıyorum, şimdi diğer tarafa dönüp duruyorum. Sıcak bir baskı içimde yükseliyor ve bunu durdurabileceğimi bilmiyorum. Ama kendimi istediğim gibi serbest bırakırsam... Tanrım, sihri güvenmiyorum. Onu buraya getireceğini *biliyorum*.

Ve yine de... Lanet olsun, bu duyguyu durduramıyorum. Bu ihtiyacı.

Pes ederek sırt üstü dönerim ve parmak uçlarımı ağrıyan merkezime kaydırırım, bu ateşi mümkün olduğunca çabuk söndürmeye kararlıyım. Sihirimin etrafımda parladığını hissedebiliyorum ve gözlerimi açtığımda, gece gökyüzünün görüntüsüyle tavanı parçaladığını, ardından balenin sahne ışıklarını

Sonra meteor yağmuru. Thorne'u düşünmemeye çalışarak dudaklarımı ısıyorum ama başaramıyorum. Ama o, zihnimin gözünde, çıplak bacağıma bir bezle dokunuyor. Sonra karşımda duruyor, uzun penisini yumruğuyla kavrayarak, ortak rüyamızı canlandırıyor. Ve şimdi, tezgahın üzerine düşerken üzerimde duruyor ve ustaca yakaladığı ayak bileğimi bırakarak bacağıma beline doluyor.

"Thorne," diye fısıldıyorum, adının dudaklarımdan çıkmasını engelleyemiyorum, çünkü şu anda bacaklarımdan arasında, kaygan girişimin üzerinde kayan parmaklarını hayal ediyorum...

"Oh."

Thorne'un sesi beni çılgılık atmaktan alıkoyuyor. Donup kalıyorum, gözlerimi açtığımda Thorne'un tamamen çıplak, tıpkı hayalimdeki gibi üzerimde durduğunu görüyorum. Yoksa bu hala hayalim mi? Tanrım, *lütfe*n bunun hayalim olsun.

Saçları dağınık, koyu renkli bukleler alnına düşmüş. Bana birkaç kez göz kırpmıyor, sonra utangaç bir şekilde "Günaydın" diyor.

Kahretsin. Bu ne? Rüya mı, fantezi mi? Bu sadece bizim aramızda bir fantezi mi?

?

Bunu kesin olarak öğrenemeden, yatak odamın kapısının açılma sesi beni bir kez daha şaşkınlıkla bağırttı. Bu sefer yorganı başımın üzerine çektim ve tüm tutkulu düşünceleri zihnimden silmeye çalıştım.

Minka'nın sesi battaniyenin diğer tarafından geliyor. "Günaydın, Majesteleri."

Sözleri, neyse ki ortalarda görünmeyen Thorne'un sözlerini yankılıyor ve kalbimi çarpıtıyor. Perdelerin açılma sesi geliyor ve nefesimi düzeltmek, kendimi toplamak ve düşmanım ile ilgili düşüncelerle zevk dolu bir boşalmaya saniyeler kala olmadığımı iddia etmek için elimden geleni yapıyorum.

KAHVALTIDAN SONRA Minka ile birlikte galeriye gidiyorum. O kedigillerin şekline girmiş, yanımda yürüyen Minka, ben ise pembe balo elbisesini giymişim. Dün gece Monty'yi etkilemek için giymeye karar verdiğim bu elbiseyi bugün sadece giymek istediğim için giyiyorum. O piçi görmek için hiç de sabırsızlanmıyorum

piçi görmek istemiyorum, ama bu sabah kendimi yeniden kontrol altına almış hissediyorum. Farklı bir tür kararlılık.

Onun oyununu oynamaktan bıktım. Thorne ile yaptığım anlaşmayı yerine getirmek ve ailemin lanetini bozmak için elimden geleni yapacağım, Lord Phillips ile kendi nişanlılığımı müzakere etmek zorunda kalsam bile. Gerekirse tehditler kullanacağım. Mümkünse sihrimi kullanacağım. Bunu başarmak için elimdeki tüm karanlık ve alçakça yöntemleri kullanacağım, ama Monty'nin elinde aşağılanmaya tahammül edemem. O pisliği eğlendireceğim. Babasının dönmesini beklerken onun oyununu oynadığımı düşünmesine izin vereceğim, ama artık kendi oyunumu oynuyorum.

İstemediğim hiçbir şeyi yapmayacağım.

Galeriye varıyoruz ve eşiği geçmeden önce derin bir nefes alıyorum. Sadece Monty ile yüzleşmek için değil, Thorne'u görmek için de. Tabii burada ise. Hafif bir gülümseme takınıp içeri giriyorum. Galeri, uzun dikdörtgen bir oda; halı kaplı zemini üzerinde heykeller, vazolar ve diğer sergi parçaları yer alıyor. Yüksek duvarları portrelerle süslenmiş ve odanın çeşitli yerlerine oturma alanları düzenlenmiş. Thorne ve Monty galerinin zıt uçlarında duruyorlar, duvarları süsleyen sanat eserlerine bakarken gergin bir tavır içindeler. İkisinin de baktıkları şeyi gerçekten *görmediklerini* hissediyorum ve bu sabah kavga mı ettiler yoksa gerginlik sadece dün gecedен kalma mı diye merak ediyorum.

Neyse ki odada sadece bu iki adam yok. Angela, eteklerinin kıvrımları bir dere gibi akıyormuşçasına gerçekçi detaylarla işlenmiş bir su perisi heykelinin bulunduğu kaide etrafında dolaşıyor.

Monty benim geldiğimi ilk fark eden kişi. "Majesteleri," diyor gülümsemeyle. Gözlerinde pişmanlık yok, dün gece olanlardan utanç duymuyor. Sadece gergin kolları rahatsızlığını ele veriyor.

Thorne yavaşça bana doğru döner. Nefesimi tutar ve bu sabah olanların gerçek olduğuna dair bir işaret beklerim. Onun rüyadaki halini yatağıma çektiğime dair bir işaret. Bana sadece kısa bir baş selamı verir, bu da bana biraz olsun rahatlık verir.

Monty bana doğru yavaşça yürür, ama ben doğrudan Angela'nın yanına giderim. Bu odada, Minka hariç, kendimi biraz olsun rahat hissedebileceğim tek kişi odur. Yüzü aydınlanır ve odanın ortasında benimle buluşur.

"Bayan Dervins'in dün gece ayrıldığını duyunca çok üzüldüm," diyor, gülümsemesi endişeyle karışık, "ama seni görünce her şey yoluna girdi."

"Üzülme, Angela," diyor Thorne. "Cosette bunu hak etmiyor."

Ona kaşlarını çatarak bakıyor. "Öyle diyorsun ama ne sen ne de kardeşin bana nedenini söylemiyorsunuz."

Monty konuşur. "Onunla arkadaşlığını sonlandırmanın daha iyi olacağını söylediğimizde bize güvenmelisin."

"Evet, ama *neden*?" Angela, Monty'den Thorne'a bakıyor. İkisi de tek kelime etmiyor.

Alnımda bir kırılganlık oluşur. Angela'ya Cosette'in gerçek niyetinden bahsetmediler mi? Thorne'un, Angela'nın arkadaşının oyununu anlayamayacak kadar iyi kalpli olduğunu, Cosette'in Monty'ye yakın olmak için Angela ile arkadaşlık ettiğini söylediğini hatırlıyorum, ama biri ona açıkça *söylese* durumu anlamaz mıydı? Peki, onlar söylemeyecekse...

Dudakları sıkı bir çizgiye dönüşür ve sinirlendiğini anlayabiliyorum. Ona kolumu uzatıyorum. "Odayı bir tur atalım mı?"

Yüzündeki ifade yumuşar ve dirseğini benimkine takar. "Oh, evet, sanatı hayranlıkla seyredelim. Thorne'un koleksiyonu muhteşem. Tabii ki sizin balo elbiseniz kadar muhteşem değil. Muhteşem görünüyorsunuz, Majesteleri."

Yanaklarım kızarır. Zarif kıyafetimi neredeyse unutmuştum. "Teşekkür ederim."

Önümden geçerek beni manzara resimleriyle dolu bir duvara götürür. Minka da peşimden gelir ve sanat eserlerini hayranlıkla incelerken ayak bileklerimizin etrafında dolanır. Angela sevinçle nefesini tutar ve kedinin önüne çömelir. "Hanımefendinin hizmetçisini de getirmişsin!"

Minka, kızı kedimsi bir şüpheyle süzer, sonra yana dönerek yan tarafını gösterir. "İstersen beni okşayabilirsin. Beni düşürmezsen kucağına almaya bile izin veririm."

Angela hiç vakit kaybetmeden Minka'yı kollarının arasına alır ve göğsüne sıkıştırır. "Beni affettiğin için çok onur duydum."

Minka gözlerini kapatır ve Angela tüylerini okşarken mırıldanmaya başlar. Manzara resimlerinden uzaklaşıp, minik periler şeklindeki bir dizi cam heykelini incelemeye başlarız. Üç öğretmenim aklıma gelince göğsüm sıkışır.

Angela'ya yaklaşp etrafımıza bakarak Thorne ve Monty'nin çok yakın olmadığından emin olurum. Thorne olduğu yerde kalırken, Monty arkamızdaki duvarda volta atmaktadır. Sesinde kayıtsız bir tonla, "Miss Dervins'i

Bayan Dervins'i çok seviyorsunuz, oysa Bay Blackwood ve kardeşiniz onunla ilişkinizi onaylamıyor."

"Onu seviyorum! Neden herkes ondan bu kadar nefret ediyor anlamıyorum.

O ve kardeşim eskiden çok iyi arkadaştı."

Arkadaşlardı, sevgili değillerdi. Cosette ve Monty'nin bir zamanlar flört ettiğini bilmiyor mu? "İkiniz böyle mi tanıştınız?"

"Sayılır. Ben yatılı okula başladıktan sonra mektuplaşmaya başladık. Ailemden uzakta yalnız olduğumu bildiği için bana mektup yazdı. O zamandan beri benim tek gerçek arkadaşım."

"Tek arkadaşın mı?"

Yüzü asılır. Bir sonraki sergiye, natürmort resimlerin asılı olduğu duvara geçeriz ve o derin bir nefes alır. "Yatılı okulda arkadaş edinme konusunda pek şanslı sayılmam. Sınıfımın birincisiyim ve Earthen Court'un en saygın insan ailelerinden birinden geliyorum. Bunların beni popüler yapacağını sanmıştım ama olmadı. Aksine, kızlar bana soğuk davranıyor."

"Çok üzıldüm."

Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme takınır. "Bu yüzden Bayan Dervins'in olması beni mutlu ediyor."

Göğsüm sıkışıyor. Tanrım, Thorne ve Monty'nin Cosette'in ihanetini saklamalarına şaşmamalı. Kızın başka arkadaşı yok ve okulda açıkça zorbalığa uğruyor. Tek arkadaşının kendisinden değil de kardeşine ilgi duyduğunu öğrenirse nasıl hisseder? Ona gerçeği söyleyecek kadar cesur olacağımı sanmıştım, ama Angela'nın duyguları söz konusu olduğunda ben de o iki adam kadar zayıfım. Bunun yerine ona farklı bir gerçek söylüyorum. "Artık ben varım. Ve... ve Minka."

Minka kızın kollarında kıpırdanır. "Beni su birikintisine atmadığın için seni şimdi daha çok seviyorum."

Angela gülümser. "Çok sevindim. Ben de senin arkadaşın olmaktan onur duyuyorum, Prenses. Kardeşimle evlendikten sonra daha da yakın olacağız. Sen benim kardeşim olacaksın."

İsteğim dışında, yüzümden gülümseme kaybolur. Angela'nın arkadaşı olmak istesem de, onun kardeşiyle evleneceğimi hatırlamak, bir saniye önce hissettiğim tüm mutluluğu yok eder.

Bir sonraki resim grubuna geçerek, Minka'ya üç oynak kedi yavrusunun resmedildiği bir resmi gösterir. Bu sırada ayaklarım

yerinde kalır. İçimde isyankar bir ateş yanıyor, ilk kez sürpriz nişanımdan haberdar olduğumda hissettiğim ateşin aynısı. Bunu yapmak istemiyorum.

Bunu istemiyorum.

Eldivenli yumruklarım daha da sıkılaşıyor, bu tiksinti, bu yakıcı korkunun, ailemin üzerindeki laneti kırmak için gerekli olduğunu kendime hatırlatıyorum. Ama ateş sönmüyor. Daha parlak yanıyor. Daha güçlü.

"Çok güzelsin." Thorne'un derin fısıltısı zihnimi boşaltıyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor. Başımı omzuma doğru çeviriyorum ve onu hemen arkamda dururken görüyorum. "Bu sana aldığım elbiselerden biri değil."

"Hayır, değil," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Öğretmenlerimden birinin."

"Sana
yakışmış."

"Teşekkür
ederim."

Gözlerim natürmort resimlerin üzerinde dolaşıyor ama dikkatim onun yakınlığına, yakınlığının sıcaklığına odaklanmış durumda. Bu sabah olanları çok fazla hatırlatıyor bana.

"Umarım iyi uyumuşsun," diyor, sesi hâlâ fısıltı halinde.

Tendene gerildim. "Tabii, ben..." Sözlerim boğazımda takıldı. Hiç iyi uyumamıştım, bu yüzden iyi uyuduğumu söyleyemezdim. "Hayır, pek uyuyamadım."

"Yazık." Yanıma yaklaşıyor, omzuyla omzuma neredeyse değiyor. Bir milim bile eğilirsem, çıplak kolum ceketinin kumaşını okşayacak.

Hareketsiz kalıyorum.

Yüzü bana doğru dönüyor ve bakışlarının profilimi yakaladığını hissediyorum. "En azından güzel rüyalar gördün."

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor. Gözlerine bakıyorum ve dudaklarında alaycı bir gülümseme, gözlerinde karanlık bir parıltı görüyorum.

Parlayan cehennem. Bu sabahki bir hayal değildi. Oydu.

Daha da yaklaşıp fısıldadı, "Umarım bitirebilmişsindir." Sonra başka bir sanat eserine doğru uzaklaşarak beni yine yanık bir halde bıraktı. Bu sefer isyanla değil. Bunun yerine, öfkeyle arzusunun bulunduğu bir yerdeydim.

Çenemi sıkarak, ters yönde, Angela'ya doğru ilerliyorum. Odayı dolaşmaya devam ediyoruz, sanat eserlerini inceliyoruz, ama ben hiçbirine dikkatimi veremiyorum. Thorne'un üzerimde duran bakışları, dikkatimi her şeyden uzaklaştırıyor. O, odanın karşı tarafında kalıyor, ben hareket ettiğimde o da hareket ediyor, beni ve aramızdaki boşluğu

asla aramızdaki mesafeyi kapatmıyor. Kısa sohbetimizden sonra benden kaçıyor olabilir, ama omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerimi kaçırmıyor.

Monty, "Bu çok sıkıcı" diyene kadar onun varlığını neredeyse tamamen unutmuştum. Onu, mavi-beyaz bir vazonun sergilendiği bir kaidenin yanındaki sandalyede uzanmış halde buldum. Koltuğuna çökmüş, bir bacağına koltuğun koluna atmıştı.

"Bu senin fikrindi," diyor Thorne.

"Yer belki, ama biz hiçbir şey oynamıyoruz."

Thorne, Monty'ye anlamlı bir bakış attı. "Belki de artık kimse seninle oynamak istemiyordur."

Monty sandalyesinde dikleşir. "Bu hiç eğlenceli değil. Peki, ben hallederim. Prenses ve Thorne ile özel bir konuşma yapmamız gerekiyor. Kız kardeşim, bize biraz yalnız kalabilir misin? Kedicik de gelsin."

Karnımda bir korku oluşur. Bu özel konuşma ne anlama geliyor? Bugünkü oyunun bir parçası mı? Yoksa... belki de dün gece olanları konuşmak istiyor?

Angela'nın omuzları çöküyor. "Sanırım, ama Minka adına konuşamam. O prensesin nedimesi. Elbette hanımını yalnız bırakamaz."

Minka, Angela'nın kollarından dönüp bana sorgulayan bir bakış attı.

Thorne'dan Monty'ye, Monty'den Thorne'a bakıyorum. Eğer bu gerçekten dün geceyle ilgiliyse, Monty'yi dinleyebilirim. Belki aptal herif özür diler. Tabii bu aramızdaki şeyi değiştirmez.

"Önemli değil," diyorum Minka'ya. "Bay Phillips ve Bay Blackwood ile yalnız konuşacağım."

"Peki." Minka Angela'nın kollarından atlayarak, ayakları yere değmeden seelie formuna dönüşür. İki ayağı üzerinde yükselir, siyah-beyaz elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltir. "Çay yapayım. Çok, *çok* güzel bir çay olacak, o yüzden ben dönene kadar özel konuşmanızı bitirmiş olsanız iyi olur. Gel, bana yardım et." Son cümleyi, dönüşünü görmekten büyülenmiş gibi görünen, gözleri fal taşı gibi açılmış Angela'ya söylüyor.

Gülümsemeyi zorla bastırırım. Minka'nın kedimsi küstahlığı, seelie formunda da kişiliğine yansımış gibi. Ama Monty ve Thorne ile baş başa kalır kalmaz, geçici eğlencem bir anda kaybolur. İki adam bana bakar. Thorne'un yüzünde, benim içimde hissettiğim aynı ihtiyatlılık vardır.

Monty ayağa kalkar ve ellerini beline koyar. "Hadi bir sonraki oyunu oynayalım, ne dersiniz?"

"Oyun mu?" diye tekrarlıyorum.

"Evet," diyor, gözleri yaramazca parıldıyor. "Öpüşme oyunu oynama zamanı."

BRIONY

"Öpüşme oyunu **mu**?" Thorne ve ben aynı anda sorduk.

"En önemli oyun," diyor Monty. "Gelecekteki karımın iyi öpüşüp öpüşmediğini bilmeliyim. Aksi takdirde, öpüşürken... öyle olabilirsiniz." En yakın duvarda asılı olan en büyük yağlı boya tablolarından birini işaret ediyor. Angela ve ben galeriyi gezerken o bölümde fazla oyalanmamıştık, çünkü tabloların konuları oldukça karanlıktı: savaş sahneleri, acımasız avlar ve canavar tasvirleri. Ama şimdi söz konusu tabloya bakıyorum ve şişkin gözlü, bir insan vücudunu yiyen korkunç kanatlı bir yaratık görüyorum.

Bakışlarımı Monty'ye çeviriyorum, yüzümde öfkeli bir ifade var. "Seni öpmeyeceğim."

Monty'nin başı geriye doğru savruldu. Bir an bana baktı, sonra dudakları çarpık bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sende bu ateşi görmek hoşuma gidiyor. Gelecekteki karım için vazgeçilmez bir özellik, ama bunu gösterme için sakla."

"Öpmeyeceğim dedim..."

"O seni öpmüyor." Thorne, yavaş ama sert adımlarla Monty'nin yanına yürüdü. "Kiminle konuştuğunu unutma. O bir prenses, Monty."

Gözlerini devirir. "Dudaklarından olmayacak. Bir kraliyet mensubundan böyle kaba bir şey istemeyeceğim kadar akıllıyım. Ayrıca, *beni* öptüğünü hiç söylemedim."

Nabzım hızlanır, gözlerim Thorne'a kayar. O da bana bakıyor. Monty'ye dönerim. "Yoksa sen..."

Monty, muhtemelen sevimli ve utangaç olduğunu düşündüğü bir şekilde başını eğdi. Öyle değildi. "Neden bu oyunu ikinizle yalnız oynamak istedim sence? En karanlık sırlarımızı ortaya dökmek için seyirci istemedim, değil mi? İnsanların yüksek sosyetesini böyle işlemez, Rosey. Bu sahte gülümsemeler ve basmakalıp sözlerle dolu dünyaya evlenmeye bu kadar kararlıysan, buna alışsan iyi olur."

Sözlerinde acı bir ton var, bu da onda henüz görmediğim bir yönü olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Thorne bile şaşırmış görünüyor, arkadaşını incelerken kaşları çatılmış.

Monty elini sallayarak reddeder. "Konudan sapıyorum. Buraya oyun oynamaya geldik. Öpüşme oyunu. Prens Rosaline'in

dudaklarını ne kadar iyi kullanabildiğini görmek istiyorum, ama dans oyunumuzda öğrendiğin gibi, ben katılmaktan çok izlemeyi seviyorum. Hadi, devam et. Bana ne yapabileceğini göster."

Thorne'u hiç bu kadar gergin görmemiştim. Nefesi çok sığıdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dişlerini sıkarak söyledi.

Haklı. Bunu yapmak zorunda değilim. Bu sabah Monty'nin oyununa artık çaba sarf etmeyeceğime ve istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağıma kendime söz vermiştim.

Ama Thorne'un duruşunu gördüğümde, içimde karanlık bir heyecan uyandı. O... telaşlı.

Daha önce bana aynısını yaptığı için bunu hak etti. Şimdi intikam zamanı.

Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bir elimi omzuna koyuyorum ve parmak uçlarına basıyorum. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurduğumda nefesi kesiliyor. Geri çekildiğimde hala olduğu yerde donmuş durumda. Ona zafer dolu bir gülümseme atıyorum, ama kalbimin ne kadar hızlı attığını, Thorne'un tenine değen dudaklarımın ne kadar sıcak olduğunu fark edince gülümsemem kayboluyor.

Monty inler. "Hayır. İğrenç. Çok sıkıcıydı."

Thorne sersemliğinden kurtulur. "Senin istediğini yaptı."

Hayır, diye düşünüyorum. Ben istediğimi yaptım.

"Ben öyle demedim," diyor Monty. Heyecanlı bir şekilde kıvrıcık saçlarını eliyle tarıyor, sonra yüzü aydınlanıyor. Arkasında duran sandalyeyi işaret ediyor. "Buldum! Otur Thorne. Rosey, onun kucağına otur."

"Kucağına mı?" Thorne'un yanağına öpücük kondurduğumda koruduğum sakinliğim bir anda yok oldu.

Thorne başını sallar ve kapıya doğru yürür. "Bu çok saçma. Yeter artık, Monty."

"Öyle mi? Ben de sana ve prensesin sonsuza kadar mutlu olmanıza yardım etmek istediğini sanıyordum."

Thorne aniden durur ve arkadaşına döner. "Ben öyle demedim."

"Ama şimdiye kadar çok anlayışlıydın," der Monty. "Neden şimdi duruyorsun?"

Thorne'un gözleri benimkilere takılır. Aramızda garip bir titreşim hissedirim, ama bu içimde alevlenen arzu değildir. Bu, Thorne'u bana doğru çeken tarafsız bir enerjidir. Thorne bize dönüp sandalyeye çökünce bu çekim kaybolur.

O anda o titreşmenin ne olduğunu anladım. Yaptığımız anlaşmanın büyüydü. Monty sözleriyle Thorne'u alay ediyor olabilir, ama haklı.

Thorne ve ben bir anlaşma yaptık ve o, Monty ile evliliğimin planlandığı gibi gerçekleşmesini sağlamak için verdiği sözle bağlı. Peri büyüünde niyet ve inanç her şeydir. Thorne bu oyunu oynamanın görevimize yardımcı olacağını düşünüyorsa, katılmaktan başka seçeneği yok. Reddetmesi, anlaşmamızın şartlarını tehlikeye atar.

Thorne'un şu anki çaresiz halinden zevk almamalıyım, ama onu sandalyede garip bir şekilde kıpırdanırken, gözleri bana dikilmiş halde izlerken, önceki heyecanım geri geliyor. Bu anda, o benim merhametime kalmış durumda. Tanrım, bu ne heyecan verici bir duygu.

"Şimdi, Rosey, otur..."

Monty cümlesini bitirmeden Thorne'un yanına yürüdüm ve kucağına oturdum. Monty istediği için değil. Bu onunla alakalı değil. Monty bu oyunun sorumlusu olduğunu, bunun onunla benim aramda olduğunu düşünebilir, ama ben Thorne ile oynuyorum. Bu, *kimin kimi telaşlandıracağına dair* bir başka tur ve kazanacağımdan hiç bu kadar emin olmamıştım.

Thorne sırtını koltuğa yaslayarak sert bir duruş alır. Ben fark etmemiş gibi davranarak bol etekli elbisenin firfırlarını düzeltir ve gereğinden fazla eğilirim. Omuzlarımı geriye atarak, kucağındaki pozisyonumu düzeltirken göğüslerimin korseye baskı yapmasını sağlarım.

"Evet, güzel," diyor Monty, sesi hoş olmayan bir şekilde araya giriyor. O konuşmaya devam ederken ona bakmıyorum. "Bu, yeteneklerini sergilemeni istediğim pozisyon. Şimdi, kurallar. Dudaklara öpüşmek yok. Bunun ne kadar kaba olacağını zaten konuştuk, ama biraz tutku görmek istiyorum. Beni baştan çıkar. Ve ona dokunamazsın, Thorne. Ellerini onun üzerinde görmek fantezimi mahveder, bu yüzden mümkün olduğunca az hareket etmeye çalış. Ama senin, prenses, ona dokunmanı istiyorum."

"O yapamaz..." Thorne'un sesi boğazında takılırken, ben kendimi ona doğru eğip elimi göğsüne koyarım. Diğer elim koltuğun sırtına dayanır. Gözümün ucuyla, ellerinin sandalyenin tahta kolçaklarına kıvrıldığını, parmak eklemlerinin beyazlayacak kadar sıkı tuttuğunu görürüm. Rahatsızlığı o kadar lezzetli ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

Yine de, şu anda tamamen rahat olduğumu da söyleyemem. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, tüm vücudum ritmine göre titriyor. Ama Thorne'un göğsüne bastırdığım elim, avucum altın rengi ipek yeleğinin üzerinde, göğsünün daha da hızlı, daha şiddetli attığını gösteriyor.

"Buradan izleyeceğim," diyor Monty, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Şu anda bunu duymak istemediğimi fark ediyor mu, yoksa sadece

manzaradan büyülenmiş mi, bilmiyorum. Umurumda da değil. Bu *benim* oyunum.

Benim zaferim. Arzumu ve intikamımı tatmin edecek şey.

Thorne Blackwood'u yok edeceğim.

Bir elimi göğsünde tutarken, diğer elimi koltuk arkasından boynunun arkasına kaydırıyorum. Gözlerini izleyerek başparmağımı boğazının ortasına doğru kaydırıyorum, ta ki nabzının hızla attığı yere gelene kadar. Dudaklarım, ona *bildiğimi* söylemek için kıvrılıyor. Ne kadar tedirgin olduğunu, ne kadar savunmasız olduğunu çok iyi biliyorum. Dudaklarımı santim santim çenesinin köşesine yaklaştırıp hafifçe öpüyorum. Göğsü titriyor ve kalp atışlarının avucuma çarptığını hissediyorum. Dudaklarımı yüzünün yanından yukarı doğru kaydırıp elmacık kemiğine bir öpücük daha konduruyorum. Hafifçe geri çekilip göz kapaklarının kapanmasını izliyorum. Parmak uçlarımı ensesindeki saçlarına gömüp hafifçe çekiyorum.

"Siktir," diyor Thorne, bu kelime daha çok bir nefes gibi, Monty'nin duyamayacağı kadar sessiz.

Memnuniyetten başım dönüyor, kanım başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılan hoş bir sıcaklıkla kaynıyor. Cildimde karıncalanma hissediyorum, her gözenekten yayılıyor. Hava bu hisle yoğunlaşıyor. Ya da... hayır, bu benim büyüm. Karanlık üzerimize çöküyor ve en sevdiğim meteor yağmuru galerinin duvarlarını yutuyor. Thorne ve ben dans ettiğimizde de aynı şey olmuştu, ama bu sefer onu bastırmaya çalışmıyorum. Bunu görebilen tek kişi benken ne önemi var ki?

Thorne'un kucağındaki pozisyonumu değiştirip ağzımı tekrar çenesine indiriyorum. Bu sefer dudaklarımı aralayıp dilimin ucuyla çene hattını takip ederek kulağına kadar ilerliyorum. Orada durup fısıldıyorum, "Az önce söylediğine cevap olarak, hayır, bitiremedim."

O titrer ve ben son öpücüğümü kulak memesine basarak dişlerimle hafifçe dokunarak bitiririm. Zarif bir hareketle onu bırakıp kucağından kayarım.

Meteor yağmuru rüyam dağılıyor, gün ışığı ve galerinin duvarları geri geliyor. Ve - büyük bir hoşnutsuzlukla - Monty'nin görüntüsü. Thorne'u eziyet ederken onun burada olduğunu unutmak kolaydı, ama şimdi çukurlu gülümsemesini görmezden gelmek imkansız.

Gözleri zevkten çılgına dönmüştür. "Harikaydı. Evet. Tam da görmek istediğim şeydi. Sonunda meteor yağmuruyla yaptığın dokunuş..."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. "Gördün mü?"

"Oh, görmemem mi gerekiyordu? Neyse, her halükarda, sahneyi güzel bir öpücük için hazırladı. Annene çekmiş misin diye merak ettim, ama rüyaların dışında illüzyon yaratabilen bir succubus

rüyaların dışında illüzyon yaratabilen bir succubus olduğunu duymadım. Arzu ile beslendiğinde başka ne tür sihirli şeyler yapabileceğini merak ediyorum."

Ona gözlerimi kırpyorum. Daha önce hiç kimse benim rüyalarımı görmemişti. Sadece Thorne, ama o da benim çerçevelediğim bir denek olduğu için. Monty'yi rüyama çekmiş olabilir miyim? Hayır, bu imkansız. Onu hiç çerçevelemedim.

Ama bu demek oluyor ki...

Annemin succubus büyüü hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Deneklerinde uyarılma gerekli değil ama yeteneklerini güçlendiriyor.

Thorne'a bakıyorum, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, dirsekleri uyluklarına dayalı. Başını eğmiş hali onu... bitkin gösteriyor.

Yukarıdaki yıldızlar. Onu tahrik mi ettim ve... bir şekilde enerjisini mi tükettim? Succubus'ların en karanlık hikayeleri hep bunu ima ederdi. Eğer öyleyse, o enerjiyi daha güçlü bir rüya manzarası yaratmak için mi kullandım? Başkalarının da görebileceği bir manzara?

"O illüzyon ne kadar etkileyici olsa da," Monty, beni düşüncelerimden çekerek, "beni daha çok etkileyen kanıt bu."

Kaşlarımı çatarak onun bakışlarını takip ediyorum. İlk başta Thorne'dan bahsettiğini sanıyorum, o hala başını kaldırmamış, ama sonra sandalyenin tahta kolçaklarından birini fark ediyorum. Parçalanmış. Tam ellerinin kıvrıldığı yerde.

Monty gülümser. "Ne şiddetli tepkiler, Thorny. Bana hala bir fincan borçlusun."

"Siktir git," diye mırıldanır Thorne.

"Tamam. Sanırım kendine gelmek için biraz zamana ihtiyacın var. Peki, seni yalnız bırakayım." Monty kapıya doğru yürür, sonra eşikte durur. Bana dönerek, "O öpücüğü benim öpücüğümlle bozmak yazık olur, onun yerine bunu al. Bu raundu sen kazandın." der. Parmak uçlarına bir öpücük kondurur, sonra bana elini sallayarak veda eder. Bununla beni Thorne'la yalnız bırakır.

Ona bakıyorum, kalbim suçlulukla doluyor. Hâlâ bana bakmıyor, başını kaldırmıyor. Bakışlarım kol dayanağını kıldığı yere kayıyor ve suçluluk duygum daha da derinleşiyor. O anda onun acısını, arzusunu zevkle izlemiştım, ama şimdi...

Gururumu yutarak, kısa bir "Özür dilerim" diyorum.

Sonunda sandalyede dikleşir. Soluk, hasta gibi olmasını beklerim. Ama göz kapakları ağır, yanakları kızarmıştır. Uzun bir nefesle gözlerime bakar. "Ne için?"

"Seni tüketmek istemedim. Sihirim hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Kaşlarını çattı. "Beni kurutmak mı? Neden

bahsediyorsun?" "Sana garip bir büyü yapmadım mı?"

O gülümser. "Yaptın ya da yapmadın, *boşaltmak* doğru kelime değil bence."

"Peki, o zaman ne oldu? Neden sandalyeye öyle çökmüş gibi duruyordun?"

Ayağa kalkar ve bana doğru bir adım atar. "Sana açıkça söylememi ister misin?"

Çenemi kaldırıyorum. "Belki. Senin için üzülmem gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

"Neden kötü hissedeceksin ki?"

Kırık kol dayama yerine işaret ettim. "Seni rahatsız ettiğim çok açık."

Gözlerime bakarak, dudaklarında bir gülümsemeyle, dalgın dalgın çenesini okşadı. Tam öptüğüm yer. "Bunu rahatsız olduğum için yapmadım. En azından senin düşündüğün türden bir rahatsızlık değildi."

"O zaman ne tür bir şeydi?"

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken nabzım hızlanıyor, ama tepki vermemeye zorluyorum kendimi. Ne yaptığını biliyorum. Zayıf anımı, şüphe duyduğum anı gördü ve bunu benden intikam almak için kullanıyor. Ona izin vermeyeceğim. Bu *benim* zaferim. Benim.

Bana ulaştığında, işaret parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı kaldırdı. Başparmağıyla, alt dudağımın hemen altındaki çenemi okşadı. "Bir erkeğin sonrasında ayakta durmasını zorlaştıran türden bir rahatsızlık. Eğer bana daha bunu hissettirirsen, durmanı istemeyeceğim türden."

Çenemi bırakıp ellerini cebine sokarak uzaklaşıyor. O gider gitmez, onun yerine sandalyeye oturuyorum. Thorne'un dokunuşuyla hâlâ sıcak olan kolçakları sıkıca tutuyorum ve parmaklarımla ahşabın parçalandığı yeri okşuyorum. Zafer duygusu geri geliyor. Artık büyüümün Thorne'un gücünü tüketmediğini, sadece daha güçlü bir rüya dünyası yaratmak için onun arzusunu kullandığını bildiğim için suçluluk duygusundan kurtulabiliyorum. Sonunda o baştan çıkarıcı sözlerle iyi bir geri dönüş yapsa da, yine de kendimi galip hissediyorum.

Minka, Angela ile birlikte geri döndükten sonra bile bu his devam ediyor ve Minka'nın getirdiği çayı üçümüz birlikte keyifle içiyoruz. Boris Bey

bulup bana bir zarf verene kadar iyi hislerim bozulmaz. Arkadaşlarımdan izin isteyip galerinin dışındaki boş salonda zarfı açarım. Monty'den, bir sonraki oyunumuzu haber veren bir mektup olmasını beklerken, mektubun içeriğine göz attığımda durumun öyle olmadığını anlarım.

Küçük Briar,
Ailenizi katakomplara götürmem için bir hafta kaldı.
Size verebileceğim tek şey bu.
İyi şanslar, Nyxia

Kalbim çöküyor, midem de onunla birlikte boşalıyor. Sözleri bir sürpriz değil, sadece bir hatırlatma, çünkü bana ayırdığı iki haftadan sadece bir hafta kaldığını biliyordum. Yine de, bu hatırlatma gerçekten de beni soğutuyor, çünkü düğünümün gerçekleşeceği günü işaret ediyor.

Thorne ile yaptığım anlaşmayı yerine getirecek
olay. Laneti tam zamanında bozmak.

Ailelerimizi kurtarmak.

Bu yüzden buradayım. Bu yüzden Monty'nin saçmalıklarına bu kadar katlandım. Ve bugünkü galibiyetle, artık onunla oynamaya çalışmadığımda kazandığım galibiyetle, başarmaya her zamankinden daha yakıным.

Bir maç daha kazanırsam, kabul ettiği kurallara uymak zorunda kalacak. Babasına, nişanımızı yeniden yapması için yalvarmak zorunda kalacak. Ve son iki maçtan birini kazanamazsam, Lord Phillips birkaç gün içinde geri dönecek ve ben de konuyu onunla görüşeceğim. Onu ikna edebileceğimi *biliyorum*. Bu düğünün çok yakın olduğunu *biliyorum*.

Heyecanlanmam gerekirdi.

Heyecanlanmam gerek.

Peki neden ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyorum?

BRIONY

O gece kendimi uykuyla savaşırken buldum — ya da belki de uyku benimle savaşıyordu. Her ne olursa olsun, rahatlayamıyordum. Ne kadar yatakta dönüp durursam da zihnimi kapatamıyorum ve bunun nedeni bu sabahkinden farklı. Daha önce beni rahatsız eden arzu yerine, şimdi görünmez bir saatin duyulmayan tik takları var, beni hedefime gittikçe yaklaştırıyor. Nyxia'nın mektubunu aldığımndan beri içimden atamadığım keskin ve karanlık bir duygu, korku içime işliyor.

Bayan Boris, çayımızı bitirmek için galerideki kızların yanına döndüğümüzde garip bir şekilde sessizdi. Normalde gürültücü biri değildir. Daha çok, kapının yanında dururken resmi duruşunun sert çizgilerine kazanmış, ağır bir sessizlikti. Angela gittikten sonra, sadece ben, Bay Boris ve Minka kaldık. Ona bir sorun olup olmadığını sordum. Tek söylediği, yaklaşan fedakarlığımın onu çok üzdüğüydü. Minka'nın yüzü de düştü ve yakında onu bir daha giyemeyeceği için şu anda seelie olmayan halinin tadını çıkarmaya çalışacağını mırıldandı.

şimdi yatakta uzanmış, onların sözleri diğer sözlerle karışarak kulaklarımda yankılanıyor. Thorne'un katakomplar hakkında söyledikleri gibi, ailemin onun ailesini yok etmek için katakompları yakmak istediği gibi. Bay Boris'in bunu neredeyse doğruladığı gibi, söylentileri duyduğunu söylediği gibi. Ailemin böyle bir şey yapmak için iyi bir nedeni olması gerektiğini ısrarla söylediğini hatırlıyorum, ama bana hiçbir neden söylemedi.

Sonra, yarıştan sonra tartıştığımızda Thorne'un ailem hakkında söyledikleri var.

Onların sevgisini kazanmak için hiçbir şey yapmana

gerek yok. Sen olduğun gibi yeterlisin.

Onlar için çabalamak boşa.

Ben de karşılık verdim ve söylediğim her kelimeyi, hissettiğim her gramı hatırlıyorum

Önemli değil çünkü onları seviyorum.

O sözler kalbimde yankılandı ve... hala da öyle. Elbette öyle.

O zamandan beri hiçbir şey değişmedi, öyleyse neden...

Neden bacaklarım kaçmak için çaresizce titriyor? Neden ailemin Minka'nın tek bir hata yaptıktan sonra kedi formuna dönüşmesini yasakladığını unutamıyorum?

Neden Bay Boris'in fedakarlığım için duyduğu sempati kalbimi deliyor? Neden katakompların yandığını, tabutların ailemin düşmanlarıyla dolu olduğunu hayal ettiğimde kendimi bu kadar hasta hissediyorum? Angela ile aynı yaşta olan Thorne'un en küçük kız kardeşi ve uyku büyüü altında olabilecek diğer tüm banshee klanının çocukları.

Keskin ve ateşli bir şey damarlarımdan akıyor: öfke. *Onlar* için. Thorne için. Benim olmayan bir aile için. Aklım, akrabalarımın attığı el bombasından çıkan toz demirle boğulan annesi ve kız kardeşlerinin görüntüleri ile doluyor. Thorne'un duyduğu çığlıklar. Ve ondan önce, aynı kuzeninin sihrini kullanarak Morgana'nın peçesini kaldırıp Thorne'a annesinin yüzünü göstererek ailemin ona koyduğu laneti gerçekleştirmiş olması.

Gözleri eriyor.

Yıldızlar, onun...

gözleri.

Ciğerlerim sıkışıyor ve yataktan fırlayarak görüntülerden kurtulmaya çalışıyorum. Sanki karanlık düşüncelerimi kovabilecekmiş gibi ellerimi yüzüme sürüyorum. Neyim var benim? Ailem de aynı muameleyi görmüşken neden onların hatalarına odaklanıyorum?

Kendime bunu söylüyorum, ama bana ve aileme olanları ne kadar düşünmeye çalışırsam çalışayım, Thorne'un doğum günü partimde bana yaşattığı dehşeti ne kadar hatırlamaya çalışırsam çalışayım, aynı kıvılcımı bulamıyorum. Şimdi kendimi... boş hissediyorum. Boşlukta.

Yorganı geri çekip yataktan kayarak kalkıyorum ve başucundaki lambayı yakıyorum. Komodinin üzerindeki küçük saat henüz gece yarısı olmadığını gösteriyor, lambanın ışığı bacaklarımın hala çoraplarla kaplı olduğunu gösteriyor. Aşağıya bakıyorum ve gövdemin de hala korseyle sarılı olduğunu görüyorum.

İçimde hafif bir rahatlama hissediyorum. Uyuyamamamın sebebi buymuş. Yatmadan önce düşüncelerim o kadar dağınıktı ki, soyunmayı bitirememiştim. Neşesiz bir kahkaha atarak, şimdi soyunmaya başlıyorum, korse bağlarını gevşetip kopçaları açıyorum. Kaburgalarım ve ciğerlerim genişliyor, güç veren bir nefes alıyorum. Korsemi yatağa atıyorum ve çoraplarımı ve jartiyerimi çıkarmak üzereyken dikkatim geceliğimin dantel kenarına takılıyor. Rahibe Spruce'un bana hediye ettiği gecelik.

Özlem kalbimi burktu ve parmaklarımı dantelin üzerinde gezdirdim, sonra yumuşak, soluk mavi muslin kumaşın üzerinde. Yukarıdaki yıldızlar, öğretmenlerimi özlüyorum. Glade'imi. Arkadaşlarımı ve sınıf arkadaşlarımı. Hatta mürebbiye olacağımı düşündüğüm zamanları bile özlüyorum.

Kalbim hatırlamadığım bir aile için acıyordu, ama o zamanlar daha basit zamanlardı. Daha küçük umutların ve hayallerin olduğu zamanlar.

Şimdi iki ailenin kaderi omuzlarımda, tıpkı seelie Ay Sarayı tahtının istikrarı gibi.

Her şey bana bağlı.

Yaptıklarım.

Seçimlerime.

Fedakarlığım

Monty ile evliliğim.

Basınç ciğerlerimi sıkıştırıyor ve bu sefer bunu korseye yükleyemem. Kafamı sallayarak gardıroba doğru yürür ve kapakları açarım. Köşeye sıkıştırılmış çantayı aramak için çömelirim. Çanta, üzerinde duran bir gri elbise ve birkaç eşya dışında neredeyse boştur. Gözlerim, ormanda dans ederken kullandığım yırtık pırtık yelpazeme takılır ve göğsümü sakın bir sıcaklık kaplar. Çantadan çıkarıp açıyorum, bir zamanlar ezbere bildiğim dans adımlarını incelerken dudaklarıma hüzünlü bir gülümseme yayılıyor. Ters çevirip, uzun yıllar boyunca benimle birlikte solmuş mavi çiçek desenlerini izliyorum.

Yelpazeyle kendime esinti yapıyorum ve neredeyse glademdeki esintiyi koklayabiliyorum.

Neden glademi daha çok sevmedim? Neden manastırı bir hapishane olarak gördüm? Aslında *burası* bir hapishane. Thorne'un malikanesi değil, yaptığımız anlaşma. Girmek zorunda olduğum evlilik. Yapmak zorunda olduğum fedakarlık.

Yanağımın içini ısırp gözlerimi kapatıyorum, artan endişemi başka bir şeyle değiştirmek için mücadele ediyorum. Herhangi bir şeyle. Gözlerimin önünde görüntüler beliriyor — çerçevelediğim anılar. Birkaç tanesi geçip gidiyor, sonra manastırın mutfağındaki partimizi görüyorum, zamanda donmuş bir mutluluk anı. Sonra ilk balem, sonra meteor yağmuru.

Sonra... Thorne. Starcane tarlasında duruyor, elleri belinde...

Onu zihnimden silip meteor yağmuruna geri dönüyorum.

Yavaşça nefes verip gözlerimi açtığımda, etrafımın düşen yıldızlarla kaplandığını görüyorum. Gardırobun olması gereken yerde, manastırın çatı balkonunun korkuluğu duruyor. Yana kayıp korkuluğa yaslanıyorum, sakinleştirici bir destek hissi duyuyorum. Gerçekte yaslandığım şeyin sadece gardırobun kapısı olduğunu bilsem de, önemi yok. Burada, serabımda güvendeyim. Endişelerimden uzak. Kaygılarımdan uzak.

En azından öyle olmalıydım.

Göğsümü delen bu keskin acıyı, yanaklarımdan akan sıcak gözyaşlarını hissetmemem gerekir. Gözlerimi kapatsam bile gözyaşları akmaya devam ediyor. Göğsüme yelpazemi sıkıca bastırsam da, boğazımda büyüyen, tırmanan, boğazıma kadar çıkan hıçkırıkları bastırmaya çalışsam da.

"Ne oldu?"

Gözlerim birden açılır ve Thorne'un önümde çömelmiş olduğunu görürüm. Ve tabii ki gömleği yok.

Lanet olsun, neden son zamanlarda onu sürekli rüyalarımın çekiyorum? Ve neden zihnim bu kadar ahlaksız? İçimden küfrediyorum, ama boğazımda takılı kalan duygularımdan dolayı sesim çıkmıyor. Dudaklarımdan sadece acınası bir inilti çıkıyor.

Thorne'un dudakları çatılır ve parmağını yüzüme doğru kaldırır. Nefesimi tutarak, parmağıyla yanağımı okşar ve parmak ucunda bir gözyaşı toplar. Gözleri, parmağındaki nemi görünce kısılr. Sonra başparmağını çenemin kenarına sürer, orada daha fazla gözyaşı asılıdır, düşmeyi beklemektedir.

O anda anlıyorum...

Dokunuşu çok sert. Çok sıcak. Çok gerçek.

Bu da demek oluyor ki...

Bir çığlık atmak üzereydim ama kendimi tuttum ve ayağa fırladım, kağıt yelpazem yere düştü. Rüyam eriyip gitti ama Thorne olduğu gibi kaldı. Benden daha yavaş ayağa kalktı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bir adım geri çekildim. "Neden odamdasın?"

Sesi yumuşak çıkıyor. Sakin. "Kapıyı çaldığımda cevap vermedin."

"Neden kapımda duruyordun?"

"Neden ağlıyordun?" Gözleri, saniyeler önce parmak uçlarıyla okşadığı çeneme düşer. Bakışları sertleşir, soğuk, cezalandırıcı. Sildirdiği gözyaşlarına kin besliyormuş gibi. Gözlüklerini takmadığını fark ederim. Gözlüklerinin yokluğu ve o ifade beni savunmasız hissettirir, onun önünde çıplak gibi...

Çıplak olduğumu hatırlayınca yanaklarım kızardı. Kendimi örtme dürtüsüne direndim, çünkü bu sadece ince geceliğime dikkat çekecekti. "Seni ilgilendirmez," diyorum dişlerimin arasından. "Burası senin malikanen olabilir, ama gece yarısı odama öylece giremezsin. Ya ben..."

"Çıplak mı? Kendini tatmin mi ediyordun?" Soğuk bakışları, dudaklarında bir gülümseme belirince kaybolur. Bu, az önce beni çıplak hissettiren o sert bakıştan çok daha rahatlatıcı bir manzardır. Başını yana eğerek, "Sevgili düşmanım, daha önce gördüğüm şeyler için endişelenme," der.

Öfkeyle kızardım. Koluna vurmak için elimi uzattım ama o bileğimi yakaladı ve beni bir adım kendine çekti.

Hafifçe eğilerek gözlerimizi birbirine yaklaştırır. Yine, keşke gözlüklerini takmış olsaydı, sırf onun bakışlarının sıcaklığından beni korumak için bile olsa. "Senin için endişelendim."

Yutkunuyorum. "Neden?"

Elimi bırakır ve ben geriye sendelememek için kendimi zor tutarım. "Beni çekip durdun," der.

"Çekiyordun mu?"

"Son birkaç dakikadır beni tekrar tekrar tutmaya çalıştığını hissettim."

Yanaklarımın daha fazla kızarabileceğini sanmıyordum. "Neden bahsediyorsun?"

"Büyün beni bir rüya dünyasına çekmeye çalışıyordu, bu da kontrolünü kaybettiğini gösteriyor. Ve bu sabahki gibi eğlenceli bir şey değildi." Dudakları bir kez daha kıvrılır ve ona tekrar vurmamak için tüm gücümü kullanırım. Öfkem çok büyümeden, ifadesi ciddileşir. "Bunun sorunlu olduğunu anladım, bu yüzden endişelendim."

Kollarımı kavuşturdum. "Sonra odama daldın? Gömleksiz mi?"

"Önce kapıyı çaldım."

"Girebilirsin demedim. Ve hala neden gömlek giymediğini söylemedin."

"Sen beni uyandırdın," diye aceleyle söyler. "Büyün beni çekti, uykumdan uyandırdın. Ben... ben mantıklı düşünemiyordum. Sadece seni kontrol etmeye geldim. Belli ki iyisin, ben gidiyorum."

O kapıya doğru dönerken, göğsüm sıkışır ve zihnim ne yaptığımı fark etmeden ayaklarım hareket eder. Onun peşinden bir adım atarım, ama ayağım yerde bir şeye çarpar. Aşağıya bakarım, düşürdüğüm yelpazeyi bulmayı umarım, ama onun yerine... dikdörtgen şeklinde, çiçek desenli bir kutu vardır. Bu daha önce burada değildi, gardırobumdan da çıkmadı.

Gözlerimi Thorne'un uzaklaşan sırtına kaldırdım. "Bu ne?"

O, üzgün bir nefes verir, sonra yarı dönerek uzak duvara bakarak, "Seni neşelendirebileceğini düşündüğüm bir şey," der.

"Beni neşelendirmek için bir şey getirmeyi akıl ettin... ama gömlek giymeyi akıl edemedin."

"Aç şunu." Thorne'un duruşu sertleşmiş, sesi kesik kesik. Kızgın mı, utanmış mı, anlayamıyorum. "Gitmemi ister misin?"

Evet demeliyim. Biliyorum, demeliyim. Ama söylersem yalan söylemiş olurum.

Belki de şu anda yalnız kalmak istemiyordumdur. Her ne olursa olsun, onun o kapıdan çıkmasını istemiyorum.

Kayıtsızmış gibi davranarak kutuyu yerden alıp, "En azından açana kadar kalabilirsin. Böylece bomba olmadığını kontrol edebilirim..." diyorum. Kutunun kapağını açıp içindekileri gördüğümde, alaycı sözlerim boğazımda takılıyor.

Kağıt mendilin içine sarılmış pembe ipek kumaşa bakarken donakaldım. Narin kağıdı kenara çekince, uzun ipek bağcıklı, her birinde tek bir rozet bulunan bir çift dans ayakkabısı gördüm. "Bu... bu ne?"

"Hediye."

"Ama neden? Ne zaman... ne zaman aldın bunları?" Thorne'un bakışları benimkilerle buluştuğunda kalbim deli gibi çarpmaya başlar, bu çılgın ritim ağır ve yabancıdır. Bana hala yarı dönük, başını omzunun üzerinden yana doğru eğerek beni yan gözle izlerken, sert bir şekilde duruşunu izlerim.

Cevap vermeden önce boğazı titrer. "Bartleby's'e alışverişe gittiğimizde aldım. Bunlar senin düğün hediye olacak."

Midem düğümlenir ve yüzümün ifadesinin de onunla birlikte düştüğünü hissedirim. "Düğün hediyesi," derim, sesim düz.

"Bu akşam yaşadığın sıkıntılardan seni neşelendirir diye düşündüm." Benden gözlerini ayırıp saçlarını eliyle taradı. Gözlerim, yüzünün etrafına düşen asi saç tellerini takip etti, kulaklarının yuvarlak kıvrımlarını, ensesini ortaya çıkardıktan sonra mürekkeple kaplı çıplak omuzlarının üzerine düştü. Elini çenesine götürüp dalgın dalgın ovuşturdu. "Belli ki işe yaramamış. Ben... gitmeliyim."

Yine, o kapıma doğru bir adım atarken ayaklarım içgüdüsel olarak onun peşinden hareket etti. "Onları beğendim," diye patladım. "Gerçekten, gerçekten beğendim."

Durur ve omzunun üzerinden bana bakar. Dudakları, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye bürünür.

Onun gülümsemesini taklit etmeye çalışırken kendimin ikna edici olmadığını biliyorum. "Sadece... sen benim düğünümü gündeme getirdin." Ciğerlerim tekrar sıkışıyor ve ağzımdan çıkan kelimeleri zorla

sözcükleri ağzımdan çıkarmak için zorladım. "Bu konu beni rahatsız eden şey."

Tamamen bana dönüyor, sonra aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor. "Hadi," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Hediyeı nazıkçe elimden alıyor ve yere koyuyor. Sonra avucumu tutup beni süitin ana odasına çekiyor. O kadar karanlık ki, odayı geçerken neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Perdeyi kenara çektiğinde ay ışığı etrafımızı aydınlatıyor. Beni daha önce hiç görmediğim bir balkona açılan bir kapıya getirmiş.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Kapının kolunu çevirip beni balkona çekiyor. Dudakları kıvrılıyor, gülümsemesi şimdi daha samimi. "Yıldızları izleyeceğiz."

BRIONY

Elini hala benimkine sıkıca tutmuş, bana dönüp diğer elini davetkar bir hareketle uzatıyor. Kaşlarımı kaldırıp açık eline, durduğumuz balkona ve üstümüzdeki gökyüzüne bakıyorum. Aniden seelie formundan çıkınca, *beni yıldızları görmeye götürmekle* ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Gözlerim genişler, sırtından çıkan kanatları, başından kıvrılan boynuzları görürüm. "Seninle uçmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diyor.

"Yıldızları görmek için." "Evet."

Bakışlarım kaslı göğsüne kayıyor ve midem bulanıyor. "Neden?"

"Yeni bir rüya dünyasına ihtiyacın olacağını düşündüm."

Elini çekip kollarımı kavuşturuyorum. "Buradan da yıldızları gayet iyi görebiliyorum."

"Evet, ama oradan görebileceğin gibi değil." Ağzında alaycı bir gülümseme belirir, ama alaycı değil. O gülümsemede, teklifini kabul etmek istememi sağlayan bir yumuşaklık vardır. Ama bunu yapmak için kollarına girmem, beni tutmasına izin vermem, kim bilir ne kadar yükseğe uçurmasına izin vermem gerekir. İçimde garip bir heyecan uyanır, ama bu heyecan endişeyle bastırılır.

Tekrar konuşur. "Buna degecek. Güven bana."

Otomatik bir tepkiyle alaycı bir şekilde gülümserim. "Sana güvenmek mi?"

Yüzü titriyor, bir saniye önce gördüğüm yumuşaklık şimdi belirsizlikle karışmış. Geri adım atıyor ve sırtını balkonun korkuluğuna yastıyor, elleri korkuluğun üzerine konuyor. Kanatları katlanıp sırtına yerleşiyor, ama tamamen seelie formuna dönmüyor. "Haklısın," diyor iç çekerek. "Kötü ifade ettim. Bana güvenmen için hiçbir neden yok."

Suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırır. Onunla içtenlikten çok alışkanlıktan tartıştım. Her şeyden çok telaşlıyım ve bu sefer o bunun farkında değil gibi. Bu bizim oyunlarımızdan ya da alaycı flörtlerimizden biri gibi gelmiyor. Bu başka bir şey.

Bu da içimde bir soru uyandırdı. "Neden umursuyorsun, Thorne?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, neden beni neşelendirmek istiyorsun ki? Benim incinmiş ya da üzgün olup olmadığım neden umurunda? Yarış sırasında beni attan kurtarmanı anlayabiliyorum, çünkü ölür ya da ağır yaralanırsam anlaşmamız bozulur. Ama bahçede düştükten sonra yaralarımı temizlemek, dans etmeyi sevdiğimi bildiğin için bana dans ayakkabıları almak, sırf moralimin düzelmesini istediğin için bana erken hediye etmek... Bunların hiçbirisi anlaşmamızla ilgisi yok." Ona bir adım yaklaşıyorum ve o kaskatı kesiliyor. "Öyleyse neden umursuyorsun?"

"Sebep mi lazım?" Sesi alçak, derin, gecenin sessizliğinde zar zor duyuluyor.

"Yaşadıklarımızdan sonra bir nedene ihtiyacım var. Senin için hiçbir çıkar yokken neden umursadığını bilmem gerek."

Karanlık bir kahkaha attı. "Umursuyorum *çünkü* benim için hiçbir şey yok." "Bu ne anlama geliyor? Suçluluk mu? Bana yaptıkların için özür diledin

Bunu yapıyorsun, değil mi? Sahte bir telafi duygusundan mı?"

"Yaptığım şey için suçluluk duyuyorum. Seni incitirken bile acı çekmişim ve bu acı sonra da geçmedi. Yaptığım şeyden nefret ediyorum. Kullandığım yöntemlerden nefret ediyorum. Mazeret uydurmam mümkün değil çünkü senin gözünde başka türlü görülmeyi hak etmiyorum. Ama seni bu yüzden önemsemiyorum."

"O zaman neden?"

Pencere pervazından uzaklaşıp bana doğru bir adım attı. Aramızda birkaç metre vardı, ama o birkaç santimetre bile beni daha sıcak hissettiriyordu. Konuşurken gözlerime bakıyordu, her kelimesi keskin ve kararlıydı. "Önemlisin çünkü sen, olduğun gibi önemsenmeyi hak ediyorsun. Bunu hak etmek zorunda değilsin. Zaten hak ediyorsun. Benim ilgim sana ait."

Onun sözleri kalbimi çarptırıyor, göğsüm sıkışıyor. İçimde sıcak ve huzurlu bir şey ortaya çıkmak üzere, ama çok fazla dikenlerle sarılmış. Çok korunaklı. Bir adım geri çekiliyorum. "Biz düşman olmalıyız. Benden nefret etmelisin."

"Ben nefret etmiyorum ve ne olmamız gerektiği önemli değil." Elini yüzüne götürdü. Sonra, gözleri uzaklara dalmış, konuştu. "Bütün bunlar olmadan önce, biz arkadaştık. Ya da ona benzer bir şey. Belki de sadece hayallerin ürünü olduğumuzu düşünmüştük, ama dans ettik. Ara sıra konuştuk. Birbirimizin şirketinden zevk alıyorduk ve bu sefer imalı konuşmuyorum. Sana verdiğim acıdan sonra, kavgalarımız ve alaylarımız arasında bile

hala aynı şeyi hissediyorum. Şu anda, burada, Vintarys ve Rosaline olmak zorunda değiliz. Ailelerimizin bizim için tasarladığı maskeleri takmak zorunda değiliz. Thorne ve Briony olabiliriz. Olduğumuz gibi."

Thorne ve Briony derken sesinin titremesi kalbimi heyecanlandırıyor. O sıcaklık göğsümü bir kez daha doldurmak üzere. Alt dudacağımı ısıyorum. "Gerçekten bu kadar basit mi? Geçmişimiz ve aile bağlarımızdan bağımsız olarak, sadece kendimiz olabilir miyiz?"

"Bilmiyorum, ama öyle olmasını istiyorum." Bakışları benimkilere kayıyor. "Demek istediğim... Bütün bunlar bittikten sonra ne olacağını bilmiyorum. Aynı yollara gidecek miyiz, yoksa bir mucize eseri ailelerimiz arasındaki rekabeti sona erdirebilecek miyiz? Sadece şunu bilmeni istiyorum: Ne olursa olsun..."

—Kimsenin ilgisini kazanmak zorunda olmadığını. Monty'nin değil. Ailenin değil. Benim değil. Kimsenin değil. Sen ilgiyi hak ediyorsun. Sen, benim düşmanım. Sen, benim dostum. Sen, rüyalarımı süsleyen kız. Sen, her halinle değerlisin.

Artık kendimi tutamıyorum. Sıcaklık göğsümdeki kafesten taşarak, onu kilitli tutan dikenleri yiyip bitiriyor. Kalbim çarpıyor, nefesim kesiliyor.

Dizlerim titriyor ama yüzüme yansımaması için uğraşıyorum. Buna hazır değilim. Thorne'un sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğini bilmesine hazır değilim. Henüz adını koyamadığım şeyi itiraf etmeye hazır değilim —
kalbimi dolduran bal gibi tatlı hissi.

Yavaşça gece havasını içime çekip, itiraf etmeye hazır olduğum tek şeyi söylüyorum. "Sen de öyle, Thorne."

Sorgulayan bir ifadeyle
kaşlarını kaldırdı. "Sen sevgiyi
hak ediyorsun..." "Hak
etmiyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Sen hak ediyorsun. Ben hak ediyorsam, sen de hak ediyorsun ve bunu kabul etmelisin. Anladın mı?"

Çenesini sıkarak, dudaklarını büzüştürür.

Çenemi kaldırıp ona yaklaşıyorum ve işaret parmağımla göğsüne dokunuyorum. "*Anladın mı* dedim? Sen intikam almanın bir aracı değilsin. Kullanılmak için doğmadın. Sen de bizim gibi yaşamak için doğdun. Sen bir fırıncısın, bir kötü adamsın ve baş belasısın, ve sen bunu hak ediyorsun..." Dudaklarımdan çok doğal bir şekilde çıkan bir kelimeyi neredeyse söylüyorum, ama kendimi durduruyorum. Doğru olmadığı için değil, çünkü... korkutucu. Çok büyük. Ezici. Bu yüzden, daha önce kullandığımız daha güvenli terimi tekrar ediyorum ve göğsüne bir kez daha dokunuyorum. "Seviliyorsun."

Yüzümü inceliyor, ifadesi sert. Boş. Sonunda, çarpık bir gülümsemeyle kırılıyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Bunu kabul ediyorum."

Gülümsemeyi ona da veriyorum. "Güzel."

"Şimdi," der, kollarını ve kanatlarını açarak, "seni lanet olası yıldızları görmeye götürmeme izin verecek misin?"

Nefesim kesildi. Davetine hala temkinliyim, ama tatlı sohbetimizin ardından içimde de bir heyecan uyanıyor. Yıldızları manastırın çatı balkonundan daha yüksek bir yerden hiç görmedim. Bu fırsatı kaçıramam. Korkularımı yutarak, tereddütlerimin bataklığından çıkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "O zaman götür beni."

Bana bakarken boğazı titriyor. Sonra zarif bir hareketle hafifçe çömeliyor, beni dizlerimin arkasından ve sırtımdan kaldırıyor ve kollarının arasına alıyor. Kollarımı boynuna doladım ve o korkuluklara atlayarak bir adım attığımda daha da sıktım. Kanatları daha da açıldı ve ay ışığı gözlerindeki parıltıya yansıdı. İki kat aşağıdaki bahçeye baktım ve daha da yükseğe çıkacağımızı fark edince midem bulandı. Fikrimi değiştirmeden Thorne dizlerini büküp balkondan atladı.

Kanatları havayı yakaladığında çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, kollarımı boynuna daha da sıkı sarıyorum. Göğsü kahkahalarla titriyor ve şu anda bu kadar korkmuş olmasaydım, benim korkumdan eğlendiği için ona yumruk atardım. Thorne'un kanatları havayı çırpmaya devam ediyor, bizi daha da yükseğe çıkarıyor. Aşağıya bakmaya cesaret edemiyorum ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, ama yine de yükseldiğimizi hissedebiliyorum. Birkaç korkunç dakika sonra, Thorne'un beni tutuşuna, saçlarımın uçlarını kaplayan rüzgara, daha da yükseğe uçtukça midemin bulandığını hissetmeye alışmaya başlıyorum. Thorne'un tutuşunun bir an bile gevşediğini hissetmiyorum ve uçuş beklediğimden çok daha yumuşak geçiyor.

Kısa süre sonra ivmemiz değişiyor ve Thorne kulağıma fısıldıyor, "Geldik."

Yüzümü boynundan kaldırdığımda etrafım karanlık. Yerden hiçbir iz yok, ama muhtemelen aşağıya bakmayı reddettiğim içindir. Bunun yerine, Thorne'un omzunun üzerinden düz bir şekilde bakıyorum, ne kadar yükseğe uçtuğumuzu fark edersem bayılabileceğime eminim. Gökyüzündeki yerimizi korumak için havada ritmik bir şekilde titreyen kanatları görüş alanımı kesiyor, ama bu aynı zamanda rahatlatıcı da oluyor. Hâlâ uçuyor. Sabit durumdayız. Güvendeyiz.

"Yukarı bak," diyor Thorne.

Gözlerim önce onun yüzünü buluyor. Çenesi havada, bakışları doğrudan yukarıya sabitlenmiş. Yavaşça, onun dikkatini çeken şeyi görmeye izin veriyorum.

Kalbim duruyor.

Başımızın üstündeki siyah gökyüzü, meteor yağmurundaki anılarımla aynı renklerdeki canlı renklerin dallarıyla kaplı. Pembe, mavi, yeşil ve mor dalgalar karanlık tuvali kaplayarak, sayısız yıldızların arasında dans ediyor. "O nedir?"

"Bu, üç mahkemenin atmosferlerinin çarpışmasının bir etkisi," diye açıklıyor Thorne. "Buradan, Toprak Mahkemesi'nin Rüzgar ve Güneş ile bulunduğu yeri izliyoruz. Farklı iklimler ve hava basınçları bu etkiyi yaratıyor."

"Çok güzel."

"Evet." Bu kelime nefesle birlikte çıkıyor ve Thorne'un bakışlarının şimdi bana çevrildiğini fark ediyorum. Bakışlarının profilime yakıcı bir şekilde değdiğini hissedebiliyorum. Boğazını temizliyor. "Bunu çekmek ister misin?"

Dikkatimi renklerin gösterisinden yavaşça Thorne'a çeviriyorum. "Çekmek mi?"

"Bir rüya manzarası olarak."

Gök kubbeye tekrar bakıyorum ve her yanıma özlem kaplıyor. "İsterim, ama... ellerimi kullanmam lazım ve bırakamam." Düşünmek bile midemi bulandırıyor. Kollarım refleks olarak yine ona sıkıca sarılır.

"Elbette yapabilirsin," diyor ve ağırlığımı değiştirirken çılgılık atıyorum. Bir elini sırtımda sıkıca tutarken, bir bacağımı her iki yanına gelene kadar uyluklarımdan çekiyor.

"Thorne!" Uyluklarımı beline sıkıca sararak bacaklarımla tamamen çeviriyorum. Ancak şimdi ne kadar az giyinik olduğumu hatırlıyorum. Pantolonu kalçalarına kadar inmiş durumda, çıplak tenlerimizi ayıran tek şey geceliğimin ince muslin kumaşı. Sonraki sözlerim nefes nefese çıkıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Böyle daha güvende olursun. Bacaklarını bana sıkıca sar, ben de kollarımı sana sarayım. Ellerini kaldırıp rüyalarının manzarası olarak gökyüzünü yakalayabilirsin."

Bunu çok yapmak istiyorum, ama onun önerdiği şey delilik. Boynundaki ellerimi bırakamıyorum. İmkânı yok!

"Güvendesin, Briony."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," diyor, "seni asla bırakmayacağım."

O tatlı sıcaklık göğsüme geri dönüyor, korkumun kenarlarını yumuşatıyor. Neden sözleri çift anlamlı gibi geliyor? Ve neden onları duymayı bu kadar çok istiyorum?

Beni daha sıkı sarar, sanki kollarının nerede olduğunu hatırlatmak istercesine. "Seni asla düşürmeyeceğim. Sen bırakabilirsin, ama ben bırakmayacağım."

Nefesim titriyor, ama onun güvencesi bana cesaret veriyor. Kollarının güvenliği içinde kendimi rahat hissediyorum. Bacaklarımı beline daha sıkı sararken, kollarımı boynundan yavaşça, santim santim çözmeye başlıyorum. Onu bıraktığımda dengesiz hissedeceğimi sanıyorum, ama onu ölümcül bir şekilde tuttuğumda olduğu kadar güvenli bir şekilde yerinde kalıyorum. Ellerim omuzlarına yerleşiyor, cesaretimi toplarken son dinlenme yerim.

Bana cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Toplayabildiğim tüm cesaretimle başımı gökyüzüne doğru eğip kollarımı başımın üzerine kaldırdım. Alt tarafım Thorne'a yapışık, kolları bana sıkıca sarılmış, belim bacaklarımın arasında sıkışmış haldeydi. Tam da söz verdiği gibi güvendeydim.

Heyecan verici bir titreme beni sarar. Damarlarımın, kanımın içinde daha önce hiç hissetmediğim bir özgürlük hissi dolaşır. Ellerimi gökyüzünü çerçevelemek için bıraktığımı biliyorum, ama bu özgürlük, bu vahşiliği hissetmek bana çok daha fazla zevk veriyor. Ellerimin dalgalı renklerin akışına doğru uzandığını görmek, dayanılmaz derecede sarhoş edici. Thorne uçarken de böyle hissediyor mu acaba?

Ben daha da uzanıp, başımı geriye atarak, sanırım hayatımda hiç bu kadar geniş gülümsememiştim, o hiçbir şey söylemiyor. Sonunda, başparmaklarımı ve işaret parmaklarımı kullanarak, başımın üstündeki muhteşem manzarayı dikdörtgen şeklinde çerçeveleyorum. Gözlerimi kırıyorum. Ve anı benim oluyor.

Gözlerimi gökyüzünden ayırmak neredeyse acı verici, ama kısa sürede aynı derecede güzel bir manzara buluyorum. Gözlerim Thorne'unkilerle buluşuyor ve yüzü değişiyor, gülümsemesi benimki kadar geniş, irisleri gökyüzündeki çok renkli ışıklarla parıldıyor. Ama bakışları gökyüzünde değil, beni içime içiyor. Kollarımı yavaşça indirip omuzlarına dayadım. Kanatları havayı titreştirmeye devam ediyor, avuçlarımın altında kasları geriliyor. Rüzgâr etrafımızda esiyor, saçlarımın tellerini alıp rüzgârda uçuşuyor, onun yüzünün etrafında dans ediyor.

Yukarıdaki yıldızlar altında, o
çok güzel. Gerçekten çok
güzel.

Gülümsemesi küçülür, tereddütlü hale gelir. Utangaç.

Bir elimi boynunun arkasına geçirip ensesindeki saçlarını okşarken, diğer elimle çenesini okşuyorum.

Göz kapakları ağırlaşıyor, boğazı titriyor. "Briony," diye fısıldıyor.

Çenesinin, çenesinin altındaki sakalları okşuyorum, sonra kulak memesinin etrafını, bu sabah öptüğüm yeri. "Ne?"

"Yine bana o rahatsızlığı veriyorsun."

Galeride beni terk etmeden önce söylediği sözler aklıma gelince gülümsemem sinsî bir hal alır. "Öyle mi?"

Kalbi benimkine çarparak yankılanıyor. "Bunun hakkında ne dediğimi biliyorsun."

"Evet."

"Hatırlamadığını sanıyorum."

"Oh, hatırlıyorum," diyorum, başımı eğerek. Belinin üstünde yüksek bir pozisyonda, onun üzerinde duruyorum. İşaret parmağımı çenesinden çenesinin altına kaydırarak yüzünü yukarı doğru çekiyorum, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta kalana kadar. "Eğer sana bir daha bu rahatsızlığı yaşatırsam, durmamı istemeyeceğini söylemiştin."

Beni daha sıkı kavradı. "Aynen öyle," dişlerinin arasından çıkardı.

"O zaman durmayacağım." Dudaklarımı indirip, yanağına hafifçe dokundum.

BRIONY

Yanağına öpücük kondurduğumda, o da nefesini tıslayarak çıkardı, sonra ağzının yanına bir öpücük daha kondurdum. Aslında dudaklarını istemiştım, ama kendimi tuttum. Galerideki oyundan sonra, bu bana güvenli geliyordu. Ona zevkle çektiğim işkencenin bir uzantısı gibi. Dudaklarımız birbirine değerse, aramızda bir şeylerin değışeğini hissediyorum. Bu değışimin ne olacağını bilmiyorum, ama istiyorum. Özlüyorum. Ve bunu yapanın o olmasını istiyorum.

Geri çekilip yüzünü inceliyorum. Dudakları aralık, gözleri yarı kapalı. Yüzümü tekrar eğiyorum, bu sefer boynuna. Dudaklarımı köprücük kemiğine sürmek hala gerçek bir öpücük değil. Dilimi boğazında yukarı doğru sürüklemem ya da ağzımı şakağına bastırmam da öyle.

Hâlâ saçlarında olan elimi boynuna, omuz bıçaklarının arasına indiriyorum, hâlâ atan kanatlarının arasındaki deriye sürüyorum. Nefesini keserek beni kendine daha sıkı çekiyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Dudakları kulağımın altını okşuyor, ama bu hâlâ bir öpücük değil. Ağzını omzuma doğru kaydırıyor, omzunun kıvrımlarını izliyor ve geceliğimin kolunu kolumdan aşağıya kaydırıyor.

Hâlâ öpücük değil.

Geri çekilip, yüzünde açıkça beliren arzuyu içime çekiyorum. Geceliğim daha da aşağı kayıyor ve göğsümün üst kısmı ortaya çıkıyor. Bakışlarını yakalayıp, üstümü düzeltmek için hiçbir hareket yapmıyorum. Bunun yerine sırtımı kamburlaştırıp, muslin kumaşın beni tamamen çıplak bırakmasına izin veriyorum. Alt dudağını ısıyor ve ben de dudaklarımı kıvrıp, gözlerimle ona meydan okuyorum.

Ne yapacaksın, Thorne? Ağzını köprücük kemiğime indirir. Hâlâ öpücük yok.

Dudaklarını göğsümün üstüne sürüyor, dili etli göğsümün üzerinde dolaşıyor.

Hâlâ öpüşmüyoruz.

Ona doğru eğildim ve o da bir saniye boyunca meme ucumu ağzıyla kapattıktan sonra bıraktı. Anlık zevkten dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Ama hala öpücük yok.

Hayal kırıklığı, şehvet ve arzu içimi dışımı her yerimi yakıyor. Çenesini tekrar eğip dudaklarımızı aynı hizaya getiriyorum, gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Neden bana direniyor? O da bir öpücüğün, gerçek bir öpücüğün, alaycı ya da oyun amaçlı olmayan bir öpücüğün aramızdaki ilişkiyi değiştirebileceğini hissediyor mu? Bunu istemiyor mu?

Tanrım, neden istediğimi bile bilmiyorum, ama istiyorum. Bu değişimi o kadar çok istiyorum ki. Beni öpmesini istiyorum. Bir kez olsun beni arasın istiyorum. Sürekli onu rüyalarımın çekiyorum, duygularımın ona sesleniyorum, bu sefer onun bana gelmesini istiyorum. Böylece bunun sadece benim hayalim olmadığını, bu arzunun karşılıklı olduğunu anlayabilirim.

Öyle olduğunu biliyorum. Hiç

şüphem yok. Ama bunu bana

göstermesini istiyorum.

Alnımızı birbirine yaklaştırıp gözlerimi

kapatıyorum. Belki de kendimi kaptırıyorum.

Yavaş, titrek bir nefes dudaklarından kaçıyor, nefesi öpmemi istediğim yeri okşuyor. "Bunu yapamayız."

Kalbim batıyor, kanım donuyor.

Ama sözünü bitirmemişti. "Gökyüzünde. Şu anda." Sözleri kesik kesik. Keskin. Düzensiz nefesler arasında çıkıyor.

İçimde umut kıvılcımları çıkıyor. Gözlerini tekrar görebilecek kadar geri çekiliyorum. "Şu anda mı? Ne demek şu anda?"

Ağız köşeleri baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ellerinin dokunuşuna alışmış olsaydım, kendimi kontrol edebilirdim. Ama uçarken seni öpemem. Sana çok uzun süre dokunamam ya da senin dokunmana izin veremem. Aşağıya çakılırız."

Alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Beni asla düşürmeyeceğini söylemiştin." "İşte bu yüzden iniş yapıyoruz."

Hazırlanamadan Thorne'un kanatları durdu ve düşmeye başladık. Çığlık attım ve kollarımı bir kez daha boynuna doladım. Göğsü benimkine çarparak kahkahalarla gürlledi. İvmemiz değişti, hız kazandık. Kısa süre sonra çığlık atmak yerine onunla birlikte gülmeye başladım, midemin çukurlaşmasının verdiği heyecanı içime çekerek, hala arzu ile titreyerek, hala o öpücüğü arzulayarak.

Bu sefer, çevremizden gözlerimi ayırmaya çalışmıyorum. Her şeyi içime çekiyorum. Gökyüzü, daldıkça solan renkli dallar, bize doğru yükselen yer. Kısa süre sonra malikanenin silueti görünüyor, ama Thorne oraya ulaşmadan önce yavaşlıyor. Kanatları havayı daha yavaş, daha ağır çırpıyor ve gölün yanındaki yemyeşil çimlere süzülüyor. Ayakları

toprağa zarifçe değiyor. Ben ise bacaklarımı ondan ayırmak için çok daha fazla çaba sarf ediyorum.

Dengemi bulup ayaklarımın üstüne basınca, Thorne elimi tutar ve beni gölün kıyısındaki çardaklara doğru götürür. Orayı önceki günkü yolculuğumuzdan hatırlıyorum. O zaman sadece uzaktan görmüştüm, ama şimdi sarmaşıklarla kaplı beyaz ahşap yapının içine giriyorum. Kubbeli tavanı parlak yeşil böcekler tarafından aydınlatılıyor. Ya da belki de periler. Başımın üstünde uçup duruyorlar, ben çatıya adımımı attığımda gölün kenarına doğru uçuyorlar. İçeride iki hasır sandalye ve bir şezlong var, her yer yumuşacık yastıklarla kaplı. Gölün hafif dalgalarının sesi, cırcır böceklerinin ve çimlerin üzerinde ve ormanın içinde dolaşan diğer gece hayvanlarının cıvıltıları eşliğinde büyüleyici bir ninni oluşturuyor.

"Burası çok güzel," diyorum ve Thorne'a dönerek.

O, çardak dışında duruyor, elleri çatının dış kirişine dayalı. Kanatları ve boynuzları yok ve bir yanım o güzel kanatların gizlenmiş olduğunu görmekten hayal kırıklığına uğrasa da, sanırım artık ihtiyaç duymadığında seelie formunu ortadan kaldırmaya alışık. Gözlerim geniş göğsünde dolaşıyor, keskin nefesleriyle birlikte kasları geriliyor. Bakışlarımı pantolonunun düşük beline, kalçalarının arasındaki baştan çıkarıcı V şekline indiriyorum. Onun güzelliği, baştan çıkarıcı cazibesi beni bir kez daha büyülemiş.

Ama neden bana yaklaşıyor? Neden hala çardak dışında duruyor?

Karanlık bakışları benimkilere kilitlenmiş ve gözlerinde avcı bir şey var. Keşfetmek istediğim karanlık ve heyecan verici bir şey. Ondan ortaya çıkarmak istediğim bir şey.

"Briony." Adımın sesi gölün dalgalarının ve esintinin hıştırtısıyla karışıyor. Neredeyse titriyorum. "Beni istiyor musun?"

"Orada belli değil miydi?" diyorum.

Cevap vermez, sadece yüzümü, omuzlarımı, hala geceliğimin kaydığı yerden çıplak kalan omuzlarımı, sonra da çoraplı bacaklarımı inceler. Ön kollarındaki damarlar, sanki tavan kirişini tüm gücüyle sıkıyormuş gibi gerilir. Bu, kulağına öptüğümde sandalyeye yaptığını hatırlatır.

"Neden tereddüt ediyorsun?" diye soruyorum. Gerisini söylemek istemiyorum ama sormak zorundayım. "Nişanım yüzünden mi?"

Bir elini tavan kirişinden indirip çenesinin üzerinde gezdirir. Parmak uçlarının alt dudağını okşarken izini takip ederim, o eli dilimle değiştirebilmeyi dilerim. Konuştuğunda sesi

boğuk. Kısık. Midemi sıkıştıran bir ses tonu. "İyi bir erkek, arzuladığı kadının başka biriyle nişanlı olduğunu önemser. O kadının o kişiyle evlenmeye hazır olduğunu. Onurlu bir erkek, kadının diğer kişiyle bağları tamamen kopana kadar ona dokunmayı reddeder."

Kalbim hızla atmaya başlıyor. Benden bunu isteyecek mi? Anlaşmamızı bozup Monty Phillips ile olan istenmeyen nişanlılığımı sonsuza dek sona erdirmeyi isteyecek mi? Bu düşünce omuzlarımdan bir yük kalkıyor.

"Ama," diyor Thorne, baştan çıkarıcı gülümsemesi geri dönerek, "Ben ne iyi ne de onurluyum. Bana vermek istediğin her şeyi alacağım. Geçici olsa bile. Geçici. Çalınmış. Eğer istediğin buysa. Eğer beni gerçekten istiyorsan, söyle ve ben kendimi sana vereceğim, istediğin şekilde."

"Seni istiyorum," diyorum tereddüt etmeden. Vücudum inancımınla titriyor. Yukarıdaki yıldızlar, onu istiyorum. Benim olan biri. Benim seçimim. Benim arzum. Anlaşmalar, lanetler ve aile rekabetleri bir yana, onu istiyorum. Fıncım, kötü adamım, dans partnerim, arkadaşım, düşmanım. Hepsisi. *Onu* istiyorum. "Sana ihtiyacım var, Thorne."

Diğer elini de tavan kirişinden çekiyor. Birkaç uzun adımda bana ulaşıyor, bir eli başımın arkasında, diğeri belimde. Dudaklarını dudaklarıma sert ve istekli bir şekilde bastırırken ona çarpıyorum. Başımı eğerek öpücüğün derinleşmesine izin veriyorum. Dudaklarımı aralıyorum ve dilinin benimkini açgözlü ve arayış içinde okşadığını hissediyorum. Beni öptüğünü hissedince bacaklarım titrer — *sonunda* beni öptüğünü — ve ağırlığımı ona veririm, beni desteklemesine, kaldırmasına ve çardaktaki minderlerle kaplı zemine yatırmasına izin veririm.

Sırtım minderlerden birine yerleşir ve Thorne üzerime eğilir, geceliğimin kenarını yukarı çekerek bacaklarımın arasına girebilmek için yer açar. Bacaklarımı onun beline doladım, tıpkı gökyüzünde yaptığım gibi. Dudakları benimkilerden ayrıldı ve yanağımdan, çenemden geçerek bu sefer alaycı bir hareket gibi gelmedi. Bu sefer sadece öpücüğümüzün bir uzantısıydı, aramızda yanan tutkuyu gösteren bir örnekti.

Ağzı, geceliğimin açıkta bıraktığı her santimetreyi boyuyor ve göğüslerime ulaştığında, geceliğimi aşağı çekerek her birini dilinin ucuyla selamlıyor. Sonra bir kez daha aşağı inerek karnımı serbest bırakıyor. Her öpücükte sırtımı kavrarken, geceliğimi tamamen aşağı çekince kalçalarımı da kavırıyorum.

Daha aşağı iner, jartiyerimin üzerine öpücükler serpiştirir, sonra oraplarımın üstündeki dantele geçer. Parmaklarıyla jartiyeri çıkarır ve çoraplarımı bir bacağımdan, sonra diğerinden aşağıya doğru indirir, ortaya çıkan her santimi bir öpücükle doldurur. Sonra jartiyerimi ve ipek i amaşırımı da çıkarır. Onun önünde tamamen çıplak yatairken kalbim göğsümde çarpıyor. Topuklarının zerine oturur, gözleri üzerimde dolaşır. "Muhteşemsin, Briony Rose."

Yastıktan kendimi kaldırıp önünde dizlerimin üzerine kyorum. Ellerimi göğsüne götürüp, parmak ularımla dövmeli pul desenlerin üzerinde gezdirirken, aniden kendimi utangaç hissediyorum. Bu, daha önce yaptığımız her şeyden çok farklı, *o tek rüyada* bile. O zaman dokunmayı reddetmiştik, sadece birbirimizin ellerini izlemiştik. Ama şimdi o, altımda sağlam bir şekilde duruyor. Gerçek. Birbirimizi tanıyoruz — iyi yanlarımızı, kötü yanlarımızı, geçmişimizi, kimliklerimizi — ve hala birbirimizin dokunuşundan zevk alıyoruz.

Bir inilti göğsünden yükseldi, bir elimi göğsünün nnden aşağı kaydıldım, sonra pantolonuna baskı yapan uzunluğu avulayana kadar indirdim. Yaklaşarak dudaklarımı dudaklarına bastıldım, bir inilti daha yakaladım. Dilini içime sokarken bir eli sırtımı okşadı, diğer belime, sonra göğsüme çıktı ve başparmağıyla meme ucumu okşadı. Ağzına nefes nefese, elimi pantolonunun beline kaydırıyorum. O geriye yaslanıyor, bacakları altımda, ben de kalçalarının üzerinde oturur pozisyona geçene kadar pozisyonunu değiştiriyor.

Birlikte pantolonunu aşağı çekiyoruz ve sonunda onu tamamen serbest bırakıyoruz. O dik otururken, ben ağrıyan merkezimi onun üzerine kaydırıyorum ve o beni doldururken nefes nefese kalıyorum. Duruyoruz ve o dudaklarıma uzun, nazık bir öpücük basıyor. "Ciddiydim, Briony," diye fısıldıyor ağzıma. "Senin mükemmel olduğuunu söylediğimde, ciddiydim. Kavgada ediyor ya da sevişiyor olsak da, taşlar, sen mkemmelisin. Sen her şeydin. Tam olarak olduğu gibi. Seni seviyorum..."

O kelimeyle kalbim sıçradı.

"Senin her şeyini seviyorum," diyor, yumuşakça, yavaşça. "Tartışmanı seviyorum. Glşn seviyorum. Beni nefret edişini bile seviyorum."

"Senden nefret etmiyorum,"

diye fısıldıyorum. "Ve bunu seviyorum."

Göğsümdeki sıcaklık tamamen yayılıyor. Ağzımı açıyorum, ama onun kadar cesur değilim. Kalbimdekileri kelimelere dökmeye hazır değilim. Ona, onun her şeyini sevdiğimi söylemek istiyorum. Beni incitmesini sevmiyorum, ama hatalarını kabul etmesini seviyorum. Onun için sorumluluk almasını

, en karanlık eylemlerini haklı çıkarmaya çalışmadan. Beni önemsemesini seviyorum. Beni korumasını seviyorum. Düşman olmamız gerekirken bana karşı bu duyguları beslemesini seviyorum.

Ama kendimi bu kelimeleri söylemeye ikna edemiyorum ve o da benden istemiyor. Benden de aynı şeyi söylememi istemiyor. Onun bu yönünü de seviyorum. Bunun yerine, tüm karmaşık duygularımı başka bir öpücüğe döküyorum. Sonunda tekrar hareket etmeye başlıyoruz. Kalçalarımı sallıyorum ve o da benimle birlikte hareket ediyor, içimi daha da dolduruyor, içimde ve dışımda bir ateş yakıyor. Beni kendine sıkıca çekiyor, yüzünü boynuma gömüyor. Başımı geriye atıp gözlerimi yarı açık bırakınca, ecstasy beni sarar. Bir an için, başımın üstünde çardak tavanını değil, pembe, yeşil, mavi ve mor çizgilerle kaplı mürekkep siyahı bir gökyüzü gördüğümde şaşıyorum.

Neler olduğunu biliyorum — bizim uyarılmamız benim büyümü besliyor — ve bu beni durdurmuyor. Aksine, arzum iki katına çıkıyor. Üç katına. Thorne de bunu hissediyor gibi. Rüyalarımın dünyasında vals yapıyoruz, vücutlarımız birbirine uyum içinde kıvrılıyor. Zevk gittikçe artıyor, daha da yükseliyor ve illüzyonum daha da parlaklaşıyor. Dalgalı renkli dallar artık üzerimizde süzülüyor, etrafımızda dans ediyor, çıplak tenimizde dans ediyor, Thorne'un güzel gözlerinde yansıyor.

Dudakları son bir iniltiyle açılıyor ve ben onu bir öpücükle yutuyorum, benim boşalmam onunkiyle birleşiyor. Zevkin son izleri aramızda dalgalanıyor, bedenlerimizin etrafında akan renkler gibi. Ve biz hareketsiz ve bitkin düştükten sonra bile, rüya manzarası kaybolmuyor. Kalbimin sıcaklığı, ruhumu dolduran duygular kadar parlak kalıyor.

THORNE

Briony'nin rüya manzarası en az on dakika boyunca etrafımızda kalır, sonra kaybolur. Vücudumda tek bir giysi parçası bile yok, cep saati de yok, zamanın geçişini dakikalarla değil, kalp atışlarıyla sayıyorum. Bildiğim kadarıyla bir saat geçti ve çok kısa geldi.

Zevkimizin ardından, yastıkları yeniden düzenleyip, salonun kenarına dayayarak geçici bir koltuk oluşturduk. İkimizin de salona ya da sandalyelere oturmak için gücü yoktu, bu yüzden ben yastıklara yarı dik bir şekilde yaslandım ve Briony sırtını göğsüme dayayarak başının üst kısmını çenemin altına koydu.

Derin bir nefes alıp onu içime çekiyorum. Terden ıslanmış teni ve dağ havası kokuyor, belki de tatlı ve çiçeksi bir koku da var. Bu koku, paylaştığımız rüyalarda hep eksik olan bir kokuydu, ama şimdi tüm duyularımı dolduruyor. *O*, tüm duyularımı dolduruyor. Bana değen teninin hissi, saçlarının yumuşaklığı, nefesinin sesi, sert nefes alıp vermenin ardından artık yumuşayan, ondan aldığım baştan çıkarıcı inlemeler ve inilti. Onun burada olduğuna inanamıyorum.

Böyle.

Benimle.

Bunca zamandır kendimi tuttum. Ailelerimiz yüzünden. Monty yüzünden. Ve en çok da, onu hak etmediğim için. Ama birbirimize değer verilmeyi hak ettiğimizi konuştuktan ve o, bu ilkenin benim için de geçerli olduğunu kabul etmem için beni zorladıktan sonra, ona direnme kararlılığım çöktü. Ve o beni istediğini söylediğinde. Bana ihtiyacı olduğunu söylediğinde.

Bu anı hatırlayınca ona karşı sertleşiyorum. O sözleri söylerkenki hali, dolgun dudakları aralanmış, göğsü inip kalkıyor, geceliği omuzlarından kayıyor...

Göğsümde, neredeyse bir hırıltı gibi bir ses yankılanıyor, ama sadece boğazımı temizliyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Briony başını eğip gözlerime bakıyor. Dudaklarım aptalca bir gülümsemeye kıvrılıyor. Bana öyle bakarken nasıl gülümsemem ki? Hiçbir düşmanlık yok, sadece en tatlı alaycılık var.

"Burası neresi?" diye sordu. "Gizli sevişme yuvası mı?"

Buraya baştan çıkarmaya çalıştığın tüm kadınları mı getiriyorsun?"

Sözleri kayıtsız geliyor ama çenesinde keskin bir açı, gözlerinde hafif bir daralma var. Acaba... başka sevgililerim olup olmadığını

Başka sevgilin olup olmadığını mı anlamaya çalışıyor? Ona dürüstçe cevap verebilirdim, ama bunun neresi eğlenceli olurdu ki?

"Denemek mi diyorsun? Ben buraya getirdiğim her kadını yüzde yüz başarıyla baştan çıkardım."

Burun delikleri genişledi. Öfkeyle oturmaya başladı ama ben belini kavrayıp onu yerinde sabitledim. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım, "Çünkü buraya getirdiğim tek kadın sensin, Briony Rose."

O kaskatı kesilir, sonra tekrar bana yaslanır. Kollarımı belinde tutarak, bir elimle karnının yumuşak kıvrımları üzerinde daireler çizmeye başlarım. Dokunuşumla cildi tüyler ürperir. "Neden benimle böyle dalga geçiyorsun?"

Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Neden yapmayayım? Sırf vücuduna sahip oldum diye artık öfkeni istemediğimi mi sanıyorsun? Seni nefret ettiğin için sevdiğimi söylerken ciddiydim. O nefret nefret olmasa bile. Sadece güzel öfkenizin bir kıvılcımı olsa bile. Bana yönelttiğin her öfkeyi hala hazine gibi saklayacağım."

"İyi, çünkü sana karşı bolca öfkem var... beni kızdırdığında." Son cümleyi aceleyle ekliyor, bu da ilk cümlemin yalan olma ihtimalini gösteriyor. "Peki burası *gerçekte* ne?"

"Ben küçükken burası daha çok oyun eviydi," diye açıklıyorum. "Babam ve Alina, yalnız kalmam gerektiğinde kaçabileceğim bir yer olarak bana hediye etmişlerdi. Sihir gücümün alevlendiğini hissettiğimde ve dönüşmem gerektiğinde buraya gelirdim. Küçük bir çocukken bu sık sık olurdu, özellikle de duygularım beni ele geçirdiğinde. Keder. Özlem. Sadece ergenlikten çıkmak. Eskiden dışarıyı perdeler kaplıyordu, böylece malikanede kimse beni görmeden güvenle dönüşebiliyordum. Hala aynı amaçla kullanıyorum, çünkü hizmetçiler artık burayı kaçınmaya alıştı. Uçmak istediğimde önce buraya gelip malikaneden uzağa dönüyorum."

Kafasını tekrar bana doğru çevirip baktı. "Ama bu gece malikanede dönüşmüşsün."

Ona gülümsedim. "Evet, ama acil bir durumdu."

"Acil durum mu?" diye alaycı bir şekilde tekrarlar. "Benim üzgün olmam acil durum muydu?"

"Öyleydi, ve seni önce buraya getirirsem fikrini değiştireceğini biliyordum. Seni oraya benimle birlikte götürmenin tek yolu, seni odandan kaçırmaktı. Ama haklıydım, değil mi? Buna değdi."

"Evet," diye fısıldadı, kolunu arkasına atıp boynumu okşadı. "Manzara için değil, başka nedenlerden dolayı."

Göğsüm o kadar yumuşak ve parlak bir hisle çarpıyor ki, neredeyse acı veriyor. Onu ters çevirip göğüslerimizi birbirine değdirip tekrar öpmek istiyorum. Kendimi ona gömmek ve onu zevkten inlemek istiyorum.

Ama hala kendimi tutuyorum. Kendimi kaptıramayacağımı biliyorum. Bu anı, aramızdaki bu şeyi, her ne ise, çok fazla sevemeyeceğimi biliyorum. Engeller hala var. Anlaşmamız. Ailelerimiz. Onun düğünü.

Öfke içimi kaplıyor, kaslarımı gerginleştiriyor. Yumruklarımı sıkarken fark ediyorum, ellerimi gevşetmeye zorluyorum, parmaklarımı Briony'nin karnının üzerine bir kez daha yaymaya zorluyorum ve cildinde daireler çizmeye devam ediyorum.

O titriyor. "Sen, senin seelie olmayan halini gören çok az kişiden biri olduğumu söyledin. Bu doğru mu? Gerçekten gerçeği bilen hiç arkadaşın yok mu? Peki ya... sevgililer?"

Sesindeki tereddüt dudaklarımı alaycı bir şekilde kıvrır. Romantik maceralarımla gerçekten ilgileniyor. Sanırım önceki cevabım merakını gidermeye yetmemişti. Bu sefer alay etmeden cevap veriyorum.

"Şu anda sevgilim yok, Briony, ve bundan önce yaşadığım tüm ilişkiler kısa sürdü. Geçmişim hakkında yalan söylemek hiç içime sinmedi, özellikle de o günün geleceğini bildiğim için – beş yıl ya da yüz yıl sonra ailemin uyanacağı ve kimliklerimi birleştirmek zorunda kalacağım günün geleceğini bildiğim için. Olmadığım biri için sevilmek istemedim ve sırrımı açığa çıkaracak kadar kimseye güvenmedim. Sonuç olarak, geçmişteki hiçbir sevgilim hakkımdaki gerçeği bilmedi."

"Çok yalnız hissetmiş olmalısın."

"Öyleydi, özellikle babam öldükten sonra, gerçeği sadece Trentas biliyordu."

"Morgana'nın müttefiki olan ejderha, değil mi? Herkesin senin gerçek baban olduğunu düşündüğü peri?"

"Evet, ama artık onu pek görmüyorum." İçimde bir korku oluşuyor. Ona söylemem gereken bir şey var, ama bu anın tatlılığını bozacağından korkuyorum. Yine de söylemeliyim. "Lanet kırıldıktan sonra bu değişecek. Trentas'ı tekrar göreceğim ve... sen de göreceksin."

Başını eğip bana sorgulayan bir bakış attı.

Bir nefes veriyorum. "Kazanma şansı olduğunu öğrenir öğrenmez, babanın tahtına meydan okumak isteyecektir. Ve ben... ona bunun ne zaman olacağını söyledim. Anlaşmamızı yaptıktan sonra ona bir mektup gönderdim ve

Monty Phillips ile evlendikten sonra babanla mücadele etme şansı olacağını söyledim."

Kalbim suçluluk ve korkuyla dolu her atışında, onun cevabını beklerken. Benden uzaklaşacak mı? Giysilerini kapıp tek başına malikaneye geri dönecek mi? Bütün bunların bir hata olduğunu mu söyleyecek?

Yüzümü incelerken ifadesi okunamaz. Sonunda bakışlarını tekrar öne çevirir. Dik oturup uzaklaşmasını beklerim, ama o yerine bana daha da yaslanır. "Mantıklı," der, sesinde hayal kırıklığı olmasa da bir teslimiyet vardır. "Bu anlaşmamızın önemli bir parçası. Görevimiz hem senin ailene hem de benim aileme fayda sağlamalı. Morgana'nın müttefiki olarak, bu Trentas için de geçerli. Elbette ona da söyledin."

Kollarımı beline daha sıkı sararak onu göğsüme çekiyorum. Ona üzgün olduğumu, aramızda bıçak gibi duran, başkaları tarafından kullanılıp bize de aktarılan bu ayrılıktan nefret ettiğimi söylemek istiyorum. Ama birbirimize gösterdiğimiz şeffaflık karşısında özür dilemek yetersiz geliyor. Gerçek şu ki, Trentas'a mektubu gönderdiğimde üzgün değildim. Suçluydum, evet, ama Trentas'tan daha fazla bilgi sakladığım için de aynı derecede suçlu hissediyordum. Ve şimdi bile, Briony'ye olan hislerim her kalp atışında büyüyor, Trentas'a olan sadakatimi geride bırakıyor olsa da, Seelie Ay Sarayı tahtına yeni bir hükümdarın daha uygun olacağına inanıyorum.

Kalbimin derinliklerinde, Horus Briar'a karşıyım. İnsanları ve seelie fae'leri ihmal etmesine karşıyım. Katakompları ve ailemi yakma planına karşıyım.

Briony'nin babasına karşıyım.

Onun kabul edilmek için bu kadar çabaladığı aileye karşıyım.

Aşağıdaki taşlar, neden böyle olmak zorunda? Neden *Briony* ve *Thorne* da *Rosaline* ve *Vintarys* olmak zorunda? Neden biz Briars ve Lemurias olmak zorundayız? Eğer ailelerimiz bizi bu şekilde görseydi, birbirimizi öpecek, sevişecek, sarılacak kadar sevdiğimizi bilselerdi... ne yaparlardı? Briony'nin ailesi ne yapardı? Ona kızarmıydı? Onu reddeder miydi?

Gerçek kalbimi parçalarken kanım donuyor.

Bunu *asla* bilmemeliler.

"Bir keresinde, babanın son arzusunu yerine getirmeyeceğinden bahsetmiştin," diyor Briony, beni hoş olmayan düşüncelerimden uyandırarak. Babamın ölümü de daha iyi bir konu değil tabii. "Bununla ne demek istemiştin?"

Onun sorusuna cevap verip vermemeyi düşünürken kaslarım gerildi. Bunu ona itiraf ettiğimi bile hatırlamıyorum...

Hayır, hatırladım. Malikanemize giderken kısaca bahsetmiştim.

Bana acımamanı söylemiştim. Eğer acınacak bir durumda olsaydım, aileden intikam almazdım. Babamın son arzusunu yerine getirirdim.

"Söylemek zorunda değilsin," dedi hızlıca. "Sadece... bunu, ilgilenilmeye layık olmadığını düşünmenin bir nedeni olarak görüyormuşsun gibi geldi. Bu gece balkonda konuştuktan sonra, ben... sadece bilmek istiyorum."

Başımı eğip yüzümü saçlarına gömdüm. "Altı ay önceydi, katakompları yok etme girişiminin hemen ardından."

Briony kollarımda sertleşir. Ben deneme diyorum ama o, *senin ailenin* denemesi olduğunu biliyor.

"Babam o sıralar hastalandı. Hasta olduğunu biliyordum, ama ölecek kadar hasta olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden kendi sorunlarıma odaklandım. Öfkeyle doluydu, intikam almak istiyordum, gömülü ailemi korumak için çaresizdim. Bana intikam almayacağıma söz vermemi istediğinde, bunun son konuşmamız olacağını bilmeden reddettim."

Kollarımda hareket ederek, yüzümü görebilmek için yanıma uzandı. Bir elini göğsüme koydu ve parmak uçlarıyla köprücük kemiğimi okşayarak dövmelemlerimi izledi.

"O öldükten sonra, benden istediği şeyin son isteği olduğunu anladım ve daha da öfkelen dim. Kendime, senin ailene... O zaman, babamın son günlerinde ona verdiğim acının buna değdiğini kanıtlamak için intikam almaya karar verdim."

Midem bulanıyor. Bu sözleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Kendime bile itiraf etmemiştim, ama doğru ydu.

Briony kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekerek yumuşak bir öpücük verdi. Dudaklarının baskısı ruhuma merhem gibi geldi, hiç bırakmak istemediğim bir merhem. İkimizin de yan yatacak şekilde vücutlarımızı çevirdim, kollarımızı birbirimize doladık. Öpücüğümüzü bitirdi ama alnını alnıma yapıştırdı. Böyle yatarken, öpüşmeden, çıplak vücutlarımız seks için değil rahatlık için birbirine dolanmış, aramızda gerçekler havada asılı dururken, bu herhangi bir erotik eylemden daha samimi geliyor. Sanki beni bir anda hem parçalayacak hem de iyileştirecekmiş gibi.

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımı ısıtan nefesinin tadını çıkarıyorum. "En sevdiğin baleden bahset bana."

Hafifçe kıkırdar. "Neden? Sana defalarca anlattım. Artık seninle ilgili rüyalarımı paylaştığımı bildiğime göre, beni defalarca dinlemediğini iddia edemezsin."

"Sesini seviyorum. Sevdğin bir şeyden bahsederken gülümsemeni seviyorum. Hala seviyorum, beni mutlu et."

O da pes eder ve manastırdan ilk kez ayrılışını, ilk kez baleye gitmesini, Lumenas şehrinde kaldığı günleri ve diğer dans türlerini keşfetmek için kaldığı yerden kaçtığı günleri anlatmaya başlar. Dans hakkında konuşurkenki sesi dünyadaki en güzel şey, neredeyse ellerimin altındaki hamurun verdiği his kadar rahatlatıcı. Şeker kokusu. Briony Rose bir şekerleme, bir bıçak ve bir güzellik hepsi bir arada ve onu yutmaktan başka bir şey istemiyorum. Tatlılığı ve keskin kenarları. Her şeyi.

Neşeli gevezeliklerini bitirir ve sessizliğe bürünürüz. Gözlerimi kapatır, ne kadar zamandır burada olduğumuzu veya şafak sökmeden malikaneye dönmemiz gerektiğini düşünmemeye çalışırım.

"Tekrar dans etmek istiyorum," diyor Briony, yüzünü göğsüme gömerek boğuk bir sesle. "Uzun zamandır ailemle tanışmayı hayal ettim. Onların üst sınıf vatandaşlar olduğunu hayal ettim, bu da benim sosyeteye giriş yapacağım anlamına gelirdi. Zarif özel balo salonlarında, hatta halka açık salonlarda danslara katılacaktım. Ama bunun yerine, ailemin varlığından haberdar bile olmadan elim bir adama satıldı, hem de dans etmeyi hiç sevmeyen bir adama."

Monty'den bahsetmesi göğsümü sıkıştırıyor. Saçlarının arkasını okşuyorum. "Gelecekte hala dans edebilirsin Briony. Evli kadınlar, kocaları olmayan erkeklerin dans tekliflerini kabul edebilirler. Aslında bu, toplumda normal bir şeydir. Bir prenses ve aristokratın karısı olarak, saygın kişileri dans ederek onurlandırman beklenecektir." Bunu sesimde sertlik olmadan söylemeye çalışıyorum, ama işe yaradığından emin değilim.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Geri çekilip, gözlerime bakmasını sağladım. Konuşmadan önce zorlukla yutkundum. "Ve... ve sen de bana sahip olacaksın. İster baloda çaldığımız bir dans olsun, ister ailelerimizin onaylamadığı bir maskeli balo, ister güvenli bir rüya aleminde saklanarak olsun. Her zaman seninle dans edeceğim."

Yüzündeki ifade sertleşir, içimde yanan isyankar ateşle aynıdır. Az önce söylediğim her kelimedenden nefret ediyorum, keskin bir ayrımın iki tarafında kalacağımız bir gelecekte bahsediyorum. O, başka birinin karısı olacak. O da bundan nefret ediyor mu? Eğer öyleyse, aynı nedenlerden mi?

Sert bakışları yüzünden kaybolur ve gözlerini benden kaçırır. Nazikçe elimi çeker ve bana hüzünlü bir gülümseme verir. "Gidelim

malikaneye dönmeliyiz, değil mi?"

"Evet," diyebiliyorum sadece, kalbim *hayır diye* bağırrsa da. Biraz daha burada kalmalıyız. Belki şafak sökene kadar. Belki hiç ayrılmamalıyız. Belki anlaşmamızı bozmalı ve birbirimizi seçmeliyiz...

Bu sözleri kalbime gömdüm ve onun söylediklerini hatırladım.

Onlar benim ailem.

Onlardan daha önemli hiçbir şey yok benim için.

Ondan beni seçmesini asla isteyemem. Asla.

Giyinmeyi bitirince kanatlı halime dönüşüyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Son bir bencil mutluluk anında, geri dönmek için acele etmiyorum, gereğinden çok daha uzun süre malikanenin üzerinde daireler çizerek, sadece vücudunun sıcaklığını, bana verdiği güveni tadını çıkarıyorum. Sonra alçalmaya başlıyoruz ve onu balkonuna indiriyorum. Sessizce, beni salona açılan kapıya kadar götürür. Sessizce, onu kendime çekip dudaklarına uzun, uzun bir öpücük kondururum. Sessizce, söyleyemediğim gerçeği, dudaklarımızın arasındaki basınçla, dilimin dokunuşuyla aktarırım. Bu, onu sevdiğimi gizlice ifade eder. Düşmanım olması gereken kıza derinden ve tamamen aşık olduğumu.

Ona beni seçmesini asla istemeyeceğim, ama ben onu seçeceğim.

Onu intikamdan, bizi parçalamakla tehdit eden düşmanlıktan, doğduğum andan beri taşıdığım isimden, sadakatle bağlı olmam gereken ailemden bile tercih edeceğimi.

Onu seçeceğim.

Ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım—her şeyi feda edeceğim, kendi kalbimi bile

—onun istediği mutluluğu elde etmesi için.

BRIONY

Ertesi sabah, hiç bu kadar soğuk bir yatak hissetmediğime emin olarak uyandım. Ya da bu kadar boş. Bir kez olsun iyi uyudum, fiziksel olarak tamamen doygun ve duygusal olarak çok dolu olduğum için derin ve rüyasız bir uyku çektim. Dün gece, Thorne odasına dönmeden önce bana bıraktığı tutkulu öpücükle yetinmişim, ama şimdi etrafımda onun yokluğunu hissetmeden duramıyorum. Yalnız uyanmak, onun odamdan hiç ayrılmamasını dilememe neden oluyor. Bütün gece benimle kalmasını dilememe. Ama bu dilek ne kadar derinleşirse, onun neden gitmediğini o kadar iyi hatırlıyorum.

Çünkü birlikte böyle görülmemeliyiz.

Dahası, *bizim* hiç olmamamız gerekiyordu.

Sırt üstü dönüp kalbimin üzerine elimi bastırıyorum, pişmanlık ya da utanç arıyorum. Dün gece yaptığımız şeyin sadece bir kaçamak olduğunu, aramızda biriken gerilimin doğal bir sonucu, arzu ve nefretin zehirli bir karışımı olduğunu kendime inandırmaya çalışıyorum. Ama kendimi buna inandırmaya çalıştıkça, bunun doğru olmadığına daha da ikna oluyorum.

Dün gece bir hata değildi. Ya da bedenlerimizin yüzeysel bir buluşması. Beni onun kollarına iten sadece öfke ya da zevk değildi.

Oydi.

Thorne.

Dün gece hissettiğim o yatıştırıcı sıcaklık yine üzerime çöküyor ve onu yeniden özlediğimi fark ediyorum. Ama bu hoş duyguların altında, ne yapacağımı bilmediğim daha karanlık duygular var. Thorne'un arkadaşıyla evlenmem gerektiğini hatırlatan duygular.

Öfke içimi kaplıyor, kanımı kaynatıyor ve beni yataktan fırlatıyor. Yumuşak ahşap zeminde ayaklarımla gürültü yapmak için bir bahane uydurmak amacıyla gardırobumun önüne yürüyorum. Giysilerimi giyinmek de öfkemi biraz yatıştırıyor. Minka normalde bu konuda bana yardım eder, ama henüz beni uyandırmaya gelmedi. Onun dış odadan içeri girdiğini duyduğumda, krem rengi, kuzu budu kollu bir bluz ve adaçayı yeşili bir etek giymişim. Yaklaşan ayak seslerinin Minka'nın olduğunu bilmeme rağmen, kalp atışlarımla hızlanmasını ve odama giren kişinin Thorne olduğunu umut etmeyi engelleyemiyorum.

Hanımefendinin hizmetçisi yatak odama girdiğinde hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. Seelie formunda, ama insanımsı görünüşünde bile bıyıkları var ve şu anda onaylamadığının işareti olarak titriyorlar. "Beni beklemeden giyinmişsin."

"Üzgünüm," diyorum, ona zoraki bir gülümseme atarak. "Erken uyandım ve boş durmaya dayanamadım. Saçıma yapmama yardım eder misin?"

Gülümser ve beni makyaj masasına kadar takip eder. Ben sandalyeye otururken o fırçayı alır ve saçlarımı taramaya başlar. Aynada, fırça bir düğüm takıldığında kehribar rengi gözlerinin büyüdüğünü görürüm. "Saçınıza ne oldu Bayan Rose? Berbat olmuş. Dün gece bu kadar karışık değildi."

Yüzümün kanı çekildi. "Oh! Ben..." Kahretsin, yalan söyleyemem. Gece geç saatlerde uçuğumu ya da altın rengi saçlarımı düğümleyen sevişmeyi itiraf edemem. "Dün gece balkona çıktım. Rüzgar saçlarımı dağıttı."

İşte. İki doğru cümle.

"Bu durumda kedimin pençeleri işe yarayabilir. Belki de bu düğümleri kesip çıkarmalıyız." Kıkırdar ama yüzü asılır. "Sadece şaka yapıyorum, Majesteleri. Seelie formuma çok fazla geçmemeliyim. Uyku büyüsünü bozup saraya döndüğümüzde Seelie formunda kalmam gerekecek."

Kaşlarımı çatarak aynada onun düşmüş yüzünü inceledim. "Ailemin fikrini değiştirme ihtimali var mı? Size ikinci bir şans vermeleri için elimden geleni yapacağım. Kedilikten gerçekten keyif aldığınızı görebiliyorum."

Gülümüyor ama gözlerine kadar ulaşmıyor. "Çok nazıksınız, Bayan Rose."

O saçımı fırçalamaya devam ederken alt dudağımı ısırıyorum. Aklımda bir soru beliriyor. Sonunda soruyorum, "Sarayda çalışmaktan hoşlanıyor musun? Ailem için çalışmaktan? Dönüşmeni yasaklamaları dışında sana iyi davranıyorlar mı?"

"Oh, bana çok iyi maaş veriyorlar," diyor. İyi davranıyorlar yerine iyi *maaş veriyorlar* dediğini fark etmeden edemiyorum. "Ve sarayda çalışmaktan çok keyif alıyorum. Çay ve şarap servisini yapmak çok hoşuma gidiyor. Bu pozisyon çok rağbet görüyor, bu yüzden bir hizmetçi için oldukça zengin sayılırım. Bir lokantada veya restoranda çalışsaydım bu kadarının yarısını bile kazanamazdım."

Saçımı taramaya devam ederken içimde bir rahatsızlık hissediyorum. İşveren olan ailemden hiç bahsetmedi, sadece maaşın kıskanılacak kadar iyi olduğunu söyledi. Dün gece Thorne beni kontrol etmeye gelmeden önceki gibi hissediyorum.

Görünüşe göre Thorne beni neşelendirmeyi başarmış, çünkü ancak şimdi yükümün tüm ağırlığı üzerime çöküyor, zaten kabul ettiğim fedakarlık yüzünden öfkem artıyor.

Ellerimi kucagımda birleştiriyorum ama hemen yumruk yapıyorum.

Minka geri çekildi, şimdi pürüzsüz olan saçlarımın yarısı toka ile tutturulmuş, geri kalanı omuzlarımın etrafında dalgalanıyordu. Thorne'un seçtiği elbiseyi giyip salonda onunla vals yaptığım dans oyununda da saçlarımı aynı şekilde yapmıştı. Bu anı beni gülümsetti. O zamanlar bunu kabul etmek istememiş olabilirim, ama o zaman bile Thorne benim arzuladığım kişiydi. Elbeseye verdiği tepkiyi, dansımızdaki uyumunu çok sevmiştim.

"Bu güzel ayakkabıları ne zaman aldın?"

Dönüp baktığımda Minka gardırobumun önünde çömelmiş, Thorne'un dün gece bana hediye ettiği pembe ipek dans ayakkabılarını inceliyordu.

"Oh. Onlar. Onlar... dans ayakkabıları. Dans etmek için." "Evet, biliyorum, ama ne zaman..."

"Kahvaltımı getirir misin, Minka?" Ona en tatlı gülümsememi gösteririm. "Ve en iyi çayını da?"

Yüzünde heyecan belirir ve terlikleri hemen unuttur. "Tabii ki, Bayan Rose. En iyi çayı yapacağım!" Odamdan çıkıp gider ve ben de ayakkabıları yerden alırım. Thorne'un tatlı jestini bir kez daha hatırlayınca kalbim çarpıyor. Bartleby'de alışveriş yaparken benden habersiz bunları aldığını düşünemiyorum.

Kalbim acıyor, onun odasına koşup kapısını çalmak için artan isteğiyle mücadele ediyorum...

Bu ses, süitimin ana odasından yankılanıyor. Minka'nın dönmesi için henüz çok erken olduğunu fark edince kalbim deli gibi atmaya başlıyor. Üstelik o kapıyı çalmazdı. Heyecanımı, endişemi, umudumu bastırmaya çalışıyorum ama ayakkabıları gardıroba tıkarırken kollarım titriyor. Sonra yatak odamdan koşar adımlarla çıkıp oturma odasından geçerek kapıya doğru koşuyorum.

Thorne. Thorne olmalı. O... Kapıyı açıyorum.

Thorne değil.

Monty.

Sabahki ikinci hayal kırıklığımı çok geniş bir gülümsemeye bastırıyorum. Eminim daha çok alaycı bir gülümseme gibi görünüyor. "Bay Phillips."

"Günaydın prenses," diyor düz bir sesle, bana gülümsemeyle bile uğraşmıyor. Kahverengi pantolon, beyaz gömlek ve krem rengi yelek giymiş, ama her giysisi ya kırıışık ya da düğmeleri düzgün iliklenmemiş. Saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi, ama sanırım her zaman böyledir. Ben başka bir şey söyleyemeden, eşikten içeri girip oturma odama sanki kendi eviymiş gibi giriyor.

Hâlâ açık olan kapının yanında duruyorum, parmaklarım kapı kolunda. "Ne arzu edersiniz?"

"Kapıyı kapatır mısın, Rosey?" Diye sordu ve divana çöktü.

Çenemi sıkıyorum. Hâlâ o takma ismi sevmiyorum. "Hanımımın hizmetçisi kahvaltımı getiriyor. Yalnız kalmamız uygun olmaz."

Kollarını başının arkasına koyarak, çiçek desenli döşemeye daha da yerleşir. "Oyunumuzdan sıkılmadın mı?"

"Sıkıldım demek doğru kelime değil galiba." "Bitirelim."

İlgi duymaya başladım. Oyunu mu bitirmek istiyor? Yoksa *bizi* mi?

"Kazanmana bir puan kaldı," diyor. "Başlangıçta yedi maç oynayacağımızı söylemiştim, ama bir sonraki maçı kazanırsan, başka maç oynamaya gerek kalmaz. Babamın erken döneceği haberini aldım. Sabahın ilk saatlerinde gelecek, o yüzden... oyunu burada bitirelim. Son bir oyunla. Kolay bir galibiyet olacak."

Yavaş ve ağır bir çarpıntı göğsümde yankılanıyor, korku ve umudun ritmi. Kalbimin yarısı, bir maç daha oynamak düşüncesiyle öfkeleniyor. Diğer yarısı ise, buraya bunun için geldiğimi hatırlatıyor. Monty ile evlenmek. Laneti bozmak. Bu maçın galibiyeti onun dediği kadar kolaysa, babasıyla pazarlık yapmak zorunda kalmayacağım. Her şey bitecek. Kazanmış olacağım.

Kaybedeceğim, içimden küçük bir ses diyor ve onunla birlikte Thorne'un yüzü zihnimde canlanıyor.

Hayır, kazanacağım, diye karşı çıkıyorum, ailemin büyülu uykusundan uyanışını, beni gördüklerinde gözlerinin mutluluk gözyaşlarıyla dolduğunu hayal ediyorum. Kahramanları, kurtarıcıları. Lanetlerini bozan, tahtlarını, itibarlarını ve mali durumlarını bir anda kurtaran kız.

Gururumun şişmesini, kararlılığımın güçlenmesini bekliyorum... ama olmuyor.

Yine de dilimi kaplayan kuruluğu yutuyorum ve kendimi konuşmaya zorluyorum. "Tamam. Bir oyun daha."

"Önce," diyor Monty, "kapıyı kapat."

Söylediği gibi yaparken ellerim titriyor. Eğer istemediğim bir şey yapmamı isterse oyuna devam etmeyeceğim konusunda hala kararlıyım, ama... bu gerçekten son olabilir. Thorne ile yaptığım anlaşmanın yerine getirilmesi.

Thorne.

Thorne.

Adı kalbimde yankılanıyor, neredeyse acı veren bir rezonansla.

Kapıyı kilitleyip yavaşça Monty'ye dönüyorum. Kanepede dik oturmuş, dudakları parlak bir gülümsemeyle kıvrılmış. Onu bu kadar sevmesem, onu inanılmaz yakışıklı bulurdum. Kıvrıcık sarı saçları, gülümsediğinde oluşan gamzeleri, haylaz çekiciliği. Ama ne kadar uğraşsam da, onda sadece bir düşman görüyorum.

Bir engel.

Gerçekten istediğim şey ile aramda duran hain bir engel. Korkunç bir gerçeğin farkına varınca titriyorum: O nefret dolu uçurumda yalnız değil. Yanında ailem duruyor.

Kanım donuyor.

Ne zamandan beri ailem bir engel haline geldi? Onlar benim hedefim, mutluluğum, en derin arzum olmalıydılar. Ama eğer onlar aramızdaki engel ise... o zaman diğer tarafta beni ne bekliyor? Onlar değilse, gerçekten istediğim şey nedir? "Son oyunumuzu oynayalım," diyor Monty, beni düşüncelerimden çekerek. Dizine vuruyor. "Kucağıma otur ve dün Thorne'a öptüğün gibi beni öp."

"

Onun sözlerini sindirirken birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Thorne'u öptüğüm gibi.

Aklım, sevişmemizin görüntüleri ile doluyor. O'nun bunu kastetmediğini anlamadan önce midem bir anda boşalıyor. O, galerideki öpüşme oyunundan bahsediyor.

Nabzım sakinleşir. "Sen benim... seni öpmemi istiyorsun."

O başını sallar. "Dudaklarından, tabii ki, Thorne'u öptüğün gibi değil. Bugün izlemek değil, katılmak istiyorum. Şimdi bunun neden kolay bir zafer olduğunu anlıyorsun. Seni öpmek, oyunda otomatik olarak senin zaferini garantileyecek."

Korku. Umut. Korku. Umut. İki duygu birden alevlenerek midemde iğrenç bir zehir gibi birbirine karışıyor. Tereddütle bir adım geri atıyorum. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

Elini kaldırır. "Sana yemin ederim, eğer şimdi beni öpersen, dudaklarından, dün oyunumuzda gösterdiğin tutkunun bir parçasını bile gösterirsen, seninle evlenirim. Düğünümüzün

planlandığı gibi gerçekleşmesini sağlayacağım. Hemen Sandalwood Malikanesi'ne gidip düğün hazırlıklarını tamamlayacağız. Babam döndüğünde onu karşılayacağız ve ona yeni bir sözleşme hazırlatacağım. Babanın iznine gerek yok, sadece senin iznin yeterli. Altı gün sonra şapelde düğünümüz olacak ve sen bu kadar uğraştığın evliliğe kavuşacaksın."

Yüzünü inceleyerek, samimi olmadığına dair herhangi bir işaret arıyorum. "Neden bunu bu kadar kolaylaştırıyorsun? Bu oyun senin fikrindi."

"Sana söyledim, sıkıldım. Ayrıca, sana aşık olduğuma inanmak o kadar zor mu?" Göz kırpı.

"Evet," diyorum.

"Bu konuda haklısın. Sana aşık olmadım, ama bu oyunu oynamaktan bıktım. Hadi gel. Hak ettiğin zaferi al."

Kalp atışlarımın ağırlığıyla, yükümle, fedakarlığımla, umudumla vücudum titriyor. Tek yapmam gereken onu öpmek ve onunla evliliğim güvende olacak. Ailemin kurtuluşu garanti olacak, uyku büyüünden borçlarına ve itibarlarına kadar her şey.

Bunu ben planladım.

Bu pazarlığın şartlarını ben belirledim.

Thorne'u bu plana katılmaya zorladım.

Hedeflediğimiz her şey elimizin altında. Tek yapmam gereken kalbimi, elimi, geleceğimi feda etmek ve sevmediğim bir adamla evlenmek. Tek yapmam gereken ailemi seçmek. Hayatım boyunca özlediğim ailemi.

Tek yapmam gereken kendimi

seçmemek. İhtiyaçlarımı.

Kalbim.

"Hayır." Bu kelime neredeyse şiddetli bir coşkuyla dudaklarımdan dökülüyor.

Monty utangaç bir şekilde başını eğdi. "Neden? Benimle evlenmek istemiyor musun?"

"İstemiyorum."

Bana alaycı bir ifadeyle bakar. "Dur tahmin edeyim. Başka birine aşıksın, değil mi?"

Aşk kelimesi kalbimi çarpıtıyor. Sanki onun ortaya çıkarmaya çalıştığı gerçeği saklayabilecekmiş gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Duygularım seni ilgilendirmez, çünkü seni ilgilendirmiyor."

Kafasını geriye atarak kahkahayı patlattı. Omuzları rahatlamış gibi çöktü. "Aferin kızım," diye fısıldadı.

Ona gözlerimi kırıştıtarak, duruşunda aniden ortaya çıkan rahatlığı fark ettim. Normalde tembel ve umursamaz görünen, yapmacık bir yüz ifadesinin yerini, şimdi çok daha az zorlama bir ifade almıştı. Gözlerimi kısarak, "Bu da başka bir oyun mu?" diye sordum.

"Gerçek oyun," der, divandan kalkarak. "Başından beri önemli olan tek oyun."

"Neden bahsediyorsun?"

Ellerini ceplerine sokarak bana doğru yavaşça yürüdü. "Umarım başından beri senin tarafında olduğumu fark etmişsindir."

"Bunun doğru olabileceğini hayal bile edemiyorum," diyorum dişlerimin arasından.

O gülümser. "Yöntemlerim acımasız olabilir ve bunun için özür dilerim, ama ikimiz de bunların etkili olduğunu kabul edebiliriz. Söylesene, iyi bir çöpçatan mıyım? Babama seninle evlenmeyeceğimi söylediğimde, beni evlatlıktan reddedecek ve işsiz kalacağım. Belki de çöpçatanlık mesleğine girmeliyim."

Sözleri zihnimi delip geçer, başımı döndürür. Önerdiği şey...

Hayır, olamaz.

Beni ve Thorne'u bir araya getirmek için tüm bunları yapmış olamaz...

"Açıkça konuş, Monty," dedim, bastırılmış öfkeyle titrek bir sesle.

"Benimle oynadığın bu oyunun gerçek amacı neydi?"

"Oh, hadi ama," diyor, sesini alçaltarak. "Sen ve ben hiç oynamadık ki."

"O zaman kimdi?" diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen. Başından beri biliyorum.

Monty birkaç saniye sessiz kalır. Konuştuğunda, ses tonu hiç duymadığım kadar dikkatlidir. "Thorne benim en iyi arkadaşımdır, Majesteleri. Onu kendisinden daha iyi tanıyorum. Benden gerçek yüzünü sakladığını sanıyor, ama sırları olan tek kişi o değil. Kabul ediyorum, bu oyunu sadece eğlence için önerdim, ama Thorne'un sakladığı son sırrı keşfetmem için tek bir konuşma yetti."

Thorne'un sırlarından bahsetmesi, tam olarak ne bildiğini merak etmeme neden oluyor. Thorne, kimliğini sandığından daha az gizli mi tutuyor? Bunu sormak bana düşmez, ama merak ettiğim bir şey var. "Thorne'un en iyi arkadaşın olduğunu söylüyorsun, ama o senden nefret ediyor gibi görünüyor. Ve sen umursamıyor gibisin."

"Thorne'un nefreti, sevgisi kadar sıcaktır. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır, değil mi? Onun nefretini taşımaktan mutluyum, çünkü o beni en sadık şekilde nefret etti. Koruyucu bir şekilde. Ona hak ettiği şekilde borcumu ödeme zamanı gelmişti."

"Ne şekilde?"

Gülümsemesi genişledi. "İşkence." Bunun üzerine kapıma doğru büyük adımlarla yürüdü. Sırtına bakakaldım, kafam sorularla doluydu. Bizi birbirimize aşık etmek için tüm bunları, beni ve Thorne'u sonsuza dek kızdırmak için mi yaptı? Gerçekten bu kadar kurnaz olabilir mi? Bu kadar... çılgınca zeki? Ve bu umursamaz tavırlarının ne kadarı gerçek?

O kapıya ulaştığında, bunu asla öğrenemeyeceğimi anladım. Ama ilk kez, Monty Phillips'in görüldüğünden daha fazlası olabileceğini düşündüm. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum.

"Bekle," diyorum, peşinden koşarak, dilimde son bir soru yanıyor. "Artık gelinini seçebilirsin. Kiminle evleneceksin? Cosette mi?"

Durur, bana özür diler gibi bakar. "Hayır, Cosette değil. Ama geçen geceki davranışım için artık içtenlikle özür dileyebilirim. Bizi yakaladığını biliyorum. Yaptığımı açıklamak ya da mazur göstermek istemiyorum, ama... özür dileyebilirim. Senin sevdiğin kişi ben olsam da olmasam da, yaptığım iğrençti."

Ne oluyor? Bu adam da kim? "Cosette değilse, kiminle evleneceksin?"

"Bu kolay. Kimseyle."

"Baban kızmaz mı?"

"Çok kızacak. Yakında ailemden kovulup iş aramak zorunda kalacağım derken ciddiymdim, ama endişelenme. Ailemden kovulduğumda, Phillips serveti Angela'nın mirasçı olarak emin ellerde olacak. Oh, ve umarım onunla arkadaş kalırsın, evlenmesek bile. Çirkin suratımla istenmeyen bir evlilik yapmadan onunla arkadaş olmak daha kolay olur, değil mi?"

Bu olayların gidişatından o kadar şok oldum ki, ağzımdan tek kelime çıkmıyor. "Evet, ben... onun arkadaşı olacağım," diyebiliyorum.

"Güzel. Ben şimdi gidip hayatımın azarını dinlemeliyim. Sen de bu arada dikenli çocukla konuş. Onu bu ızdıraptan kurtar. Yine pişirme işine koyulmuş." Göz kırparak elimi tutar. Dudaklarına götüreceğini sanarak gerilirim. Bir an için beni gerçekten kandırdığını, son zaferimi bir öpücükle garantileyeceğini düşünürüm, ama hayır. Sadece elimi sıkıca sıkarak elimi tutar. "Hoşça kal prenses. Oynadığın için teşekkürler."

BRIONY

Monty gittikten sonra nasıl hissedeceğimi bilemeden yatak odamın kapısına uzun uzun bakıyorum. Bir yanım sevinçle dolmuş. Özgürüm. İstemediğim nişanı reddetme cesaretim beni coşturuyor. Ama diğer yanım midemde karanlık bir çukura kıvrılıyor ve "*Ne yaptım ben?*" diye ürpertici bir nakaratla haykırıyor.

Ne yaptığımı biliyorum. Kendimi ve isteklerimi seçtim. Ama aynı zamanda Thorne ile aramızdaki anlaşmayı yerine getirmemizi imkansız hale getirdim. Koşullar açıktı: Monty ile evlenecektim, *özellikle* onunla, ve Thorne bana yardım edecekti. Şimdi Monty'yi reddettim...

Hayır. Ailelerimizin lanetini bozmayı hala imkansız hale getirmedi. Thorne başından beri daha iyi, daha kolay yollar olduğunu ısrarla söyledi. Anlaşma şartlarını isteyen bendim. Bu şartlar Nyxia'nın bana verdiği zaman çizelgesine uyuyordu, ayrıca ailemin beni affedeceğine dair güvence de veriyordu. Bana güvenin. Benimle gurur duyun.

Thorne'un düşünceleri zihnimi dolduruyor. Dudaklarının dudaklarıma yapışması, ellerinin vücudumda dolaşması, tutkumuzun ardından birbirimize sarılmamız. Ailemin böyle bir birleşmeyi ne kadar şiddetle reddedeceğini düşününce göğsüm sıkışıyor. Monty'yi reddettiğimi öğrendiklerinde ne yapacaklar...

Kafamı sallıyorum. Şu anda yapabileceğim tek bir şey var. Thorne ile yaptığım anlaşmayı feshetmeliyim. Her şey bitti ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Ondan sonra, bunu birlikte halledebiliriz. Değil mi?

Odamdan koşarak çıkarken kalbim hızla atıyor, mutfağa doğru giderken ayaklarım koridorlarda uçuyor. Monty, Thorne'un pasta yaptığını söyledi, bu da onun orada olacağı anlamına geliyor. Her adımda kalbim ısınıyor. Bir güvenlik hissi, şiddetli bir koruma duygusu beni ileriye çekiyor ve bunu Thorne'da bulacağımı biliyorum. Mutfağın kapısını açtığımda dudaklarım gülümsüyor. Geçen sefer Thorne ile gece yarısından sonra burada yalnız kaldığımdan farklı olarak, oda hareketli bir faaliyetle dolup taşıyor. Bir aşçı ocaktaki tencerelerle uğraşırken, hizmetçiler tabaklarla dolu tepsileri hamur işleri, meyve ve sosislerle dolduruyor. Minka'nın burada olmamasına şaşıyorum, çünkü kahvaltımı getirmek için çıkmıştı. Ancak dikkatim, çalışma masasının başında duran kişi tarafından çekilmeseydi daha çok meraklanırdım. O, benimle ilgilenirken durduğu yerin aynısıydı.

Yarası var. Saçları, daha önce sadece bir kez gördüğüm muhteşem bir şekilde arkaya bağlanmış ve gözlükleri burnunun üzerine oturmuş. Önünde bir muffin kalıbı var ve onu doldururken gözleri benimkilerle karşılaşılıyor.

Donakaldı, tahta kaşığın kenarından hamur damlıyordu. Boğazı titredi ve yüzünde belirsizlik belirledi. Sonra ifadesi yumuşadı, dudakları yumuşak, neredeyse utangaç bir gülümsemeye kıvrıldı.

Yüzümde de benzer bir gülümseme oluşur. Dün gece birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra onu ilk kez görmek biraz garip, ama bu his rahatsız edici değil. İçimden bir ses, bu garip hissi, yanaklarımın kızarmasıyla kalbimin daha hızlı atmasını, hamuru yavaşça masaya bırakıp bana doğru dikkatlice adım atmasını, gözlerini benden ayırmamasını saklamamı söylüyor.

Mutfak personeli bizi fark edince odada sessizlik hakim olur. "Beş dakika lütfen," der Thorne odadaki herkese nazik bir sesle. Bunun üzerine aşçı ve hizmetçiler odadan çıkar ve bizi yalnız bırakır. Kaynayan tencerelerin sesi, kalbimin çarpıntısı ve nefesimin kesilmesiyle karışır.

"Briony," diye fısıldadı Thorne. Elleri yanlarında kıvrılmıştı ve bana dokunmamaya çalışıyor mu diye merak ettim. Aynı içgüdü kollarımdan ve avuç içlerimden geçiyordu. Onu kendime çekmek, dudaklarını tatmak, güçlü kollarını hissetmek istiyordum, ama... önce bilmesi gereken şeyler vardı. Konuşmamız gereken konular.

"Thorne," diyorum ve ağzım daha geniş bir gülümsemeye açılıyor. Her şeyi dökülmek istiyorum, Monty'yi reddettiğimi, onu anlamamızdan kurtardığımı, ailelerimizi kurtarmak için başka bir yol bulmamız gerektiğini ve en önemlisi benim...

Ben...

Yavaşça nefes veriyorum. Son itirafım beni korkutuyor. Ona hislerimi söyleyebilir miyim?

Duygularıma güvenilebilir miyim?

Ona karşı böyle hissetmeme izin verebilir miyim?

Onun incitici davranışlarına karşı öfkemi toplamaya çalışıyorum... ama öfkem yok oldu. İçimde, onun yaptığının yanlış olduğunu bilen şiddetli bir inanç var — lanetli bağımızı kullanarak beni kandırıp ailemi uyutması çok kötüydü — ama ona karşı hissettiğim tüm karanlık duyguların yerini daha sıcak, daha yumuşak bir duygu aldı. Bu duygu, rüyalarımdaya paylaştığımız danslardan, yaptığımız sohbetlerden, Monty ve oyunuyla beni korumasından, kaçan attan kurtarmasından, yaralarımı sarımasından, benimle dalga geçmesinden, beni kucaklamasından, öpmesinden, bana hediye ettiği dans

Bana hediye ettiği dans terliklerinden. *Kimi kimi utandıracak diye* oynadığımız flörtöz oyunndan.

Onun yanında kalbimin erimesinden.

Göğsümün ilk kez tamamen açılması.

Hayır, bu öyle öylesine söyleyebileceğim bir şey değil. Bu, en hassas şekilde ele alınması gereken bir şey.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Yakınlığının sıcaklığı beni neredeyse mahvediyor, içimdeki her şey kollarımı boynuna dolamaya yalvarıyor.

Yakında.

"Bu sabahki bu zevki neye borçluyum?" Thorne, *zevk* kelimesini söylerken dudaklarını hafifçe kıvrıyor.

Nefes al. Nefes ver. Yapabilirsin.

"Monty ile son maçı oynadım," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Yüzü bir anda donuyor. "Öyle mi?"

Sesindeki ince kırılnma beni memnun etti. Şu anda onu üzmemekten zevk almamalıyım, aramızdaki havayı ısıtan bu tatlı duygular varken, ama kendime engel olamıyorum. Karanlık bir tarafım var galiba. Thorne'da da öyle olduğunu düşünüyorum.

"İki maç daha olacaktı sanıyordum," diyor, kendini toparlayarak.

"Monty sıkıldı. Bana son bir oyun verdi. Katılırsam otomatik olarak kazanacağım bir oyun."

Çenesi gerildi. "Ne oyunu?"

Başımı hafifçe yana eğiyorum. "Dün seni öptüğüm gibi onu öpmemi istedi."

"Öptün mü?" Her kelime kesik kesik. Keskin. Tüm gücüyle kayıtsız kalmaya çalıştığını ama başarısız olduğunu anlayabiliyorum.

"Hayır." Daha da yaklaşıyorum ve yavaşça elimi göğsüne kaldırıyorum. Elimi kalbinin üzerine koyduğumda titriyor. Keskin bir nefes alıyor, göğsü avucumun içinde çılgınca atıyor. Sonunda, alaycı, küçümseyici ve eziyetçi tavırlarımdan tamamen vazgeçip sesime samimiyet katıyorum. Gözlerini gözlerime kilitleyerek, "Seni öptüğüm gibi onu öpemem. Kimseyi öyle öpemem, çünkü... seni öptüğüm gibi öpebilecek tek kişi sensin."

"Briony." Yaklaşıyor, kalbinin atışı hızlanıyor, avucuyla yanağımlı okşuyor. Bakışları dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Hoş bir korku içimi kaplar, ama artık hazırım. "Bu demek ki ben..."

Kapının açılma sesi beni irkiltir, sözlerim boğazımda kalır. Thorne ve ben, davetsiz misafirlere dönmek için hızla döneriz.

Bay Boris ve Minka, özel anımızı bozduklarını umursamadan içeri girerler. Minka'nın solgun yanaklarını ve Bay Boris'in elini sıkıca tutuşunu görünce, sinirim korkuya dönüşür.

"Majesteleri," diyor Bay Boris, sesinde panik var, "Nocturnus Sarayı'ndan bir mektup aldık. Bir sorun var."

Elimdeki aceleyle yazılmış notu dikkatle incelerim, daha fazlasını söylemesini isterim. Ancak kaç kez okursam okuyayım, aradığım netliği bulamam. Yine de bir kez daha göz gezdirir, her kelimeyi yavaşça okurum.

Bayan Whitney kayıp. Majestelerinin gizli lanetli
uykusu artık tehlikeye girdi ve gerçek ortaya çıkıyor.
Hemen yalan söyleyebilecek birine ihtiyacımız var.
Prenses Rosaline, lütfen tavsiyede bulunun.
—Bay Ferdinand

Küfrederek, mektubu elimde buruşturuyorum. Thorne mektubu elimden alır ve kendisi okur.

"Bayan Whitney kim?" diye sorar.

Bay Boris cevap vermeden önce bana bakar. Ona başımı sallarım. "Bayan Whitney, Majestelerinin doğum günü yemeğine katılan tek yarı insan hizmetçidir," der, "bu nedenle bizim için yalan söyleyebilecek tek peri oydu. Kralımız ve kraliçemizin prensesin düğünü için onunla birlikte seyahat ettikleri hikayesini sürdürmekle görevlendirilmişti. Eğer kayıpsa, muhtemelen casuslar tarafından yakalanmış ve saraydaki birini gerçeği söylemesi için zorlamak amacıyla kaçırılmış olabilir."

Minka şaşkın bir ses çıkarır. "Umarım işkence görmüyordur. Bayan Whitney bunun için çok nazık biridir!"

"Onu küçümseme," diyor Bay Boris. "O, görünmez formunda yavaş bir loris. Isırığı zehirlidir, periler için bile tehlikelidir. Daha büyük olasılıkla

onu esir tutarken saraydaki birini kandırıp bilgi almaya çalışıyor olmaları daha olası."

"Anlamıyorum," diyorum. "İlk etapta kim gerçeği arar ki? Kim bu kadar inandırıcı bir hikayeye karşı çıkar? Sarayda sadece güvenilir hizmetkarların kalmasını sağladık. Diğerlerine ücretli izin verdik."

Thorne elini saçlarında gezdirir. "Trentas," der fısıltıyla.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Trentas'ın Bayan Whitney'i kaçırdığını mı düşünüyorsun?"

Gözlerime kısa bir süre bakar, yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardır. "Nocturnus Sarayı'nda bir terslik olduğunu şüphelenmek için tek nedeni olan kişi o. Ona sadece düğünden sonra babanın tahtına meydan okuyabileceğini söylemiştim, ama..." Başını geriye atar, gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Siktir."

Kalbimi ihanet duygusu delip geçer, ama Thorne'u gerçekten suçlayamam. Tamamen haklı olarak, anlaşılmamızdan yararlanarak mantıklı bir şekilde hareket etti. Yine de, göğsümü saran paniği durduramıyorum. Tüm bunları çözmek için bir haftam daha vardı. Uyku büyüsünü bozmak için başka bir yol bulmak için. Monty'yi reddettiğimi Thorne'a bile söylemedim.

"Mektup ne zaman gönderildi sence?" diye soruyorum.

"Gece yarasa kuryesi tarafından teslim edildi," diyor Bay Boris, "yani sorunun dün başladığını varsayıyorum."

"Gidelim," diyor Thorne, mutfaktan koşarak çıkıyor. Ben de geç kalarak onu takip ediyorum. "Hemen saraya gidelim."

O koridorlarda fırtına gibi ilerlerken, onun yanına yetişmek için adımlarımı hızlandırıyorum. "Durum daha da kötüleşmeden oraya varabilir miyiz? Trenle yirmi saatlik yol."

"Trenle gitmiyoruz." O, çizim odasına girip arka bahçeye açılan kapıdan çıkar.

"O zaman oraya nasıl gideceksiniz?" Bay Boris, Minka ile birlikte hemen arkamızdan gelerek sorar.

Dışarı çıkar çıkmaz Thorne durur. Derisi gibi kanatları ve boynuzları birdenbire ortaya çıkar ve cevabı belli olur. "Uçarak gideceğiz."

Yakınlarda bir hareket görürüm — bir bahçıvan, işverenin çirkin görüntüsüne ağzı açık bakmaktadır. Makası, budadığı çalıların üzerinde durur

"Thorne," diyorum dişlerimin arasından, ona keskin bir bakış atarak. "Şu anda herkes seni görebilir."

"Artık önemi yok," diyor. "Acele etmeliyiz, yoksa uğruna savaştığın her şey sona erebilir. Gel. Akşam karanlığına saraya varırız. Karşı karşıya olduğumuz kişi Trentas ise, onunla konuşurum. Başka biri ise, anlaşmamızda olduğu gibi yalan söylerim."

"Ama..."

Bana yaklaşıp, gözleri neredeyse korkutucu bir şiddetle parlar. "Bunu düzeltereğim, Briony. Senin için bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece... bana güven."

Sakinlik beni kaplar, panik halim onun karanlık vahşiliği altında yumuşar. Bunu birlikte başarabiliriz. Bunu düzeltebiliriz, sarayda ortaya çıkan sorunlarla başa çıkabiliriz ve laneti bozmak için hala bolca zamanımız olduğundan emin olabiliriz. "Sana güveniyorum," diye fısıldarım ve kollarına atlarım.

"Bundan emin misiniz, Majesteleri? Uçacak mısınız? Onunla mı? onunla mı?"

Thorne'un boynunu kollarımla sararım ve o beni göğsüne kaldırır. "Evet." Minka'nın dudakları büzülür. "Ben de gelebilir miyim? Belki bir kedi olsaydım..." "Üzgünüm," der Thorne, "ama sadece Briony'yi götürebilirim. Tehlikeyi atlattıktan sonra onu tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra onu güvenle geri getireceğim."

Bay Boris ellerini ovuşturur. "Ona gerçekten güveniyor musun?" diye fısıldar.

Thorne'un gözlerine bakıp başparmağımı boynunun arkasına geçiriyorum. "Tüm kalbimle."

Bay Boris pes etmiş bir şekilde iç çeker. "Lütfen onu düşürmeyin. Düşürürseniz, sizi bulurum ve dişlerimle parçalara ayırıyorum."

"Ben de pençelerimle gözlerini oyacağım," der Minka, ürpertici bir hoşlukla.

Thorne bana gülümser. "Majestelerine asla bırakmayacağıma dair söz verdim."

Kalbim göğsümde çarpıyor. O bir sıçrayışla havaya yükselirken, kanatları bir rüzgâr estirip bizi gökyüzüne fırlatınca kalbim daha da hızlı atıyor. Yüzümü boynuna gömerek ona sıkıca sarılıyorum, kolları beni sıkıca sarıyor ve bizi bekleyen her şeye doğru uçuyoruz.

BÖLÜM IV

LANETLENMİŞ

THORNE

Nocturnus Sarayı'na yaklaşırken güneş ufka doğru alçalmaya başladı, Lunar Court atmosferinin puslu ışığı çevremizi sıcak pembe ve mor tonlarla kapladı. Ormanları, gölleri ve şehirleri başımı döndürecek bir hızla geçtik, bu hız benim için bile çok fazlaydı. Sürekli uçmaktan kanatlarım ağrıyor, Briony'yi bana sıkıca tutarken kollarım neredeyse uyuşmuş durumda, ama durmaya ya da dinlenmeye cesaret edemiyorum. Briony'nin evine başını belaya sokan sorunu çözene kadar durmayacağım.

Ne olursa olsun, bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda. Briony ile anlaşmamızı yaptıktan sonra Trentas'a o mektubu göndermemeliydim. Neden bu kadar aceleci davrandım? Briars'ı uyutma planımı ona anlattıktan sonra, haber almak için sabırsızlandığımı biliyordum, ama onu biraz daha bekletebilirdim. Ancak onu çok uzun süre habersiz bırakırsam, aceleci bir şey yapacağından endişeleniyordum.

Ve şimdi yaptı, ama bu benim onunla yazışmamdan *kaynaklandı*, onu görmezden gelmemden değil.

Şimdi Briony'nin değer verdiği her şey tehlikede.

Nocturnus Sarayı'nın yükselen kuleleri görünmeye başladı, ametist duvarlar ve yaldızlı siperler, alçalan güneşin solgun ışığı altında parılıyordu. Sonunda hızımı yavaşlatmaya karar verdim, kanatlarım daha yumuşak aralıklarla çırpınırken, hedefimize doğru alçalmaya başladık. Dudaklarımı Briony'nin kulağına yaklaştırdım. "Neredeyse vardık."

Briony, yüzünü acımasız rüzgardan korumak için sakladığı çenesini çenemin altından çıkarır. Ben tabii ki bu tür sürekli rüzgara alışkınım. Seelie formumda cildim seelie formumdaki gibi görünse de, dönüşüm sırasında daha sertleşir. İblisler uçmak için yaratılmıştır. İnsanların benim türüm olan periler hakkında sahip oldukları birçok yanlış kanıdan doğru olan birkaç şeyden biri budur. Yine de, saraya daha da yaklaşırken ve bizi bekleyen sorunları görürken, kendimi en karanlık anlamıyla bir iblis gibi hissediyorum. Çünkü aşağıda olanlardan ben sorumluyum.

Briony şaşkın bir çığlık atar, bu ses kalbime acı parçaları gönderir. Bizi havada, sarayın bahçesinin tam üzerinde, ya da eskiden bahçe olan yerde asılı tutarım. Artık burası yanmış toprak, parlayan köz ve topraktan fişkıran yabani

dikenli çalılarla kaplı bir araziye dönuştü. Bu arazide, birkaç figür birbiriyle kavga ediyor, havayı dolduran hırıltılar, homurtular ve bağırışlar duyuluyor. Kuyruklarında alev topları olan iki kitsune, biri turuncu, diğeri mavi, birbirlerine acımasız ısırıklar atıyor. Başka bir kavgada, seelie formlarında çoğunlukla insan gibi görünen bir çift fae, yumruk ve hançerlerle birbirlerine saldırıyor. Seyirciler, kavgaya katılmak için fırsat kollayarak, akbabalar gibi alanın etrafında dolaşıyor.

Onlara bakarak kim olduklarını anlayabiliyorum: Yirmi bir yıl önce Horus Briar'ın tahta çıktığından beri tahtı ele geçirmek için çabalayan grupların liderleri. Divina Briar'ın büyüü ve bir hükümdara meydan okumak için gerekli protokoller tarafından engellenen kişiler. şu anda kavga ediyor olmaları, kralın durumunu bildiklerini gösteriyor. Meydan okumalarını duyacak kimse olmadığını biliyorlar. Onları reddedecek kimse yok. Kraliyet geleneğine göre randevu verip daha sonra gelmelerini emredecek kimse yok.

Bu, tahtı ele geçirmek için tek şansları.

Aşağıda taşlar var, eğer ele geçirilebilecek taht Unseelie tahtı olsaydı, bu durumun ne kadar ölümcül olacağını hayal bile edemiyorum. Bu durum yeterince kötü.

Ve yine de... Trentas nerede?

Çimleri taradım, ama üzerimize bir gölge düştüğünde, önce gökyüzünü taramalıydım diye fark ettim. Sarı gözleri yarık bir kara ejderha başımızın üzerinde süzölüyordu. Geçerken Trentas gözlerimle buluştu, pullu yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle dikkatini kollarımdaki Briony'ye çevirdi.

"O mu?" diye sorar Briony, sesi titreyerek. "Seni yetiştiren ejderha mı?"

"Evet," diyorum dişlerimin arasından. Trentas bakışlarını başka yöne çevirip çimlerin üzerine süzölüyor. Onun peşinden gidiyorum ama onun gibi kavganın yakınına inmiyorum. Bunun yerine saraya yaklaşıyorum. Yaklaştıkça sarayın etrafına sıkı bir çalı duvarının örüldüğünü fark ediyorum. Bu duvarı toprak büyüü kullanan saray muhafızlarının yaptığını düşünüyorum. Bu mükemmel bir çözüm değıl, çünkü uğma gücü olan herkes çatıya inip saraya girebilir. Ama öte yandan, meydan okuyanların saraya girmek için bir nedeni yok. Kral ve kraliçenin aciz durumda olduğunu biliyor olmalılar. Amaçları mevcut hükümdarı bulmak ya da sarayı yıkmak değıl; o dikenli duvarı aşarak yeni hükümdar olacak kişiyi belirlemek.

"Ne yapacağız?" diye sorar Briony, sesinde panik vardır. "Bu... bu kaos."

"Biliyorum." Sesimde suçluluk ve öfke var. "Trentas ile konuşup onu geri çekilmeye ikna etmeliyim. Sen ailenin durumuna bak."

O da başını sallıyor, hareketleri titriyor. Çalı duvarını kolaylıkla geçiyoruz, ancak havadan bir saldırı olabileceğine karşı tetikteyim. Bir ok, surlardan birinden bize doğru uçuyor, ama tam zamanında kaçıyorum. Kahretsin. Tabii ki prensesin olduğunu göremiyorlar. Hızımı artırarak sarayın karşı tarafına uçarken bir ok daha atlatıyorum. Şansımıza, sarayı korumak için çok az okçu veya asker var gibi görünüyor, çünkü yaralanmadan boş bir siperine ulaşıyoruz. Sarayda yeterli sayıda asker olsaydı, belki de çimlerde bir katliam yaşanmazdı.

Briony'yi nazikçe ayağa kaldırdım ve o da boynuma doladığı kollarını yavaşça çözdü. Son birkaç saattir bana bu kadar sıkı sarılmaktan bacakları yanıyor olmalıydı, ama beni tamamen bırakmadı. Bunun yerine avuçlarını göğsüme koydu. "Thorne, bu konuda ne yapabiliriz?"

Yanaklarını nazikçe avuçlarım ve dudaklarını yumuşak bir öpücükle öperim. "Ben hallederim. Tek ihtiyacımız olan zaman. Trentas'ı bize zaman vermeye ikna ederim."

Alt dudağını ısırdı, vücudu gerginleşti. Bir şey söylemek için ya da söylememek için mücadele ettiğini anlayabiliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Bir şey mi saklıyordu? Bir şey mi olmuştu? Hizmetçileri bizi bölmeden önce yaptığımız konuşmayı hatırladım.

Onu sana öptüğüm gibi öpemem.

Kalbim hızla atıyor, ama bu yumuşak itiraflar için uygun bir zaman değil. "Ailene bak. Trentas'la konuştuktan sonra seni bulurum."

Derin bir nefes alarak isteksizce başını sallar. Ben uzaklaşıp gökyüzüne doğru uçarım. O saraya açılan kapıya doğru ilerlerken gözlerimizi birbirinden ayırmayız. Tereddüt eder, sonra sonunda bakışlarını benden ayırıp saraya girer.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, ilk baba figürümü aramak için dikenli duvarın üzerinden geri uçtum.

Onu devam eden kavganın yakınında buluyorum. Artık ejderha bedeninde olmayan Trentas, seelie formunda bir ağaca yaslanmış, gölgelerin yarısıyla gizlenmiş halde kavgayı izliyor.

Sadece ufukta gün batımının soluk kızarıklığı kalmış, yıkık çimlerin üzerinde yanıp tutuşan ağaçlar ve çalılar ana ışık kaynağı olarak kalmış.

Trentas, ben yaklaşırken bana bakmaya tenezzül etmez. Sadece kollarını göğsünde kavuşturur, dudaklarında gülümseme yoktur. Uzun siyah bir palto giymiş, paltoyu kenarları ve kolları mor işlemeli, modern modada pek görülmeeyen zarif bir peri tarzı. Uzun siyah saçlarının arasından sivri kulaklarının uçları görünüyor.

Beni Edwyn Blackwood'a getirdiği günden beri onu ilk kez görüyorum. Onu şimdi görünce, ne kadar genç göründüğüne şaşıyorum. Ben çocukken çok yaşlı görünüyordu, ama şimdi neredeyse aynı yaştayız. Uzun siyah saçları ve koyu renk gözleriyle, herkesin bizim kan bağı olduğunu düşünmesini kolayca anlayabiliyorum. Yine de, şimdi ne kadar genç görünse de, onun yanında kendimi çekinir hissediyorum. O her zaman saygı duyulması gereken biriydi ve ben hayatım boyunca ona saygı duydum. Biyolojik babamla çok daha sıcak bir ilişki kurduktan sonra bile, Trentas'a olan saygımı hiç unutmadım. Hayatımdaki rolünü o kadar çok değer verdim ki, ona olan sadakatimi derime kazıdım.

Şimdi, ilk kez ona karşı gelmek zorundayım.

"Vintarys," Trentas selam vererek, sonunda önümde duran bana bakmaya tenezzül etti. Yüzünde sıcaklık yok, sadece azarlama var. Bu, kalbimi demir bir hançer gibi kesiyor. On beş yıldır ilk kez görüşüyoruz ve bana hayatının en büyük hayal kırıklığıymışım gibi bakıyor. Bir an için, onun onayını, gururunu kazanmak için can atan çocuk halim gibi hissediyorum. Onun beni görme şeklini değiştirmek için duyduğum bu ihtiyaç, derilerimin altına işliyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor...

Sonra anlıyorum... Briony de şu anda aynen böyle hissediyor. Ailesi hakkında. Bu berbat his, bu karanlık çaresizlik, onu benimle bu anlamaya iten şey.

Ve ben onu seçmeye karar verdim. Ona yaptığım şeyi tersine çevirmeye. Bir daha asla böyle hissetmemesini sağlamaya.

Bu, bu korkunç duyguyu kendime yüklemek, hayran olduğum perilerle aramda bir uçurum açmak anlamına geliyorsa, yapacağım. Trentas'ın kinini üstleneceğim ve onunla birlikte yanacağım. Ona geri yansıtacağım. Ona saygı duyuyorum diye ona itaat etmek zorunda değilim.

Yavaşça nefes verip, tereddüt etmeden onun bakışlarına karşılık verdim, sessizce ona, onun evlatlık evlatmış gibi davrandığı küçük çocuk olmadığımı ima ettim.

Trentas, gülmeden başını sallar. "Demek haklıymışım. Garip bir şeyler döndüğünü biliyordum. Sonunda annenin görevini yerine getirmeyi başardın, ama *onunla* çalışıyorsun."

"Başardığımı hiç söylemedim," diyorum, parmaklarım yumruk haline geliyor. Briony'den bu kadar zehirli bir şekilde bahsetmesi kanımı kaynatıyor ve ona karşı gelme isteğimi güçlendiriyor.

"Hayır, prensesin düğününden sonra Kral Horus'a meydan okuma şansım olacağını söyledin ve ondan sonra tüm mektuplarıma cevap vermedin."

"Meşguldüm."

"Neyle? En azından yaptıklarının intikamının bir parçası olduğunu söyle. O kızı korumaya çalışmadığını söyle. Ailesinin henüz katakomplarda olmadığını söyle."

Parmaklarım daha da sıkı kavradı. "Nasıl öğrendin?"

"Şüphelendim. Casuslarım günlerdir kral ve kraliçeyi görmemişlerdi ve prensesin düğünü için ayrıldıkları söylentisi yayılmıştı. Ancak Toprak Sarayı casuslarım da Horus ve Divina'yı orada görmemişlerdi. Kendim araştırmaya geldim ve yemek odasını cansız bedenlerle dolu buldum."

Kahretsin. Demek gerçekten her şeyi biliyor. "Şu anda ne yapıyorsunuz? Bunlar da ne?" Savaşanlara doğru işaret ettim.

"Gruplar tahtın hak sahibi olmak için savaşıyor. Hepimiz adil bir şans hak ediyoruz, bu yüzden buradayız."

"Kaos yaratıyorsun."

Ağaçtan uzaklaşır ve buz gibi bakışlarıyla beni yakar. "Ben hükümdarlığımı kuruyorum. Başından beri benim olması gereken hükümdarlığı. Bu saray Horus'un ihmalinden yeterince acı çekti. Halkın hak ettiği seelie kralı olacağım ve bunun ilk adımı, rakiplerimle adil bir şekilde mücadele etmek. Onların galip gelenleri seçmelerine izin vereceğim ve sonra tahtın bana ait olduğuna şüphe kalmayana kadar hepsini tek tek yenerek. Horus'un aksine, hükümdarlık hakkım sürekli sorgulanmayacak. Şimdi kendimi kanıtlayacağım."

Stones, onun taht için doğru hükümdar olduğunu biliyorum. Bu sarayın ona ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama Briony'nin hak ettiğini elinden almasına izin veremem. "Daha fazla zamana ihtiyacım var, Trentas. Sana prensesin düğününden bahsettim, bunun bir nedeni vardı. O evlenene kadar babasına meydan okumaman gerekiyordu."

"Neden?"

Gerçekleri söylemeli miyim, söylememeli miyim, emin olamadan dışlerimi sıktım. Bunu bana ve Briony'ye karşı kullanabilir mi? Yoksa onu anlamasını sağlayabilir mi? Kahretsin. Başka seçeneğim var mı?

"Prensesle bir anlaşma yaptık."

Gözlerini kısıyor. "Açıkla."

"O, ailelerimizin üzerindeki uyku büyüsunü bozmanın bir yolunu buldu. Gerçeği Nyxia'nın kendisinden öğrendi. Ailelerimizi uyandırmak bu düğüne bağlı, ama düğün altı gün sonra olacak. Geri çekil. Savaşçıları geri çağır. Briony evlendiğinde, Divina Briar kral ile yaptığı anlaşma gereği, tahtın varislerine karşı sihrini kullanmayacak. Kimse bir daha onun manipölasyonlarına maruz kalmayacak."

Trentas beni soğuk bir sessizlikle süzüyor. Sonra ellerini arkasında birleştirip bir adım yaklaşıyor. "Morgana'nın, oğlunun düşmanla ittifak kurduğunu öğrenmektense yüz yıl uyumayı tercih edeceğini çok iyi biliyorsun."

Ben de bir adım öne çıkarak yerimden kıpırdamadan durdum. "Umurumda değil."

"Ben var. Sen ilkelerini kaybetmiş olabilirsin Vin, ama ben kaybetmedim. Zaman mı istiyorsun? Karışıklık bitene kadar vaktin var. O zamana kadar Horus uyanırsa, grupları geri çekerim ve protokol gereği ona meydan okumadan önce düğünün gerçekleşmesini bekleriz."

"Horus düğün gerçekleşene *kadar* uyanmayacak."

"O zaman bu benim için iyi haber."

"Morgana da uyanmayacak," dedim.

"Bu konuda söyleyeceklerimi söyledim."

Öfkeyle kanım kaynıyor, kollarımdan, ellerimden akıyor...

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun, Vin?" Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni hayatım boyunca oğlum gibi sevdim, ama eğer isteğin buysa seninle dövüşürüm. Ama önce geri çekil ve yerini hatırla. Sana verilen adı, doğduğunda sana verilen amacı hatırla." İçimde bir suçluluk duygusu kıvılcımlandı, ama Briony'nin bana söylediklerini hatırladım.

"Ben intikam almanın bir aracı olarak doğmadım."

"*Onunla* olmak için de doğmadın," diye karşılık verdi Trentas.

İçimi bir endişe dalgası kapladı. Duygularım gerçekten bu kadar açık mıydı? "Sen ona aşıksın," dedi, sesi düz.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Senin yanlış önceliklerin on yılların çabasını tehlikeye attığında ilgim olur. Horus bu tahtı ele geçirip seelie fae'leri alay konusu haline getirdiğinden beri bu taht için savaşıyorum. Benim kral olmak için en uygun aday olduğumu biliyorsun. Horus'tan bin kat daha iyi bir hükümdar olacağımı biliyorsun."

Biliyorum. Her zaman
biliyordum. Ama... Briony
aklımı, kalbimi dolduruyor.

Trentas, en çok desteklediğim kral olabilir, ama Briony'nin ailesini elinden almak pahasına değil. Onun ailesiyle ilişkisini yok etmek pahasına değil. Onun için çok önemli olan gurur ve saygısını kaybetmek pahasına değil.

Trentas devam ediyor. "Bütün bunları ailelerini uyandırmak için yapıyorsun, ama ondan sonra ne olacak? Prenses'e olan hislerin hiçbir önemi kalmayacak. İki aile de aranızdaki dostluğu, hele ki bir ilişkiyi asla onaylamayacak."

Yine haklı. Ama ben tüm bunları onunla bir gelecek için yapmıyorum. Bunu *onun* geleceği için yapıyorum.

Her şey onun için.

Evet, ailem bu anlaşmadan fayda sağlayacak, ama bu Briony'nin arkasında ikinci planda kaldı. Annem ve kız kardeşlerim uyanabilir, ama hala ölmüş olma ihtimalleri var. Laneti uygulamadan önce ciğerlerini tahrip eden demir el bombası hala onları rahatsız ediyor olabilir. Uyanmaları, acı dolu son nefesleriyle sonuçlanabilir. Sağ salım uyanırlarsa bile, kararımı çoktan verdim.

Briony'yi seçmek.

O, her zaman istediği mutluluğa kavuşma şansına sahip. Ona, ailesini geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim. İnsan kanım yalan söylememe izin verse de, safkan bir periye verilen söz, bağlayıcı bir yemin gibidir. O kırılmaz sözleri söylememiş olsam bile, yine de bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

Onun için. Her zaman onun için.

"Bu konuyu kapatalım," diyor Trentas, bana bir bakış bile atmadan dövüşçülerin etrafında toplanan halka doğru ilerliyor.

Omuzlarım düşer, kaslarım gevşer. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Briony ve benim yerine getirmemiz gereken bir anlaşma var.

O Monty ile evlenmeli.

BRIONY

Ailem tam da bıraktığım gibiydi. Thorne'u bulup anlaşmamıza katılmaya zorlamadan önce, saray hizmetkarlarına ailemin olabildiğince rahat dinlenebilmesi için yardım ettim. Bir zamanlar ölüm pozlarında, bedenleri çökmüş, elleri boş bir şekilde dağılmış halde yatarken, şimdi geçici yataklarda yatıyorlardı, her birinin elleri karnının üzerinde duruyordu. Bobbins amcama gelince, tüyleri dökülmüş horoz - annem onun bir lidérc olduğunu söylemişti - şimdi temizlenmiş masanın üzerinde yan yatıyor.

Uyuyan bedenlerin etrafında dolaşarak, şu anki pozisyonlarının rastgele yayılmış hallerinden daha az ürpertici olmadığını fark ettim. En azından bu, uyanmaları çok daha rahat olacak.

Tabii uyanırlarsa.

Eğer çok geç olmadıysa.

Ailemin yataklarının yan yana durduğu masanın başına yakın bir yere oturuyorum. Dikkatlice, ellerini tutuyorum, avuçlarımı ne sıcak ne de soğuk olan tenlerine koyuyorum. Gözlerim babamın vücudunu, sonra annemin vücudunu tarar. İlk tanışmamızın sevincini hatırlamadan edemiyorum. Annemin coşkusu ve durmak bilmeyen sohbeti. Babamın utangaç gülümsemesi ve başımı okşayan elleri. O zamandan beri ailem hakkında daha karanlık gerçekleri öğrendim, ama onlara olan derin sevgim hala devam ediyor. Kederle dolu bir sevgi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Tahtınızı kurtaramadım."

Sadece sessizlik yankılanıyor. Havayı titreten en ufak bir nefes sesi yok. Kendi kalp atışlarımdan başka hiçbir ses yok. Kapalı yemek odasının kapısında nöbet tutan hizmetkarlar bile ses çıkarmıyor, bu da özürümün boşuna kalmasına neden oluyor. Duyulmuyor. Boş.

Uykusunda solgun görünen annemin yuvarlak yanaklarını inceliyorum. Kollarının sıcaklığını, mektubundaki heyecanlı sözlerini hatırlıyorum. Bir zamanlar beni gururla dolduran sözleri hatırladıkça kalbim sıkışıyor. O kadar da inançlıydım.

Sen Briar ailesinin kahramanısın.

Monty ile evliliğim, annem ve babam için çok önemliydi. Yaptığım seçimden pişmanlık duymuyorum ama, onu reddettiğimi öğrendiklerinde onların onaylamayacağından korkuyorum.

Çünkü öğrenecekler. Uyanacaklar. Bundan eminim. Thorne ve ben bir yolunu bulacağız. Tahtları ve evlilik ittifakları olmasa da, dağ gibi borçları olsa da. Beni bir hain, düşmanın elinde bir silah olarak hatırlasalar bile. En azından uyanacaklar.

Bununla yetinmem gerekecek.

Soru şu: bu ailem için de yeterli olacak mı?

Monty'yi reddettikten sonra hissettiğim aynı korku geri dönüyor, zihnimde çılgılık atıyor. *Ne yaptım? Ne yaptım?*

Kendimi seçtim, diyorum o sese.

Kendimi seçmeyi hak ediyorum.

Bu hatırlatma acımı sadece biraz hafifletiyor. Sanırım tüm bunları kabullenmek zaman alacak. "Üzgünüm," diyorum tekrar, boğazımdaki yumruyu yutarak. "Senin istediğin kahraman olamam."

"Yapabilirsin." Thorne'un sesi kalbimin göğsümden çıkmasına neden oluyor. Yaklaştığını duymamıştım, ama onu kısmen açık bir kapıdan çıkarken görüyorum, muhtemelen hizmetkarların salonundan. Hâlâ seelie formunda, boynuzları görünür, kanatları sırtına katlanmış. Yüzü sert, dudakları sıkı bir çizgi halinde. Bana elini uzatıyor. "Gel. Monty'yi bulacağız. Anlaşmamızı yerine getirelim."

Açık eline kaşlarımı çatarak baktım. "Neden bahsediyorsun?"

"Monty'yi hemen bulacağız. Gerekirse onu kulağından tutup yirmi dört saat açık bir kiliseye sürüklerim."

"Hayır, Thorne," diyorum, uzattığı eline dokunmadan ayağa kalkıyorum. Elini tutarsam, açıklamaya fırsat bulamadan beni oradan sürükleyeceğinden çok korkuyorum. Ona başka bir şekilde söylemek istiyordum. İçtenlikle. Ama önceki girişimim Bay Boris'in haberiyle engellenmişti. "Evlenmiyoruz. Sana anlatamadım ama... Oyunu bilerek kaybettim. Onu reddettim. Bitti..."

"Henüz bitmedi. Ona seçim şansı vermeyeceğim."

Gözlerimi kısıyorum. Neden dinlemiyor? "Bitti," diyorum, her kelimeyi vurgulu bir şekilde. "Bitti çünkü ben öyle istedim. Anlaşmamızı yerine getirmeyeceğiz. Onunla evlenmeyeceğim."

Thorne'un yüzü bozulur, dudakları ve gözlerinin kenarları acı bir ifadeyle büzülür. "Trentas tahtlarını ele geçirmeden önce ailenizi uyandırmak için son şansın."

"Onun tahta geçmesini istediğini sanıyordum," diyorum, sesime sızan acı tonu pişmanlıkla.

Elini yüzüne götürdü. "İstiyorum, ama böyle değil. Ailenin gözündeki itibarını tehlikeye atacak şekilde değil."

"Onları uyandırmanın başka bir yolunu buluruz," dedim.

"Hayır, başından beri haklıydın. İstedğin her şeyi elde etmenin tek yolu bu."

Öfke içimi kaplar. "Yanılıyorsun. İstedğim her şey bu değil. Neden sürekli anlaşmamızdan ve bunun *bana* nasıl yarar sağlayacağından bahsediyorsun? Neden benim istediğimi düşündüğün şeye odaklanıyorsun? Senin isteklerin önemli değil mi? Yoksa Monty ile evlenmemi mi *istiyorsun*?"

"Hayır," diyor dişlerini sıkarak. "Seninle birlikte olacağınızı düşünmek beni her yanımdan geri çekiyor, öfkeliendiriyor. Bundan daha fazla istemediğim bir şey yok. Bu yüzden anlaşmamız hala geçerli..."

"Thorne Blackwood," diyorum, gözlerine bakarak. "Vintarys Lemuria ve şimdiye kadar kullandığın tüm isimler, seni anlaşmamızdan serbest bırakıyorum ve tüm şartları geçersiz sayıyorum."

O, sanki ona tokat atmışım gibi donakaldı. Anlaşmamızın sona erdiğini gösteren büyük bir işaret, büyülü anlaşmamızın feshedildiğini gösteren bir işaret bekledim, ama tek hissettiğim ciğerlerimde rahatlama ve kaslarımda gevşemeydi.

Thorne'un sesi boğuk çıkıyor. "Neden yaptın bunu?"

"Neden yaptığımı biliyorsun. Bunu yaptım çünkü, istediğim ve arzuladığım her şeyin üstünde sen varsın. Seni istiyorum, Thorne." Derin bir nefes alıp, kalbimin derinliklerine gömdüğüm sözleri söylemeye hazırlanıyorum. Öfkeyle değil, sıcaklıkla iletmek istediğim sözler. Ama ona olan öfkem, sevgim kadar sıcak, bu yüzden sanırım bu yeterli olacak. Ona bir adım yaklaşp, ona uzanıyorum. "Thorne, ben..."

"Söyleme." Sesi içime işliyor, dilimi ele geçiriyor ve hareket edemez hale getiriyor. İlk başta, sözlerimin dilimde takılmasının sadece şaşkınlıktan olduğunu düşünüyorum... ama omurgamdan aşağı akan soğukluk aksini söylüyor. Tekrar konuşuyor. "Söyleme."

Buz gibi sıcak bir ihanet kalbimi ikiye böler.

Aramızdaki lanetli bağı kullanarak bana emir veriyor.

Artık anlaşmamızı bozduğuma göre, onu kullanmasını yasaklayan şartlara bağlı değil. Gözlerim yaşlarla doldu. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Çünkü zamanımız kalmadı. Yapabileceğimiz tek bir şey kaldı. Laneti kırmanın son bir yolu var."

Keşke sözleri umut verseydi, ama yüzünü kaplayan keder tüm umutları yok ediyor. "Ne yolu?"

"Birbirimizi bırakacağız."

Kanım donar. "Neden bahsediyorsun?"

"Sana beni unutmanı emredeceğim. Benim hakkımdaki anılarını, bana olan duygularını feda edeceksin ve beni sadece geçici bir ittifak kurduğun bir düşman olarak hatırlayacaksın. Beni rüyalarında gördüğünü bile unutacaksın. Bu, birlikte başaracağımız tek bir görev olacak. İkimizin de yapmak istemediği, ama her iki ailemize de fayda sağlayacak bir fedakarlık."

Panik içimi kaplar. Ciddi olamaz. Ellerimi havaya kaldırırım. "Bu ailelerimize nasıl fayda sağlayacak?"

"Beni unutmak, aileni kavga ve skandaldan kurtaracak." Sesi boş bir şekilde konuşuyor. "Bana olan bağlılığından, ailenin asla onaylamayacağı bir birliktelikten kurtulacaksın. Buna karşılık, ailem de orijinal anlaşmamızda olduğu gibi fayda sağlayacak. Kalbinde ben olmadan, Monty'yi reddetmek için hiçbir nedenin kalmayacak. Planlandığı gibi onunla evleneceksin ve annen, tahtın varislerine müdahale etmeme sözünü tutmak zorunda kalacak. Trentas, hatta Morgana bile, babanı yenmek için adil bir şans elde edecek."

Soğuk, gülünç olmayan bir kahkaha attım. "Hâlâ Monty ile evleneceğime inanıyor olamazsın. Seni unutmam için zorlasan bile evlenmem. O zaman ailenin kazancı sıfır olur ve lanet bozulmaz."

Boğazı titrer. Onun yuttuğu duyguyu ondan alıp, onunla yüzleşmesini, ona saygı duymasını o kadar çok istiyorum ki.

"İkimiz de kesin olarak bilemeyiz," diyor. "Önceki anlaşmamız da aynı derecede belirsizdi. Algılanan faydaların gerçekleşme şansı olduğu sürece, lanet bozulacak."

Siktir. Gerçekten ciddi. "Neden birdenbire bu kadar önem veriyorsun? Ailemden daha iyi olduğumu söyleyen sendin. Onların onayını istemenin boşa olduğunu söyleyen sendin. Ve sen..." Panik ve öfkemi kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum ve samimi bir şekilde konuşuyorum. "Birlikte olmak istediğim kişi sensin."

Dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ailemin boşluğunu asla dolduramayacağım."

"Bu doğru değil—"

"Hayatın boyunca onları özledin."

"Evet, ama..."

"Az önce odaya girdiğimde yüzünü gördüm. Annenden özür dilerken sesindeki kederi duydum. Ailen ilk kez büyüünün etkisine girdiğinde olduğu kadar kalbin kırılmıştı. O benim hatamdı, bu da öyle. Her şeyi tersine çevirebilirim ve çevireceğim. Aileni geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim. Bu yemine bağlıyım."

Vücudum titriyor. Konuşmak, onu bu korkunç plandan vazgeçirmek için çaresizim, ama onu kendine çekmek için söylediğim her kelime onu daha da uzaklaştırıyor. Sonunda, kalbini kazanmak için son bir girişimde bulunuyorum. "Beni asla bırakmayacağına da söz vermiştin."

Kafasını sallar. "Sana bunu söylediğimde bağlayıcı sözler kullanmadım. Söylediğimde yalan değildi, ama bundan sonra hayatımda söylediğim en alçakça yalan olarak kalacak."

Bana yaklaşır ve ben gerilirim. Sesim çaresizleşir. Yalvarırcasına. "Yapma. Eğer yaparsan, sana hiç tahmin etmediğim kadar acımasız olduğunu kanıtlamış olursun. Senden nefret ederim..."

"Biliyorum." Elimi tutup göğsüne koyar. "Nefretini alıp kalbime saklayacağım."

"Sen her anlamıyla gerçek bir şeytan olacaksın. Bir canavar."

"Evet," diye fısıldadı. "Ben kötü adam olacağım, böylece sen kahraman olabilirsin."

"Artık kahraman olmak istemiyorum!" diye bağıriyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Seninle olmak istiyorum."

O yavaşça yaklaşarak elini kaldırıp yanağımdaki nemi sildi. "Bu yüzden fedakarlıklarımız bu kadar acı verici bir şekilde mükemmel."

"Thorne..."

"Bana beni sevdiğini söylemene izin vermeyeceğim," der, alnını alnıma bastırarak. Kalbi avucuma çarpar. "Ama ben sana bir kez söyleyeyim. Seni seviyorum. Sen henüz bir rüyadan ibaretken bile seni seviyordum. Ve düşmanım olduğun ortaya çıktığında da seni sevmeye devam ettim. Beni sinirlendirdiğinde bile seni sevdim. Beni sinirlendirdiğin için seni sevdim. Briony, seni ruhumun her zerresiyle seviyorum ve bunu kalbinin derinliklerinde saklamamı istiyorum. Kalbinin, sevildiğini hatırlamasını istiyorum. Hala sevgiyi hak ettiğini. Ama geri kalan her şeyi unutmanı istiyorum."

Sözleri kalbimi parçaladı, o kadar büyük bir acıydı ki, şiddetinden neredeyse çöküyordum. Ama çökmedim. Düşmedim. Bunun yerine, daha dik durdum ve gözlerine meydan okurcasına baktım. "Yapmayacağım," dişlerimin arasından sıkarak söyledim, ellerimi gömleğinin ön tarafına kısırarak. "Bana istediğin gibi emret, ama bir yolunu bulacağım."

Sana karşı gelmek için. Anılarımı geri kazanmak için her şeyi yapacağım. Onları zihnimin, kalbimin ve ruhumun derinliklerinden, tüm gücümle çıkaracağım.

"Lütfen yap." Dudaklarını dudaklarıma sert ve acımasız bir öpücükle bastırdı. Tadı tuzlu, kırık sözler ve vedanın acı tadıydı. Bununla karışan gizli bir tatlılık vardı, çikolatalı kek, çalınan bakışlar ve alaycı oyunlar. Bakılan yaralar, dans eden terlikler ve koruyucu kucaklamalar. Ama ağzıma söylediği sözler zehir gibi yakıyordu. "Unutmanın zamanı geldi, Briony Rose."

BRIONY

Kafam karışık. Bir an için nerede olduğumu bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Göğsüm kırık bir hıçkırıkla inip kalkarken, gözyaşları sebepsiz yere yüzümden akıyor. Ağlıyor muyum? Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken şakaklarımda ağrı hissediyorum, ama bir hareket dikkatimi dağıtır.

Çevreme gözlerimi kırıyorum. Nocturnus Sarayı'nın yemek odası netleşiyor, pencerelerden sızan ay ışığı dışında oda karanlık. Bir yatakta bir vücut hareket ediyor, yavaş ve ağır hareketlerle kıpırdanıyor. Dikkatimi çeken hareket bu olmalı, ama bu yataklar ne? Bu vücutlar kim?

Anılarım bir görüntü seliyle geri geliyor, bazıları canlı, bazıları bulanık ya da sırasız. Doğum günü yemeğimi, ondan önce ailemle yeniden bir araya geldiğimi ve Thorne tarafından ihanete uğradığımı hatırlıyorum...

Thorne.

Neden ona öyle seslendim? O adam bir yabancından farksız, bu yüzden gerçek adı Bay Blackwood. Beni aileme, sonra nişanlıma götürmekle görevlendirilmişti, ama doğum günü yemeğimde...

Bir başka anı daha ortaya çıkıyor.

Kahretsin. Doğru. Bay Blackwood aynı zamanda ailemin düşmanı Vintarys Lemuria. Ve o... benimle bir bağ kurdu, bu bağ sayesinde benden taleplerde bulunabiliyor, eylemlerimi, hatta anılarımı kontrol edebiliyordu. Babama pasta bıçağını doğrultmam emredildiğini, sonra da ailemin gözlerindeki dehşeti hatırlıyorum.

Ailem!

Cesetlere yeni bir farkındalıkla bakıyorum ve önümde yatanların annemle babam olduğunu anlıyorum. Hareketlenmeye başlayan annemdi. Yanına diz çöküp elini avucuma alıyorum. Bu sırada, Bay Blackwood'un çenesinin altını kestiğim anlar

—

Bu düşünce kalbimi rahatsız edici bir suçluluk duygusuyla dolduruyor.

Neden Bay Blackwood'u kestiğim için suçluluk duyuyorum ki?

Sonra zihnimde olayların yankıları yankılanıyor. Ailemin yemek masasının etrafında çökmüş hali. Nyxia'nın ziyareti ve uyku büyüyle ilgili açıklaması.

En azından suçluluk duygusu konusunda rahatladım. Bay Blackwood'a zarar verdiğim için pişman değildim, ama onun kanını akıtmanın yol açtığı sonuçlar için pişmandım. Aileme yaptıklarım için pişmandım.

Annemin göz kapakları açıldı. Elini daha sıkı sıkarak, bakışları yüzümdeyken ona daha da yaklaştım. Yuvarlak yanakları solgundu, ama çok hafif bir pembe renk belirmeye başladı. Başını yana eğdi, sanki bu hareket duyularını sarsmış gibi yüzünü buruşturdu. Sonunda, yorgun ve kısık bir sesle konuştu. "Rosaline? Sen... sen misin, canım?"

"Evet, buradayım."

Başını kaldırır ve ben ona oturmasına yardım ederim. Teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim de uyanmaya başlar ve etrafımızda hışırtı sesleri duyulur. Babam yorgun bir homurtu çıkarır ama hala kıpırdamamıştır.

"Ne... ne oluyor?" Annem, yemek odasına gözlerini kısarak bakarak sorar. "Neden..."

Açıklayacak kelimeler bulamadığım için, anılarının kendiliğinden geri gelmesini bekledim. Bu sırada, gücünün kesilmesin diye elini tutup sırtını destekledim. Anılarının geri geldiği anı tam olarak gördüm. Gözleri hafifçe açıldı, göz bebekleri büyüyerek mavi irislerini yuttu.

"Doğru," diyor fısıltıyla. Birden elini elimden çekiyor ve bakışları yeniden dehşetle yüzüme çakılıyor. Bu manzaradan irkiliyorum ve daha karanlık duygular ortaya çıkıyor. Göğsümde bir kin kıvılcımı parlıyor ve yeni anılar, bulanık ve karışık bir şekilde akın akın geliyor.

Minka ve kedigiller formu.

Ailemin katakompları yakma girişimleri. Bay Phillips ile istemediğim nişanım.

Son anı bir katman daha açığa çıkarır ve Bay Blackwood ile yaptığım bir anlaşmayı, ardından Monty Phillips ile oynadığım bir oyunu hatırlarım. Her ikisi de net bir anıdan çok bir rüya gibi gelir, nişanlımı reddetmem ve oyundan çıkmam da öyle. Bu bulanık anılar arasında bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum.

Daha net bir şekilde anlamaya çalışırken şakaklarıma ağrı saplanıyor.

Annem ayağa fırlayarak dikkatimi kendine çekiyor. "Nerede o?" diye soruyor, gözleri çılgınca. "Vintarys nerede?"

"Burada değil. Üzerinden..." Gözlerimi kapatıp, zamanın akışına dair bulanık bilgimi gözden geçiriyorum. Sonunda, söylemeye başladığım cümleyi bitirebilecek kadar netlik kazanıyorum. "Uyku büyüüne kapılalı bir haftadan fazla oldu."

"Bir hafta mı?" diye tekrarlar. "Biz... biz uyuyor muyduk?"

"O zaman nasıl uyanmışsınız?" Babamın derin sesi beni ona doğru döndürdü. Yatağından kalkarak, küçük gözleriyle odayı süzdü. "Bu nasıl oldu?"

Ona verecek bir cevabım olmadığını fark edince kalbim göğsümde çarpmaya başladı. En azından net bir cevap yoktu. Bay Blackwood ile bir anlaşma yaptığımı hatırlıyorum, o da Bay Phillips ile evlenmeme ve laneti bozmama yardım edecekti. Kendi isteklerim uğruna Monty'yi reddettiğimi hatırlıyorum.

Ama o istekler neydi?

Onu gerçekten sadece özgürlük için mi reddettim? Ve eğer öyleyse, laneti nasıl bozduk?

İçimde parlak ve sıcak bir şey atıyor, ama sanki boşuk. Sessiz. O sıcaklığın pençeleri uzadığını, onu bağlayan her şeyi parçaladığını hayal ediyorum...

"Cevap ver bana, kızım." Babamın sert sesi omurgamı donduruyor. Yatağından kalkıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Tutuşu sert değil, ama nazik de değil. Gözümün ucuyla, diğer aile üyelerimin uyanıp ayağa kalktığını, dikkatlerini bana ve babama çevirdiğini görüyorum. "Ne olduğunu anlat bana."

"Lanetleri bozdum," diyorum. "Nasıl?"

"Ben... hatırlamıyorum." Ailem uyanmadan önce ne yaptığımı tam olarak anlamaya çalışarak anılarımı bir kez daha gözden geçiriyorum, ama tek hatırladığım yanaklarımdan akan gözyaşları ve burada durduğumu fark ettiğimde göğsümden kopan hıçkırıklar.

Sonra başka bir anı daha beliriyor. Sarayın etrafını çevreleyen dikenli bir duvar, bir savaşçı çemberi ve gökyüzünde süzülen bir ejderha...

"Baba, kavgayı durdurmalısın. Laneti bozmaya çalışırken uyku büyüünü sır olarak saklamaya çalıştım, ama biri öğrendi."

Hayır, sadece *biri* değil. Trentas adında bir ejderha.

Bay Blackwood'u çocukken büyüten peri. Gizli adı Vintarys olan bir çocuk.

Annesi ve kız kardeşlerinin demir el bombasından acı çekerken çığlıklarını dinleyen bir çocuk.

Ailemden birinin yaptığı bir oyun yüzünden gözleri yuvalarından eriyen bir çocuk.

Öfke içimi kaplıyor, beni her şeyden çok karıştıran koruyucu bir ateş. Neden Bay Blackwood adına bu kadar öfkeleniyorum?

Bu soruyu kafamdan silip, konumuza geri dönüyorum. "Dışarıda, sizin yokluğunuzda tahta geçmek için hazırlanan gruplar var. Sizin hayatta olduğunuzu görmeleri gerekiyor."

Yemek odasının kapıları açılır ve iki muhafız içeri girer. Sonunda gürültüyü duymuş olmalılar. "Majesteleri," derler hep bir ağızdan ve babamı görür görmez belinden eğilirler.

Babam boğazını temizledi. "Kızım doğru mu söylüyor? Sarayda tahta geçmek isteyenler mi var?"

Nasıl benim doğruyu söylediğimi sorabilir? Yalan söyleyemeyeceğimi biliyor.

"Evet," diyor muhafızlardan biri. "Uyandığınızı ve hala tahta olduğunuzu öğrenirlerse dağılmak zorunda kalacaklar."

Babam başını sallar. "O zaman hemen gitmeliyim. Divina." Anneme döner. Başka bir şey söylemesini beklerim, ama sadece ona anlamlı bir şekilde başını sallar. Annem de aynı şekilde başını sallar, gözleri kısa bir an bana kayar.

O bakışların anlamını anlayamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

Babam, iki muhafızın arasında odadan çıkar, uyanmış aile üyelerim ise şaşkınlıkla odada gözlerini kırıştırır. Bazıları boş sandalyelere çöker, bazıları şakaklarını ovuşturur. Birkaç kişi ise çoktan kendilerine gelmiş gibi görünüyor ve bana keskin bakışlarla bakıyor.

Hiç de rahatlatıcı bakışlar değil.

"Canım," diyor annem şarkı söyler gibi. Elini nazikçe koluma koyuyor. "Uyku büyüsünü nasıl bozduğunu hatırlamadığını söylemiştin. Hatırlamadığın başka şeyler var mı?"

"Biraz," diyorum. "Şu anda zihnim bulanık. Laneti bozmak beni de etkilemiş olmalı."

Dudakları büzülür ve beni kucaklayarak sarar. "Zavallı kızım." Elini saçlarımın üzerinde nazikçe gezdirirken boğazıma bir duygu yükselir.

Bu kafa karıştırıcı olayların gerginliği hâlâ üzerimdeyken, bir yandan da rahatlamış hissediyorum. Annemin bana bu kadar şefkatle sarılması bana huzur veriyor.

Tanrım, bu benim *annem*!

Kafamın karışıklığı yüzünden bu anın güzelliğinin tadını çıkaramamıştım. Planım işe yaramıştı! Ailem uyanmıştı. Babamın tahtı kurtulmuştu. Ve annem... Her zaman tanışmak istediğim, sevgisini, gururunu ve onayını her zaman

, yetim olduğumu düşündüğüm zamanlarda bile kazanmayı umduğum kadın, burada, karşımda. Beni kucaklıyor.

Beni daha sıkı sarıyor. "Sevgili Rosaline, acı çektiğin için çok üzgünüm. Hepsi Vintarys'in suçu. O öldüğünde..."

"Öldüğünde mi?" Annemin gözlerinin kısıldığını fark etmek için biraz geri çekildim.

"Bu seni ilgilendiriyor mu, Rosaline?"

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Bay Blackwood'un ölümü beni hiç rahatsız etmemeliydi. Laneti bozmak için bir ittifak kurmuştuk ama...

Pembe dans ayakkabıları zihnimde parladı, ama anlam veremedi görüntü kayboldu.

"Vintarys ölmeli." Annemin sesi ürpertici bir tona büründü. "Senin üzerinde bizim izin veremeyeceğimiz bir gücü var."

Bu konuda haklı. Benim bireysel lanetimin, yani vücuduma dokunduğunda beni demire bağlayan lanetin, uyku büyüleriyle birlikte bozulacağını düşünmüştüm, ama Bay Blackwood'un bunun böyle olmayacağını ısrarla söylediğini hatırlıyorum.

Ama bunu ne zaman söylemişti?

Kaçak bir atı hatırlıyorum... Beni saran kanatlar...

"O zamana kadar," diyor annem, "sen bizim için tehlikesin."

"Ne..." Sesim bir çığlıkta kesilir, ellerim ön kollarımı sarar, annemin kollarından koparır ve arkama çeker. Omzuma attığım bir bakış, iki amcamın hemen arkamda durduğunu gösterir. Annem beni kucaklarken masadan gizlice kalkmış olmalı. Yüzüm anneme döner. Artık birkaç adım uzakta duruyor. Yüzünde acıma dolu bir ifade var ama amcalarımın beni bırakması için hiçbir hareket yapmıyor. "Ne yapıyorsunuz?"

"Üzgünüm, canım, ama Vintarys'in sana ne istediğini bilmiyoruz."

"O laneti kırmama yardım etti."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana yardım etti mi? Neden?"

"İkimizin de çabası gerekiyordu," diye aceleyle açıklamaya çalışıyorum. "Tek yol buydu. O da bundan faydalandı çünkü büyü onun ailesi için de bozulacaktı..." Sözlerim ağzımda kalıyor, çünkü bunların söyleyebileceğim en kötü sözler olduğunu fark ediyorum.

Dudaklarını o kadar sıkı sıkıştırdı ki neredeyse rengi kayboldu. "Lemurias da uyandı mı diyorsun?"

Tedirgin bir şekilde başımı salladım.

"Ve bizi uyandırmak için ne yaptığını bilmiyor musun?"

Kafamı sertçe salladım.

O öfkeyle nefes alır. "Vintarys ölene kadar, sana ne yapmanı emredeceğini bilemeyiz. Bu gece uykumuzda bizi katletmeni emretmiş olabilir."

"Yapmadı," diyorum ve tüm vücudum sözlerimin doğruluğuyla titriyor. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama doğum günü partimden beri aileme zarar verecek hiçbir şey yapmadığından eminim.

"Onu bulup öldüreceğiz. Artık her iki ailenin de uyku büyü bozuldu, Vintarys, Morgana ve tüm Lemurialılarla ciddi bir şekilde savaşabiliriz. Onların kanını dökebiliriz, bunun hiçbir sonucu olmaz. Mahrts, banshee klanını bir kez ve sonsuza kadar yenecek."

"Hayır!"

Annemin gözleri büyüdü. Başını yana eğdi. "Hayır mı? Ah, zavallı kızım. Bu düşündüğünden çok daha kötü. O seni gerçekten kontrol ediyor, değil mi?"

"O... öyle değil." "O zaman nedir?"

Ağzımı açtım ama sözlerim çıkmadı. Göğsümdeki sıcak çarpıntıyı açıklayamıyorum, ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Aklımda, Bay Blackwood'un düşmanım olduğunu biliyorum. Anlaşmamızın ona zorla kabul ettirildiğini ve kendi çıkarları için kabul ettiğini biliyorum.

Ama kalbimde...

Kalbim, Thorne'a yönelik herhangi bir tehdidi duymaya dayanamıyor.

Annem amcalarıma keskin bir baş hareketiyle işaret etti, babamın gitmeden önce yaptığı gibi. "Onu kuleye götürün."

THORNE

Briony ve ben uyku büyüsunü bozduktan sonra üç gün geçti ve ancak şimdi annem ve kız kardeşlerimin hayatta olduğunu söyleyebilirim. Kendilerini Lemurya'lı veya Morgana'nın banshee klanının üyeleri olarak gören yirmi yedi akrabamın geri kalanı uyanıp yer altı mezarlarından çoktan ayrılmışken, en çok değer verdiğim üç kişi şifacılar tarafından bakılmak üzere geride kaldı. İlk başta öldüklerinden emindim. Uyku büyüsunün, zaten cansız bedenlerini korumaktan başka bir işe yaramadığını düşünüyordum. En kötü korkularıma rağmen, peri doktorları, on beş yıllık uykuları sırasında demirin ciğerlerinden çıktığını ve uyku büyüsunün hayatta kalmalarının tek nedeni olduğunu söylediler. En küçük kız kardeşim bu sabah uyandı. Ardından en büyüğü. İki saat önce Morgana gözlerini açtı.

Tüm Ay Sarayı kraliyet mezarlıkları Kral Franco'nun koruması altında olduğu için şükredin. Horus Briar daha iyi bir kral olsaydı, onlara karşı sorumlu olurdu, çünkü ölüm ve cesetlerin korunması, insanlar ve seelie fae tarafından daha çok tercih edilen geleneklerdir. Ama öyle olsaydı, ailem çoktan ölmüş olurdu. Ya da onlara bakmak için gönderilen doktorlar, yardım etmek yerine gizlice onları öldürürdü.

Stones, annem ve kız kardeşlerimin uyandıkları için minnettarım. Bu benim tek tesellim, üzerime çöken karanlık örtünün tek ışık parıltısı. Nocturnus Sarayı'nda Briony'yi terk ettiğimden beri kalbimdeki çatlağı ve kendimden nefretimi yumuşatmaya izin verdiğim tek rahatlık. Ama ailemin verdiği rahatlık da bugün sona eriyor. Çünkü sevdiğim kadın için yapmam gereken son bir fedakarlık var.

Katakompların sayısız taş koridorlarından birinde, annemin geçici odasının önünde durmuş, şu anki misafirinin gitmesini bekliyorum. Annem bilincini geri kazandığından beri onu görmedim ve konuşmadım, ama Trentas benden önce davranmış.

Taş duvara oyulmuş açık kapıya yaklaşıp, konuşmalarını duymak için kulaklarımı dikiyorum. Sesleri çok alçak, bir iki kelime dışında bir şey duyamıyorum. *Misilleme. İntikam. Adalet.* Yine de, laneti bozmuş olmama rağmen, Briars ve Lemurias aileleri arasındaki düşmanlığın eskisi kadar güçlü olduğunu anlamak için bu kadarı yeterli.

Karanlık bir his içimi oyuyor. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum, ama bunun rekabete son vereceğinden şüpheliyim. Umarım Briony'nin en çok değer verdiği şeyi korumak için yeterlidir. O benim seçimim ve bunu sonuna kadar götüreceğim. Her şeyimi kaybetmek pahasına bile.

Morgana ve Trentas seslerini daha da alçaltıyorlar, ama fısıltıları arasında benim adımları duyuyorum. Trentas'ın bildiği her şeyi, tahtı ele geçirme girişimimi nasıl engellediğimi de dahil olmak üzere, aktaracağından eminim. Yine de sözünün eri olarak, Horus Briar ortaya çıkıp sağ salim ve tacın sahibi olduğunu kanıtlar kanıtlamaz, Trentas diğer tüm gruplar gibi oradan ayrıldı. Sanırım şimdi söz verilen düğünün gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini beklemesi gerekiyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Stones, Briony'ye, Monty'yi benden uzak tutarak reddetmesi için hiçbir nedeni olmadığını söylemekten nefret etmiştim. Söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama uyku büyüsünü bozacak sihre hizmet etmek için niyetimi çarpıtmak zorundaydım. Ailem için bir fayda belirtmeseydim, lanet bozulmazdı.

Ama söyledim.

Ve lanet bozuldu. Kalbimi de paramparça etti.

Sabırsızlık içimi kaplıyor, kanatlarım titriyor. Kanatlarımı açmak, uçmak, bu ürkütücü sessiz salonda beklemekten başka her şeyi yapmak için yalvarıyorlar. Kanatlarımı sırtıma daha sıkı katlıyorum.

Seelie formunda kalmak, kanatlarımı ve boynuzlarımı saklamak zorunda olmamak garip bir duygu. Üç gün önce buraya geldiğimden beri katakomplardan çıkmadım, bu yüzden ikili kimliğimin henüz herkes tarafından bilinip bilinmediğini öğrenemedim. Bununla nasıl başa çıkacağımdan hala emin değilim.

Sürekli damlayan su sesleri dikkatimi çekiyor, duyurmaya çalıştığım fısıltıları bastırıyor. Karşı duvara, karanlık taştan aşağı akan ve tavandan damlayan nem damlalarına kaşlarımı çattım. Katakompları oluşturan yeraltı tünellerinde bu tür akıntılar nadir değildir, ama buradaki oldukça rahatsız edici. Ancak nem olmasaydı ışık da olmazdı, çünkü tek ışık kaynağı duvarlardan filizlenen biyoluminesan mantar kümeleri.

Kapıya daha da yaklaşıyorum, ama ayakkabım görünmeyen bir taşı itiyor ve taş sessiz koridorda yuvarlanıyor. Fısıltılar kesiliyor. Trentas

normal ses tonuyla konuşur: "Görünüşe göre bir ziyaretçin var Morgana. Sonra tekrar bakarım."

Ayak sesleri duyulur, ardından Trentas odadan çıkar. Gözleri hemen benimkilere takılır ve sert bir bakış atar. Onu geçmek üzereyim ki kolumu tutar. Sesi alçak, "Ona söylediklerine dikkat et. Her zamanki gibi hırçın, ama o hala senin annen ve seni çok seviyor. Onun kalbini kırma. Kim olduğunu unutma."

Geri çekilip gözlerini gözlerimle kilitliyorum. Boyumuz aynı ve yaşıtız. Onun suçlamalarına boyun eğmeden dik duruyorum, söylemediğim şeyi sessizce iletiyorum: ona olan saygım her zaman kalacak, ama bir zamanlar sahip olduğum role geri dönmeyeceğim. Artık onun astı, evlatlığı olamam.

"Kim olduğumu çok iyi biliyorum," diyorum, her kelimeyi kararlılığımın sarsılmaz gücüyle söylüyorum.

Gözleri hafifçe genişledi ve beni bıraktı.

Trentas'ı koridorda bırakıp odaya giriyorum. Koridordan biraz daha karanlık, mütevazı alanı aydınlatan tek bir mantar kümesi var ama yine de gözlerimi yerden ayırmıyorum. "Yüzün örtülü mü, anne?"

"Vin! Gerçekten sen misin?" Sesi hatırladığımdan daha zayıf, bu muhtemelen soluduğu demirden kaynaklanıyor olmalı. Bu düşünceyle göğsüm sıkışır. "Evet, sevgilim, peçeli. Gel. Seni iyice görelim." Gözlerimi kaldırdığımda onu dar bir karyolada dik otururken görüyorum, üzerinde sade siyah bir cüppe var. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüş, dantelli siyah bir peçe yüzünü gizliyor. Asla bakamayacağım lanetli yüz.

Yatağı okşadı ve ben de yanına oturdum. Onun ne kadar küçük görüldüğünü fark edince göğsüm sıkışır. Ne kadar zayıf. Hep bu kadar minik miydi? Ben çocukken, herkesten uzun boylu, duruşu güçlü ve otoriter görünüyordu. Ona doğru eğilirim, küçükken yaptığım gibi onu kucaklayarak selamlamalı mıyım, emin olamam. Doğal gelmez, bu yüzden hiçbir şey yapmam. O da bana uzanmak için hiçbir hareket yapmaz.

"Büyümüşsün, Vin," diyor, sesi duygudan titriyor. "Seni tanıyamadım. Kız kardeşlerini gördün mü?"

"Evet, onlar da beni tanımadı. Benden korktular, bu yüzden doktor beni oradan uzaklaştırdı." Bu beni çok üzdü, ama yüzüme yansıtılamayacağına çalıştım. Bu kadar zaman geçtikten sonra kardeşlerimle aramda böyle bir uçurum oluşması gayet normal. Beni son gördüklerinde, onlardan çok da

onlardan çok daha büyüktüm. Şimdi ise yetişkin bir adam oldum. Bu arada kızlar başlarına gelenleri pek anlamış değiller.

"Aklınız başınıza gelecektir," diyor annem. "On beş yıllık uykudan sonra hayatımızı yeniden kurmak hepimizin çok çalışmasını gerektirecek."

"Elbette öyle," diyorum, yakında yapmam gereken itirafın ağırlığıyla.

Annem sesimin gizli keskinliğini duymuş olmalı ki, bir sonraki sözlerinde sesi daha da keskinleşiyor. "Trentas, yüz yıllık uykumuzdan önce laneti bozduğum için sana teşekkür etmem gerektiğini söyledi. Ayrıca yöntemlerinin şüpheli olduğunu da söyledi. Sana şüpheyile yaklaşmayacağım ve düşmanla ittifak kurmuş olsan da, seçimlerini ailenin iyiliği için yaptığını umacağım."

"Seni burada durduracağım, anne."

"Beni kesme," diyor, her kelimesi zehirle dolu. Şimdi neden daha önce bu kadar büyük görüldüğünü hatırladım. Boyuna rağmen, her zaman korkutucu bir yaratıktı. Hala öyle.

Ama artık onun emrine bağlı değilim.

Yine konuşmaya başladı. "Önümüzdeki günlerde sana ve yeteneğine ihtiyacımız olacak. Trentas, Briarları uyutmayı başardığını söyledi, bu yüzden isminin anlamını öğrendiğine inanıyorum. Bunu kullanarak..."

"Morgana," diyorum, kelime dilimde sert ve acımasızca.

O geri çekildi. Ona bir kez bile anne dışında başka bir isimle hitap etmemiştim. "Vintarys..."

"Hayır, Vintarys değil. Artık senin için Vintarys olamam."

Sessizlik. Sonra, "Ne diyorsun?" Sesindeki titreme, başka bir nedenden dolayı zaten kırık olmasaydı kalbimi delip geçirdi. Yine de, bir sonraki adımımın onu inciteceğini biliyorum. Son on beş yıldır aramızda var olan uçurumu daha da genişletecek. Bir zamanlar hayatım kadar sevdiğim kardeşlerimle aramızdaki uçurumu.

"Keşke tamamen iyileşene kadar bekleyebilseydim. Keşke yaraların henüz taze iken seni incitmek zorunda kalmasaydım." Söylediğim her kelime doğru. Aşağıda taşlar var, onun kalbini kıracağımı biliyorum, oysa o zaten bir ömür boyu acı çekti. Briarların elinde çok fazla zulüm gördü. Yine de asla üstesinden gelemeydi. Bunun yerine, onların karanlığına aynı karanlıkla karşılık verdi. Onların zulmünü onlara geri döndürdü. Onun nefretini, öfkesini anlıyorum ve çoğunun haklı olduğunu kabul ediyorum, ama artık intikam silahı olamam.

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Bunu dinlemek zorunda değilim. Git. Hazır olduğunda geri gel..."

"Hayır, Morgana. Dinleyeceksin. Bu çok önemli."

"Ailenizden daha mı önemli? Kendi annenizden daha mı önemli? Ne tür bir evlatsınız siz?" Keskin sözlerine, dışa vuran öfkesine rağmen, omuzlarındaki incinmişliği görebiliyorum, sesinin tonunda duyabiliyorum.

Ellerinden birini tutup sıkıyorum. Gözlerim peçesinin üzerine kayıyor ve keşke peçenin altındaki yüzünü görebilseydim, sadece bana baktığından emin olmak için bile olsa. İfademdeki samimiyeti görebilse diye. "Seni ve kız kardeşlerimi her zaman seveceğim. Sizi çok sevdim. Ama sevdiğim başka biri var, benim geleceğimle uyumlu biri. Olmak istediğim kişiyle uyumlu biri. Bu yüzden... banshee klanından ayrılıyorum."

Titrek elini elimden çekiyor. "Neden yaparsın ki..."

"Beni Prenses Rosaline'e karşı kullanacaksın, ama ben ona bir daha asla zarar vermeyeceğim."

"Sana ihtiyacımız var, Vin. Adaletin yerini görmeye çok yaklaştık. Horus'un hükümdarlığını devirmeye çok yaklaştık..."

"Umurumda değil, Morgana." Sesim kararlı ama nazik. "Bana intikam için bu ismi vermiş olabilirsin, ama ben buna katılmayacağım."

O başını sallar. "Trentas haklıydı. Onun şüphelerine inanmak istemedim, ama haklıydı, değil mi? Bahsettiğin bu büyük aşk... Prenses."

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Onu tüm varlığımla seviyorum. Briars'larla rekabetini bırakırsan, seni de aynı şekilde sevebilirim, ama bunu yapmayacaksın. Bu da seçim yapmam gerektiği anlamına geliyor. Ben onu seçiyorum." Annemin geri çekildiğini izlerken, sözlerimle ciğerlerim genişliyor. Söyleyeceğim şey, yaraya tuz basacak, ama gerçeği bilmesi gerekiyor. "Daha açık konuşayım. Ona zarar vermek için herhangi bir şey yaparsan, sana karşı çıkacağım. Seninle savaşıacağım."

"Aptal çocuk," diye tıslar, sesi gözyaşlarıyla karışır. "Siz ikiniz asla birlikte olamazsınız. Aşkınız lanetli. Briars buna izin vermez."

"Kimsenin izin vermesi ya da vermemesi önemli değil. Onu sevmek için onunla birlikte olmama gerek yok. Onu bir daha görmesem bile koruyacağım."

"Seni tanımıyorum," der ve b e n , duvağının altından damlayan yaşları izlerim. Her damla göğsüme bıçak gibi saplanır, ama bu acıdan zevk alıyorum.

Kalbimdeki karanlığı yok eden bir acı. Asla taşıyamam

taşımak zorunda kalmamam gereken bir yükten kurtarıyor. Sesi öfke, acı ve kederle titriyor. "Sen benim oğlum değilsin..."

"Hayır, değilim." Göğsüme bir bıçak daha saplandı. Yükümden bir parça daha kurtuldum. Sonra derin bir nefes alıp, son darbeyi vuracak sözleri söyledim. Son kesiti yaptım. "Lemuria soyadını reddediyorum ve banshee klanındaki yerimden vazgeçiyorum. Vintarys Lemuria soyadıyla olan tüm bağımı reddediyorum. Vintarys Lemuria olmadığımı ve bir daha asla olmayacağımı yemin ederim. Söz konusu isme bağlı olan tüm kan bağı, aile ve büyü bağlarını, geçmişte ve şimdiki zamanda, feshediyorum ve bundan böyle sadece Thorne Blackwood olarak anılacağım."

Göğsümde bir başka rahatlama dalgası yayılıyor ve beni hiç olmadığı kadar derin nefes almaya zorluyor. Bu sadece rahatlama ibaret olabilir, ama umarım daha fazlasıdır; umarım Briony ile olan lanetli bağımın sonu olur. Artık Vintarys adını reddettiğime göre, ona bir daha asla emir veremeyeceğim. Ailesi benim yüzümden ona güvenmemek için hiçbir nedeni kalmayacak.

Ama içimde derinlerde başka bir umut daha var.

Bana verilen ismi reddetmek, geçmişte yaptığım talepleri de geçersiz kılacak.

Ve belki de ona unutmasını zorladığım anıları serbest bırakır.

Morgana titriyor, başı eğik, yumrukları yanlarında sıkı sıkı. Hıçkırarak ağlıyor ve ben bir kez daha ne kadar küçük ve kırılgan olduğunu fark ediyorum. Bir yanım ona sarılmak, onu teselli etmek istiyor. Ama ben seçimimi yaptım ve pişman değilim. Artık bir zamanlar annem olan kadına zarar verdiğim için barışmalıyım.

"Git," diye fısıldadı, sesi hıçkırıklarla boğulmuştu. Sonra daha yüksek sesle. "Çık dışarı!" Yatağımdan kalkıp ona derin bir reverans yaptım, ona verebileceğim son saygı göstergesi.

Bu, kelimelerle ifade edilemeyen bir jest, beni bildiği tek şekilde sevdiği için ona teşekkür etmek. İntikamla karışık bir sevgi. Reddettiğim halde tamamen anladığım bir sevgi.

Odayı terk ediyorum, beni dünyaya getiren kadına, sevdiğim, uğruna savaştığım ve kanımı döktüğüm aileme sırtımı dönüyorum. Her adımda kendimi daha hafif hissediyorum, doğduğumdan beri taşıdığım yükü katman katman atıyorum.

Artık yok.

Bir daha

asla.

Koridora iki adım atmadan, birkaç dakika önce terk ettiğim yerde Trentas'ın gizlendiğini fark ettim. Ben de ona aynı şeyi yaptığım için, bizim konuşmamızı dinlemesini suçlayamam. Ayrıca

onun ne yaptığını bilmesi umurumda değil. Gözlerine bakıp karşısına geçiyorum, bana karşı çıkması için onu kışkırtıyorum.

Kollarını kavuşturur. "Annemi böyle incittiğin için seni öldürmeliyim. Aileni terk ettiğin için."

"Deneyebilirsin." Parmaklarım yanımda titriyor, gerekirse onunla dövüşmeye hazır. Ama onun tehdidinin boş olduğunu biliyorum. Trentas, Lunar'ın Seelie Kralı olmak isteyebilir, ama şu anda yasal bir gücü yok. Annemin de yok. İkisi de benim gibi sıradan vatandaşlar ve toplumdaki konumları benimkine göre çok daha düşük. Beni öldürmek cezalandırılabilir bir suç olur ve Trentas'ın tahta çıkma şansını tehlikeye atabilir.

Ayrıca, bana ne kadar kızgın olursa olsun, beni gerçekten incitmek istediğini sanmıyorum.

Sanki o da aynı sonuca varmış gibi tavırları yumuşadı. "Seni Seni bir oğul gibi gerçekten sevdim, Vin... Thorne."

Adımı düzeltmesine şaşırdım. Seçimimi kabul edeceğini beklemiyordum. "Eğer hiç aşkı bilseydin, bunu neden yaptığını anlardın."

Yarı açık gözlerle beni inceliyor. "Gerçekten istediğin yol bu mu?"

"Bunu sormaya gerek var mı?"

Yüzü düşünceli, meraklı bir ifadeye bürünüyor. "Değiştin. Ve sadece çocukluğundan beri değil."

"Biliyorum."

"Onun yüzünden."

"Briony," diyorum, onun adını söylemeden bırakmak istemiyorum. Söylenmemiş.

Başını eğiyor, yüzünde hala merak var, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Analitik değerlendirmesi, onda daha önce görmediğim bir yönünü gösteriyor. Ya da gördüysem, hatırlamıyorum. "Sanırım hakkımda haklısın. Senin tattığın aşkın tadını bilmiyorum. Nasıl bir şey merak ediyorum."

Acı. Zevk. Sevinç. Izdırıp. Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemiyorum.

Boğazını temizledi ve sert ifadesi geri geldi. "Casuslarım, prenses ile Bay Phillips'in evleneceğine dair hiçbir haber almadı."

Kalbim haince bir ritimle atıyor. Hissetmeye layık olmadığım bir umutla. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü düğünden sonra Kral Horus'la yüzleşme şansım olacağını söylemiştin. Divina Briar'ın büyüü artık bir

engellemeyeceğini söylemişti."

Ona soğuk bir gülümseme atıyorum. "Morgana'ya söylediklerimi duyduysan, bunun artık beni ilgilendirmediğini biliyorsundur."

"Klanı terk etmiş olabilirsin, ama Horus'un tahta çıkmayı hak ettiğine gerçekten inanıyor musun?"

"Tabii ki hayır. Hala seni kral olarak destekliyorum, ama prensese zarar verecek hiçbir şeyi hoş görmeyeceğim. Morgana'ya söylediklerim senin için de geçerli. Ona zarar verirsen, onu tehdit edersen bile, seninle savaşırım. Gerekirse hayatını sonlandırmaktan da çekinmem."

Trentas çenesini kaldırıp beni bir kez daha süzdü. Sonra kollarını açıp sesini alçaltarak devam etti. "O zaman casuslarımın öğrendiği son bir şeyi sana söyleyeyim. Kral ve kraliçe, sevdiğin kadını bir kuleye kilitlediler."

Ateşli bir şok dalgası içimi kaplar, kanımı kaynatacak kadar sıcak bir öfke dalgası uyandırır. "Onu lanet bir kuleye mi kilitlediler?"

Trentas bana soğuk bir gülümseme attı. "Belki de şiddetle tehdit etmen gerekenler Lemurialılar değildir."

Bunu neden söylediğini bilmiyorum. Bana yardım etmeye mi çalışıyor, yoksa düşmanlarıyla yüzleşmem için beni manipüle mi ediyor, bilmiyorum. Önemli değil. Ayaklarım yerden kesiliyor, kalbimin her atışı Briony'nin adını haykırıyor.

BRIONY

Üç gündür bu kule odasında mahsur kaldım ve birinin burada yaşamış olmasına hayret ediyorum. Hem de sıradan biri değil, benim yerime geçen changeling. Bundan eminim. Çünkü ilk bakışta kule odası bir prenses için uygun görünüyor. Oda küçük olsa da mobilyaları kaliteli. İpek çarşaflar ve pembe brokar battaniyelerle donatılmış zarif bir yatak, bol etekli elbiselerle dolu bir gardırop ve yaldızlı bir makyaj masası var. Odadaki tek pencere, kanatlı casuslara rahatlık için tasarlanmış bir yatak odası görüntüsü veriyor. Şımartılmış, inzivaya çekilmiş bir prenses için çok güzel bir yaşam alanı.

Ama bu masum tasvir bir yalan.

Çünkü bu oda, kulede bulunan tek odadır. Blackwood Malikanesi'ndeki süitim gibi başka odalar yoktur. Modern bir banyo bile yoktur, sadece giyinme paravanının arkasında bir lazımlık ve banyo için her gün verilen ılık su dolu bir sürahi vardır. Tek kapı, günde üç kez yemek tepsisi getirildiği zamanlar dışında her zaman kilitlidir ve pencere, dışarı çıkmaya çalışırsam ölümle sonuçlanacak uzun bir boşluğa açılmaktadır.

Benim bir tutsak olduğumu inkar edemem.

Bu, benden önce burada yaşayan değişken de öyle olduğu anlamına geliyor. Her yerde yaşam belirtileri var. Yatağın kenarında terk edilmiş bir elbise, kıllarına saç telleri dolanmış bir saç fırçası. Annem ilk kez kulede bir yem tuttuğunu söylediğinde yeterince rahatsız olmuştum, ama şimdi içimi buz gibi bir korku kapladı. Onun serbest bırakıldığını, ben manastırda bulunduktan sonra güvenli bir yere götürüldüğünü inanmak istiyorum, ama artık oynaması gerekmeyen rolü hakkında sessiz kalması için idam edildiği daha olası. Ancak son bir olasılık daha var.

Kaçmış olabilir.

Öyleyse, nasıl kaçtığına dair bir ipucu bıraksaydı keşke. Küçük odada, bunun mümkün olduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum. Çatlak porselen vazoda gizli bir anahtar? Boş. Makyaj masasının çekmecelerinden birinde saklanmış bir mektup? O da boş. Özgürlük için bu odayı adeta alt üst ettim – başka ne yapabilirim ki? – ama nafile.

Bu da beni şu anki planıma geri getiriyor. Bir iç çekerek, hala başka birinin teninin kokusunu taşıyan battaniyelerin üzerine, yatağı uzanıyorum. Sonra gözlerimi kapatıp, çaldığım anıları zihnimde canlandırıyorum. Bir gardiyanın somurtkan yüzü zihnimde belirir. Koyu renk gözler, indigo saçlar, sivri kulaklar. Sonra bir sonraki görüntüye geçiyorum, başka bir gardiyan, bu seferki kahverengi saçlı, kocaman siyah gözlü ve Minka'nınki gibi uzun beyaz bıyıklı.

İkincisi kalbimi sıkıştırıyor. şu anda o ve Bay Boris'in nerede olduklarını hiç bilmiyorum. Nocturnus Sarayı'na geri döndüler mi? Yine aileme hizmet ediyorlar mı? Yoksa hala Bay Blackwood'un malikanesinde mi bekliyorlar? Thorne ve ben hava yoluyla geri dönemeyince trenle peşlerinden gittiklerini varsayıyorum...

O uzun uçuşu hatırladıkça, Bay Blackwood'un kollarında sarılmış bedenim titriyor. Neden böyle bir anlaşımaya razı oldum ki? Nocturnus Sarayı'na bir felaket geldiğı haberine çok üzölmüşüm, ama yıldızlar beni neden Bay Blackwood'a bu kadar güvenip onunla uçmaya ikna etti? Kırık anılar zihnimde parılıyor, ona nasıl sıkıca sarıldığımı, kulaklarımın içinde ninni gibi atan kalp sesini...

Hayır, bu doğru olamaz. Thorne ve ben sadece müttefiktik. Birbirimizden nefret ediyorduk. Geçen hafta yaptığımız her şey uyku büyüsunü bozmak içindi, başka bir şey değil. Aslında, şu anda olanların hepsi onun suçu... Kayıp anılarım, ailemin güvensizliğı, esaretim. Hepsi *onun* yüzünden.

Öyleyse neden kalbim değerli bir şeyi kaybetmiş gibi acıyor? Neden bu kadar boş hissediyorum, hiç yaşamadığım bir doluluk için özlem duyuyorum?

Bu soruyu kafamdan silip, çerçevelediğim muhafızları değerlendirmeye geri dönüyorum. Ancak üçüncü kişinin özelliklerini incelerken, şu anda yaptığım şeyin, Bay Blackwood hakkındaki çelişkili düşüncelerimden daha az rahatsız edici olmadığını kabul etmek zorunda kalıyorum. Muhafızlarla ilgili tüm planım, açıklayamadığım bir şeye dayanıyor: Tek bir kişiyi tuzaga düşürüp onun görüntüsünü hafızama kazıdığımnda, o kişiyi rüyama çekip felç edebileceğimi kesin olarak biliyorum.

Kaçış planım bu. Öncelikle, odamın dışında nöbet tutan tüm gardiyanların benzerliklerini yakalamalıyım. Dört kişi var ve rastgele değişiyorlar gibi görünüyor. Onları sadece hizmetçinin yemeğimi getirmesine izin verdiklerinde görebiliyorum. Dördünü de yakaladığımnda kaçacağım ve kapıyı açan muhafızı felç edeceğim. Sonra anahtarını çalacağım, onu ve hizmetçiyi odaya kilitleyeceğim ve özgürlüğüme koşacağım. Ondan sonra ne olacağı riskli ve kumar gibi, çünkü saray artık doğum günü yemeğimin olduğı gece

Yemek yemeğimin olduğu gece kadar personel eksikliği yok. Pencere­mend dışarıya her baktığımda, siperlerde okçular ve nöbetçiler görüyorum. Yemeğimi getiren hizmetkarlar da daha önce hiç görmediğim kişiler.

Yine de, riskli olsa da, bunu yapacağım.

Kendi kararlılığımdan dolayı içimi bir ürperti kaplıyor. Sihirimin hayal ettiğim gibi işe yarayacağından nasıl bu kadar emin olabilirim? Annemin, onun succubus gücüyle aynı güce sahip olduğumu ısrarla söylediğini hatırlıyorum ve bunun kanıtını bulduğumu da çok net hatırlıyorum. Ancak kanıtı her aradığımda benden kaçıyor. Dahası, gücümün anneminkinden farklı olduğunu biliyorum. O sadece uyurken bu gücü kullanabilirken, ben sadece gündüz rüyalarım­da bu sihri kontrol edebiliyorum.

Ama bunu yıldızların adına nasıl *bilebilirim*?

Muhafızların benzerliklerini incelemeye geri dönüyorum, zihnimde birbiri ardına sayfaları çevirip tekrar geri dönerek hepsini ezberlediğimden emin olana kadar devam ediyorum. Hızlı davranmam gerekiyor, çünkü hizmetçi içeri girip yemek tepsisini bırakıp hemen çıkması sadece birkaç saniye sürer. Bu da demek oluyor ki, o birkaç saniye içinde muhafızı tanımalı, zihnimde doğru görüntüyü canlandırmalı ve bir hayal kurmalıyım. Ve hala bir muhafız daha var.

Emin olmak için üç görüntüyü bir kez daha gözden geçiriyorum, ama bitirirken yanlışlıkla muhafızlardan önceki bir anıya geçiyorum. Bu anıya birkaç kez rastladım ve bu da mantığa aykırı olan bir başka şey. Koyu renkli gökyüzünün parlak ışıkla dolduğu, çarpıcı renklerin dalgalandığı bir görüntü. Her baktığımda, göğsüm kayıp ve özlemle acıyor, hatırlayamadığım bir şeyi arzuluyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöküyor. Gözyaşlarım kimin ya da neyin için? Bu görüntüyü her gördüğümde neden bu acıyı hissediyorum? Aklımdan ne kaybolmuş olabilir?

Parmağım boşlukları doldururken, parmaklarım yumruk haline geliyor. Onları aşmaya çalıştığımda her zaman karşılaştığım direnci bulacağımı biliyorum. Unuttuğum şeyleri hatırlamaya yönelik her girişim, zihnimde aşılmaz bir duvarla son buluyor. Şimdi de aynı duvarla karşılaşmayı bekliyorum, ama...

Taş yok olmuş.

O kadar şaşıyorum ki birden dikleşiyorum. Gözlerim odaklanmamış halde, boşlukları bir kez daha inceliyorum, bu sefer yenilenmiş bir kararlılıkla. Haklı olduğumu anladığımda midem altüst oluyor. Eskiden sert bir duvarın olduğu yerde

artık sadece bulanık siyah bir perde var. Boşluklar hala duruyor, ama artık kaybolmuş gibi gelmiyorlar. Dikkatimi renkli gece gökyüzünün anısına geri çeviriyorum. Her zamanki gibi kafa karıştırıcı, ama zihnimi o görüntüyle doldurup kalbimdeki özlemi hissedince, bir şey değişiyor. Anlayışımı kapatan perdenin en ince tabakası kalkıyor ve görüntü zihnimde birazcık hareket ediyor gibi. Dikkatimi daha da derinleştiriyorum. Kalbimi daha da açıyorum. Bir tabaka daha soyuyorum. Bir tane daha.

Görüntü santim santim kayıyor, artık sadece yakaladığım bir kare değil. Yavaş yavaş gerçek bir anıya dönüşüyor. Bir katman daha kaldırdığımda, görüntü hareket ediyor. Bakış açım değişiyor, renkli görüntü yukarıda kalıyor ve aşağı, aşağı, hayali santim santim alçalıyor, ta ki boynuzların uçları görünene kadar. Sonra düzenli bir şekilde çırpınan kanatlar. Dul tepe şeklinde siyah saçlar. Bir alın.

Kalbim çarpıyor.

Onun karanlık gözlerini görmeden bile onun olduğunu biliyorum. Zihnimdeki bakışlarım onun gülümseyen dudaklarına düşmeden bile. Dudaklar, hafızamdaki benim... öpmek istediğim dudaklar.

Kapımın açılma sesi beni şiddetli bir güçle hayalimden koparıyor. Nefesimi toparlamaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyor.

"Bana dön," diyor bir erkek sesi. "Ellerini kucağına koy."

Söyleneni yapıyorum, kapı her açıldığında bana verilen emirleri aynen uyguluyorum. Yatağımın kenarına oturuyorum. Kapıya bakıyorum. Ellerim kucağımda. Sanki lanet bir suçluymuşum gibi.

Bir hizmetçi öğle yemeğimi tepsiyle odaya girer ve önceki tepsinin durduğu küçük çay masasına doğru aceleyle yürür. Ama bakmam gereken kişi o değil. O geceki gökyüzünün ve Thorne'un dudaklarının — ve kendime şu anki hedefimi hatırlatıyorum.

Kaçmak. Özgürlük. Planım.

Bakışlarım gardiyana kayıyor. Yakalamam gereken dördüncü ve son kişi o. En kısa boylu olanı, boncuk gibi gözleri, derisini kaplayan koyu renkli kürkü ve kısa gri saçları var. Kürkünün ve saçlarının zıt renkleri ve desenleri, onun seelie formunda bir bal arısı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Ellerimi kaldırıyorum — kolları kısmi bir anıyı ortaya çıkardığım şoktan hâlâ titriyor — ve işaret parmağımla başparmağımla bir dikdörtgen oluşturuyorum. Hızla muhafızın etrafını çerçeveleyorum ve gözlerimi kırıyorum.

İşte. Yakaladım.

Gözleri kısılır. "Ellerini indir, Majesteleri," diye bağırır, sivri dişli ağzını gösterir.

Ona utangaç bir gülümseme atıp avuçlarımı kucağıma indirdim. "Elbette."

Uşak boş kahvaltı tepsimi toplar, yenisini bırakır ve odadan çıkar. Son bir bakışla, muhafız kapıyı kapatır. Kilidi kilitleyen anahtarın sesi duyulur. Dişlerimi sıkarım, muhafızların anahtarı nerede sakladıklarını hala bulamadığımı fark ederim. Kapı açıkken asla ortada bırakmazlar. Bu da, deneğim felçliyken yapmam gereken bir şey daha demek. Vücutlarında anahtarı aramak. Çok uzakta olamaz, çünkü muhafızlar kapı kapanır kapanmaz hemen kilitlerler.

Bir tıkırtı sesi dikkatimi çeker. Sesin nereden geldiğini bilemeden odama bakınırım, ta ki tepsimde bir hareket fark edene kadar. Dikkatli adımlarla çay masasına yaklaşıyorum, gözlerim yemek tabağımy örten gümüş kubbeye kilitlenmiştir. Kubbe porselen tabağıya sürtünürken tıkırtı ve tırmalama sesleri artar. Sonra kubbe tepside fırlayıp yere düşerken net bir miyavlama sesi duyulur. Yerimde donakaldım, tabağımyın üzerinde uzanmış siyah-beyaz yaratığı bakakaldım. Bir bacağı, kapağı tekmelediğı yerden uzanmıştı.

Adı dudaklarımdan dökölür. "Minka?"

"Geceye şükürler olsun," der, yorgun bir şekilde dört ayak üstüne kalkarak. "Beni yemediğine çok sevindim."

Ona gözlerimi kırıştıtırırım. "Burada ne yapıyorsun?"

Tepsiden atlayıp yere iner, bacaklarımyın etrafında mırıldanarak dolandır. "Senin öğle yemeğın olmak için neler yaşadığını bilemezsin."

Onu kucakladım ve o, açıkça üzgün bir şekilde bana sokuldu. "Evet, ama... neden?"

Geri çekilip geniş kehribar rengi gözleriyle bana baktı. "Seni kaçırmak için buradayız."

"Biz?"

"Bay Boris de. Buraya ilk trenle geldik, ama dün vardığımızda olanları öğrendik. Neyse ki, kral ve kraliçe bizi bulmadan önce Bay Ferdinand Bay Boris'le konuştu."

Başımı eğiyorum. "Bay Ferdinand mı?" "Bay Boris'in kardeşı."

Ah, papyonlu diğer tilkiyi kastediyordur herhalde.

"Öyleyse," Minka kediler gibi yüzünü benimkine yaklaştırarak, "size yardım etmeye geldik!"

Duygular boğazımı tıkar. Minka ve Bay Boris'e çok bağlanmışım, ama onlar bana karşı hiçbir zaman kesin bir sadakat göstermediler, özellikle de aileme karşı gelmek konusunda, ama şimdi yaptıkları şey...

"Teşekkür ederim," diyorum ve Minka'yı biraz daha sıkı sarıyorum.

"Hayır, ben bitirdim." Minka kollarımdan kurtulup yere atladı. "Şimdi planı gözden geçirelim. Akşam yemeğin geldiğinde kaçacağız. Bay Boris merdivenlerin altında bekliyor olacak ve önümüzün açık olduğunu kontrol edecek. Muhafızlar burada olduğumu bilmiyorlar, ben saldırırken sen kapıyı açan kişinin dikkatini dağıtırsın. Hiç kimseye saldırmadım, elimden geleni yapacağım. Gözlerini oyabilirim, bu da bizim için yeterli."

Son cümleyi söylemedeki rahatlığı tedirgin edici, ama aklıma bir şey geliyor. Neredeyse bir anı. Onun birine gözünü oymakla tehdit ettiğini ilk kez duymadığımı biliyorum.

Tırnaklarımla gözlerini oyacağım.

Gökyüzü anım gibi, bu anının da bir katmanı soyuluyor. Sonra bir katman daha.

Thorne'un gülümseyen yüzünü görüyorum. *Majestelerine onu asla bırakmayacağıma dair söz verdim.*

Basınç ciğerlerimi sıkıştırıyor.

Hatırlıyorum. Her şeyi değil, ama *bunu* hatırlıyorum. Beni asla bırakmayacağını söylemişti, ve bunu daha önce de söylemişti. Hala bulanık olan o renkli gökyüzü anımdaydı.

Minka'nın tekrar konuştuğunu fark edince, kendimi şimdiki zamana geri getiriyorum. "—bekçiler kapı anahtarını bileklerine bağlıyor, manşetlerinin hemen altına saklıyorlar—"

"Anahtarın nerede olduğunu biliyor musun?" Göğsümde umut atıyor. "Elbette. İyi planladık, Bayan Rose."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman kimsenin gözlerini tırmalamaya gerek kalmayacak. Benim de bir planım var."

Niyetimi açıkça ifade ediyorum. Artık dört muhafızın da benzerliklerini yakaladığım için, bu akşamki yemek servisi sırasında kapımı açan kişiyi felç edebileceğim. Boris Bey de önümüzü açmak için bizi bekliyor, bu sayede kaçışımın geri kalanı için çok endişelenmeme gerek kalmayacak.

Arkadaşlarımla yardımıyla buradan defolup gideceğim.

THORNE

Nocturnus Sarayı'nı keşfettikten sonra, hava yoluyla Briony'ye ulaşmamın imkansız olduğunu anladım. Sarayın savunma zayıflıklarını, kör noktalarını ararken saraydan uzak duruyorum. Ama buradan bile nöbetçilerin ve okçuların ne kadar dikkatli olduklarını, sanki beni beklermişçesine gözlerini gökyüzüne dikmiş olduklarını görebiliyorum. Ya da belki de Trentas'ı bekliyorlar. Her halükarda, bu benim planlarım için bir tehdit oluşturuyor. Sarayın etrafında birkaç tur daha attıktan sonra, duvarların hemen dışındaki ormana çekilip ağaçların gölgesine indim.

Kalbim sabırsızlıktan çarpıyor, ama geceyi bekliyorum. Güneş batmaz, bir kez daha gökyüzüne yükselip sarayı gözetliyorum. Taştan cehennem. Nöbetçiler her zamanki gibi tetikte, kuleler arasındaki en karanlık yerleri bile aydınlatmak için siperler meşalelerle aydınlatılmış.

Kahretsin. Briony'nin hangi kulede olduğunu bile bilmiyorum. Onun, bir zamanlar yeminin bulunduğu yerde tutulduğunu varsayabilirim, ama Trentas'ın casuslarından aldığı istihbaratla ilgili önceki yazışmalardan sadece değişenin kulesini biliyorum. Bu da onu kurtarmak için önce doğru kuleyi bulmam gerektiği anlamına geliyor. Ancak o siperlerin menziline girersem vurulurum.

Bu durumda tek bir seçeneğim kalıyor.

Sarayın kapılarından içeri girip yalan söylemem gerekecek.

Midem bulanıyor. Görülür görülmez öldürölme ihtimalim de var, ama bu riski almaya hazırım. Kararımı verip ormana geri dönerek, sarayın duvarlarını birçok bahçeden birinin yakınından geçiyorum. Oradan varlığımı gizlemiyorum, ayak seslerimi gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum. Bunun yerine, devriye gezen üç muhafızın yoluna doğru yürüdüm. Beni görünce donakaldılar, ellerini kılıçlarının kabzasına attılar.

"Ellerinizi indirin," diye bağıryorum, "yoksa Prenses Rosaline ölür. Onun ölümünün vicdanına yük olmak istemiyorsanız, hemen kralın huzuruna çıkmama izin verin."

BRIONY

Akşam yemeğinin gelmesini beklemek işkence gibi. O kadar endişeliyim ki öğle yemeğinde gelen yemeğe dokunamıyorum. Minka benim ana yemeğimin yerini aldığı için pek bir şey kalmamıştı zaten. Midem alt üst olmuş, sinirlerim ise daha da gergin. Tek yapabildiğim, günün geceye dönüşmesini izlemek ve rüya manzaraları yaratmayı giderek daha hızlı bir şekilde pratik etmek. Yeteneğimi fark edip planımızı tehlikeye atmasınlar diye deneklerim üzerinde pratik yapmaya cesaret edemiyorum, ama Minka onun benzerliğini yakalamama izin veriyor. Sihirbazlığım onu eğlendiriyor ve farklı rüya manzaralarıma hayran kalıyor. Gün batımına kadar, bir deneği yaklaşık beş saniye içinde felç edebileceğime oldukça eminim. Bu yeterli bir süre.

Değil mi?

Kapının anahtarı çevrildiğinde Minka ve ben sessizleşiyoruz. Birbirimize başımızla selam veriyoruz. Yatağımın kenarına oturuyorum, gardiyan içeri girdiğinde bana emredeceği pozisyonu alıyorum, Minka ise uzak duvara doğru sessizce ilerliyor. Hâlâ seelie formunda, kapının yanında çömeliyor. Kapı kolu döndükçe göz bebekleri büyüyüp yuvarlaklaşıyor. Saldırmaya hazırlanırken poposu ileri geri hareket ediyor.

Nöbetçinin gözlerini oymak için değil, planlama toplantılarında ona defalarca hatırlattığım gibi, anahtarı çalmak için. Ben nöbetçiye felç ederken onun görevi bu.

Kapı açılır.

"Bana dön, ellerini kucağına koy," der yorgun bir ses. Ben zaten oturmuşum, bu yüzden ellerimi uyluklarımın üzerine yayarak gösteriş yaparım. Bu sırada muhafızı değerlendirir, onu indigo saçlı olan olarak tanımlarım.

Hizmetçi elinde yemek tepsiyle içeri girer.

Derin bir nefes alıp, sadece benim görebildiğim bir rüya manzarası yaratıyorum. Bu manzarayı birkaç saat önce oluşturmuştum, tam da bu yatak odasını tasvir ediyordu.

Uşak akşam yemeğimi masaya koyar ve öğle yemeği tepsiyle değiştirir. Zihnimde mavi saçlı gardiyanı canlandırırım.

Gözlerimi kırıp onu rüyama çekiyorum.

"Şimdi," diyorum Minka'ya.

Tabakların sesi duyulur. Ardından hizmetçinin çığlığı. Hizmetçi rüyamdan çıkarılmış olsa da onu duyabiliyorum ve alarmı Minka'nın harekete geçtiğini gösteriyor.

Rüyadaki muhafız, rüya dünyasının dışında olanlardan habersiz, kaşlarını çatıyor. Hizmetçinin yokluğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Nereye..."

"Gitmem gerek." Yataktan kalkıp muhafızın yanına yaklaşıyorum. "Sen burada kalmalısın. Sen de, özür dilerim." Son cümleyi, hizmetçinin tepsiyi düşürdüğü yere doğru söylüyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor rüya bekçisi. Eli kılıcının olması gereken yere uçuyor, ama tabii ki ben onu rüya formuna dahil etmemiştim. Hafızamda, hala sislerin altında gömülü bir anı canlanıyor. İnsanların ne giyip ne giymediğini kontrol edebildiğimi söyleyecek kadar net.

Giymeme kısmı en çok dikkatimi çekiyor. Ardından, mürekkeyle boyanmış çıplak bedenlerin baştan çıkarıcı bir anısı geliyor...

Kayıp anıları ortaya çıkarmak için en kötü zaman, bu yüzden onu uzaklaştırıyorum. Tüm dikkatimi muhafızı yerinde tutmaya vererek, onun yanından geçip kapıdan çıkıyorum. Rüya dünyasını korumak için mücadele ederken görüşüm bulanıklaşıyor ve başım dönüyor. Gerçekte eşiğin diğer tarafında dururken, rüya dünyasında yatak odasında kalmaya devam ettiğim için bu zor bir iş. Rüya gördüğümde böyle olur. Rüyalarım benimle birlikte hareket ediyor. İçindeki kişiyi serbest bırakmadan rüyadan çıkamıyorum. Bunun da nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama Thorne Blackwood ile bir ilgisi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Giderek artan duygularım. Yüzeye çıkmaya başlayan anılar.

Rüya bekçisi bana dönmek için dönüyor ama duruyor. Rüya dünyam benimle birlikte değiştiği için, bir kez daha yatağımın önünde duruyor gibi görünüyorum. Birkaç kez gözlerini kırıyor, sonra başını sallıyor. "Otur," diye emrediyor dışlerinin arasından.

"Hayır."

Kapının çarpması zaferimi kesinleştirir, ardından kilitte anahtarın sürtünme sesi duyulur. Nefesimi tutarak rüya dünyasından çıkarım ve Minka'nın seelie formunda önümde durduğunu görürüm. Yüzünde geniş bir gülümseme belirir ve artık kilitli olan kapının anahtarını çeker. Diğer taraftan boğuk sesler duyulur, ardından bir yumruk kapıya çarpar.

"Acele etmeliyiz," diyor Minka. Titreyerek kedikendi haline geri dönüyor ve merdivenlerden aşağı koşuyor. Ara sıra duvarlardaki apliklerin ışığıyla aydınlanan karanlık merdivenlerden onu takip ediyorum. Neyse ki, kapana kısılmış hizmetçi ve muhafızın çılgın sesleri uzağa ulaşmıyor. Ama pencereden dışarıya seslenmeyi akıllarına getirirlerse, dikkatleri üzerlerine çekebilirler.

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Her an diğer muhafızların köşeyi dönmesini bekliyorum...

"Oh, şükürler olsun." Tanıdık ses beni hem şaşırttı hem de rahatlattı. Boris Bey, tilki şekline girmiş, bir sonraki köşeden görünür. Bize doğru koşar. "Başardınız. Gerçekten başardınız."

Onu gördüğüme o kadar sevindim ki, Minka'ya yaptığım gibi onu kucaklayıp sıkmak için kendimi zor tutuyorum. Bay Boris, Minka kadar sevgi dolu biri değil, bu yüzden bunun iyi karşılanacağını sanmıyorum. Bunun yerine, basit bir "Teşekkürler, Bay Boris" diyerek yetiniyorum.

"Maalesef, kimsenin gözünü oymak zorunda kalmadım," diyor Minka.

Boris'in muzzle 'i a fox version of a grimace.

"Maalesef mi? Minka, canım, sanırım önceliklerin çok garip. Hadi gel. Muhafızların nöbetlerini öğrendim. Yol açık olmalı."

Koridordan ilerlemeye başlar, Minka ve ben de hızlı ama sessiz adımlarla onu takip ederiz.

"Tek yapmamız gereken seni bahçeye çıkarmak," diyor Bay Boris, derin sesinde hafif bir panik var. "Görülmeden tırmanabileceğin bir yer var. Ama seni o kadar yüksek bir duvara nasıl tırmanacağını bilmiyorum..."

"O sorun sonra hallederiz," diyor Minka. "Şimdi dışarı çıkalım."

Bir sonraki koridorun sonuna ulaşıyoruz. Bay Boris, önümüzü kontrol etmek için bize geride kalmamızı söylüyor. O yokken kalbim her saniye deli gibi atıyor. Sonunda köşeden bize bakıyor. "Temiz."

Yolculuğumuz aynı şekilde devam ediyor. İlerleyin. Durun. İlerleyin. Durun. Tanrım, hedefimize ne kadar yaklaştığımızı bilmiyorum. Muhafızlar beni kuleye sürüklediklerinde aklım başımda değildi ve doğum günü yemeğimin olduğu gece geldiğimde, sarayın büyüklüğü ve ihtişamı karşısında o kadar şaşkına dönmüştüm ki, sarayın planını anlayamamıştım.

Süslemesi olmayan, hizmetkarlar için ayrılmış olduğunu düşündüğüm dar bir merdivene ulaşıyoruz. Meşe korkulukları dışında bir tarafı açık olan merdivende kendimi açıkta hissediyorum. Şu anda biri geçerse bizi fark eder. Keşke görünüşümü gizlemek için bir pelerin falan getirseydim. Gerçi pelerinle dolaşmak da pek göze çarpmaz sayılmaz. Hatta, bu kadar bariz bir kılık değiştirme, "*Merhaba, ben şüpheliyim*" diye bağırarakla aynı şey olur.

Bay Boris de benim kadar endişeli olmalı ki, merdivenlerden bir adım bir adım, acı verici bir yavaşlıkla iniyoruz. Ayaklarım koşmak istiyor ama kendimi tutuyorum. Bir adım daha. Sonra bir adım daha. Sonra...

Merdivenlerin altından bir hareket geçiyor, bir gardiyan koridorda aşağıya doğru koşuyor. Donup kalıyorum, kalbim hızla atıyor. Ama gardiyan bize aldırış etmiyor. Onu takip eden de öyle.

"Bu garip," diye mırıldanıyor Bay Boris. "Bizi görmediler mi?" diye fısıldıyorum.

"Hayır, burada olmaları garip. Burası batı bahçelerine açılan hizmetçi koridoru. Batı barakaları geldikleri yönde olmasına rağmen, burayı korumalar devriye gezmiyor."

"Bu kötü mü?"

"Şey, o ikisi az önce hedefimize doğru koştular." Bay Boris merdivenlerde volta atıyor, boğazında endişeli bir inilti duyuluyor.

"Ne olduğunu gidip bakayım," der Minka ve merdivenlerden aşağı iner. "Tehlikeli," diye tıslar Bay Boris.

Minka ona sinirli bir bakış attı. "Ben gizliliğin vücut bulmuş haliyim. Benden şüphe etme." Bunun üzerine merdivenlerden aşağı süzülerek koridora koştu.

Bay Boris ve ben merdivenlere çekiliriz, ilk ikisini takip edebilecek diğer muhafızların dikkatini çekmemek için duvara yakın dururuz. Beklemek midemi bulandırır, zaten gergin sinirlerim daha da gerilir.

"Neden bunu benim için yapıyorsun?" diye fısıldadım, dikkatini başka yere çekmek için.

"Hmm?" Bay Boris bana bir bakış attıktan sonra dikkatini aşağıdaki salona geri çevirdi. "Neden kaçmana yardım ediyorum diye mi soruyorsun? Ben senin korumana atandım ve sen henüz beni görevden almadın."

Dudaklarımın köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor. "Teknik olarak seni uşağım olarak atadım, hatırladın mı?"

"Evet, ama ben kendim koruman olmaya karar verdim, Majesteleri. Sizi şimdi yüzüstü bırakamam."

"Peki ya ailem ne olacak? Kaçmama yardım ettiğini öğrenirlerse... sana ne yapacaklarından korkuyorum."

Birkaç saniye sessiz kalır. Sonra, "Yakalanmaya niyetim yok, Majesteleri. Size böyle davranacaklarsa onlara hizmet etmeyeceğim. Ben... Onlara her zaman saygı duydum ve itaat ettim, hatta onların eylemleriyle ilgili karanlık söylentilerin doğru olmadığına bile inandım. Ama bu noktada sınırimi çiziyorum." Omzunun üzerinden bakıyor. "Sizi çok seviyorum, Majesteleri. Kendi çocuğum yok

Çocuğum yok, ama... ama sanırım bir çocuğa sahip olmanın hissi böyle olmalı. Size zarar gelmesine izin veremem. Kaçtığımızda, hizmetinizde kalmama izin verirsiniz umarım."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bay Boris beni kendi çocuğu gibi seviyor. Kan bağı yok aramızda ama ailem yokken beni koruyan o.

Aile gerçekten bu mu? Bunca zamandır bu muydu?

"İyi ve kötü haberlerim var." Minka merdivenlerde belirir ve Bay Boris ile beni irkiltir. Yukarıdaki yıldızlar gibi, o gerçekten gizliliğin vücut bulmuş hali.

"İyi haber nedir?" diye fısıldadım.

"Burada çok sayıda muhafız var," diyor, "ama dikkatleri dağınık. Sessiz olursak, arkalarından geçip bahçeye kaçabiliriz."

"Peki kötü haber?" diye sorar Bay Boris, sesi endişeyle doludur.

Minka başını sorgulayan bir şekilde eğiyor. "Aslında, düşününce bu da iyi bir haber olabilir. Sanırım bu, Bayan Rose'un eski düşmanı, sonra mtfeiki, sonra da... ondan sonra ne olduysa ona ne hissettiğine bağlı."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Thorne'dan bahsediyor olmalıydı. "Ne demek istiyorsun?"

Başını koridorun sonuna doğru çevirir. "Muhafızların bu kadar dikkatinin dağılmasının sebebi bu. Bay Blackwood'u yakaladılar."

THORNE

Kral ile görüşme talebim kabul edildi, ama uygun bir görüşme odasına götürölmek yerine, bahçeden saraya açılan sade bir kapının arkasına götüröldüm. Masum görünüşü ve neredeyse gizli konumu, buranın hizmetçi girişı olduğunu gösteriyordu. Tahminlerimi doğrulayan loş ve dar bir koridora giriyoruz ve boş bir koridoru geçtikten sonra muhafızlar bana durmamı emrediyor. Konumu stratejik. Hizmetçi odaları. Penceresiz. Önümüzde ve arkamızda bir koridor var, muhafızların ihtiyaç duyması halinde her iki taraftan da takviye girebiliyor. Görünmeyen bir infaz için mükemmel bir yer.

Muhafızlar beni daire şeklinde çevreliyor, kılıçlarını boynuma doğrultmuşlar. Kontrolü kaybetmeden sakın duruyorum, ellerim kanatlarımın hemen altında arkamda birleştirilmiş, çenem sanki başımı boynumdan ayırmak isteyen muhafızlara yardım etmek istercesine yukarıda.

"Kıpırdama," diye bağılıyor muhafızlardan biri.

"Hayatta olmaz," diyorum göz kırparak. İçimdeki her şey böyle kuşatılmış olmaktan öfkeleniyor. Kurtulmak, saraya baskın yapıp Briony'yi aramak için can atıyorum. Ama bir planım var. Çok riskli ve biraz daha sabır gerektiren bir plan.

Sessizliğin sonsuzluğunda geçen bir süreden sonra, önümdeki salondan ayak sesleri duyulur ve kral ile kraliçe, birkaç muhafız eşliğinde bana doğru gelirler. Horus'un küçük siyah gözleri bana dikilir, gri dudakları tırtıklı dişlerinden geri çekilir. "Kızımın hayatına yönelik bu tehdidin anlamı nedir?"

"Konuş!" diye bağıır Divina, oysa ben tam da bunu yapmak için dudaklarımı aralamıştım.

Gözlerimi kralın gözlerine kilitlerim. Sesimi sabit ve sakın tutarak, hala etrafımı çevreleyen bıçakları görmezden gelerek, önceden hesapladığım yalanı söylerim. "Prenses, ben bu emri bizzat iptal etmezsem, gece yarısı nefes almayı kesecek."

Divina'nın gözleri büyüdü, öfkeden yanakları kızardı, Horus ise solgun bir griye büründü. "Bu emri ne zaman verdin?" diye sordu kral.

"Bu sadece doğum günü partisinde koyduğum bir güvenlik önlemiydi. Eğer ailesi tarafından hapsedilirse bana karşı konuşmasını engelleyecek bir önlem."

"

Yalan kalbimi sıkıştırıyor. Gerçeği söylemeyi çok isterdim: Böyle korkunç bir emir vermediğimi. Artık ona emir verme gücümün kalmadığını. Bu tehlikeli bağdan kurtulmak için doğum adımı ve Lemurya'larla olan bağımı terk ettiğimi.

Ama buna asla inanmazlar. Neden inansınlar ki? Onları daha önce bir kez kandırmıştım. Yarı insan olan ebeveynlerimin gerçek kimliğini bilmiyor olabilirler, ama yalan söyleyebileceğimi şüpheleniyor olmalılar. İnanacakları bir şey söylemek daha iyidir.

"Kızını sevdiğini biliyorum," dedim, "o yüzden bir anlaşma yapalım. Onu kuleden serbest bırak, bir daha asla hapsedmeyeceğine söz ver, ben de ona verdiğim tüm emirleri geri alacağım ve yaşadığım sürece ona hiçbir şekilde emir vermeyeceğime söz vereceğim."

Kral ve kraliçe buz gibi bir sessizlik içinde beni değerlendiriyorlar.

Sonunda Horus konuşur. "Neden? Sen bizim düşmanımızsın. Bu anlaşmayı reddedersek kızımız ölecek ve ailen intikam planlarında bize karşı bir puan daha kazanacak. Öyleyse neden bu anlaşmayı teklif ediyorsun?"

Kızının ölümünden bu kadar kolayca bahsetmesine sinirleniyorum. Gerçi ben de aynı konuyu aynı şekilde konuşmuştum. Onun kayıtsızlığı da benimki gibi blöf mü?

"Soruma cevap ver," der Divina dişlerini sıkarak.

Derin bir nefes alıyorum. Yalanıma gerçeği katmanın zamanı geldi. Kalbimi açmanın zamanı.

"Çünkü kızına aşığım."

BRIONY

Thorne'un sözleri kalbimi parçaladı ve beni olduğum yerde dondu. Loş ışık ve etrafını saran muhafızlar yüzünden onu göremiyorum, ama sesi...

Yukarıdaki yıldızlar, o ses. O sözler.

Durmamam gerektiğini biliyorum. Hareket etmeliyim. Kaçmalıyım. Özgürlüğe çok yaklaştım. Tek yapmam gereken bu koridorun köşesini dönüp bir sonraki koridora gizlice girmek. Ondan sonra bahçe kapısına kadar kısa bir sprint. Muhafızlar ve ailem dikkatleri başka yerdeyken bu benim şansım. Tüm gözler Thorne'da.

Düşmanım.

Şu anki durumumdan sorumlu adam.

En azından aklım öyle diyor. Kalbim ise başka bir şey. Onun sözleriyle sıcaklık doluyor, anılarımı bulanıklaştıran karanlık perdenin katmanları birer birer düşüyor. Karanlık koridorun köşesinde duvara yapışıyorum. Minka ayak bileğime dokunarak sessizce ilerlememi işaret ediyor.

Ama hareket edemiyorum.

Sıcaklık kalbimden yayılırken, o örtünün katmanlarını birer birer kaldırıyor ve anılar zihnime akın ediyor. Sırasız bir şekilde, başımı döndüren bir güçle arka arkaya geliyorlar. Dizlerim titriyor ve duvara daha sıkı tutunuyorum. Dizlerimin üzerine çökmek için tek yapabileceğim bu.

Renkli gece gökyüzünün anısı başından sonuna kadar zihnimde canlanıyor. Thorne'un güzel gülümsemesini, bugün sadece bir anlık gördüğüm gülümsemesini görüyorum. Sonra çardak geliyor aklıma. Dudaklarının dudaklarımda hissettiğim dokunuşu. Dans eden terlikleri, öpüşme oyununu hatırlıyorum. Onu ilk kez gördüğüm anı hatırlıyorum, manastırın Starcane tarlasında duruyordu. Onun görüntüsünü bir çerçeveye nasıl yakaladığımı. Ondan sonraki iki yıl boyunca onu nasıl sık sık hayal ettiğimi.

Ve o rüya. Yıldızlar, o

rüya.

Sonra mutfakta yaramı temizlemesi. Beni tekrar tekrar utandırması.

Kalbimi çalması.

Her şey çarpışıyor, zihnimde yerine oturuyor. Sonunda, en son kaybettiğim anı yüzeye çıkıyor. Bana onu sevdiğimi unutmamı emrettiği an. Kendi mutluluğunu benimkinden üstün tuttuğu an. Ve itirafı.

*Bana beni sevdiğini söylemene izin
vermeyeceğim. Ama ben sana bir
kez söyleyeyim.*

Seni seviyorum.

Hüzün ve öfkeyle dolu bir hıçkırık boğazımdan çıkıyor. Onu bastırıp nefesimi tutuyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken ciğerlerimi hava ile dolduruyorum.

"Majesteleri," diye fısıldadı Bay Boris, gözleri kaçış yolumuzu açan salona ve dikkati dağılmış muhafızlara arasında gidip geliyordu.

"Sizden izin istemiyorum," diyor Thorne. Sesi salonda yankılanıyor, kollarımda ve omurgamda sıcak titremeler yaratıyor. Onun sesini bu kadar sevdiğimi nasıl unutabildim? "Sizden ona iyi davranmanızı istiyorum. Onu hak ettiği şekilde sevmenizi ve ona güvenmenizi istiyorum."

"Gitmeliyiz," diyor Bay Boris, gözleri yalvarırcasına. "Bu en iyi şansımız."

"Tabii..." Minka başını yana eğerek bana bakar. "Haklı mıydım, Bayan Rose? Bu kötü bir haber mi?"

Titreyerek başımı salladım.

"Peki." Minka pençelerini uzatarak bir patisini kaldırdı ve bana sorgulayan bir bakış attı. "Gözlerini oyayım mı?"

"Ne? Hayır!" Sesim sert bir fısıltıdır. "İkiniz özgürlüğe koşun. Ben..."

Tanrım, ne yapacağım?

Babamın sesi koridorda yankılanıyor. "Seni öldürürsek, kızım üzerindeki kontrolün sona erer. Uyku büyü bozulur, bu da senin kanını istediğimiz kadar dökebileceğimiz anlamına gelir."

Kalbim göğsüme çarpıyor. Dikleşip duvardan itiyorum kendimi. Aklım ne yaptığımı anlamadan ayaklarım hareket ediyor.

"Deneyin," diyor Thorne, sesi hırıltıya benziyor. Sonra annemin sesi geliyor. "Öldürün onu."

Muhafızlar içe doğru hücum eder. Askerlerin oluşturduğu çemberin içinden genişçe açılmış kanatlar görürüm. Birkaçını kenara iteklerler, ama etrafını saran çok fazla kişi vardır.

Öfke ve korku içimde bir ateş yakar, parlak, sıcak ve korkunç bir şeyi ateşler: büyüm. Ona uzanır, onu çekip çıkarırım. Bunun nasıl yardımcı olacağını veya yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum, tek bildiğim, sahip olduğum tek şeyin bu olduğu.

Ve sevdiğim adamı kurtarmak için elimdeki her şeyi kullanacağım.

"Durun!" Büyüm dışarıya doğru yayılırken, bu haykırış dudaklarımdan çıkar. Renkli gece gökyüzü salonu kaplar, duvarları eritir ve zemini emer, sanki havada süzülüyor gibiyiz. Muhafızların ani haykırışlarından, geriye sendelemelerinden, dengesiz adımlarından anlıyorum ki onlar da görüyor.

Buna hayret etmek için vaktim yok. Korkmuş askerlerin arasından geçip Thorne'un önüne dikilince başka bir şey düşünmeye vaktim yok. Sert eller omuzlarımı kavrar, ama beni döndürdüklerinde onların ona ait olduğunu anlarım. Kanatları genişçe açılır ve daha fazla muhafızı yere devirir.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sorar, sesi endişe, korku ya da öfkeyle gergin. Belki de üçü birden.

Onun tutuşundan kurtulup omuzlarımı silkiyorum. "Ne gibi görünüyor? Asıl soru, *sen* neden buradasın?"

"Seni kurtarmaya geldim."

"Ben kendimi kurtardım zaten, aptal."

Bir şey eteğimi çekiyor ve Minka eteğime tırmanarak omzuma çıkıyor. Alaycı bir şekilde gülüyor. "Öyle mi?"

"Yardım aldım," diye düzeltiyorum.

Thorne aniden geri atılır ve beni de beraberinde çeker. Bir bıçak başımın hemen üstünden geçerek bizi birkaç santim farkla ıskalar. Thorne'un kanadı savrulur ve kanadının ucundaki pençeli eklemlerden biri, muhafızın boğazını keserek kan fişkırtmasına neden olur.

"Silahlarınızı indirin!" diye bağıır babamın sesi. "Hemen!"

Salon, ölen muhafızın inlemeleri dışında sessizliğe bürünür. Thorne'dan uzaklaşmaya çalışırım ama kolu belimi sarar ve beni kendine çeker. Minka omzumun üstünde tıslar, bacaklarımdan önüne bir şey baskı yapar. Boris'tir ve dişlerini kral ve kraliçeye gösterir. Ailem donmuş gibi duruyor, yüzlerinde benim illüzyonumun yarattığı renkler parıldıyor. Babamın eli, muhafızlarına sakın olmalarını işaret eden sessiz bir emirle uzanmış durumda, annem ise sanki beni hiç görmemiş gibi bana bakıyor.

"Rosaline." Babamın sesi titriyor. Omuzları belirgin bir şekilde çökmüş, dudakları çatılmış. Yüzünde gördüğüm şey suçluluk mu? "Sen... burada olmamalısın."

"Evet, sanırım beni kuledeyken daha çok seviyordun," diye karşılık veriyorum.

"O senin kendi iyiliğin içindi," diyor. "Şimdi o iğrenç canavarın yanından uzaklaş, bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirelim."

"Hayır."

Yüzünde öfke belirir. "Şu anda ne yaptığının farkında değilsin. Onun gücü altında kalmışsın."

"Değilim, Horus." Ona ilk adıyla seslendiğim için geri çekildi. Baba değil. Peder değil. "Evet, daha önce bana emirler verdi, ama şu anda kendi irademle hareket ediyorum. Bize yaklaşırsan, seninle savaşıyorum. Tüm muhafızlarını olduğu yerde dondururum..."

"Ben de onların gözlerini oyacağım," diyor Minka.

"Ve ben... ben de ısırırım." Bay Boris'in sesi çok daha az kendinden emin.

Annemin gözleri fal taşı gibi açılır. Sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılır. Rüya gibi tavanı işaret eder. "Canım, bunu sen mi yapıyorsun?"

"Ben."

Yüzü sevinçle parlıyor, ayaklarının yanında kanlar içinde yatan muhafızlarından biri ölmek üzereyken bu ifade oldukça müstehcen. "Sen bir rüya succubus musun? Rosaline, bu harika bir haber..."

"Oh, şimdi benim değerimi mi anladın?"

Sözlerimdeki zehri anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatır.

Karanlık ve sıcaklık kalbimde karışır, gözlerimi yaşartan acımasız bir karışım. "Seni çok sevdim," derim, sesim titreyerek. "Yabancı olsak bile seni sevdim. Sen benim ailemsin ve sana her şeyi vermek istedim. Ama sen bana hiçbir şey vermedin."

Annem yaklaşır, sanki yerde duran bir eşya gibi muhafızının cesedinin üzerinden adım atar. Bay Boris uyarıcı bir şekilde havlar ve annem ilerlemesini durdurur. Yüzündeki yumuşak gülümseme hala durmaktadır. "Bu doğru değil, Rosaline. Seni hep sevdik. Seni yıllarca aradık. Bunu biliyorsun."

Thorne belimi saran eli biraz daha sıkılaşır, sanki burada olduğunu hatırlatmak istercesine. Beni tutuyor. Arkamı koruyor. Onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum, tüm yükümü ona devrediyorum ve içimden hep şüphelendiğim sözleri söylüyorum. "Dur tahmin edeyim, Divina. Beni aramaya, Lord Phillips'in oğluna beni söz verdikten sonra başladın."

Gülümsemesi sönüyor. "Bunun konuyla ilgisi yok. Seni hep sevdiğimi söylüyorsam, doğru olmalı."

Başımı sallıyorum. "Senin sevgin gerçek olabilir ama benim hak ettiğimden az."

"Annene böyle konuşma," der babam. "Biz senin aileniz. Senin kanından kanımız."

"Kan, evet. Ama aile mi?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Şimdiye kadar fark etmemiştim, ama hayatım boyunca ailem vardı. Manastırdaki öğretmenlerim, arkadaşlarım ve akranlarım ailemdi. Bay Boris ve Minka'nın ailem gibi hissetmem sadece birkaç gün sürdü. Ve şimdi... Thorne de ailem gibi, çünkü o benim seçtiğim gelecek."

Arkamda sertleşir. Adım fısıltıyla dudaklarından dökülür. "Briony..."

"Evet, seni pislik," diye mırıldandım, başımı onun gözlerine doğru çevirerek. "Her şeyi hatırlıyorum. Anılarımı geri kazanacağıma söz verdiğimde bana inanmadın mı?"

Ağzında çarpık bir gülümseme belirir, ama bakışları karanlık. Yoğun. Yaklaşan bir fırtına gibi, hem güzel hem de ölümcül.

Dikkatimi dağıtmasınlar diye gözlerimi ondan ayırıyorum. "Sana söyleyecek birkaç sözüm var," diyorum fısıltıyla, "ama sonra konuşuruz."

"Rosaline, lütfen," dedi annem, "bu saçmalığı kes. Morgana'nın oğlunu oyuncağın olarak tutmak istiyorsan, bir anlaşma yapalım. Ondan uzak dur, bunu konuşalım."

"Hayır. Pazarlık yapmıyoruz. Tek bir seçeneğiniz var, o da bizi buradan zarar görmeden çıkarmak. Ben, Thorne, Minka ve Bay Boris. Biz gidiyoruz ve siz bizi bırakacaksınız. Redderseniz, sizi yok ederim. Güzel illüzyonlar yaratmaktan daha fazlasını yapabilirim." Sözler dilimi yakıyor. Her ne kadar doğru olsalar da, büyümün üzerindeki kontrolümün kaybolduğunu hissedebiliyorum. Eğer saldırıya devam ederlerse, etrafımızı saran her bir muhafızı yakalayıp etkisiz hale getirebilecek kadar hızlı tepki verebileceğimden emin değilim.

"Ailenizi böyle tehdit edemezsiniz," diyor babam, dişlerini sıkarak. "Eğer bu doğru olsaydı, benimle birlikte böyle çarpıcı bir emsal oluşturmazdınız." yaratmazdın."

"*Kralını* tehdit edemezsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim için sen bu musun? Karar senin. Sen benim babam mısın, yoksa kralım mı? Ben senin sevgili kızın mıyım, yoksa boyun eğdireceğin biri mi?"

Bakışlarımı tutar ve bir an için akşam yemeğinde tanıştığım nazik, utangaç adamdan eser kalmaz. Sonra ifadesi yumuşar ve daha önce gördüğüm suçluluk duygusu yüzüne geri döner. "Ben senin babanım Rosaline

ve sen benim sevgili çocuğumsun. Seni asla incitmek istemedim. Yaptığım her şey seni korumak içindi."

"Sana inanıyorum," diyorum, çünkü onun bakış açısından niyetinin saf olduğuna eminim. Bu, onunla aynı fikirde olduğum anlamına gelmez. Sesim boş çıkıyor. "Senden nefret etmiyorum, ama seni sevmiyorum da. Belki gelecekte bizim için bir umut vardır, ama bunun için önce beni bırakmalısın."

Babamın keskin bakışları benden korumalarına kayıyor. Yakında onun hakkındaki gerçeği öğreneceğim. Hayatımı riske atıp gururunu mu kurtarmayı tercih eder? Beni kontrol altında tutmak, intikam almaya çalışmak, benim mutluluğumdan daha mı önemli? Benim isteklerim?

"Horus," der annesi şarkı söyler gibi. "Neden tereddüt ediyorsun?" O dudaklarını sıkar.

Annesinin yüzü öfkeyle parlar ve kocasına döner. "Bırak onları, Horus!"

Bakışları annesine kayar, ağzında şaşkınlık belirir. "Divina..." "O bizim kızımız. Düşünecek ne var ki?"

Sersemlemiş gibi başını sallar. Omuzları titrer. "Sen... haklısın. Rosaline... git."

Onun sözleriyle neredeyse kaçıyordum, ama bağlayıcı bir söz almadan adım atmamam gerektiğini biliyordum. "Bizi zarar görmeden ve cezalandırılmadan bırakacağına söz ver. Peşimizden kimseyi göndermeyeceğine, beni, Minka'yı ve Bay Boris'i tebanın olarak tüm yükümlülüklerinden azat edeceğine yemin et. Thorne'un bizimle birlikte özgürce yürüyebileceğine."

Babam istediğim gibi her şartı tek tek sayarak, her kelimeyi titrek bir sesle söyler. Annem de hevesle, "Ben de her şartı kabul ediyorum," diye ekler.

Bunun üzerine babam muhafızlarına el sallar ve onlar da kılıçlarını kınlarına sokup duvar boyunca sıralanarak geri çekilirler. Birkaç saniye sessizce anne babamı incelerim, sözlerinde bir boşluk bırakıp bırakmadığımı anlamaya çalışırım. Babam acı dolu bir ifadeyle bana bakar, annem ise yine uygunsuz gülümsemesini takınır. Sonunda Thorne elimi tutar ve kanatlarını sırtına katlar. Minka anne babama son bir tıslama atar ve hep birlikte koridora dönüp özgürlüğe doğru yol alırız.

"Rosaline," diye seslenir annem ve sırtım kasılır. Adımları bizi takip etmez, sadece fazla tatlı sesi gelir. "Tekrar görüşeceğiz, canım! Sana mektup yazacağım. Daha iyi bir anne olacağım, söz veriyorum."

Sözleri kalbime hiç dokunmuyor. Eğer buna inanmamı istiyorsa, birkaç güzel mektup yazmaktan daha fazlasını yapması gerekecek. Cevabımı yutuyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. Thorne'un elini tutarak ailemi geride bırakıyorum ve bu ismi daha çok hak edenlerle birlikte oradan çıkıyorum.

BRIONY

Söz verildiği gibi, bahçeye koşarken kimse bizi takip etmiyor. Saraydan birkaç metre uzaklaştığımızda Thorne beni kendine döndürüyor. "Uçmalıyız. Kimse fikrini değiştirmeden seni buradan uzaklaştırmalıyım."

"İyi plan," diye cevap veremeden Bay Boris araya girer. "Prenses'i saraydan çıkarın. Minka ve ben batı duvarından tırmanacağız. Blue Moon Gölü'nde buluşuruz. Orayı biliyor musun?"

Thorne başını sallar.

"Onu düşürme, yoksa seni öldürürüm," der Minka, omzumdan atlarken tatlı bir sesle. Bay Boris'le birlikte duvara doğru koşarlar.

Thorne ile baş başa kaldığımda içimi bir endişe dalgası kaplar. Geri kazandığım anıları tam olarak sindiremedim ve onunla konuşmamız gereken çok şey var.

O da aynı endişeyi hissediyor gibi, kaşlarını çatarak bana bakıyor. Sonra elini uzatarak sorar, "İncelemem olur mu?"

"Evet," diyorum ve yaklaşıyorum. O çömelip beni dizlerimden ve sırtımdan kaldırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum, kalp atışlarının sesi ve tanıdık ten kokusu beni uykuya daldırıyor.

Bunu nasıl unutabildim?

Kanatlarını genişçe açarak havaya sıçrar ve gökyüzüne doğru uçarız. Gergin bir sessizlik içinde uçarken, momentumumuzun değiştiğini hissedince, uçuşumuzun neredeyse sona erdiğini anlarım. Kalbim hızla atıyor. Konuşmamız gerektiğini bilsem de, sırf söylemeye hazır olduğum şeyi söylemek için cesaretimi toplamak için biraz daha zamanım olsun diye yolculuğumuzun daha uzun olmasını diliyorum. Ama dileğim gerçekleşmiyor ve çok geçmeden, yüksek ağaçlarla çevrili küçük bir gölün çimenli kıyısına iniyoruz. Bay Boris'in buluşmak için bu korunaklı yeri önermesine şaşmamalı.

Thorne beni ayağa kaldırıyor, her hareketi yavaş ve isteksizce beni bırakıyor. Karşısında duruyorum, gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum.

"Çok üzgünüm." Sesi boğuk bir fısıltı gibidir. "Her şey için..."

"Hayır," diyorum, gözlerimi ona doğru kaldırarak. Çenemi sıkıyorum, sonraki kelimeleri dişlerimin arasında öğüyorum. "Şimdi sus ve dinle. Sana söyleyecek birkaç sözüm olduğunu söylemiştim, ve ciddiymdim. Tam olarak üç sözüm var."

Boğazı titriyor ama hiçbir şey söylemiyor, ona yönelteceğim her türlü sert sözü kabul etmeye hazır.

Üç kelimeyi parmaklarımla sayarken, gözlerim ateş gibi yanıyor. "Seni. Seviyorum."

THORNE

Kulaklarıma inanamadan ona birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

Ellerini beline dayadı ve yaklaşarak çenesini eğdi, gözlerini benimkilere kilitleyerek. "Bunu nazikçe söyleyeceğimi sanmıştım, ama sana *çok* kızgın olduğum için öfkeyle söylemek zorundayım."

"Buna hakkın var," diye aceleyle söylüyorum. Hâlâ onun sözlerinin etkisindeyim.

"Tabii ki hakkım var," diyor. Sonra omuzları çöküyor ve duruşundaki gerginlik biraz azalıyor. Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve yüzünü eğiyor. Alnı göğsüme değiyor.

Parmaklarım ona dokunmak, onu sarılmak için yanıyor, ama benim kucaklamamı mı yoksa bana daha fazla bağlamak mı istediğinden emin değilim. O hazır olana kadar ona dokunmayacağım. Okşamalar ve öpücüklerle durumu yumuşatmaya çalışmayacağım. Ona yaptığım şey - anılarını çalmak, uyku büyüsunü bozmak - o anda doğru şey gibi gelmiş olabilir, ama sonunda onu tehlikeye attı. Onları uyandırmak için ne gerekiyorsa yapacağıma dair verdiğim bağlayıcı söz, onları bir araya getirmesi gerekirken, onu ailesine karşı kıskırttı.

Yaptığım şey yanlıştı.

Lanet olsun, ona karşı doğru bir şey yaptım mı hiç?

Onu sarma isteğime karşı koyup ellerimi yanımda tutuyorum.

"Ama bu bize yakışıyor, değil mi?" diye fısıldadı göğsüme. "Aşk ve öfke iç içe. Yıldızlar, seni çok seviyorum ama yaptığın şeyden nefret ediyorum."

Kalbim göğsüme çarpıyor. "Ben de seni seviyorum, Briony."

Başını kaldırıp gömleğimin önünü elleriyle kavrar. "Bir daha bana emir verme. Ailemle yaptığın gibi bir anlaşma yapmanı istemeyeceğim, ama..."

"Lanetli bağ kırıldı," diyorum. "Doğum adımı değiştirdim ve Lemurias'tan ayrıldım. Artık Vintarys değilim. Adımın anlamı artık *demir* değil, bu da benim sana bağlı olamayacağın anlamına geliyor. Adım Thorne Blackwood. *Sadece* Thorne Blackwood."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aileni terk mi ettin?"

Başımı sallarım. "Seni benim gücümünden kurtarmanın en iyi yolu buydu."

"Oh." Alnında kırıışıklıklar oluşurken, gömleğimi tutan eli gevşedi.

"Neden bana dokunmuyorsun?"

Bu soru göğsümü sıkıştırdı. "Sen hazır olana kadar dokunmak istemedim. Bütün öfkenle bana saldırana kadar."

"Neden?"

"Çünkü sana dokunduğum anda seni bırakamayacağım." Parmaklarım, onu hissetmek için sabırsızlanarak titredi. "Bu yüzden, hak ettiğim tüm nefretini bana gösterene kadar ellerimi kendime saklayacağım."

Yüzündeki ifade utangaç bir gülümsemeyle yumuşar. Bir elini göğsümden boynuma kaydırır. Diğer ise köprücük kemiğimi okşayarak sırtımda bir titreme yaratır. "Şansın yok Thorne," der yumuşak bir sesle. "Sana olan öfkemi asla dindiremeyeceğim. Bundan sonra beni bin kez daha öfkeliendireceğinden eminim. Ama bu sevgimi azaltmaz. Seni seviyorum, Thorne. Tüm öfkemle, tüm hiddetle, tüm tutkumla seni seviyorum. Seni delice seviyorum."

Sözleri kalbimi deliyor, ama acı ile değil. Sıcaklık ile. Umut ile. Bunu kabul etmeye cesaret edebilir miyim? "Seni hak etmediğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kısıyor. "Bunu sen karar veremezsin. Ben karar veririm. Ve ben seni seçtim."

"Ailen yerine beni seçtin. Bundan pişman olacak mısın?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Bütün bunları senin için yaptığımı varsaymak ne cesaret! Ailemi *kendim için* terk ettim. Anladın mı?" Eli köprücük kemiğimden ayrıldı ve işaret parmağıyla göğsümü dürttü. Bu hareket, onu yıldızları izlemeye götürmeden önce balkonunda dururken yaptığı şeyi hatırlattı. O zaman da benzer bir şey söylemişti. Sevilmeyi hak ettiğimi ve bunu bir gerçek olarak kabul etmem gerektiğini.

Göğsümdeki sıcaklığın artmasıyla karanlık bir tabaka eridi. "Anladım."

Elini kalbimin üzerine koyar ve bana gözlerini kısarak bakar. "Aileni sırf benim için terk etmedin, değil mi?"

Doğru cevabı biliyorum. Ailemin yanlışlarını aniden fark ettiğim için onları terk ettim, ikimizin ailesinin de yozlaşmış olduğu konusunda onun haklı olduğunu anladım. Ama gerçek şu ki, Briony Rose ile tanışıp ona aşık olmasaydım, o beni henüz bilmediği şekilde derinden değiştirmesaydı, hala ailemin yanında olurdum. Onları veya klan içinde intikam aracı olarak gördüğüm yerimi sorgulamak için hiçbir nedenim olmazdı.

Briony'yi kurtarmak için ailemi terk ettim.

Bunun beni ne yaptığına emin değilim. İyi bir adam, uzun zaman önce aileme karşı çıkmış ve Briony'nin doğum günü partisinde yaptıklarını asla yapmazdı. Onurlu bir adam, her ne pahasına olursa olsun ailemin yanında kalır, kalbi için değil, ailesi ve görevi için sözlerini tutardı. Ama daha önce de tahmin ettiğim gibi, ben ne iyi ne de onurluyum. Büyük bir adam olmak gibi bir niyetim de yok. Tek istediğim, daha iyi bir versiyonum olmak. Briony'nin gördüğü kişi. Affetmeye, sevmeye ve yanında durmaya layık gördüğü kişi.

Ne tür bir adam olduğumu bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Yalancı, aşık, kötü adam. Onun için hepsi ve daha fazlası olacağım.

"Evet," diyorum, hiç yalan söylemeden. "Klanımı tamamen kendim için terk ettim."

"İyi," diyor, iki kolunu boynuma dolayarak. "O zaman öp beni."

Dudaklarım dudaklarına çarpar, kollarım onu bana doğru çeker. Öpücüğü derinleştirmek için başını eğiyor, dili çaresiz bir ihtiyaçla dilime dokunuyor. Tanrım, onu seviyorum. Öfkesinin tadı. Sevgisinin yumuşaklığı. Dudaklarımın her okşamasıyla, ağzına verdiğim her nefeste bunu ona aktarıyorum.

Çimlerin hışırtısı bizi birbirimizin kollarında hareketsiz bırakır. "Daha sonra geri gelelim mi?" Minka'nın sesi

Briony'nin dudakları dudaklarımdan ayrılır, ama elleri göğsümde kalır. Duygusal

Briony dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ama ellerini göğsümde tutuyor. Utangaç bir gülümseme duygu dolu dudaklarında beliriyor. "Önemli değil," diyor iç çekerek ve ikimiz de uzun çimlerin üzerinden bakan iki kafaya dönüyor, biri kedi, biri tilki.

"Barıştığınızı görüyorum," diyor Minka.

Bay Boris başını eğiyor. "Bunun olacağını tam olarak tahmin edemedim. Bir şey mi kaçırdım?"

Minka'nın sesi şımarık bir tonda: "Sonra anlatırım. Sen romantik biri değilsin, anlamazsın."

O alaycı bir şekilde güler ve ona dönerek, "Ben... ben olabilirim" der.

Minka sırtını kamburlaştırır. "Bana bakma, ilgilenmiyorum."

"İlgilendiğimi söylemedim ki!"

"İlgilenmelisin. Ben çok tatlıyım."

"Ben... şey, evet, biliyorum! Ama ben senden daha olgunum."

"Ben üç yüz yaşındayım! Senden yirmi yaş büyüküm!" "O zaman... neden çocuk gibi davranıyorsun?"

Briony gülerek ikisi tartışmaya devam eder. Sonra, kollarımda dönerek tekrar bana dönünce, "Sonra ne olacak?" diye sorar.

Cevabı bilmediğimi fark edince içimi bir endişe dalgası kaplar. Lemurias'tan ayrılmış olabilirim, ama bu, bunun bir yankısı olmayacağı anlamına gelmez. Doğum kimliğim büyük olasılıkla yine ortaya çıkacaktır. Morgana'nın toplumdaki konumunu geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağından şüphem yok ve bu muhtemelen dikkatleri üzerine çekecektir. Lemurias uyku büyüüne kapılmadan önce bile halk dedikodu ve özel hayata müdahale konusunda acımasızdı. Uykusundan uyanmasının adadaki tüm gazetelere yayılmasına şaşırman.

Aynı şey Briony'nin ailesi için de geçerli. Trentas'ın taht adayları arasında çatışmayı ateşlediği gece Nocturnus Sarayı'nda olanlar ve bu geceki olaylar da en azından bir dereceye kadar yayılacaktır. Briony ve ben dedikoduların konusu olacağız.

Ama o boynuma uzanıp parmaklarını enseme gezdirdiğinde, tüm endişelerim eriyip yok oluyor, göğsümde yayılan sıcaklık tarafından yakılıyor.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda, "ama ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceğiz."

Dudakları hüznle karışık bir gülümsemeyle kıvrıldı. O da önümüzdeki yolun en azından birkaç engelle dolu olabileceğini fark etmiş olmalıydı.

"Yapacağız," diye fısıldadı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bay Boris'in alaycı sesi o anı mahveder. "*Aşk dersin* beni çok ilgilendirdi Minka, ama burası ve bu zaman bunun için uygun değil. Ay Sarayı'ndan hemen ayrılmalıyız."

Minka homurdanarak Bay Boris'e sırtını döndü. "Katılıyorum."

Gülmeme engel olur ve bir adım geri çekilirim, parmaklarımı Briony'nin parmaklarıyla birleştiririm. "Dördümüz eve gidelim mi? Hızlı yürürsek, gece trenine yetişebiliriz."

"Ev" kelimesini duyunca gözleri büyüdü. Sonra yüzündeki ifade, en acı verici güzellikte bir gülümsemeye dönüştü. "Ev. Evet. Hadi eve gidelim."

EPILOG

BİR YIL SONRA

BRIONY

Müzik gramofonumdan dökülerek odayı güzel bir melodi ile doldurur. "Bir, iki, üç, bir, iki, üç," ritimle birlikte tekrarlarım ve bir düzine kıkırdayan kızla birlikte odada dolaşırım. Görünmez partnerleriyle dans ederler, tıpkı benim eskiden glade'de yaptığım gibi. En küçük kız ayağına takılır. Düşmeden onu yakalayıp adımlarını şarkıyla senkronize etmesine yardım ediyorum. "Bir, iki, üç, bir, iki, üç. Ayaklarınız hafif olsun. Şimdi dönün."

Çocuklar talimatlarımı takip ediyor, ama dans dersi daha çok oyuna benziyor. Gülümsemelerinden her kızın eğlendiğini anlıyorum, mutlu yüzleri manastırın salonuna yaydığım ısıltılı gece gökyüzüyle aydınlanıyor.

Geçtiğimiz yıl boyunca, başkalarının görebileceği rüya manzaraları yaratmak için sadece güçlü duygulara ihtiyacım olduğunu öğrendim. Thorne ile ilk kez yaşadığımda keşfettiğim gibi, heyecan kesinlikle işe yarıyor ve Nocturnus Sarayı'nda onu savunurken hissettiğim öfke de öyle, ama aşk ve neşe de en az onlar kadar güçlü. Minka, yeteneğimi geliştirip etkileyici bir şekilde kullanmam gerektiğini söyledi, ama ben bunu Celesta Kız Manastırı Okulu'ndaki öğrencileri gülümsetmek için kullanmanın bana daha uygun olduğunu düşünüyorum.

Vals sona erer ve fonografımdaki silindiri başka bir silindirle değiştiririm. Yeni bir şarkı çalmaya başlar, coşkulu bir ritmi vardır. Kızlar, galop dansını bekleyerek hemen ayaklarının ucunda zıplamaya başlarlar. Bu dans her zaman en sevdikleri dans gibi görünüyor. Onları yanlara atlayarak, sonra dönerek neşeli dansa yönlendiririm. Dudaklarımın köşeleri genişler ve hayal dünyam daha da parlak hale gelir.

Hayalimin kenarında duran bir siluet görürüm. Rahibe Marsh'tır ve sadece yarısını görebildiğim için, salonun dışından kapı aralığından bakıyor olabileceğini düşünürüm. Her zamanki sert dudakları, neşeli sahneyi izlerken sıkı bir gülümsemeye bürünmüştür. Gözlerimiz karşılaşır ve bana onaylayıcı bir baş sallamadan salona geri döner.

Eski öğretmenlerimi ziyaret edip teklifimi ilettiğimde —ayda bir kez manastıra gidip kızlara dans dersi vereceğimi, Marsh'ı ikna etmenin en zor olacağını düşünmüştüm. Ama ben daha başka bir şey söylemeden kabul etti. Onun tereddüt ettiği şey, derslerde kızların renkli elbiseler giymesine izin verilmesi

derslerde renkli elbiseler giymelerine izin vermemdi. Sonunda, gri elbiselerinin üzerine renkli önlükler giymelerine izin verdi, ama hepsinin aynı renkte olması şartıyla. Bu, Agatha ve Spruce arasında mavi ve pembe rengi için kavga çıkmasına neden oldu. Tartışmalarının nasıl bittiğini görmedim, ama sanırım sihirli bir kaza oldu, çünkü ilk dersime döndüğümde, her kızın önlüğü her iki rengin rastgele lekeleriyle kaplıydı. Çocuklar çok sevindi ve sonuç biraz dağınık olsa da, Marsh'ın hepsinin aynı renk olması şartını yerine getirmişti.

Ders bittiğinde ben de tüm kızlar gibi nefes nefese kalmıştım, ama biraz yorgunluk kekle giderilemez bir şey değildir. Kızlar önlüklerini teslim edip bir dahaki sefere saklamak için kaldırıdıktan sonra, onları iki katlı bir kekin bulunduğu mutfağa götürdüm. Kek elbette Blackwood Fırını'ndandı, çünkü Thorne'dan bir hediye almadan manastıra gitmeyi hayal bile edemezdim.

Spruce ve Agatha beni sıcak gülümsemelerle ve yanak öpücükleriyle selamladıktan sonra kek dilimleri dağıttılar. Öğrenciyken bana hep çok düşkün olan küçük beyaz tavşan peri Tilly kucağıma tırmandı. Beni nostalji duygusu sardı, ama bu hoş bir duyguydu. Tanıdık ve yeni yüzlerle dolu odaya göz gezdirdim. Lina, elbette, ailesinin yanına döndüğü için yoktu. Öğretmenlerimden adresini aldım ve mektuplaşıyoruz. Bir yıl önce övünerek söylediği gibi, ilk sosyete sezonunun sonunda bir koca buldu. Önümüzdeki ay kocasıyla birlikte Blackwood Malikanesi'ne geldiklerinde yeniden bir araya gelmeyi planlıyoruz.

Dorothy de yok, çünkü resmi olarak rahibe yemini etti ve şu anda muhtemelen Starcane tarlalarında çalışıyor, ama ayrılmadan önce onu mutlaka ziyaret edeceğim.

Pastayı bitirir bitirmez, sarılma ve gözyaşlı vedalaşma zamanı geliyor. Manastırı terk etmek her zaman zor, çünkü bu kızlar ve öğretmenlerim benim ailem gibi. Ama başka yerlerde beni bekleyen daha fazla ailem ve evde beni bekleyen çok şey var.

ve seyahat hayatımın vazgeçilmez bir parçası oldu. Thorne'un bakımındaki çok sayıda fırın ve bu bakımla birlikte gelen katı beklentiler nedeniyle, her ay en az bir hafta yeni bir şehirde kalıyorum. Bu hafta evim, Lumenas şehri. Aynı avluda olmasına rağmen manastırdan trenle uzun bir yolculuk ve ancak ertesi akşam varabiliyorum. Tren platformundan iner inmez şehrin parlak ışıkları beni karşıyor. Bir fayton çağırıp şoföre adresi veriyorum.

Yolumuz yavaş ilerliyor, sokaklar diğer at arabaları ve hatta ara sıra arabalarla dolup taşıyor. Bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü Lumenas, hareketli gece hayatıyla ünlü bir şehir. Her köşeden müzik sesleri yükselirken, sokak sanatçıları kaldırımları dolduruyor ve meraklı izleyicileri çekiyor.

Üç öğretmenim beni ve diğer büyük kızları baleye götürdüğünde bu şehre aşık olmuştum. Katıldığım gelinlik yarışması için bir hafta daha burada kaldığımda bu aşka daha da kapıldım. Ve bu şehri hâlâ seviyorum. Thorne'un, en son olmak istediği yer olmasına rağmen Blackwood Bakery'nin en yeni şubesini burada açmaya karar vermesinin sebebi de bu aşktı.

Penceremden geçen parlak ışıklı tabelaları ve vitrinleri izlerken kendi kendime gülümsüyorum. Thorne, ilk tanıştığımızdan bu yana epeyce değişmiş olabilir, ama hâlâ uzun sessizlikleri ve gazete okumayı kesintisiz olarak sevmeye devam ediyor. Ona bu zamanı vermek ve konuşarak rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum. Ancak bu benim için zor, çünkü hâlâ sıkılmaktan hoşlanmıyorum. Dahası, onu kızdırmaktan hâlâ çok keyif alıyorum.

Taksi nihayet şehrin daha sakin sokaklarından birinde durdu. Burada sadece birkaç vitrin aydınlatılmış, diğerlerinin çoğu günün bu saatinde kapalı. Ücreti öder ve *Modest Minka's* yazan tabelanın altındaki ön kapıdan girerim. Oda karanlık ve kasvetlidir, tavandan sarkan parlak ampuller ile aydınlatılmıştır. Fae şarabı ve biranın kokusu, gürültülü kahkahalarla birlikte havayı doldurur. Bar kalabalıktır, ama Minka'yı kedigillerin şekline girmiş, odanın uzak köşesindeki uzun tezgahın üzerinde yürüyen halini görürüm.

Barın yakınında, tanıdık bir silüet tabureye çökmüş, kıvrıkcık sarı saçları eğik, ağzına kadar dolu bir bardak birayı yudumluyor. Monty burada ne arıyor? Thorne ile ilişkisi geçen yıl düzelmeye başlamış olsa da, onu pek görmüyoruz. Angela'yı gördüğümüz kadar sık değil.

ayda en az bir kez ziyaret ettiğimiz Angela kadar sık görmüyoruz. Phillips ailesinden kovulduktan sonra Monty iş hayatına atılmak zorunda kalmıştı. Duyduğuma göre şimdi gazetecilik veya yayıncılık alanında çalışıyormuş. Yine de keyfi pek yok gibi görünüyor ve sorunlarını dinlemek istemiyorum. Bunun için *Modest Minka'nın* yeri var.

Monty beni görmeden mutfağa kaçmak üzereyim, ama merak gözlerimi bara çekiyor. Tezgahın üzerinde altın rengi bir sıvıyla dolu uzun bir sıra bardak duruyor. Daha küçük bardaklar, daha büyük olanların arasına serpiştirilmiş, bardakların kenarlarında dengede duruyor. Minka'nın ne yapmaya çalıştığını merak ederek duraksıyorum. Çok geçmeden öğreniyorum, çünkü Minka sıranın bir ucuna doğru yavaşça yürüyor, ilk küçük bardağı pençesiyle itiyor ve bardağı büyük bardağın içine düşürüyor. Hareketi domino etkisi yaratıyor ve diğer küçük bardaklar da birbiri ardına yanlarındaki bardaklara düşüyor. Müşteriler alkışlayarak bu garip kokteyli topluyorlar. Minka gözlerime bakıp miyavlayarak selam veriyor. Ben de gülümsüyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum. Tam kapıya ulaştığımda, Bay Boris dışarı koşuyor. Seelie formunda ve elinde bir bez var. Beni görünce yüzü aydınlanıyor. "Oh, Majesteleri! Yani... Bayan Rose. Döndünüz."

"Evet."

"Çocuklar nasıldı?"

"Onlar..."

"Oh, gecenin karanlığı." Bay Boris, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle uzaklaşır. Gözlerimle onu takip ediyorum. Özellikle sarhoş müşterilerin masasında dökülen içkiyi telaşla siliyor. Neden Minka'nın pubında çalışmayı seçtiğini anlamıyorum, çünkü sinirleri bu kadar gürültülü bir ortama uygun değil. Thorne'un fırınında çalışmak ona daha uygun olurdu herhalde.

Minka'ya sert bir bakış attığını fark ettim, Minka ise başka bir sıra bardakları dizmeye başlamıştı, ama bu bakışta kötü bir niyet olmadığını biliyorum. Aslında, aralarında bir sevgi filmi başladığından şüphelenmeye başladım. Hayranlık dolu bakışları tanırım.

Mutfağa girdiğimde, neşeli sesler yarı yarıya azalır. Mutfak geniş ve loş bir odadır, *Modest Minka's* ve *Blackwood Bakery* arasında paylaşılan bir alan. Fırın sadece sabah ve öğleden sonra açık, pub ise akşam karanlığından sonra açıldığı için, bu ikili garip bir şekilde verimli bir ikili oluşturur. Mutfağı geçip arka kapıya doğru ilerlerken, kapının yanında asılı, mektupları düzenlemek için tasarlanmış küçük rafa gözüm takılır ve dururum.

. Bana ayrılmış bölmede tek bir zarf var. Rafta zarfı alıyorum ve tanıdık bir el yazısıyla yazılmış adımı görüyorum. Gönderenin annem olduğunu görünce, içimde çelişkili duygular uyandırıyor.

Geçen yıl boyunca birkaç mektup alışverişinde bulunduk ve ilişkimizi sıcak olarak nitelendiremem ama annem ve babamın çaba gösterdiğini söyleyebilirim. Ailemin asla ödeyemeyeceği borçlar yüzünden sonunda Trentas'a tahtı kaptıktan sonra, Briar ailesi toplumun en alt basamaklarından yeniden başlamak zorunda kaldı. O kader gecesi sarayı terk ettiğimden beri onları görmedim ve benimle gerçek bir ilişkiye layık olduklarından emin olana kadar da görmeyeceğim. Organize suça geri dönmezlerse, onlara bir şans verebilirim.

Zarfı rafa geri koyup içeriğini daha sonra okumaya karar vererek, Thorne'un mektupları için ayrılmış bölmeyi taradım. Boştu, ama annesi veya kız kardeşlerinden son zamanlarda mektup gelip gelmediğini merak ettim. Morgana, özellikle Lunar'ın yeni Seelie Kralı Trentas'ın desteğiyle toplumdaki yerini geri kazanmayı başardı. Annem ve babam gibi o da Thorne ile barışmaya çalıştı. İki ailemiz de şiddet kullanmadı, bu yüzden düşmanlığın sona ermesi için hala umut var. Başkalarının çabalarına bakılmaksızın, Thorne ve ben doğum isimlerimizi terk etmeye ve seçtiğimiz kimlikleri korumaya kararlıyız. Yeni kurduğumuz hayatları.

Thorne'u düşünmek kalbimi çarpıtıyor ve daha fazla bekleyemiyorum. Kapıyı açıp fırının karanlık dükkânına giriyorum. Tezgâhın arkasında Thorne'u görüyorum, vitrine hilal şeklinde ekmekleri dizmiş.

Kapının açılma sesiyle dönüp bana yumuşak bir gülümsemeyle selam veriyor. "Hoş geldin."

Tanrım, bu sese asla doyamayacağım. *Ev* kelimesi. Onu görmek. Seelie formunda, boynuzları ve kanatları görünmüyor. Artık Morgana ve Lemurias'la olan geçmişini saklamak zorunda olmasa da, boynuzlarının ve kanatlarının fırıncılıkta işini zorlaştırdığını söylüyor ve uçabileceği zamanlar için seelie formunu saklıyor. Saçları benim sevdiğim gibi arkaya bağlanmış, gözlükleri ise karanlık odada gereksiz olduğu için tezgahın üzerinde duruyor. Tezgahın önüne yürüyüp popomu tezgahın üzerine koyuyorum.

Boş tepsisini yere koyar ve ellerini önlüğüne siler. Gözlerini kısarak karşımda durur. Ciddi görünmeye çalışsa da, sırtışı çabalarını ele verir. "Briony, tezgahın üzerine oturmamalısın demiştim."

Kirpiklerimi kırıyorum. "Benim yemeğin olmak istemiyorsan tezgahın üzerine oturma demiştin." Uzun eteğimi düzeltiyorum ve bacaklarımı hafifçe açıyorum, boğazının hareketinden zevk alıyorum. O sözleri söyledikten sonra ne olduğunu çok iyi hatırladığını biliyorum. O gün bana dilinin etkileyici yeteneklerini ilk kez göstermişti.

Ayaklarımın arasına girer, eğilir ve ellerini tezgahın kenarına koyarak kalçalarımı kavrar. "O bir kerelikti ve özel mutfağımızdaydı. Burası bir dükkan. Sağlık kurallarını ihlal ediyorsun."

"Oh, bu ciddi bir şey," diyorum, biraz daha yaklaşarak. "Belki de beni cezalandırmalısın."

Birkaç saniye öylece donup kalırız, ne dokunuruz ne öpüşürüz ne de gözlerimizi ayırırız. Bu oyunumuz hiç bitmez. Birbirimizi utandırmaya çalışmaktan hiç bıkmıyoruz sanki.

"Aklıma bir şey geldi." Fısıltı gibi çıkan sesi midemi sıkıştırıyor. Ellerinden biri tezgahın kenarından kayarak arkama dolanıyor. Bana yaklaşıyor, yaklaşıyor ve ben arkama dokunması için hazırlanıyorum...

Dokunmuyor.

Tam beni öpecek sanırken, yüzü benimkini geçip bana doğru eğildi. Geri çekildiğinde elinde bir tabak vardı ve gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı.

Nefesimi tutuyorum. "Lanet olsun sana, Thorne."

O başını sallar. "Bu raundu ben kazandım. Şimdi bunu dene."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o tabağın içindekilerden birini dudaklarıma bastırdı. Beni tatlıyla susturduğu için kırılmam gerekirdi ama bunu başka bir fırsat olarak gördüm. Parçayı ondan tamamen almadan dilimi dışarı çıkardım ve çikolatalı şekerlemeyi okşayarak gözlerine bakmaya devam ettim. Tadı zengin ve kiraz aromalıydı. Abartılı bir inilti çıkardım. "Çok güzel," diye fısıldadım.

Çenesi sıkışıyor ve onu ele geçirdiğimi anlıyorum.

Dilimi tekrar uzatıp bu sefer çikolatayı tamamen ağzıma alıyorum. Elini indirmek üzereyken parmak ucunu dudaklarımın arasında yakalayıp

"Briony," diyor, sesi arzuyla dolmuş.

Dudaklarımı çekip çikolatayı çiğnemeyi bitiriyorum. "Bu benim galibiyetimdi."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra sinsî gülümsemesi geri geldi. "O kadar emin olmazdım."

"Neden?"

"Çünkü benim oyunum henüz bitmedi. Tabağa bakmadın."

Kaşlarımı çatarak porselen tabağa bakıyorum. Tabakta küçük bir altın yüzük etrafında üç çikolata daha var. Tabağın dibinde çikolata ile yazılmış el yazısı harflerle "*Evlen benimle*" yazıyor.

Göğsümde bir heyecan patladı ve boğazımda kabaran duyguları bastırmak için dudaklarımı sıktım.

"Bana gülüyor musun?" diye sordu Thorne.

Elimle ağzımı kapatıyorum ama artık kahkahamı saklayamıyorum. "Özür dilerim, sadece... bu biraz... saçma. Ve sen saçma bir adam değilsin."

"İşte bu yüzden böyle yaptım." Gözlerinin kenarları kırışana kadar gülümsüyor. "Sen saçma şeyleri seversin."

El yazısı harflerine bakıyorum, sevinç gözyaşları neşeyle karışıyor.

O alaycı bir iç çekişle tabağı çekmeye başlar. "Sanırım istemiyorsun..."

"İstiyorum! Ver." Sol elimi uzattım, o tabağın üzerindeki yüzüğü kaldırırken elim titriyordu. Sonra avucumu nazikçe eline aldı ve yüzüğü parmağıma taktı. Üzerinde asmalar ve güller oyulmuş altın bir yüzük.

Diğer eliyle, işaret parmağıyla çenemi kaldırarak gözlerimi kendine çevirir. Bakışları o kadar samimi, o kadar ciddidir ki, kalbim yerinden yerinden oynar. "Benimle evlenir misin, Briony Rose? Beni, olduğum gibi, kocan olarak kabul eder misin?"

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Bunu kalbimde olduğunu nasıl bildi? Aramızdaki bu yeni adımı atmayı arzulamaya başladığımı? Geçen yıl evliliğin benim için hassas bir konu olduğunu biliyordu. İstemediğim bir evliliğe zorlanmak üzereyken, böyle gereksiz bir ritüele katılmak isteyeceğimden emin değildim. Ama o zamandan beri çok şey değişti. Güvenmeyi öğrendim. Sevmeyi öğrendim. Ailenin anlamını öğrendim. Her şey bir seçim meselesi. Ailem olarak kimleri seçeceğimi seçtim. Arkadaşlarım olarak kimleri seçeceğimi seçtim.

Sevdiğim adamı seçtim. Ve hayatımızın bu yeni adımı, bir zamanlar bana dayatılan bir seçimken, şimdi tüm kalbimle atmak istediğim bir adım.

Bunun onun için ne anlama geldiğini de anlıyorum. Kendi değerini kabul etmek onun için bir engeldi ve benim için değerli olduğunu tam olarak kavraması zaman aldı. Evlenme teklif etmesi ve bunu yaparken beni olduğu gibi kabul edip etmeyeceğimi sorması, o bir zamanlar acı verici engeli nihayet aştığını gösteriyor.

Kollarımı Thorne'un boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Duygularım daha da alevleniyor, kontrolümden çıkıp istemeden bir sihir patlamasıyla içimden dışarı dökülüyor. Loş ışıklı fırın bir rüya manzarasına bürünüyor. Bakmadan bile tam olarak hangisi olduğunu biliyorum. Canlı renklerle kaplı karanlık gökyüzü bizi çevreliyor, sanki havada süzülüyor gibiyiz. Nostalji beni en tatlı şekilde sarmalıyor. Bu gökyüzünü ilk gördüğümde, Thorne'a olan hislerim yeniydi. Korkutucuydu. Şimdi ise büyüdüler ve olgunlaştılar, her geçen gün daha güçlü ve daha güzel bir şeye dönüştüler.

"Evet, Thorne Blackwood," diyorum, yüzünün benim illüzyonumda dans eden dalgalı renklerle parladığını izlerken, "Seninle evleneceğim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Çikolata ve kiraz tadı, yeni bir başlangıcın vaadiyle birlikte aramızda karışıyor. Yeni bir oyun. Aşkımızın alacağı yeni bir şekil.

"Bu raundu ben kazandım, değil mi?" diye mırıldanıyor ağzıma.

Kahkaha kalbimi doldurur, göğsümde kelebek kanatları gibi dans eder. "Evet, aşkım. Sanırım sen kazandın."

A Dream So Wicked'in sonu. Ama bazı karakterler için hikaye bitmedi! Monty Phillips ile aşk-nefret ilişkisi yaşadıysanız ve onun bir sonraki macerasını merak ediyorsanız, Faerwyvae'de geçen yeni serim *Fae Flings and Corset Strings'te* onu tekrar göreceksiniz. Bu seri, yetişkinlere yönelik fantastik romantik komedi romanlarından oluşuyor. İlk kitapta, *A Rivalry of Hearts'ta* Monty, Briony ve Thorne'a yaptığı gibi yeni bir çifti eziyet eder. Sonra kendi kitabı çıkar ve sonsuza kadar mutlu yaşar! [A Rivalry of Hearts'ı burada bulabilirsiniz.](#)

Masal uyarlamaları en sevdiğiniz türse endişelenmeyin! *Entangled with Fae* serisinin daha fazla kitabı yolda. Ve hepsini okumadıysanız

, tadını çıkarabileceğiniz daha pek çok [kitap](#) var! [Entangled with Fae serisinin tüm kitaplarını burada bulabilirsiniz.](#)

Ayrıca, *A Dream So Wicked'dan* yirmi üç yıl önce geçen *The Fair Isle Trilogy* ile Faerwyvae'nin geçmişine bir yolculuk yapabilirsiniz. [Bu seriyi burada bulabilirsiniz.](#)

ÜCRETSİZ FAE ÖN HİKAYESİ

Bu kitabı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! **A Dream So Wicked'ı beğendiyseniz**, Amazon, Goodreads veya BookBub'da **bir yorum yazarak düşüncelerinizi paylaşmayı düşünün**. Yorumlar hem yazarlara hem de okuyuculara çok yardımcı oluyor.

İletişimde kalmak ve yeni kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, haber bültenime kaydolun! **Ücretsiz kısa öykü [To Rule a Fae Throne'u](#) alacaksınız!** Bu öykü, Entangled with Fae romanlarındaki olaylardan yirmi yıl önce Faerwyvae'de geçen, en çok satan Fair Isle Trilogy serisinin öncesini anlatıyor.

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kısa öykünüzü indirmek için buraya tıklayın: <https://dl.bookfunnel.com/wtgf8st00a>

TESSONJA ODETTE'İN DİĞER ESERLERİ

ENTANGLED WITH FAE - FAE ROMANCE

Kurt Kralın Laneti: Güzel ve Çirkin'in Yeniden Anlatımı Kuzgun

Prensin Kalbi: Sindirella'nın Yeniden Anlatımı

Selkie'nin Öpücüğü: Küçük Deniz Kızı'nın Yeniden Anlatımı

— Ve daha fazlası —

FAE FLINGS AND CORSET STRINGS - FAE ROMCOM

Kalplerin Rekabeti

—ve daha fazlası—

FAIR ISLE ÜÇLEMESİ - FAE FANTASY

Bir Fae Kalbini

Oyarak Bir Fae Tacı

Takmak Bir Fae Savaşı

Başlatmak

FAERWYVAE'DE GEÇEN BAĞIMSIZ FAE ROMANTİK NOVELLA SETİ

Skandal ile Evlilik

UNUTULMUS PERİLERİN KEHANETİ - EPİK FANTASTİK

Gölgelerin Tahtı

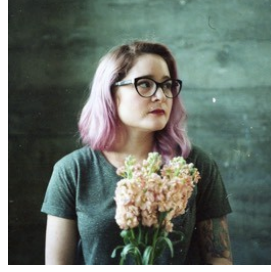
Kristal Kafes

Alevlerin Kaderi

YA DÜŞÜNCELERİN DÜŞÜNCELERİ

Zihinleri Karıştıran

YAZAR HAKKINDA

Tessonja Odette, ailesi, evcil hayvanları ve bol miktarda çikolatayla birlikte Seattle'da yaşayan bir fantastik yazar. Yazmadığı zamanlarda kedi videoları izliyor, köpekleri okşuyor, kızıyla mutfakta dans partileri veriyor veya birçok yaratıcı hobisine vakit ayırıyor. Tessonja hakkında daha fazla bilgi için www.tessonjaodette.com adresini ziyaret edin.

İçinde

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekile](#)

[r](#)

[Briony ve Thorne](#)

[Faerwyvae Haritası](#)

[I. Bir Rüya](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[II. Çok Kötü](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[III. Bir Aşk](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[IV. Lanetli](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49 Epilog](#)

[Ücretsiz Fae Ön](#)

[Hikayesi Tessonja](#)

[Odette'nin diğer eserleri](#)

[Yazar](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

